

Алекс Кош

Илюзия за поражение

Серия Адреналин книга 2

АЛЕКС КОШ
ИЛЮЗИЯ ЗА ПОРАЖЕНИЕ

Превод: Пламен Панайотов

chitanka.info

Учениците от клуб „Рижия дракон“ едва са стъпили на опасния път по овладяване на мистичните техники, а вече имат повече врагове, отколкото приятели. Всеки се стреми да тества силата на новациите и да се утвърди за тяхна сметка. За да спечелят уважението на бойците от другите тайни клубове, а и дори само за да оцелеят, на приятелите им предстои да надскочат себе си и да станат много по-силни. А по пътя към силата най-важното е да останеш човек и да не измениш на своите идеали, в противен случай всяка победа може да се превърне просто в илюзия.

ЧАСТ 1

ПЪРВАТА КРАЧКА

Път от хиляди „ли“ започва с една крачка. Не знам на кого конкретно от китайските философи принадлежи тази мъдрост, но той определено е знаел за какво говори. Именно от това, в каква посока ще направиш тази първа крачка, зависи цялото по-нататъшно пътуване. За съжаление, в моя случай това звучи не особено оптимистично, защото моят път също започна с една крачка — крачка в бездната.

Запис в дневника на
Алекс Селин.

ИНТЕРЛЮДИЯ 1

Училищна спортна площадка, Кунцево.

— Виж ги какво правят, спортисти, да ги... — изсъска Плъха.

Той и още трима мъже стояха в колата и наблюдаваха спортната площадка, разположена в двора на най-обикновено градско училище. Скъпите костюми и луксозният автомобил силно контрастираха с техните необременени с интелект и образование откровено престъпни физиономии. От друга страна, в двадесет и първи век е почти невъзможно това да изненада някого — подобни лица се мяркаха по телевизията почти всеки ден, и все повече и повече в политическите репортажи и новините. Но ако тези от телевизора можеха да бъдат отнесени към криминалния елит на столицата — бандитите с „чадър“ в правителството, то тези тук индивиди принадлежаха към една съвсем конкретна категория — така наречените „мутри“, специализирани в прилагане на силови решения за различни проблеми.

— Ученици — намръщи се седящият зад волана плешив мъж със сплескани „борчески“ уши.

— Тези ученици разкараха всички пласъори от училището и от целия район. А когато нашите решиха да си го върнат, тези хлапета дойдоха и ги попиляха. Счупиха краката на всеки от тях. НА ВСЕКИ! — напомни слабият като вейка мъж, чийто прякор напълно му прилягаше — Плъха.

— Я се успокой — провлечено изръмжа третият мъж — жилав здравеняк с покрит с татуировки врат. — Ще ги обработим подобаващо. Не само краката, но и ръцете им ще потрошим, за да се научат.

— Бих ги изпозастрелял всички — измърмори Плъха. — И край на проблемите...

— Какво? — рязко се обърна към него плешивият. — Какви ги дрънкаш? Това е остаряло — да стреляш ученици като някакъв побърканий. Ще действаме по правилата, така че на всеки да му стане ясно за какво става дума. Ще направим показно...

— Какво ще направим? — не разбра Плъха.

— Ще ги накажем, казвам. Един по един. Изчакваме, докато приключи тренировката, избираме си един и му чупим всяка костичка. На следващия ден — друг. Ще ги оставим да треперят, очаквайки реда си.

— Това ми харесва! — изръмжа татуираният.

Четвъртият мъж изобщо не се включи в разговора, а само гледаше в захлас тийнейджърите. Не всеки ден ти се отдава възможност да се насладиш безплатно на истинско цирково представление...

* * *

Учениците от школата по бойни изкуства „Черната маймуна“ тренираха тук всяка вечер. Училищната площадка беше доста подходяща за занятия благодарение на множеството метални конструкции — лостове, успоредки, шведски стени и катерушки. Като скачаха по тях и правеха всевъзможни гимнастически упражнения, момчетата не само тренираха ловкост и сила, а и просто се забавляваха, измисляйки си най-различни игри. Мястото тук беше удобно: не само осветено, но и добре скрито от прекалено любопитни погледи откъм двата корпуса на училището. Четирите момчета и двете момичета показваха чудеса от ловкост и сила, правейки невероятни полети и застивайки в статични пози в най-неочаквани моменти. Отличителна черта на школата на Маймуната беше нечовешката гъвкавост и умения, на които биха могли да завидят дори най-добрите циркови изпълнители и акробати в света. В същото време, техните възможности не им позволяваха да се придвижат на високо ниво в Рейтинга на клубовете по бойни изкуства, защото дори най-ловкият човек в света не може да противостои на мистичните техники на истински силните бойци. Уви, спецификата на обучение на „маймуните“ не предполагаше силови решения, предпочитаха се заблуди и скрито въздействие. Затова те не се стремяха към високи резултати в двубоите и почти не участваха в боевете на Рейтинга, оставяйки на заслуженото сто и осемдесето място. Основните им усилия бяха насочени към тренировките и поддържането на реда на тяхната територия. Беше практика всеки участник в Рейтинга да взема

под контрол територията около клуба си, като следи за реда и защитава жителите от местните криминални елементи. Установявайки се в района, учениците от клуб „Черната маймуна“ първо разкараха всички пласьори на дрога, както от самото училище, така и от околните дворове. И съвсем естествено, местните криминални авторитети решиха сурово да реагират на пряката заплаха за тяхната власт.

След като направи поредното салто, най-възрастният от „маймуните“, изглеждащ на не повече от двадесет и пет, срещу седемнайсетте-осемнайсетте на останалите, се приземи не особено успешно, изкриви глезен и се просна на земята.

— Стига, Кир! — веднага се раздаде насмешливият глас на едно от момчетата. — Нашият велик майстор да падне? Не го вярвам.

Противно на стереотипа от китайските филми, далеч не всички представители на школите по бойни изкуства, практикуващи стила на Маймуната, приличаха на озверели от глад сгърчени дистрофици. Вярно, момчетата не бяха като културисти, но само да свалят тениските и веднага можеше да се види, че цялото им тяло е в стегнати преплетени мускули. А падналият на земята младеж изглеждаше толкова релефен, напомняше на красивия мургав испанец от корицата на спортното списание, а по сгорещеното му тяло нямаше и грам излишно тегло.

— Тихо, глупчо — изшътка здравенякът Кир. — Не усетихте ли, че вече от половин час ни наблюдават?

— Къде?! — завъртяха глави момичетата.

— Веднага се обърнете към мен! — скара им се Кир. — Не изглупявайте. Те няма да ни нападнат, докато сме заедно, а ще се опитат да ни сгащят един по един.

Всички го наобиколиха, преструвайки се, че наистина нещо се е случило с крака му.

— Това същите ли са, които стоят зад пласьорите на дрога?

— Че кой друг.

— Тогава да вървим да се разправим с тях! — смело предложи слабичкото червенокосо момиче.

Предводителят на „маймуните“ се усмихна криво.

— Ксюха, откога стана толкова кръвожадна?

Тя стисна устни в тънка линия.

— Откакто големият ми брат мина на „кокос“ — отвърна злобно.

— Спокойно. Вие няма да правите нищо. Сега ще се престоря, че съм получил травма, и ще закуцукам да се прибирам. Разбира се, те ще ме последват и ще се опитат да ме нападнат, но аз ще съм готов и ще ги изненадам.

— Искам и аз! — веднага се намеси едното от трите момчета.

Другите момчета не изглеждаха толкова внушително като Кир, но биха били достойна конкуренция на много професионални спортисти.

— И аз!

— Спокойно — охлади ентузиазма им Кир. — Ще ви се даде възможност да демонстрирате своите способности. Но не и сега.

— Може ли поне да погледаме? — възбудено попита брюнетката.

— В никакъв случай — твърдо заяви Кир. — Аз ще се оправя с тях и ще се върна след около двадесет минути. Чакайте тук, ако неочаквано възникнат проблеми със закона, вие ще сте моето алиби.

Като приключи с инструкциите на приятелите си, Кир бавно закуцука в посока към метрото и сякаш случайно мина покрай колата със седналите в нея мутри. Но едва младежът се скри зад ъгъла и джипът го последва, без да включва фаровете.

В това време останалите на площадката продължиха да се забавляват, като периодично поглеждаха към ъгъла, зад който се беше скрил техният приятел. Но без Кир ентузиазмът им бързо пресъхна и от отработка на сложни елементи те преминаха към мързеливи разтягания и закачки.

— Как мислите, много ли ще се забави Кир? — обади се тъмнокосото момиче с весело стърчащи опашки.

— Няколко минути ще са му достатъчни, за да натръшка тези говеда — изсумтя рижата.

Момчетата мълчаливо продължиха да тренират, нямаха никакво желание да се включват в разговора. В допълнение, двете момичета толкова отдавна и безуспешно се конкурираха помежду си за вниманието на старшия ученик на клуба, че вече бяха спрели да им обръщат внимание. При това красавецът Кир старателно правеше вид, че вниманието на момчетата изобщо не го касае и, както на моменти им се струваше на неговите приятели, като цяло предпочиташе не толкова класическите взаимоотношения. Макар че никой не би рискувал открито да попита Кир за неговата ориентация — все пак

най-добрият ученик на клуба не беше от този тип хора, чийто гняв си струва да предизвикваш с пикантни въпроси.

— Момичета, по-добре се поразтегнете подобаващо — навъсено им каза едно от момчетата. — Че и двете сте гъвкави като дърво.

— Кой тук е дърво? — веднага подскочи рижата и демонстративно вдигна крак зад главата си. — Още си ходил прав под масата, когато в балетната школа съм държала по половин час „а ла сконд“^[1]!

— Токова ли си стара? — престорено се изненада „маймуната“ и побърза да се скрие зад гърба на приятеля си. — Спокойно! Шегичка.

Ксюха го заплаши с юмрук.

— За такива шегички...

— Чухте ли?! — прекъсна я приятелката ѝ. — Идва полиция!

— Това е Спешна помощ — поправи я Толик. — Не ги ли различаваш? На какво ви учат в школата по музика... А, ето това вече е полицията!

Приятелите бързо определиха посоката на колите.

— Или съм сбъркал, или това е работа на Кирик — предположи едно от момчетата. — Да вървим да видим?

— Няма да вървим — изсумтя Оксана. — Ще тичаме!

Младежите бързо си събраха нещата и се втурнаха към звука на сирените. След като минаха през няколко задни двора, „маймуните“ излязоха на ярко осветената главна улица и замръзнаха вцепенени.

— О, господи — прошепна брюнетката и прикри устата си с ръка.

Навярно младежите бяха готови за всичко, освен за откритата се пред очите им гледка. Малката, оградена с половинметрова декоративна ограда градинка срещу магазина изглеждаше като истинско бойно поле: трима мъже с доста впечатляващи телосложения лежах на земята в шокиращо неестествени пози, сякаш някой просто от любопитство беше натрошил всичките им крайници, а малко встрани от тях...

— Кирик — прошепна с изтънял гласец Оксана.

Наоколо вече беше успяла да се събере прилична тълпа зяпачи. Полицията се опитваше да огради мястото и поне малко да изтласка любопитните, но не им се получаваше особено. Някои побезцеремонни хора дори правеха снимки на убитите с мобилните си

телефони, за да качат по-късно цялата тази мерзост в социалните мрежи. Но най-голям интерес и ужас предизвикваха не лежащите на земята мъже, а младият човек, буквално вбит в тухлената стена на височина няколко метра над земята. Стената на къщата беше напукана, сякаш бе ударена не с човешко тяло, а с нещо значително по-здраво. Едва след като се вгледаха по-внимателно, приятелите осъзнаха, че Кирил не просто е отпечатан в стената, а е нанизан на държач за знамена и поради тази причина не пада долу.

— Но как? — шокирано прошепна Толик, без да се обръща конкретно към някой. — Кой и как го е хвърлил там? На самата главна улица, пред погледа на толкова много хора...

— Сигурно някой от Рейтинга — свивайки юмруци, каза другото момче. — Но да действат така нагло на наша територия. Това е нечувано!

— Кошмар — изхлипа брюнетката. — Не мога да гледам това... Кога ще го свалят? Защо са постъпили така с него?

Да се свали убитото момче се оказа не толкова лесно, наложи се полицията да изчака пристигането на специалисти със стълба.

— Ей, един от тези изроди е оцелял! — изведнъж забеляза Толик.

И наистина, към линейката носеха носилка с още един човек, вероятно свидетел, а може би и участник в случилото се. Мършавият мъж, външно някак напомнящ на плъх, не изглеждаше много пострадал, но само на пръв поглед. В очите на нещастника проблясваше безумие. Той мърмореше нещо под носа си и след като се промъкна през тълпата, Толик успя да чуе постоянно повтарящата се фраза:

— Червен дракон, червен дракон...

---

[1] *À la seconde* (фр.) — поза от класическия танц, при която кракът се издига настрани под ъгъл от 90 и повече градуса (в идеалния случай много по-високо, по възможност всичките 180 градуса) и се задържа в това положение за максимално дълго време. ↑

ГЛАВА 1

Дом, сладък дом.

— Льошка, ставай! Ще си проспий живота!

Алекс Селин с усилие отвори очи, намери опипом телефона и погледна екрана.

Наистина ще го проспий!

Скочи трескаво от леглото, бързо нахлузи шортите и изхвърча в коридора, като едва не събори сестра си.

— Малък, като слон си! — като си противоречеше сама, извика тя. — Татко ти остави закуска, хапвай и отивай на лекции. Постоянно трябва някой да те наглежда...

Анка влезе в стаята си за дамската чанта и махна за довиждане.

— И да не заспиш пак.

— Не си го и помислям — честно отвърна Алекс.

Вярно, съвсем не защото бързаше за института. Просто за днес беше планирана първата обща тренировка на „Рижия дракон“ след двуседмична пауза. На всички ученици в клуба им трябваше отдих след двубоите, както за да им заздравеят раните, така и за да дойдат на себе си и да приемат новите житейски реалности. Въпреки че, разбира се, никой нямаше намерение да мързелува: Сенсеич решаваше някакви клубни работи и се готвеше за двубоя с наставника на клуб „Огнената маймуна“, Костя лежеше в болницата, а останалите продължаваха тихомълком да тренират нови техники и да се опознават с духовете пазители — живеещите в татуировките дракончета. Между другото, Алекс имаше сериозни проблеми с това — всеки път, когато се опитваше да призове един от своите двама пазителя, се появяваха и двата духа и започваха сериозен бой. Червеният дракон и черният тигър буквално водеха война помежду си за вниманието на Алекс и ревниво следяха да не контактува с тях поотделно. И тъй като пазителите винаги се появяваха заедно, тренировъчният процес буксуваше на място, ограничавайки се до това да бъде свидетел на безкрайните спорове на двете мистични създания. От друга страна, драконите на Дан и Тьома направо им заявили, че в момента имат

достатъчно много работа в духовния свят и изобщо не им е до някакви си домашни любимци. Между другото, всички дракони, дори и черният тигър на Алекс, считаха хората за нещо като „домашни любимци“, един вид биологични тамагочита, с които могат да се забавляват в свободното си време. Не звучеше много приятно.

Възползвайки се от факта, че родителите му отдавна бяха заминали на работа, а и сестра му тръгна, Алекс увеличи звука на макс и се зае със сутрешната замявка.

*Знай, знай, аз не мога да бъда себе си,
Знай, знай, аз в тълпа съм роден
Знай, знай, аз нито съм глупав, нито съм умен
Аз съм само огледало, просто актьор.^[1]*

„Актуално, дявол да го вземе — помисли си Селин, зае стойка на ръце и започна да се набира. — Трябва вече да взема някакво решение за Стас Рогов: дали да продължа с ролята си, като така ще го оставя да пребива Смирнов, или все пак да сложа точка на всичко? Добре, че сега е лятната сесия и Смирнов не се вясва в института. Но изпита по висша математика е вдругиден и един господ знае какво ще направи ядосаният спортист на бедното момче...“

— Льоша, какво правиш? — раздаде се неочаквано гласът на сестра му.

От изненада Алекс се отпусна на глава и застина в това положение, гледайки учудено Аня.

— Ъ-ъ... физзарядка.

— И добре ли се зареди? — ухили се сестрата.

— Нормално — промърмори Алекс, изправяйки се на крака. — А ти какво забрави?

— Точно така, забравих — опомни се Аня. — Твоят приятел от института те търси, помоли да ти предам непременно да му се обадиш веднага щом се събудиш. И гласът му беше някак странен, като че ли се е случило нещо много лошо.

„Все още не, но много скоро може да се случи“ — помисли си Алекс, но на глас каза:

— Благодаря ти. Аз ще се оправя.

Аня някак подозрително го изглежда, мачкайки чантата с ръце.

— Само не се прави на герой. Нашите направо се побъркват, когато се прибираш целият в синини.

Странно, но в последно време отношенията между брата и сестрата бяха станали значително по-топли. Или просто бяха пораснали достатъчно, за да не се срамуват открито да изразяват загрижеността си един към друг?

— Забрави ли, че сега официално тренирам карате при приятеля на татко? — усмихна се Алекс. — Там не може без синини, така че си имам добро извинение.

Сестра му въздъхна.

— Най-важното е всичко да се ограничи само до синини.

— Твоето малко братче е супермен — намигна Алекс и прокара ръка по вечно рошавата си коса. — А ти по-добре побързай, ако не искаш да закъснееш за работа.

Ана подскочи и излетя от стаята като куршум, оставяйки брат си в тъжни мисли за това как да реши ситуацията със Стас Рогов. Всичко се свеждаше до вечния въпрос, засегнат някога от самия Уилям Шекспир — да биеш или да не биеш. И по всичко изглеждаше, че отговорът е „да биеш“. Много, силно и с явно удоволствие. Единственото нещо, което малко го смущаваше, беше реакцията на Настя Корольова — едва ли щеше да ѝ хареса, ако набият гаджето ѝ. А на Алекс изобщо не му се нравеше да става подобен злодей в нейните очи. Без да успее да реши как в крайна сметка да постъпи, той написа SMS на Смирнов да се срещнат близо до института преди консултацията.

„Когато не знаеш какво да правиш — тренирай“ — спомни си Алекс любимата поговорка на Сенсеич. Вярно, после имаше и нещо за това, че тренировката е активна форма на медитация и отговорът, като озарение, ще се появи от само себе си. Уви, това не се случваше често, но поне тренировките винаги спасяваха от депресията и нервното напрежение. След като те халосат поне двадесет пъти по главата по време на спарингите и се вложиш на сто процента, някак си вече не ти е до философски размишления за битието.

Приключвайки набързо със закуската, Алекс изскочи от дома и забърза към автобуса.

„Най-накрая тренировка със Сенсеич — помисли си радостно, докато скачаше в пристигналия автобус. — Ще започнем да изучаваме нещо ново!“

През цялото време след боевете в Рейтинга Алекс, Машка, Тьома и Данил се оглеждаха по улиците и се чудеха кои от хората, подобно на тях, принадлежат към тайния свят на бойните изкуства. Не да се занимават с „единоборства“ и прочие спортове, а да са на такава степен на развитие, която да им позволява да отидат отвъд възможностите на обикновените хомо сапиенс. Стотици и хиляди „сврѣхчовеци“ се крият зад маски на обикновени хора, играейки в игра с известни само на тях правила. И Алекс все още не разбираше с какво точно се занимават в допълнение към безкрайните сблъсъци за определяне на най-силния. Разбира се, Рейтингът си имаше собствен интернет портал с доста подробна информация за личните дела на някои бойци, както и всякакви новини, но като цяло това беше само повърхностна информация.

Спомняйки си за портала на Рейтинга, Алекс извади телефона си и влезе в интернет, решавайки да използва времето за преглеждане на последните новини. По принцип това той го правеше всеки ден, зачитайки се в невинаги разбираемите заглавия: „Представителите на клуб «Златния орел»“ удържаха победа в груповите двубои с клуб „Механичен удар“, „Съветът на най-силните отново увеличи наказанието за използване на мистични техники по време на спортни състезания“, „Изключително жестоко убийство на един от учениците от клуб «Черната маймуна»“.

„Само официални новини — помисли си той, докато превърташе всички новини и накрая отиде в раздела с форумите. — На прага на двадесет и първи век сме, да бяха направили малко по-нормална социална мрежа, а то тези форуми на деветдесет процента са заключени с пароли, а в общия раздел нищо полезно не се намира.“

Въпреки това в продължение на цялото пътуване той упорито продължаваше да скача от тема на тема, надявайки се да намери поне трошица полезна информация. А пристигайки в родния клуб, завари Данил зает със същото, но го съвместяваше с упражнения за разтягане. Странно, но дори въпреки използването на медитативни техники, върлинестият баскетболист така и не успяваше да се разтегне в най-обикновен шпагат. Просто мистерия някаква. Разбира се, на някои хора

самата структура на тазобедрените стави не им позволяваше да застанат в напречен шпагат, но при Данил този проблем го нямаше. Просто неговите връзки с фанатична упоритост отказваха да се разтегнат и постоянно се връщаха към първоначалното си състояние.

— Привет! — радостно поздрави баскетболистът, откъсвайки поглед от екрана на телефона. — Бъди приятел, помогни.

— Няма проблем — с готовност се отзова Алекс. — Само да се преоблека.

Преоблече се набързо и отиде да помага на приятеля си. Още щом леко натисна гърба на баскетболиста, и шпагатът пропадна с няколко сантиметра.

— Ей, ей, по-полека! — изпъшка Даня. — Искам да се прибера вкъщи на собствените си крака, а не в инвалидна количка.

— Привет — поздрави Тьома, влизайки в залата. — Вече сте започнали, без замявка?

Русокосият паркуррист, както винаги, идваше до залата на бегом, и затова вече беше по екип. На гърба му висеше плътно стегната миниатюрна раница с изображение на герой от известно аниме в оранжев гащеризон.

— Не е проблем, казват, че разтягането и така е полезно — каза Алекс, продължавайки да натиска гърба на Дан.

— Точно така! — потвърди баскетболистът. — Това е един от начините, вчера го четох из форумите.

— Само да не се повредиш с твоите методи — подхвърли Тьома, метна раницата в ъгъла и се присъедини към приятелите си.

Даня, Алекс и Тьома успяха да направят по три упражнения за разтягане, преди към тях да се присъедини сънената Машка. Момичето за пореден път беше променило цвета на косата си и сега грееше с огненочервени къдрици по подобие на героинята от анимационния филм „Храбро сърце“. Между другото, с лъка гимнастичката стреляше не по-зле от анимационната героиня, а може би и по-добре. А после се появи и Сенсеич. Плешивият майстор по бойни изкуства както винаги беше облечен в обикновени и леко провиснали черни дрехи, отлично скриващи неговата гъвкава и мускулиста фигура.

— Здравейте — поздрави ги учителят. — Добре ли си починахте за тези две седмици?

— Отлично! — в един глас отговориха и четиримата.

— Тогава да започваме.

— Но Костя още го няма, дали да не го изчакаме? — попита Даня, докато със сумтене се надигаше от пода.

— Обадиха ми се от болницата, че ще го изпишат чак утре — отвърна Сенсеич. — Лекарите са решили да го задържат още един ден, за да направят някакви изследвания.

Удивително, че е само за ден. Върху Костя приятелите за първи път видяха използване на мистични способности не само за нараняване на себеподобни. Пораженията по тялото на Костя след двубоя изглеждаха направо ужасяващи, но в една от клиниките на Рейтинга го оправиха толкова бързо, сякаш това не бяха изгаряния трета степен, а детски обрив. Момчетата му бяха на свиждане преди два дни и кожата на лицето му вече беше розова и свежа като на бебе. Само настроението му си оставаше далеч от желаното. Обикновено резкият и заядлив младеж изглеждаше ако не сломен, то поне изненадващо замислен и тих.

— Ясно — кимна Машка и веднага смени темата: — По-добре ни кажете какво ще започнем да изучаваме сега?

— Да, нали трябва по най-бързия начин да се подготвим за двубоите! — присъедини се Даня. — Да научим нови техники...

— А за някои изобщо каквато и да е техника — тихо изсумтя Машка, карайки баскетболистът да се изчерви.

Даня все още оставаше единственият от тяхната петорка, който така и не беше овладял някаква специална техника. Алекс се беше научил да прилага сатори — техника за ускорение на възприятията, Машка — удар с невидим меч, Тьома — „желязната риза“, а Костя — викът „киай“. Също така Данил и Тьома все още не бяха участвали в боевете на Рейтинга и нямаха търпение да запълнят тази празнина. В същото време приятелите много добре осъзнаваха колко животозастрашаващи са тези боеве и искаха да се подготвят максимално добре за тях. Учениците на „Рижия дракон“ се убедиха от случилото се с Костя колко скъпо може да коства дори най-малката грешна преценка.

— Не, в близко бъдеще няма да изучаваме никакви бойни техники — неочаквано за всички декларира Сенсеич.

Даня подскочи.

— Но скоро ни предстоят боеве! Трябва да се подготвяме...

— Нуждаем се от повече техники — не можа да устои да не го подкачи Тьома.

Алекс беше на сто процента съгласен с приятеля си, но не бързаше да показва недоволство, знаейки много добре, че Сенсеич не прави нищо просто така.

— И за боеве също няма да се подготвяме — окончателно ги шашна Сенсеич. — Поне дотогава, докато не усвоите най-важното за дадения момент умение, от което зависи животът ви. Ние встъпихме в Рейтинга и започнахме доста добре. Но сега от другите клубове ще започнат всевъзможни провокации, ще искат да ни тестват и проучат под лупа. Затова сте длъжни в най-кратки срокове да се научите да усещате предстоящи неприятности, преди те да се случат.

Алекс и Машка по навик се спогледаха.

— Говорите за интуиция? — уточни Алекс.

— Наречете го ако щете интуиция, шесто или десето чувство, или дарба, или „паешки инстинкт“ — той дари Селин с насмешлив поглед, — както в любимите анимационни филмчета на Алекс. За мен е без значение. Главното е вашата безопасност. Вие практикувате бойни изкуства през по-голяма част от живота си и със сигурност все някога сте почувствали нещо от рода на странно, с нищо непредизвикано безпокойство, или внезапно желание да поемете по абсолютно друг път. Предчувствие за удар, ако говорим конкретно за бойните изкуства. Но всичко това са спонтанни проявления, и вашата задача ще е да ги издигнете на качествено ново ниво.

Алекс си припомни, че с него наистина често са се случвали описаните от учителя озарения, включително и по време на битката с „рептилоида“. Макар че там какво ли само не се случи — и поява на мъртъв приятел, и мания за преследване, и дракон знае какво още. И, между другото, драконът със сигурност ще знае, но никога няма да каже. Най-малкото, защото тигърът веднага ще му затвори устата.

— Учителю, но нали това спокойно може да се разглежда като част от подготовката за предстоящите двубои — обади се Алекс, старейки се да не мисли за манията за преследване. — В Рейтинга никога не знаеш каква изненада може да ти поднесе противникът, но ако навреме почувстваш опасността, ще можеш да избегнеш дори непознатата атака.

Приятелите се спогледаха, спомняйки си едновременно за Костя, получил изгарянията си именно поради неочаквана атака на противника.

— Точно така — съгласи се Сенсеич. — Браво, че забеляза. И така, сега ще ви дам още малко теория, а после ще се заемем с медитативна практика.

— Пак ли медитация — разочаровано прошепна Даня. — Никога не ми се получава. През цялото време ми се въртят някакви глупави мисли, не мога да ги разкарам.

— И все за коли и момичета, предполагам — тихо изкоментира Машка.

— Пак по-добре, отколкото твоите нездравословни колещо-режещи фантазии — отвърна ѝ Данил.

— Мария, Даня, по петдесет лицеви опори — веднага реагира Сенсеич. — Нещо много сте се отпуснали за тези две седмици.

Докато любителите на закачките отработваха наказанието си, Тьома и Алекс започнаха отпускаща медитация. За настройване за сериозна работа все още им трябваше продължителна подготовка за привеждане в ред на мислите и емоциите. Само влизането в сатори вече не представляваше проблем за Алекс, тъй като го фиксира към определено психологическо състояние и можеше да го призовава по всяко време. Между другото се оказа, че влизането в това състояние не е достатъчно, трябва и постоянна работа върху дълбочината на сатори. С други думи, Алекс се ускоряваше само от гледната точка на някой, който не владее тази техника, за истинските майстори той продължаваше да се движи със скоростта на ранен охлюв.

Изчакаха завръщането на Машка и Даня и пристъпиха към същинската работа.

— Вие вече знаете как да разтваряте собственото си „аз“ в окръжаващия свят. В момента, връщайки се обратно към „себе си“ след медитация, вие помнете само усещането за единение със света. Сега трябва да се научите как да извличате определена информация от това състояние. За начало, опитайте се да запомните каквото и да е, после ще усложним задачата с елементарен тест за познаване на карти. Но имайте предвид, че първите сериозни резултати няма да дойдат скоро.

Учениците бяха наясно, че няма смисъл да разчитат на по-подробни инструкции. Такива неща не могат да бъдат обяснени в детайли: всичко зависи от личните усещания и учителят може да зададе само обща насока на търсене.

Минаха около два часа тренировки.

Алекс многократно влизаше в нужното състояние, после излизаше от „нищото“, опитвайки се да вземе със себе си каквото и да е. Но как може да запомниш информация, когато теб самият като личност те няма? Не го разбираше и не можеше да го почувства.

Усещането беше за много по-продължителна тренировка, отколкото тя продължи реално, както беше винаги, когато работеха с медитативни техники. Като такава, физическа умора не се усещаше, но с всяко ново потапяне в състояние на медитация „замайването“ в главата ставаше все по-силно и по-силно. Когато Алекс най-накрая тръгна към съблекалнята, чувството беше такова, сякаш е присъствал на една дузина лекции без прекъсване. Пълно опустошение.

— Получи ли се нещо? — обърна се той към Тьома.

В него, като единствения от тях, постигнал реални успехи в медитативните техники, му беше надеждата. Именно Тьома, докато другите отработваха обикновени умения, беше успял самостоятелно да овладее първата степен на техниката „желязна риза“, което обаче не го спаси от нараняване по време на сблъсъка с учениците от клуб „Стоманения тигър“. От друга страна, тези момчета се оказаха къде-къде по-добре подготвени от новобранците в Рейтинга.

— Нищо — въздъхна Тьома в отговор.

— А аз май усетих нещо — неуверено се обади Даня.

Алекс само се подсмихна скептично на това твърдение и продължи:

— Едно не мога да разбера, ние сега развиваме шесто чувство, тоест учим се да усещаме грозяща ни опасност. Прекрасно. Но какво пречи на някой просто да ни призове на официален двубой? На всички ли ще отказваме?

— Ти изобщо влизаш ли във форумите на Рейтинга? — криво се усмихна Тьома. — Ако майстор предизвика друг майстор, техните ученици нямат право да приемат предизвикателства от други клубове. До боя на Сенсеич с онзи здравеняк от „Огнената маймуна“ има още две седмици и до края на този период никой няма право дори да си

помисля да ни предизвиква на двубой. Затова пък няма проблем да хванеш някой на улицата и да предизвикаш сбиване. Нали, Даня?

Баскетболистът кой знае защо се смути и се извърна.

— Има нещо, което не знам ли? — подозрително попита Алекс.
— Хайде, казвайте.

— Даня го обрала в метрото — ухили се Тьома. — Свили му новия таблет, а нашият дългокрак приятел така и не успял да догони крадците.

Любителят на спортните коли и бързото каране често ползваше метрото, оставяйки собствения си железен кон за поредния ремонт или тунинг. И дори в обществения транспорт той постоянно ровеше в таблета, изучавайки характеристиките на нови автомобилни джаджи.

— Прибирах се след силова тренировка! — раздражено изръмжа Даня.

„Е, това определено обяснява много неща — помисли си Алекс. — Тренировките с тежести са задължителна част от подготовката на елитните баскетболисти. А специфичните упражнения за увеличаване на отскока и резкостта, съчетаващи в себе си класически културизъм и кросфит, могат да осигурят нелепа патешка походка на всеки професионален спортист за поне няколко часа. Крадците много удачно са подбрали момента.“

— Това още не е цялата история — продължи Тьома. — Малко по-късно в един от форумите на Рейтинга се появи забавно видео, направено от момчетата от клуб „Черната маймуна“. Оказва се, че те специално са набелязали Даня и са организирали кражбата, за да му се подиграят.

Той се порови в телефона си и обърна екрана към Алекс. Клипът беше направен от човек, седнал във вагона срещу Данил. Баскетболистът стоеше, облегал на вратата, и разглеждаше нещо в таблета. На спирката той се отдръпна, за да пропусне хората, и изведнъж един от слизащите младежи грабна таблета. Даня веднага се втурна след него. Следващите кадри вече бяха от перона: баскетболистът направи добър старт след пъргавия крадец, облечен в черно яке с качулка, но след десетина крачки краката му се подкосиха и той принудително влезе в претъркулване. А когато отново зае вертикално положение, крадецът вече беше изчезнал. Камерата още

известно време продължи да снима ругаещият от сърце младеж, а после се завъртя и в кадър се появи лицето на самия оператор.

— Привет на всички. Това отново е „Черната маймуна“ и нашето шоу „на глупака и суперсила не може да помогне“ — весело каза тъмнокос младеж с остри черти на лицето, смътно напомнящи на младия Бандерас. — Както се убедихме току-що, някои възприемат бойното изкуство изключително като размахване на ръце и крака и забравят, че всъщност то е начин на живот. Трябва да си готов винаги и за всичко. А таблета ще си го задържим като такса за урока. В края на краищата, нали нашият млад адепт на бойните изкуства от клуб „Рижия дракон“ научи нещо?

Видеото завърши с тихата ругатня на Даня.

— Този инцидент прекрасно илюстрира думите на Сенсеич, че трябва да овладеем „паешкия инстинкт“ — отбеляза Алекс, едва потискайки усмивката си.

— Даня, много ли научи? — подкачи приятеля си Тьома.

— Определено — ядно отвърна Данил. — Повече никакво метро. И моят първи бой в Рейтинга ще бъде именно с някоя от тези проклети маймуни!

— Като стана дума за маймуни — сети се Алекс. — Не намирате ли за странно, че точно преди двубоя на Сенсеич с представител на един маймунски клуб, друг маймунски клуб започва да се подиграва с негов ученик?

— Определено намираме — съгласи се русокосият паркурист. — Ето защо сега всички трябва да бъдем нащрек, и Машка също ще предупредим.

Момчетата си взеха душ, преоблякоха се и се върнаха в залата, където вече ги чакаха Сенсеич и Машка.

— Нещо много дълго се къпахте — недоволно отбеляза Машка.

— Търкахме си кокалчетата едно по едно — усмихна се Алекс. — После ще ти разкажем.

— По-добре да не казваме — тихо прошепна Данил.

— Ако е за откраднатия таблет, вчера гледах видеото — изсумтя момичето. — Позор, и то какъв.

Даня сви глава в раменете и погледна към учителя, но той предпочете да игнорира темата.

— Е, тренировката приключи, сега можем да минем и към маловажните въпроси — потри ръце Сенсеич. — Вие нееднократно ме питахте какво дава участието в Рейтинга. Разбира се, няма нищо по-важно от възможността за двубои със силни противници — това е отличен стимул за израстване на уменията ви. Но пък далеч не е всичко, което може да даде Рейтингът на тези, които знаят как да побеждават.

Той бръкна в джоба си и извади две невзрачни на вид кредитни карти. Във времена, когато дори за обикновена стипендия издаваха златна кредитна карта, тези изглеждаха скромно и буквално безлично.

— Това е вашата награда — каза той, подавайки картите на Алекс и Машка. — Харчете ги разумно.

Само Сенсеич можеше да нарече „маловажни въпроси“ новината, че Машка и Алекс са спечелили нещо от своите двубои. Крайният срок за плащането на следващия семестър в института беше след около месец, а Алекс все още нямаше представа откъде ще намери пари за обучението си. Ако преди просто участваше в няколко боя на ринга, сега, по правилата на Рейтинга, той нямаше право да се бие в официални и не толкова официални мачове с обикновени хора.

— Колко са? — нетърпеливо попита Машка.

— Нека бъде изненада — усмихна се Сенсеич.

— По дяволите, сега още повече съжалявам, че не участвах в двубоите — възмутено възкликна Тьома.

— И отново да подчертая, това не трябва да го възприемате като стимул — неочаквано строго каза Сенсеич. — Вие тренирате не заради някакви си там пари, а за да развивате сърцето, ума и тялото си и да се превърнете в истински воители.

Всички внимателно слушаха учителя, въпреки че сега мислите им бяха обсебени от получените пари. Както се казва, самоусъвършенстването е нещо прекрасно, но яденето е с пари.

Няколко минути по-късно приятелите вече се носеха към най-близкия банкомат, за да разберат размера на неочакваната премия.

— Ако има стотачка, тогава най-сетне ще мога да си поръчам от Япония нов меч по мое задание — замечтано завъртя очи Машка.

— Аз съм момиче, няма какво да му мисля, искам нов меч и ножове за хвърляне — веднага я имитира Даня.

— Аз съм ученик от клуб за мистични бойни изкуства и не мога да задържа в ръцете си своя таблет — върна му го момичето.

Баскетболистът веднага се намуси и млъкна.

За щастие, банкоматът беше свободен. Четиримата приятели се натъпкаха в малката кабинка на банката, заделена за трансакции с кредитни карти.

— Момичетата с предимство! — веднага заяви Машка и пъргаво пъхна картата.

Пинкодът, написан директно на картата, не се отличаваше с оригиналност — „0000“.

„Проверка на баланса“.

Всички затаиха дъх за тези няколко секунди, които бяха необходими на устройството, за да покаже отговора.

„500 000“.

— Страхотно! — изкрещя Машка. — С това ще поръчам не само меч, но и протектори за ръцете мой размер, че и нова рокля ще си купя!

Машка в пълния ѝ блясък — в нейния личен списък на най-желаните неща роклята идваше чак след меча и протекторите.

— Тя имаше бой с противник с близко до нейното ниво — отбеляза Тъома. — Колко ли ще дадат на Лъоха за победа в двубой с клуб, заемащ сто петдесет и трето място в Рейтинга?

Машка изтегли от картата дребна сума „за джобни“ и отстъпи място на Алекс.

„Е, моментът на истината“ — помисли си той, докато пъхаше картата и набираше ПИН кода.

Всички зяпнаха от изненада.

— Правилно ли броя нулите? — проговори най-накрая Алекс.

— Да, да, точно шест са — потвърди Данил. — Слушай, аз за толкова пари ще пребия всеки и изобщо няма да ми пука за мистичните му техники!

Алекс се пулеше в появилата се сума и не можеше да повярва, че сега тези пари са негови. Тоест, три милиона за някого може и да не са чак толкова огромна сума, но за студент, живеещ с родителите си, това беше цяло състояние. Всъщност три милиона в Русия си бяха една добра сума за всеки среднестатистически човек.

— Цялата тази работа трябва да се асимилира с нещо течено още тази вечер — каза Тьома и, виждайки подозрението в очите на другите, поясни: — Със зелен чай, разбира се. И тъй като сте вече богати, спокойно може да си позволите да поканите приятели на чайна церемония.

От учителя всички бързо бяха възприели китайската култура: събираха мисли на китайски философи, често носеха дрехи с източна кройка, изучаваха историята на бойните изкуства. Не подминаха и тайнството на чайната церемония. Уви, знаеха само едно място, в което се правеше истинска гунфу-ча^[2], и там съвсем не беше евтино.

— Отлично, аз ви каня — веднага се съгласи Алекс. — Но нека да не е днес, а в края на седмицата, когато изпишат Костя.

Той извади телефона си и погледна часовника.

— Ох, време е да тръгвам!

Алекс трябваше да побърза, за да успее да се срещне със Смирнов преди консултацията. Наистина много се притесняваше за съученика си — ситуацията с Рогов беше ескалирала дотам, че той се подлагаше на наистина сериозна опасност не само в института. Стас и компания като нищо можеха да го пресрещнат по пътя към института, че дори и до дома му, адресът лесно щяха да го открият в социалните мрежи. Проблемът искаше спешно разрешаване и единственото, което му хрумваше на Алекс, беше просто да пребие и тримата.

Даня взе Тьома за някаква работа по своята „лястовичка“, а Алекс и Машка се отправиха да хванат таксита — Алекс до института, а тя — до къщи.

— Хей, сега вече може да си купиш собствена кола — намигна му Машка.

— Да, сега наистина мога — някак забавено отвърна Алекс. — Още не мога да повярвам, че имам толкова много пари. А ти си шампионка, отдавна трябваше да си си купила. Щеше да ме возиш до института и всички момчета щяха да завиждат, че имам толкова красива шофьорка.

— А с главата наред ли си? — учтиво попита Машка. — Шофьор си намерил.

— Не, но наистина, защо досега не си си купила кола? Аз поне нямах възможност, а ти защо?

Маша внезапно се смути.

— Ами... честно казано, малко се страхувам да карам...

Челюстта на Алекс увисна.

— Ти?! Страх те е да караш?! Тоест бой с мечове до смърт е нещо елементарно, а да караш кола е страшно?!

— Не съм на „ти“ с техниката — още повече се намръщи момичето и бързо смени темата. — Между другото, как са при теб нещата в института? Там някой... — тя се усмихна — бие ли те?

— Мен както и да е — намръщи се Селин. — Но те пребиват Смирнов. След онзи инцидент, когато той случайно нокаутира Рогов, минаха почти три седмици. Игор пропуска всичко, което е възможно, както, между другото, и аз. Но предстои сесия и просто вече няма накъде. Днес третия час имаме много важна консултация и направо ме е страх да си представя какво ще се случи след това.

— И какво ще се случи? — сви рамене Машка. — Или те ще пребият дебелака, или ти ще пребиеш тях. Избираш едната от двете злини.

— Не, този избор не ме устройва — не се съгласи Алекс. — Трябва да има и друг вариант. По възможност без пребиване.

— Е, тогава нека твоят дебелак сам да се оправя с проблемите си. Те стояха край пътя и чакаха да хванат някое такси.

— Как човек, който през живота си никога не се е бил, да се противопостави на шампиона на Москва по ръкопашен бой?

— В допълнение към протекциите на приятеля си, участващ в Рейтинга на най-добрите бойци на планетата? — изсумтя Машка. — Нека си наеме бодигард, ако има пари. А ако няма... докато не се научи сам да се защитава, този проблем няма да бъде решен веднъж завинаги.

Пред тях спря такси, а Алекс все така стоеше с вдигната ръка и гледаше в една точка.

Та това е идея!

— Льошка, нали закъсняваше за час. Какво стоиш и мислиш? — избута го Машка. — Тръгвай, аз ще взема следващото.

— А... да — опомни се Алекс. — Машкин, ти си просто гениална! Какво щях да правя без теб?!

Целуна момичето по бузата, скочи в очуканата жигула, каза адреса и по навик увери шофьора, че ще му покаже пътя. Благодарение на Машка сега знаеше точно какво трябва да направи.

За щастие, по това време в неговата посока нямаше задръствания и Алекс успя да стигне до института навреме. Смирнов стоеше встрани от човешкия поток, скрит от любопитни погледи зад едно дърво. Но Алекс знаеше къде да гледа и бързо откри пълната фигура на приятеля си.

— Лъоха, вече си мислех, че няма да дойдеш — облекчено въздъхна Смирнов.

Тъмнокосият младеж беше с половин глава по-нисък от Алекс и поне петнайсет килограма по-тежък. Облечен, както винаги, в черни панталони и риза, въпреки жегата. Впрочем и самият Селин преди постоянно носеше дрехи с дълги ръкави, за да скрие татуировката, но сега вече това не беше необходимо, както и „зубърските“ очила.

— Къде ще ходя — въздъхна Алекс. — Заедно ще ни бъде по-лесно да издържим на нападите им. Между другото, напредваш ли в бокса? Тези две седмици нали не са били напразни?

Смирнов се намръщи.

— За да бъда честен, мен ме изхвърлиха...

— Изхвърлиха?! — ококори се Алекс. — Какво си направил?!

— Ходех на тренировки почти всеки ден, твърдо бях решил да се науча да се защитавам сам. Изчетох море от статии в интернет и стигнах до едно заключение — ако искаш да се научиш да се биеш, трябва постоянно да практикуваш. А в групата за начинаещи те учат само на основни удари и няма никакви спаринги. Така че се уговорих за спаринг с едно от момчетата от групата за напреднали.

Алекс гледаше приятеля си и не вярваше на ушите си. Не можеше да си представи, че добродушният дебелак сам се е решил на истински спаринг. Обикновено начинаещите, дори и след няколко месечно овладяване на същата тази „основа“, още дълго време не бяха готови психически за реален спаринг. Въпреки че, като си спомни удара, с който Смирнов нокаутира Рогов, то... може би просто има талант за бойни изкуства? Не е невъзможно човек, който никога не се е занимавал със спорт, внезапно да покаже удивителна възприемчивост към някоя спортна дисциплина? Неслучайно в спортната литература постоянно пишат, че учените са на косъм от това да могат да определят склонността на хората към различни видове спорт още в детството и на генно ниво.

Селин си отбеляза мислено, че ще трябва да поговори по тази тема със Сенсеич, и попита приятеля си:

— И какво стана после?

— После момчето взе да ме налага като боксова круша, а треньорът видя всичко и каза, че излагам здравето си на риск и не иска да носи отговорност, ако нещо се случи с мен.

Какво пък, това е съвсем логично. Всеки спортен клуб внимателно следи за спазването на безопасността — никой не иска да попадне в затвора, само защото учениците са решили да си направят шегата, да поиграят или просто са се престарали на тренировка и някой пострада. Но боксът, подобно на другите бойни изкуства и противно на мнението на повечето хора, съвсем не е толкова рисков за травми. И да изгонят Смирнов от клуба само защото си е направил приятелски спаринг с истински боксьор беше просто глупаво. Освен ако, разбира се, няма някоя по-добра причина.

— И са те изхвърлили само за това? — реши да уточни Алекс.

— Ами... да — леко несигурно отвърна Игор.

„Добре, после пак ще го попитам — реши Селин. — Сега няма време за това.“

— Какво ще правим с Рогов? — обърна се той към Смирнов.

„Знае ли човек, ами ако си има някакви свои идеи, тогава аз със своя неочакван план мога да вървя по дяволите“ — логично разсъди Алекс.

— Е, Стас го ударих аз — въздъхна дебелакът. — Значи и отговорността е изцяло моя, ти нямаш нищо общо. Така че ще си го получа само аз.

„Дори е забавно, той се опитва да ме защити, а аз, като последна измет, все още се чудя да му помогна или не. По-скоро размишлявам как да го направя с минимални щети за себе си — засрами се Алекс. — Не бих искал да пребивам Рогов пред очите на Корольова, а и може да не се наложи, ако успея да реализирам идеята на Машка.“

— Имам план — призна той на Смирнов. — Ако... не, по-скоро, когато започне конфликта, остави ме аз да говоря с тях.

— Ако решат да те слушат, говори колкото си искаш.

— Мисля, че ще мога да ги накарам да чуят всичко, което искам да кажа — усмихна се Алекс.

Влизайки в залата точно преди началото на консултацията, Алекс веднага разбра, че срещата с Рогов се отлага за известно време — цялата тройка я нямаше в аудиторията, както и Настя Корольова. Двамата приятели въздъхнаха облекчено и с най-голяма сериозност и усърдност се отдадоха на консултацията. Настя Корольова и приятелката ѝ се появиха с известно закъснение. Алекс улови заинтересования поглед на момичето върху себе си, преди приятелките да заемат своето място и да се скрият зад другите студенти.

„Нещо не е особено радостна да ме види — помисли си Алекс. — Значи всичко си е както обикновено.“

Той отдавна харесваше зеленооката блондинка, всъщност именно заради нея Алекс се прехвърли в този институт. Но за съжаление момичето изобщо не се интересуваше от него. Настя обичаше наглия и самоуверен Стас Рогов — същият, който постоянно тормозеше Смирнов и самия Алекс. Впрочем, Алекс търпеше подигравките и побоищата само в качеството им на допълнителни щрихи към създадения образ на зубрач, докато за Игор това стана истинско проклетие.

— Корольова е тук, значи и те скоро ще се появят — прошепна дебелакът на Алекс, прекъсвайки мислите му.

— Успокой се — тихо му отвърна Селин. — Всичко ще бъде наред.

Консултацията премина неусетно, въпреки нервността на Смирнов, който постоянно хвърляше притеснени погледи към вратата. За голяма негова радост, Рогов така и не се появи в аудиторията.

— Ще се видим на изпита — завърши консултацията преподавателката.

Заскърцаха банки, студентите наскачаха от местата си и, както обикновено, настана известна блъсканица.

— Не излизай без мен — обърна се Алекс към приятеля си и започна да си проправя път към Настя Корольова.

— Селин. Появи се най-сетне — саркастично го посрещна рижата Яна. — Теб и Смирнов напоследък честичко ви споменавах.

— Не се и съмнявам — кимна Алекс. — Настя, може ли да поговоря с теб? Само за малко.

Яна се ококори от такава наглост.

— Откога мекотелите излязоха на брега и еволюираха?

Алекс игнорира подигравката, продължавайки да гледа въпросително Настя.

— Добре — съгласи се изненадващо лесно тя.

Те се отдръпнаха настрани и Корольова недоволно попита:

— И за какво искаш да говорим?

— Какво каза приятелят ти за случилото се преди две седмици?

— Ти за нелепата случайност, позволила ви на теб и Смирнов да съборите Стасик ли? О, да, той всеки ден в института го започва с въпроса „къде са ония два изрода?“. Имате късмет, че днес са на състезания.

Алекс се усмихна разбиращо.

Сега разбра защо ги нямаше на консултацията — защитават честа на института на татамито. Сигурно и изпита ще им дадат, без да се явяват. Както обикновено.

— Това ли е всичко, което искаше да питаш? — саркастично попита Настя.

— Като че ли да — отвлечено потвърди Алекс. — Освен... а знаеш ли къде са тези състезания?

Настя хвърли подозрителен поглед на Селин.

— А на теб защо ти е?

— Ще отида и ще го предизвикам на двубой — намигна ѝ Алекс.

---

[1] група „Легион“, песента „Не мога да бъда себе си“. ↑

[2] китайска чайна церемония. ↑

ГЛАВА 2

Състезанията по ръкопашен бой се провеждаха в една от сградите на спортен комплекс ЦСКА. Алекс няколко пъти беше ходил там, но само като участник в няколко закрити спаринга „за свои“. А сега ставаше дума за официалната „Купа на Москва по ръкопашен бой“: вход с билети, продажба на сувенири, спортни екипи и аксесоари и много малко зрители, както на всички подобни мероприятия. Състезанията по повечето видове спорт предизвикваха интерес на доста тесен кръг лица — роднини и приятели на участниците, фенове на конкретната дисциплина, както и случайни хора, сдобили се с безплатни билети. Разбира се, това не се отнасяше за култовите първенства по футбол, хокей или баскетбол — те бяха изключения, подчертаващи безличието на останалите спортни събития.

— А може би не трябва да търсим среща с тях? — за пореден път попита Смирнов.

На Алекс му костваше значителни усилия да убеди своя приятел да дойде с него на състезанията. Разбира се, искаше му се да разкрие истината на Смирнов и да го увери, че изобщо нищо не го заплашва, но просто не можеше да намери подходящите думи. „Извинявай, приятел, но аз позволявах на Рогов да ни мачка само защото провеждах върху себе си социално-психологически експеримент“. Подобно обяснение звучеше някак не особено добре.

— Време е да приключим с това — твърдо каза Алекс по-скоро на себе си, отколкото на своя приятел, и учтиво се обърна към двамата костюмирани пушачи на входа: — Прощавайте, тук ли се провеждат състезанията по ръкопашен бой?

— Да, тук. Но сте закъснели, останаха само два двубоя.

— Финалните? — уточни Алекс.

— Финалните. Побързайте, може и да успеете да видите нещо.

Алекс им благодари и се нареди да влезе, но го спряха.

— Накъде без билети? — строго попита единият от мъжете.

— А-а-а...

— Заповядайте — мъжът с усмивка им подаде цяла пачка с отпечатани на обикновена хартия билети. — Сега всичко е както трябва.

Колкото и да е странно, на входа на спортния комплекс наистина им провериха билетите. Ето това е загадъчната руска икономика — билетите струват копейки, разпространяват се безплатно навсякъде, където е възможно, но без тях няма да те пуснат. Дори те карат да седнеш точно на посоченото в билета място, въпреки че залата е изпълнена едва на четвърт.

Попадайки вътре, Алекс обходи с поглед полупразните трибуни и бързо намери двамата приятели на Рогов на първия ред пред ринга. Въпреки че можеше и да не гледа, достатъчно беше да слуша — техните насърчаващи викове и скандирания отекваха в цялата зала.

— Ро-гов! Ро-гов!

Мечкоподобният Женя Холин и жилавият Игор Власов бяха близки приятели с Рогов и тренираха заедно в някакъв клуб по ръкопашен бой. Тримата също така бяха съученици на Смирнов и Селин и постоянно тормозеха „бедните зубрачи“. Впрочем, за Алекс всички издевателства в института бяха просто своеобразна игра, но дебеличкият Игор страдаше сериозно.

— Клоуни — изсумтя Алекс, кимайки към крещящата двойка.

Е, а главният злодей на института Стас Рогов вече стоеше на ринга и се подготвяше за бой с брадат потомък на някоя от приятелските източни републики. Или не приятелските. Алекс не се оправяше много добре в това, но все пак предположи, че противникът на Рогов е дагестанец. Жителите на тази малка, но горда планинска страна винаги са показвали отлични умения в свободната борба, която освен това беше и техен национален спорт. Неслучайно дагестанските борци имаха в сметката си осем златни олимпийски медала и десетки победи в европейски и световни първенства.

Набитият брадат здравеняк с космати гърди изглеждаше пълна противоположност на Рогов — строен, мускулист красавец с постоянно демонстрирана наляво и надясно искрящо бяла усмивка. Екипировката на спортистите беше стандартна: отворени каски, ръкавици и протектори на краката — спортът затова е спорт, за да бъде относително безопасен.

— Да погледаме боя? — предложи Алекс на приятеля си.

— Разбира се — съгласи се Смирнов и замечтано въздъхна: — Може би сега ще го пребият подобаващо или дори ще му счупят ръката. Какво би могло да бъде по-добре?

„Например, да го пребия аз“ — саркастично си помисли Алекс, пожела мислено успех на дагестанеца и се придвижи към другата страна на ринга, за да не попаднат без време в полезрението на съучениците си. Той никога не беше виждал двубой на Рогов на големи състезания и сега с интерес очакваше началото на боя. За съжаление, Алекс беше изпуснал представянето на противниците и не знаеше всички титли на дагестанеца, но той провеждаше боя много грамотно. Още щом прозвуча гонгът, дагестанецът веднага се хвърли към Рогов, явно възнамеряваше да проведе боя в партер, но в последния момент мина встрани, избягвайки среща с коляното на Рогов, и направи подсечка. Падайки на пода, Стас веднага се превъртя настрани, но изглежда дагестанецът изобщо нямаше намерение да влиза в близък бой. Затова пък Рогов едва не бе улучен от неочакван удар с крак, изпълнен в стила на капоейра. Никой не очакваше подобно изпълнение от човек с такова масивно борческо телосложение. За чест на Рогов, той не само успя да избегне удара, но и с лекота контраатакува противника си с ураган от бързи удари с ръце, почти веднага проби защитата му и го удари в челюстта. Един, макар и много успешен удар, определено не би свалил дагестанеца, но първата малка победа явно беше за Рогов.

„Очевидно ръцете не са слабото място на Рогов — по навик си отбеляза Алекс. — Чудя се как ли е с краката и с борческата техника?“

Бойците започнаха да обикалят по ринга, като периодично си разменяха удари. Много бързо стана ясно, че при Рогов техниката на работа с крака е развита много добре. Липсата на добро разтягане се компенсираше от силата и резкостта на ударите, докато дагестанецът определено му отстъпваше, правейки прекалено рискови и неразчетени удари. И отново успешно попадение на Рогов — удар в глезена, свали дагестанеца на земята, последва удар в челюстта, който мигновено го нокаутира.

— У-а-а — още по-силно закрепяха приятелите му. Останалите зрители се държаха доста по-спокойно и затова бурните емоции на Игор и Женя изглеждаха малко не на място, но това тях явно не ги вълнуваше особено.

— Жалко — изкоментира Смирнов, при това го каза по-скоро с нервна ирония, отколкото със съжаление.

— Още не сме приключили — криво се усмихна Алекс. — Ела, да ги хванем до съблекалните.

* * *

Същото място, същото време.

Игор Смирнов, известен също като „дебелака“.

Игор погледна приятеля си и за пореден път си помисли колко много се беше променил Алекс за последния месец. И това касаше не само стила на обличане, прическата и замяната на очилата с контактни лещи. Той беше променил говора си, походката, погледа... а когато се усмихваше така накриво, по гърба на Смирнов сякаш пробягваха мравки. Игор никога не би се съгласил да дойде на тези състезания, но да се противопостави на желанието на Алекс се оказа доста проблематично или по-скоро направо невъзможно. И сега Игор послушно крачеше след него за среща с хората, които мразеше и от които се страхуваше...

„И защо родителите ми като малък не са ме записали да тренирам някакъв боен спорт — за пореден път си помисли Смирнов. — Дори и да е в клуб по лека атлетика, пак щях да съм в къде по-добра физическа форма. И определено нямаше да им позволя да ме тормозят...“

— Не се панирай — каза му Алекс, сякаш четеше мислите му. — И с пръст няма да те докоснат, обещавам.

Странно, но Игор му повярва. А и здравият разум подсказваше, че Рогов няма да тръгне да се бие пред погледите на десетки хора в спортния комплекс. Дано само Рогов да притежаваше този здрав разум.

Описвайки кръг в широка дъга около ринга, приятелите се отправиха към съблекалните и настигнаха съучениците си точно пред вратата.

— Стас! — извика Алекс и помахаше с ръка, за да привлече вниманието му. — Рогов!

„Е, започва се“ — обречено си помисли Игор.

Обръщайки се и виждайки приближаващите съученици, Стас отначало не повярва на очите си, а след това се разплу в широка кръвожадна усмивка. Примерът му бе последван от Холин и Власов.

— Уау, кого виждам. Уморихте се да се криете ли? — попита Стас, свивайки юмруци.

Смирнов старателно се криеше зад гърба на Алекс, мечтаейки да стане невидим. Докато самият Селин изглеждаше абсолютно спокоен: вървеше към съучениците си, пъхнал ръце в джобовете, и едва забележимо се усмихваше.

— Липсвахте ми.

— И как изобщо намерихте това място, глупаци? — ехидно попита Холин, засили се към тях и блъсна Селин в рамото.

Алекс леко се извъртя, тласна с рамо, и в следващия миг Холин отлетя на няколко метра, препъна се и седна на задник.

— Какво, по дяволите?! — втрещено възкликна здравенякът.

— Не се бъркай — все още с ръце в джобовете, отвърна Селин. — Следващия път ще счупя нещо. Например тази стена с главата ти.

От такава наглост тримата спортисти буквално замръзнаха неподвижно, сякаш някой внезапно беше натиснал на пауза и беше спрял целия свят.

— Ти да не си друсан? — ухилен попита Стас, бързо съвземайки се от шока. — Съвсем ли си загубил страх?

— По-скоро реших вас да запозная със страха — криво се усмихна Селин. — Чудя се колко ли бързо ще се преместите от нашия институт, ако ви пребивам вас тримата всеки ден, започвайки от първи септември.

Холин в това време скочи на крака и отново се втурна към Алекс, възнамерявайки да отмъсти за позора си, но бе спрял от Рогов.

— Спокойно. Момчето е решило, че е станало мъж — каза насмешливо, задържайки приятеля си за рамото. — Да му позволим да се наслади на момента. Хайде, опитай да се състезаваш с шампиона.

Рогов зае стойка и направи знак на Алекс.

— Да го направим.

Смирнов отстъпи настрана, страхувайки се да попадне под нервната ръка на някой от двамата. Странно, но сега Рогов и Селин го плашеха почти еднакво.

— Ей, ей! — раздаде се насмешлив възглас и между двамата настроени за бой младежи се появи висок слаб мъж на около двадесет и пет, с вързана на опашка дълга коса. Официалният костюм и белият бадж с надпис „Суворов В.С. Главен съдия“ показваха, че е един от организаторите на събитието в спортния комплекс. — Никакви боеве извън ринга!

Смирнов за всеки случай разтърка очи, защото някак пропусна момента на появата на дългокосия миротворец, той сякаш буквално се материализира от въздуха.

— Тогава ние просто ще излезем оттук и ще продължим отвън — изобщо не се смуги Селин, вгледа се в лицето на съдията и изненадано попита: — Планинец, ти ли си?!

— О, Рижия — реагира с някаква неразбираема забележка мъжът. — Какво правиш тук?

Да наречеш тъмнокосия Селин риж можеше само слепец, но за изненада на съучениците си той спокойно откликна на странния прякор.

— Решавам лични въпроси. Извинявай, че нарушаваме тукашните правила, но става дума само за минутка.

— Ако ще и за секунда да е — възмутено реагира съдията. — Като приятел бих могъл и да ти позволя да се сбиете тук, доста добре спечелих от твоя бой, залагайки на теб. Но именно в качеството на приятелски жест бих те посъветвал да не участваш в никакъв бой.

„За какъв бой говори — трескаво се зачуди Смирнов. — И какви залагания. За какво изобщо става дума?!“

— Това пък защо? — озадачено попита Алекс.

— Битки на участници в Рейтинга с обикновени хора не са добре приети. Ако някой разбере за това, както обикновено се случва, боецът ще бъде опозорен. Разбира се, ако не е самозащита, тогава всеки е свободен да използва сила.

— За какво изобщо става дума?! — не издържа Холин, гледайки ту Стас, ту съдията и Алекс. — Какви глупости дрънка този дългокосия?!

Стас Рогов сръга приятеля си с лакът.

— Млъквай, това е ръководителят на нашата федерация. Железен пич, викат му Планинеца. Само на двадесет и шест е и вече има седми

дан в карате годжу-рю^[1], също така създаде своя собствена школа по ръкопашен бой. Аз срещу него и половин минута няма да издържа.

Смирнов наостри уши, опитвайки се да улови едновременно както разговора на Алекс със съдията, така и тихото шепнене на съучениците си.

— Значи смяташ, че за мен е по-добре да не участвам в сбивания? — уточни Алекс, хвърляйки кръвожаден поглед към Рогов и компания.

— Ще се изненадаш, когато разбереш колко внимателно биват наблюдавани бойците в Рейтинга. Особено новопостъпилите, и още повече такива като вас. Така че бих посъветвал вашия клуб отсега нататък да се държите като истински дами и джентълмени, премервайки всяка своя дума и действие. И между другото...

Съдията хвана Алекс за лакътя и го отведе встрани, продължавайки тихия разговор, а Смирнов остана със съучениците си. Ситуацията изглеждаше доста странна, но изглежда никой нямаше намерение да се бие.

— И какъв е този Рейтинг? — предпазливо попита Смирнов.

— Ти по-добре си затваряй устата! — веднага му се тросна Холин, явно все още преживяваше позорното си падане. — Да, Стас, за какъв Рейтинг става дума?

— Сред тези, които се занимават с бойни изкуства, се носят легенди за хора, достигнали невероятни висоти на майсторство. Толкова са малко, че става дума за няколко десетки, и на всички имената им присъстват в този Рейтинг на най-силните.

— Това прилича на приказка за спортни манаици като теб — направи скептична гримаса Власов.

— Приказка? — изсумтя Рогов. — Виждал съм какво могат да правят такива майстори. Направо е зловещо.

— Зловещо ще стане, когато излезем оттук — каза Холин, гледайки мрачно към Селин, оживено обсъждащ нещо със съдията. — И никакви оправдания няма да минат — той удари с юмрук по дланта си. — Ще го направя на пихтия.

Смирнов неволно направи крачка назад, с което веднага привлече вниманието към себе си.

— А ти какво ще кажеш, дебелак? — веднага се обърна към него Власов. — Напоследък забелязал ли си в приятелчето си

свръхестествени сили? Защо така изведнъж се помисли за голям боец?

— Аз... аз не знам — проблея в отговор Игор. — Преди нищо такова не е имало...

— А се радваш — направи злобна гримаса Холин, явно намери на кого да излее гнева си. — Решил си да се криеш зад гърба на приятеля си ли? Няма да стане...

Смирнов неочаквано и за самия себе си не издържа и гневно се озъби:

— Майната ти!

— Какво каза?! — изрева Холин и се хвърли към него.

— Я по-спокойно тук! — съдията отново изникна право на пътя на Холин и с лекота го отблъсна назад. — Ние тук с моя приятел си поговорихме и стигнахме до някакво споразумение. Никой няма да се бие, нито тук, нито където и да е другаде. През септември е откритият шампионат по ръкопашен бой на Москва, където ще можете да се срещнете и да решите всичките си проблеми на татамито.

— И защо чак есента, а не още сега? — ухили се Рогов. — Тъкмо съм загрял.

— Както си загрял, тъй и ще изстинеш — прекъсна го Алекс. — А на шампионата ще се биеш не с мен, а със Смирнов.

— С кого? — не повярва Рогов.

— С мен?! — почти изпищя Смирнов. — Но защо?!

— Забранявам ти да се биеш с Алекс — продължи съдията, впил твърд поглед в Стас Рогов. — Под заплаха от пожизнено изключване от федерацията. Освен това, ако някой от вас тримата посмее да се държи агресивно към тези двамата до шампионата, пак ще бъдеш изключен. Така че те съветвам да вразумиш приятелите си, ако не искаш да излетиш с трясък от федерацията, освен това няма проблем да направя така, че да не те приемат в нито един клуб по бойни изкуства в Москва.

Смирнов стоеше и напразно се опитваше да разбере какво изобщо се случва. От една страна, ръководителят на федерацията по бойни изкуства явно се застъпваше за него, а от друга... Какво участие в шампионат, по дяволите?!

— Не разбирам, Владимир Сергеевич, защо се застъпвате за тези двамата — недоволно се намръщи Рогов.

— Аз за вас се застъпвам, глупаци — с лека насмешка отвърна съдията. — Сега всичко ясно ли ти е? Ще можеш ли да контролираш ситуацията до септември?

Рогов си пое дълбоко дъх, явно едва сдържаше емоциите си.

— Да, разбира се. Но дебелакът не може да се бие, какво значение има кога ще го набия — сега или след два месеца?

Тук Стас Рогов попадна в десетката, задавайки въпроса, който интересуваше и самия Смирнов.

— Аз ще го подготвя — спокойно каза Алекс Селин. — Два месеца са повече от достатъчно.

— Та ти самият... — започна Власов, но под погледа на съдията бързо млъкна.

— Е, разбрахме се, всички са свободни — резюмира съдията. — Алекс, ако решите да се възползвате от предложението ми по повод залаганията, звъни ми, ще организираме всичко по възможно най-добрия начин. И билети на първия ред ще осигуря.

* * *

Същото място, същото време.

Алекс Селин, вече и „учител“.

Когато Селин и Смирнов излязоха от спортния комплекс, дебелакът веднага засипа приятеля си с въпроси:

— Ти наистина ли мислиш, че ще се бия със Стас?!

— Вече нямаш избор, нали се договорихме — спокойно отвърна Алекс. — Не се притеснявай, ще ти направя такава програма за тренировки, че след два месеца ще ги ступваш и тримата наведнъж.

— Честно казано, след тези думи започнах да се притеснявам още повече — призна Смирнов. — А ти много други ли си тренирал досега? И наистина ли се биеш толкова яко, че ти е забранено да се биеш с обикновените хора? Ще ми демонстрираш ли нещо?

— За някои — яко, за други — не толкова — уклончиво отвърна Алекс. — Сам чу, че нямаме право да афишираме своите способности, затова търпях всичкия тормоз на тези тримата.

„Много витиевато оправдание. Благодаря на Планинеца за така удачната поява и елегантното решение на толкова отдавна

притесняващия ме проблем.“

— Да, разбрах, ти си като спайдърмен — денем си обикновен студент, а през нощта...

— През нощта спя — прекъсна приятеля си Алекс. — Във всеки случай, никой не ми забранява да те подготвя така, че да сриташ задника на Рогов.

За това, че никога през живота си не е тренирал никого, Алекс предпочете да премълчи, и бързо смени темата:

— Днес ще ти изпратя списък на храните, които трябва да купиш и с които ще трябва да се храниш през следващите два месеца. Също така ще ти направя примерна програма на тренировките и ще потърся подходящо място за тях.

Първоначално плановете на Алекс включваха да обучава Смирнов на основите на бойните изкуства, нали точно тази идея му подсказа Машка сутринта. Но най-напред Селин планираше подробно и прецизно да проучи Рогов и компания. А сега се оказваше, че Смирнов ще трябва да се бие за тях двамата. По-точно, той ще се бие за себе си, но вече ще представлява и своя учител — Алекс.

— Хм... ами, добре — неуверено кимна Смирнов. — А кога ще започнем самите тренировки? Утре?

— О, хайде без такива женски шегички — намръщи се Алекс. — Ако искаш да започнеш нещо, трябва да го направиш незабавно. Не утре, не от следващата седмица или месец, а още от този момент.

Игор погледна дънките си и тениската и изтри потта от челото си.

— Нещо не съм много подготвен в момента.

— Не съвсем веднага — засмя се Алекс. — Довечера ще направиш крос, като бягаш в продължение на четиридесет минути в леко, удобно за теб темпо.

— Ти нали си наясно, че за мен да бягам в удобно темпо е просто да ходя?

— Наистина? — Алекс леко се смути. — Е, тогава ще бягаш колкото издържиш, после преминаваш на ходом, за да си възстановиш дишането, и пак хукваш. Ясно ли е?

— Ясно — въздъхна дебелакът. — Мразя бягането.

— О-о — Алекс се ухили така кръвожадно, че от страх по гърба на приятеля му пробягаха мравки. — Повярвай ми, скоро ще се

влюбиш в него, защото останалата част ще бъде значително по-тежка.

След като най-накрая се сбoguва с дебелака, Алекс забърза към къщи. Предстоеше му да свърши доста неща: да направи списък с препоръчителни продукти и спортни храни за Смирнов, и най-важното, да позвъни на приятелите си и да ги информира за интересното предложение на Планинеца за влагане на парите. И точно, да заложат на боя на Сенсеич. Все пак да заложиш за победа на учителя можеше да се счита за вложение с гарантирано положителен резултат. Самият Алекс смяташе да сложи всичките пари, получени от боя с „рептилоида“, дотолкова свято вярваше в победата на Сенсеич.

Прибирайки се у дома малко преди вечерята, Алекс по навик се заяде със сестра си и после заседна пред компютъра. Започна с изготвянето на дълъг списък със спортни храни, които поне малко би трябвало да облекчат тренировките на първия му ученик. Разбира се, биодобавките не бяха панацея за болките в мускулите и сериозните травми, но и да се пренебрегват не биваше. Още повече че Алекс познаваше родителите на Смирнов и знаеше, че те с радост щяха да му платят всички разноски, стига да спомогнат за откъсването на любимия им син от компютъра. Аминокиселините, витамините и L-карнитина в допълнение към правилното хранене трябваше да помогнат на Смирнов да преживее най-тежките две-три седмици тренировки, докато организъмът поне малко се адаптира към натоварванията.

„Струва си да поговоря утре със Сенсеич, да получа консултация като учител на учител, така да се каже — размишляваше той, докато се чудеше над програмата на тренировките. — Все пак едно е да можеш да правиш нещо, а съвсем друго — да учиш други да го правят.“

След като приключи с подготовката на предстоящите тренировки на Смирнов, той не можа да устои и хвърли едно око на сайтовете за квартири под наем. Благодарение на неочакваната премия Алекс най-накрая можеше да осъществи отдавнашната си мечта — да заживее отделно. А след победата на Сенсеич парите със сигурност щяха да са повече от достатъчни и за квартира, и за нормален живот. Е, поне за година определено щяха да стигнат. Красота!

— Малък, да не сваляш нещо?! — раздаде се гласът на сестра му от съседната стая. — Сериалът ми засича!

„Да, да живея сам ще е просто невероятно — помисли си той замечтано. — Дано да е по-скоро. Само как да обясня на нашите откъде имам толкова много пари.“

— Нищо не тегля! — извика той в отговор.

— Лъжеш!

„Ох, писна ми от нея — помисли си раздразнено. — Да беше се оженила поне. Макар че кой ли ще я вземе такава?“

Вечерта с нищо не се отличаваше от многото предишни — малко подготовка за изпитите, медитация, няколко серии аниме и опит да поговори с духовете пазители. Уви, нито драконът, нито тигърът се отзоваха на призива. А преди лягане си размениха мейли със Смирнов, за да се увери, че не е забравил за вечерното бягане, както и за да уточни времето и мястото на първата тренировка.

А на сутринта Алекс хукна към „Рижия дракон“, нали днес изписваха Костя от болницата. Най-накрая клубът щеше да се събере в пълен състав!

Не прецени добре времето и малко закъсня за тренировката, но в това нямаше нищо страшно — когато влезе в залата, никой дори не беше започнал да загорява. Машка, Данил и Тьома тъкмо се бяха преоблекли и сега стояха, пристъпвайки от крак на крак, и слушаха пререканията на върналия се от болницата Костя със Сенсеич.

— Не искам повече да се занимавам с тези простотии! — викаше Костя.

Вместо с любимата си дълга коса, прибрана на конска опашка, сега се кипреше с къса прическа тип „таралеж“. Но дори и това си беше истинско чудо, както и липсата на следи от ужасните изгаряния, получени по време на битката с дебелия „берсерк“.

— Без тези, както ти ги наричаш, „простотии“, не би могъл да усвоиш същите онези най-мощни техники, за които толкова мечтаеш — спокойно му отговори Сенсеич.

— А вие поне опитайте да започнете да ни учите на нещо сериозно! — озъби се Костя. — Ако не се получи, тогава съм готов да се заема с медитация и прочие глупости.

— Вече казах, че не бива просто така да вземете и да научите, например, да мятате мълнии — намръщи се Сенсеич. — Всеки човек има предразположеност към различни стихии, методи и техники. Точно затова са ви дадени духовете пазители, за да ви помогнат да

опознаете себе си и своите възможности. А аз просто ви подготвям физически и енергетично към по-нататъшно развитие, като ви посочвам пътя.

— Този дяволски гушер на нищо не иска да ме учи!

— Значи дори духът пазител счита, че все още не си готов за това.

Костя само безпомощно сви юмруци.

— Онзи дебелак издиша огън, мамицата му! И подготвяйки ни за бой с такива противници, вие всъщност на нищо не ни учите, само се разхождате пред нас с тайнствен вид и философствате! Мен това изобщо не ме устройва!

Сенсеич погледна с любопитство ученика.

— И какво искаш да кажеш с това?

— Че ще си намеря друг учител — рязко отвърна Костя.

— Ей, чуваш ли се какви ги дрънкаш?! — възкликна Машка. — Да не си се побъркал?!

Костя не обърна никакво внимание на момичето, но пък забеляза появата на Алекс.

— О, привет, Алекс — поздрави го Костя. — И сбогом. Не мисля, че скоро ще се видим пак.

И под смаяните погледи на приятелите той излезе от залата, затръшвайки силно вратата.

— Костя!

Даня се втурна след него, но беше спрял от вика на Сенсеич:

— Не го спирай.

— Но...

— Повярвай ми, нищо няма да промениш, той вече е решил за себе си.

Приятелите гледаха невярващо към учителя, без да имат сили да произнесат нито дума.

— И какво, ще го пуснем просто така? — втрещено попита Алекс.

Разбира се, двамата с Костя ги свързваха много сложни взаимоотношения, но цялата им петорка отдавна вече се беше превърнала в истинско семейство. Дори когато не се виждаха по време на годината отсъствие на Сенсеич, всеки знаеше, че рано или късно ще

се съберат в клуб „Рижия дракон“ и всичко ще си продължи постарому. И сега напускането на Костя... просто не се побираше в главите им.

— За съжаление, Костя е прав, той наистина не може повече да тренира в нашия клуб.

— Но защо?! — едновременно попитаха Алекс и Даня.

— След поражението в двубоя той загуби вяра.

— Е, всеки понякога губи вярата в себе си — припряно заговори Машка. — Вие самият сте ни учили, че вярата в себе си е изтъкана от съмнения и предположения. С това трябва да се справиш и да продължиш напред. Не можем да го зарежем в такова състояние!

Сенсеич въздъхна и потупа момичето по рамото.

— С неговата увереност в себе си всичко е наред. Той вече не вярва в своя учител.

— Какво? — не разбра Тьома. — Той не вярва във вас?!

— Разбира се. Аз надцених възможностите на ученика си, пращайки го да се бие, и именно по тази причина моят ученик пострада. Това е моя грешка.

„Ама разбира се — раздразнено си помисли Алекс. — Как може Костя да си признае, че вината е негова? Къде по-добре е да обвини за всичко учителя.“

— Нещо сте се отпуснали — намръщи се Сенсеич. — Я да започнем с малко работа по двойки. Тьома и Алекс — с ножове, Даня и Мария — борба.

— И защо трябва пак с нея да се боря?! — възпротиви се Даня.

Сенсеич внимателно го погледна.

— Сто набирания в три серии, и едва след това ще пристъпиш към спаринга. На Мария ѝ трябва практика, а в борбата ти си най-неудобният противник. Така че действай и недей да спориш.

Алекс изобщо не се изненада от избора на оръжия за спаринг. Тьома трябваше да тренира „желязната риза“, а Алекс с помощта на сатори можеше да му помогне.

След доста продуктивната, въпреки всеобщия шок от напускането на Костя, тренировка Алекс надникна в треньорската стая.

— Признайте, че вие нарочно изпратихте Костя на двубой, за да загуби? — обърна се той към Сенсеич.

— Той можеше и да спечели двубоя, аз нищо не съм нагласял — отбеляза Сенсеич, прокарвайки с привичен жест ръка по плешивото си

теме. — Просто му подбрах противник, който може да победи, ако поне малко смири гордостта си и не тръгне да се фука. Второто изпитание за него стана поражение. Ако можеше да признае грешката си и да се поучи от нея, всичко щеше да е наред.

— Разбирам — въздъхна Алекс. — Но аз си мислех, че вече сме преминали своите изпитания...

— Целият ни живот е един непрекъснат низ от изпитания.

— Значи в действителност не Костя напусна клуба, а вие го изгонихте, просто той още не го е осъзнал? — уточни Алекс.

— Всеки си има свой път — уклончиво отговори Сенсеич. — И дори напускането на Костя може да е част от собствения му път към майсторството. Във всеки случай, той вече е част от Рейтинга.

Алекс замълча за известно време.

— Между другото, за майсторството! Реших да тренирам един приятел от института, за да може да се защитава, и бих искал да се посъветвам с вас...

— Извинявай, това е първата ти постъпка от много време насам, от която съм доволен — прекъсна го Сенсеич. — Когато започнеш да обучаващ някой, и самият ти ще израстваш. И не си струва да разваляш този велик момент с глупави въпроси. Мисли сам, как и на какво да учиш своя ученик. Сега ти отговаряш за него.

— Добре — наведе глава Алекс, едва сдържайки доволната си усмивка. — Но все пак исках да знам дали ще можем да използваме тази зала?

— Тази не — неочаквано за него отсече Сенсеич. — Исках да ви кажа още в началото на тренировката, но напускането на Костя леко променени плановете ми. Да вървим, искам всички да чуят.

Те отидоха в залата и Сенсеич извика останалите ученици.

— Имам едно приятно съобщение — започна той. — Работата е там, че сега сме част от Рейтинга и трябва да поддържаме определено ниво. Досегашната зала в мазето е вече в историята. След завръщането си от Китай веднага се заех със създаването на пълноценен тренировъчен комплекс за нашия клуб и вчера ремонтните работи приключиха. От утре клуб „Рижия дракон“ си има собствена сграда в центъра на града, там ще можеш да тренираш твой приятел.

— Собствен спортен комплекс?! — възхитено възкликна Машка. — Яко!

— А акробатическа зала има ли? — веднага попита Тьома.
— А баскетболен кош? — включи се и Даня.
— Утре ще видите всичко — усмихна се Сенсеич. — А сега сте свободни. Адресът на залата ще ви изпратя на телефоните.

* * *

Същото място, същото време.

Костя, вече бившия ученик на клуб „Рижия дракон“.

Въпреки че се подготвяше за този момент през време на целия си престой в болницата, решимостта на Костя значително отслабна, когато влезе в родната зала и видя приятелите си. Все пак по-голямата част от живота си бяха прекарвали заедно и отдавна бяха станали семейство. Даня, Тьома, Машка и дори Алекс му бяха посвоему много скъпи, но вече бяха по-скоро баласт, който не позволяваше на Костя да се развива като боец. Как само се радваха на спечелените пари, направо беше противно да ги слуша. Пфу. На кого са му потрябвали тези жалки хартийки? Сила и уважение — това е единственото нещо, заради което си струва да се биеш. Да побеждаваш, доказвайки, че си по-силен и по-добър от всеки друг. Да натикаш в калта всеки, осмелил се да се изправи срещу теб, за да е ясно на другите. А Сенсеич с тези негови вечни недомлъвки, гатанки и абсурдни методи на тренировки не може да го научи да побеждава. Не, на Костя му трябваше истински треньор, който няма да му пудри мозъка, а ясно и разбираемо ще му обясни всичко. Костя беше сигурен, че мистичните техники едва ли се различават от обикновените и се нуждаят от точно същите постъпки, пределно разбираеми тренировки. Просто трябваше да намери подходящ треньор и сега, когато вече знаеше за съществуването на Рейтинга, това щеше да е само въпрос на време.

Той вървеше надолу по улицата, размишлявайки върху по-нататъшните си действия, когато иззад коша за отпадъци точно пред него изскочи висок и мършав човечец в черна, плътно прилепнала тениска.

— Псст, ей, младеж, не искаш ли да си купиш малко по-специална методика? — леко фъфлейки, попита човекът. При това стърчащите настрани уши на голата му глава мърдаха като локатори.

— Методика за какво? — изненадано попита Костя, гледайки скептично плешивия мъж. А той изглеждаше наистина странно: суха и атлетична фигура, добродушен израз на зачервеното като след бягане лице и хитри очички.

— За изучаване на бойни изкуства, разбира се — изсумтя мъжът.
— На теб нали сега ти трябва нов учител?

Костя вече се канеше да срита ушатото препятствие, но така си и застина, едва започнал да вдига крака си.

— А ти откъде знаеш?!

— О-о, много неща знам аз — ухили се мъжът. — Искаш да станеш по-силен, нали така?

— Искам — съгласи се Костя.

— Казвам се Юрий и мога да ти помогна — увери го плешивият.
— Има различни...

Раздаде се писък на спирачки и на тротоара до тях спря яркосиня открита спортна кола.

— Ей, я изчезвай веднага! — извика млад мъж в модерен син костюм, изскачайки от автомобила. — Не го слушай този дядка, много клубове от Рейтинга постоянно следят за ученици с висок потенциал от други клубове, надявайки се да ги примамят при първа възможност.

Какъвто и да беше този Юрий, скоростта му на придвижване направо изумяваше — още на средата на изречението на младежа от колата той вече беше изчезнал зад ъгъла на съседната сграда.

— Стига, той нищо не може да ми направи...

— Не се ласкай, макар и да изглежда смешно, той е много силен. Все пак е на петдесет и осмо място в Рейтинга.

— Още един повод да продължа да общувам с него — ядосано отвърна Костя. — Защо се месиш?

И без това отвратителното настроение на Костя стремително се влошаваше.

— Казвам се Александър и съм най-добрият ученик в клуб „Сребърния дракон“ — леко кимна младежът. — Моят учител би искал да се срещне с теб.

---

[1] един от основните стилове в карате, който съчетава твърди и меки техники и вероятно е взел от китайското ушу значително повече, отколкото другите стилове карате. ↑

ГЛАВА 3

След тренировката четиримата ученици на клуб „Рижия дракон“ отидоха в кафенето, за да обсъдят неочакваното напускане на приятеля си. Никой от тях дори не можеше да си представи, че ще се стигне до това. Вярно, Костя изглеждаше леко депресиран в болницата, но кой не би се разстроил, губейки важен бой, а и получил толкова тежки изгаряния? Добре, че бяха невероятните доктори, владеещи древни техники за изцеление с помощта на вътрешната енергия, в противен случай Костя щеше да остане обезобразен завинаги. Впрочем, от външните поражения може и да го бяха излекували, но вътрешните си бяха останали в него.

— Типично за Костя — заяви Машка, бавно отпивайки от своето кафе. — За всички победи заслугата е негова, но щом загуби поради собствената си глупост, веднага обвини Сенсеич. Е, не е ли идиот?

— Идиот е — съгласи се Тьома. — Но наш идиот, роден. Къде ще отиде сега?

— Никъде, ще пообиколи другите клубове и ще се върне блудния син — уверено каза Данил, докато настървено режеше с ножа палачинката си с шунка и сирене.

Алекс седеше мълчаливо, гледаше приятелите си и се опитваше да разбере вълнува ли го напускането на Костя или не. Тоест, те винаги бяха на нож, съревноваваха се, караха се, и без него в клуба определено ще стане много по-спокойно. Но дори и да оставиш привързаността, с напускането на един от учениците клубът стана много по-слаб. Съдейки по информацията за клубовете в Рейтинга, всички имаха десетки, ако не и стотици ученици. Разбира се, сред тях имаше двама или трима най-добри, основните, но зад тях настъпваха много други, също практикуващи бойни изкуства и мистични техники.

— Наистина, може пък да размисли — съгласи се Машка с Данил. — Все пак той получи толкова тежки изгаряния, че може и да му се е размътил мозък.

— По-скоро му е изтекъл незнайно къде — измърмори Тьома. — Не разбирам, къде смята да си търси учител, който да е по-добър от

Сенсеич.

— И кой изобщо ще го вземе? — изсумтя Машка. — Да бъдем реалисти, нашите способности в сравнение с тези на повечето бойци в Рейтинга са направо никакви. Едва ли Костя може да се счита за ценна придобивка за който и да е клуб, заемащ достатъчно високо място.

— Да, но пък имаме голям потенциал — не се съгласи Даня. — И духове пазители, каквито далеч не всички имат. Освен това драконите се смятат за най-силните от тях, Алекс пък има и тигър.

Алекс тежко въздъхна на това изказване.

— Ако имаше и някаква полза от тях.

— Ние с Лотта лесно намерихме общ език — доволно каза Машка. — Тя ме учи да предусещам, както каза Сенсеич. Засега не се получава, но Лотта казва, че съм способна ученичка.

Всеки от учениците в клуба по някое време беше получил дух пазител, който беше оставил своя знак-татуировка върху тялото му. Машка — розова Лотта на кръста, Костя — син небесен дракон, Даня — зелен дракон на живота, а Тьома — черен. Алекс по някакво незнайно стечение на обстоятелствата беше получил два духа: Рон-Тиан — огнен дракон, и Бяко Тен — тигър от семейството на мрака. Всички дракони обитаваха света на духовете и периодично се свързваха със своите подопечни чрез сънищата, а съвсем нарядко се появяваха и в реалността. По думите на Сенсеич драконите би трябвало да им помагат в тренировките, но досега никой освен Машка и Дан не можеше да се похвали с нормални отношения с духовете. Черният дракон на Тьома се появи само веднъж и оттогава изчезна, синият дракон на Костя се оказа с отвратителен характер и повече ругаеше, отколкото да общува нормално. Но най не беше провървяло на Алекс — неговите духове пазители влизаха в конфликт помежду си при всяка своя поява, като си пречеха един на друг и накрая се сбиваха. За никакво обучение и дума не можеше да става.

— Моят Мелистер през цялото време само глупак и невежа ме нарича — нацупи се Даня. — Въобще никаква полза.

— Е, поне разговаря с теб — недоволно каза Тьома. — А моят се е запилял незнайно къде, от първата му поява повече не съм го виждал. Не ми върви, изобщо не ми върви... — той изведнъж застина за миг, после се плесна по челото и бръкна в чантата за лаптопа. — Точно

така! Съвсем забравих, напускането на Костя ме изкара от релси. Искрах да ви покажа нещо. Четохте ли вчерашните новини в Рейтинга?

— Ами хвърлих един поглед сутринта — отговори за всички Алекс. — Какво има?

Даня и Машка само кимнаха за потвърждение. От известно време всички те постоянно ровеха из форумите и сайта на Рейтинга, стараяйки се по-бързо да се вляят в новия, непознат свят на мистичните бойни изкуства.

— Видяхте ли новината за убийството на един от членовете на „Черната маймуна“?

Този път кимванията не бяха толкова уверени.

— Сега ще ви покажа.

Всички се надвесиха над екрана, а Тьома отвори вътрешния портал на Рейтинга и бързо намери новината с пределно красноречивото заглавие „Ужасната смърт на Кирил Левин — най-силният ученик на клуб «Черната маймуна»“.

— Чакайте — измърмори Даня. — Това не е ли оня, който...

— Да, точно той е — потвърди Тьома. — Сами вижте снимката. Пребили са го жестоко и буквално са го приковали към стената, но лицето му е съвсем разпознаваемо.

— Дотук му бяха шегичките — леко нервно се усмихна Машка. — Даня, това нали не си го направил ти?

Даня направо подскочи.

— Аз?! Откъде време за това?!

— Тоест липсата на свободно време е единственото, което би те спряло? — уточни Машка, едва сдържайки усмивката си.

— Не, разбира се! Аз не съм убиец! — размаха ръце баскетболистът и събори от масата чаша кафе.

Алекс реагира мигновено, като влезе в състояние на сатори и хвана чашата, преди тя да достигне пода.

— Фукльо — сръга го с лакът в ребрата Машка.

— Имам нужда да тренирам — смути се Алекс. — Уча се да влизам в сатори инстинктивно. А и кафето тук си е скъпо удоволствие, няма смисъл да се хаби напразно.

— Аз също постоянно си укрепвам различни части на тялото — подкрепи го Тьома. — „Умението трябва да стане като дишането“, така каза Сенсеич.

— Вие поне си имате тези умения — огорчено въздъхна Даня. — А аз все още нямам нищо подобно — той изразително погледна Машка. — И колкото и желание да имам, не бих могъл да победя този шегаджия, да не говорим да го убия.

— Спокойно, тя само те дразни — успокои го Алекс. — Никой не смята, че ще тръгнеш да отмъщаваш по този начин.

— Никой от нас — уточни Тьома. — Интересно, дали Рейтинга си има собствени следователи и съдии? В края на краищата обикновената полиция едва ли ще може да разследва убийство, направено с помощта на силите, които владеят тези чудовища. И дали няма да се заинтересуват от нашия Даня като един от заподозрените?

Даня гледаше приятеля си и се опитваше да разбере дали се шегува или говори сериозно.

— Смяташ, че ще дойдат за мен?

— Ще решаваме проблемите по реда на появата им — смени темата Алекс. — Останаха ни само две седмици, след това негласната ни неприкосновеност ще свърши. Трябва възможно най-добре да се подготвим за това време.

— Това е смешно — изсумтя Машка. — Ти цяло лято ще подготвяш пухкавото си приятелче за някакъв си училищен двубой, и шансът му да се добере дори до достойна загуба ще е нищожен. А на нас ни казваш за някакви си две седмици да станем достойни противници на участниците в Рейтинга?

По пътя към кафенето Алекс беше разказал на приятелите си за своя първи ученик и сега всеки от тях старателно се закачаше с новоизлюпения „учител“.

— Не казвам, че трябва по някакъв начин да форсираме обучението, и така правим всичко възможно — отвърна Алекс. — Имам предвид битовата безопасност. Какво ще кажете да се вложат всички спечелени от залаганията пари в нещо полезно?

— Ами да, аз смятах да заложа моето бебче, за да изтегля кредит, а след това да си купя нов двигател — замечтано присви очи Даня.

— А аз ще изхарча парите за малки женски радости — каза Машка, протегна се с цяло тяло и закачливо се усмихна.

Тьома мълчеше, явно не планираше някакви големи разходи. Като цяло, той никога не си е падал много по материалните блага.

— Само ти считаеш хладното оръжие за женска радост — отмъстително я подразни баскетболистът.

Машка му показа юмрук и явно смяташе да му върне за подигравателните думи, но Алекс я изпревари.

— Аз имам по-добра идея — каза той. — Хайде да си вземем квартири в близост до новата зала. Така хем ще можем да тренираме по-често, хем и ще е по-безопасно.

— Идеята, разбира се, не е лоша — бавно каза Машка. — Но защо ми е да си наемам квартира, когато вече си имам собствена? А и видя ли адреса на новата ни зала? Точно в центъра на града. Колко мислиш, че ще струват квартирите там? Ще се разорим.

Данил въздъхна толкова тежко и печално, че дори подигравачката се Машка реши малко да го съжали:

— Спокойно, ще си купиш този твой двигател-чудо. Как му казвате вие? „Z-образен“?

— V-образен — автоматично я поправи Даня.

— Няма значение — махна с ръка Машка. — Добре, ако намерим нещо прилично и на нормална цена, аз по принцип нямам нищо против. Да живееш в центъра си е доста удобно.

— А и да видим що за зала е стъкмил Сенсеич — каза Тьома. — Може да е толкова голяма, че да живеем направо в нея.

— Мечтай си — изсумтя Машка и стана от масата. — Добре, вие както искате, но аз имам среща след половин час и ще тръгвам.

Алекс усети леко раздразнение, но бързо се справи с него и попита с неутрален тон:

— С кого ще се срещаш?

— С приятелчето ти, Вася.

— Охо — искрено се изненада Алекс. — Вече втора среща?

— Всъщност е четвърта — малко се смути Машка.

— Но нали каза, че е досаден и глупав — припомни Алекс.

— Така е — засмя се момичето. — Но пък е толкова... забавен. Довечера ще си пишем да уточним кога ще се срещнем в новата зала.

Момичето махна за сбогом и изхвърча, а Алекс известно време стоя, взирайки се глупаво в празната чаша кафе.

— Глупак си ти, Льоха — каза Тьома, потупвайки го по рамото.

— В какъв смисъл? — трепна от изненада Алекс.

— После ще разбереш — увери го приятелят му. — Но вече ще е късно. Аз също ще тръгна, че имам работа. Даня, ще ме хвърлиш ли до центъра?

— Няма проблем! — бодро отвърна баскетболистът и скочи от масата, принуждавайки Алекс отново да лови падащата чаша.

Момчетата си тръгнаха, а Алекс си поръча още едно кафе и потъна в сериозен размисъл. Не, въпреки думите на Тъома той не беше глупак и много добре осъзнаваше — това, което се случва между него и Машка, отдавна беше преминало границата на обикновеното приятелство. И той самият чувстваше към приятелката си нещо... което не можеше да разгадае. В същото време Алекс съвсем точно знаеше какво чувства към Настя Корольова. И това чувство определено не можеше да се нарече нищо друго освен любов. И то не просто любов, той направо си беше загубил ума по това момиче!

„Добре — най-накрая реши Алекс. — Време е да се взема в ръце и да действам по задачите. А с момичетата? С момичетата понататък...“

След като плати сметката, той погледна часа и се забърза за тренировката с приятеля си от института. Днес на Смирнов му предстоеше първото занятие, на което всъщност трябваше да се определи нивото на физическата му подготовка и оттам окончателно да се оформи тренировъчната програма.

Мястото за тренировка Алекс избра спонтанно, като се надяваше, че едва ли някой ще тръгне да спортува на стадиона в обедната жега и Смирнов ще може да се упражнява спокойно, без да го зяпат разни спортисти. Половин час по-късно Алекс вече седеше на земята до спортната площадка, разтягаше се и гледаше невероятно издръжливия старец в износен „Адидас“, навъртащ вече десета обиколка около стадиона. Толкова добре се движеше, с някаква невероятна лекота. Така дори да ходи не всеки би могъл. И темпото му беше такова, сякаш тича не километри, а сто метра. Селин вече беше срещал подобни деденца, а и бабички също, на станалите много популярни в последно време градски маратони. Хиляди хора от най-различни възрасти и нива на подготовка тичаха по улиците на града на популярните дистанции от десет, двадесет и един и четиридесет и два километра. Алекс просто от любопитство също реши да се пробва, искрено вярвайки, че ще покаже добър резултат. Да, ама не! Много е разочароващо, когато си

млад, спортна натура, занимаваш се от ранна детска възраст с бойни изкуства и бягаш на границата на своите възможности, а постоянно да те изпреварват някакви дядковци, три пъти по-възрастни от теб. А после виждаш пред себе си стройно момиче в къси шорти и решаваш да бягаш след нея, но след няколко минути осъзнаваш, че не можеш да издържиш на темпото ѝ. Като цяло първият полумаратон се превърна в сериозно изпитание не само за организма на Алекс, но и за неговото самоуважение.

„Давай, дядка, разбий ги — мислено пожела успех на бегача Алекс. — Чувствам, че ние със Смирнов ще приключим, а той ще продължи да си тича както досега.“

Смирнов явно закъсняваше и Алекс от разтягания премина към елементи от еквилибристиката за подобряване на равновесието.

„И все пак си голям глупчо, Костя — леко гневно помисли за приятеля си Алекс. — Учителите говорят в гатанки съвсем не за да объркват учениците. Дори не и за да ги принудят сами да достигнат до отговора. Просто за всеки човек отговорът ще е уникален... Отговорът на един и същи въпрос може да е различен за теб и за мен...“

Няколко минути по-късно на входа най-накрая се появи Смирнов. Младежът се прозяваше така, сякаш сериозно беше решил да откачи челюстта си, и не изглеждаше особено бодър.

— Казах ти да не закъсняваш — недоволно каза Алекс вместо поздрав.

Той вече беше успял и да тренира, и да закуси, въпреки че не би имал нищо против да спи до обяд.

— Знаеш, че не обичам да ставам рано.

Наистина, пухкавият младеж дори изглеждаше някак посърнал заради сенките под очите.

— Рано? — вдигна вежди Алекс. — Вече е един часа!

— Но сега е лято — сви извинително рамене дебелакът.

— Свиквай, ако не искаш наесен Рогов да си избърше краката с теб.

Очите на Смирнов веднага блеснаха гневно.

— Няма начин!

— Така е по-добре — каза Алекс, убедил се, че е постигнал желанния резултат — приятелят му явно се събуди. — Първото занятие в нашия клуб „Стани силен или умри“ ще е теоретично.

— Забавно име — изсумтя Смирнов.

Наивна душа. Мислеше, че Алекс се шегува.

— Ще тренираш три пъти на ден.

— Ей — веднага се възмути младежът. — Четох в мрежата, че начинаещите трябва да тренират през ден, за да може организмът да привикне към стреса!

— Начинаещи четиридесетгодишни дебелаци? — рязко отвърна Алекс. — Много вероятно. А от теб ние ще направим Човек, при това максимално бързо. Записвай.

— Имам таблет в съблекалнята...

— В мозъка записвай — изсумтя Алекс. — Сутрин ще правиш загорявка. Упражненията ще ти ги покажа по-късно: малко разтягане, лицеви опори, тичане, набирания. Общо четирийсет минути. През деня ще тренираш с мен, ще отработваме техники и спаринг. А вечер — във фитнеса, не повече от час, упражненията също ще ти ги пратя.

Смирнов невярващо погледна приятеля си.

— Ще умра.

— Ще свикнеш — отрязва го Алекс.

Не му каза, че още щом привикне към натоварванията, те веднага ще се удвоят. Нямаше смисъл да плаши опитното зайче, тоест ученика, предварително.

— Също така ще си купиш от магазина спортни биодобавки по списък. Ще ти пратя на компютъра точните наименования на продуктите. Има аминокиселини, витамини и L-карнитин. За начало ще са достатъчно. А относно храненето...

— Какво за храненето? — настръхна Смирнов.

— Сладко, брашно, хляб (с изключение на пълнозърнест), газирано от какъвто и да е вид, чипс — всичко това за теб вече не съществува. От останалото засега яж колкото искаш.

Новоизпеченият адепт на бойните изкуства беше толкова шокиран, че не забеляза промъкналата се дума „засега“.

— А сега нека да видим на какво си способен — потри ръце Алекс. — Десет обиколки на стадиона!

— Ти каза, че занятието ще бъде теоретично! — възмути се дебелакът.

— Точно така. Твоето костенурско бягане може да се нарече единствено теоретично. Хайде, тръгвай, времето не е много, а имаме

още разтягане и ОФП^[1].

Гледайки как Смирнов бяга, клатушкайки се, около стадиона, Алекс окончателно формулира в ума си програмата на тренировките. Кой каквото ще да казва, но на човек му трябват съвсем конкретни резултати от работата над себе си, иначе никакъв ентузиазъм или мотивация няма да са достатъчни. А и няма откъде да се вземат. Ето защо е нужна не само Цел, онази с главната буква, но и ясно набелязани стъпки. За мършавата блондинка това са килограмите на кантара, за спортиста — победите в етапите на съревнованието, личните резултати и съответстващите им звания. В подготовката на боеца става дума преди всичко за победите в двубои. За съжаление Смирнов беше далеч от реален двубой, а трябваше да усети и забележи резултатите от тренировките още сега, иначе нямаше да издържи на натоварванията. Ето защо Алекс го подложи на тест, решавайки да запише всички възможни показатели за сила и издръжливост.

И показателите излязоха, честно казано, според очакванията. Докато Смирнов пробяга своите десет обиколки, мършавият старец пробяга двадесет. Четиридесет минути за четири километра — това на практика си беше ходене. А в края на дистанцията младежът изглеждаше така, сякаш е финиширал в класически марафон.

— Слабичко — обобщи Алекс. — Впрочем, друго не се и очакваше. Пет минути почивка и отиваш на лоста.

Смирнов със стон се срина по гръб там, където стоеше, разпери ръце и изхлипа:

— Какъв, по дяволите, лост... Викай Спешна помощ...

— Ето, учи се — игнорира думите му Алекс.

Покрай лежащия на пистата младеж мина същото старче с протрития анцуг.

„Самият аз мога да се поуча от него“ — добави мислено Алекс, а на глас каза:

— Стига си лежал, отиваме на лоста.

Резултатите от теста излязоха направо катастрофални и бяха отразени в бележника с кривите драскулки на младежкия почерк:

набирания — два и половина пъти

лицеви опори — десет пъти

кофички на успоредка — пет пъти

коремни преси — нито една

*разтягания — какво е това?
тегло при ръст 174 см — 105 кг.*

В края на теста Смирнов се търкаляше на земята с червено като презрял домати лице и напразно се опитваше да си поеме дъх, а Алекс крачеше около него и бавно нареждаше:

— Каквито и истории за „майсторлък“ и ловкост да разказват в интернет, в бойните изкуства без сила няма да стигнеш далеч. Както, между другото, и с наднормено тегло. Ето защо разчитам не само съществено да подобриш физическата си форма, но и да свалиш поне десетина килограма. В същото време и излишната телесна маса, ако се използва правилно, може да бъде инструмент в боя или борбата. Така че ще се опитам да те науча на няколко добри приема, подходящи за твоето телосложение, и най-важното, ще те науча да издържаш на удари. Повярвай ми, ще ти е полезно.

— Аз и във вертикално положение не мога да се задържа — изстена дебелакът. — Жаден съм.

— А ти вода не взе ли? — изненада се Алекс. — Като че ли ти писах за това... или не? Не си спомням.

— Не ми писа! — с последни сили промълви Смирнов.

Алекс поиздевателства още малко над приятеля си, след което извади предварително купената бутилка минерална вода, но изведнъж почувства горещо желание да се обърне и да погледне в конкретна посока. Рязко обърна глава и успя да види висок и тънък като вейка младеж с очила, който го снимаше с огромен професионален фотоапарат зад оградата на спортната площадка. Интуицията му буквално изкрещя, че това не е просто любител фотограф.

— Ей, фотографа! — извика Алекс на младежа, но диалог не се получи — онзи, както си беше с фотоапарата в ръце, се обърна и побягна.

Сработи някакъв древен инстинкт или същата тази интуиция, но Алекс се втурна след него, оставяйки Смирнов да лежи под лоста. С лекота прескочи желязната ограда и се устреми след подозрителния младеж, но бързо разбра, че бягането определено не е неговата сила. Или на фотографа му помагаша дългите крака и тежкия професионален фотоапарат в ръцете изобщо не му пречеше, или Алекс трябваше сериозно да се заеме с физическата си подготовка. Не само че не успяваше да го догони, но и онзи успяваше тичайки да се обръща

и да прави снимки, сякаш за да се подиграе още повече на Алекс. Всъщност „сякаш“ определено беше излишно.

„Скапан скакалец“ — раздразнено си помисли Алекс, чувствайки, че започва да се задъхва от прекалено бързото темпо на бягане.

Вървящите по улицата хора се отдръпваха встрани, на няколко пъти Алекс трябваше да използва сатори, за да успее светкавично да смени посоката, но така и не успя да приближи преследвания младеж. Уви, сатори засилваше възприятията и помагаше да се маневрира в тълпата, но като цяло не можеше да повлияе на скоростта на бягане, а засега Алекс не владееше нищо друго. Внезапно „скакалеца“ свърна в една от пресечките и за известно време изчезна от погледа му. Ускорявайки с последни сили, Алекс изтича зад ъгъла и видя фотографа застанал пред висока желязна ограда.

— Падна ли ми, гълъбче — на един дъх изхриптя Алекс. Спря, подпрял ръце на коленете, и се опита да си поеме дъх, без да откъсва поглед от фотографа. — Какво... тичаш бързо, но с подскоците...

Очилаткото насмешливо го погледна и направо от място подскочи на поне три метра, прелитайки над остриите шипове на оградата с поне половин метър аванс.

— Е, наистина си скакалец... — промърмори Алекс.

Фотографът меко се приземи на асфалта, усмихна се подигравателно, поздрави го с жест и се затича напред с такава лекота, сякаш досега изобщо не беше се напрягал.

— Фууу... — издиша Алекс в напразен опит да си поеме дъх. — Нищо... аз те... запомних, скакалецо...

След като се посъвзе малко, той със закъснение си спомни, че остави вещите си и Смирнов на площадката, а сам изчезна незнайно къде, дявол знае след кого и незнайно защо. И, както бързо установи, в разгара на гонитбата се беше отдалечил на доста прилично разстояние.

„Не, определено трябва сериозно да се заема с физическата си подготовка — мислеше си ядосано, докато се връщаше към площадката. — Макар да е от ясно по-ясно, че този скакалец е от Рейтинга, да загубя в най-елементарно бягане си е обидно. Шпионира ме, гадинката. Неслучайно Сенсеич ни предупреди, че сега сме в центъра на вниманието на най-различни клубове. Но целта на този

младеж ми е пълна загадка. Не съм толкова фотогеничен, че да бяга чак толкова за няколко снимки.“

---

[1] [Общофизическа подготовка.](#) ↑

ГЛАВА 4

Късно вечерта.

ВДНХ^[1].

Лятната вечер във ВДНХ ухаеше на захарен памук, барбекю и бира. Всички тези аромати свободно се носеха наоколо и бяха толкова силни, че достигаха дори на височина седемдесет метра — най-високата точка на виенското колело, където със скоростта на бременна костенурка, скърцайки и люлеейки се, се носеше една от многото закрити кабинки. Отличаваше се от тези около нея само по това, че се люлееше малко по-силно.

— Винаги съм мечтала да го направя на виенско колело — измърка Светлана, притисната към гърдите на Виктор. — Да повторим?

— Нали искаше да поговорим сериозно, хайде да минем на работата — усмихна се Виктор. — Макар че... може би си струва и да повторим по-късно...

— Толкова си противен — престори се на обидено момичето. — Защо ли изобщо съм с теб?

Главата на клуб „Диамантената котка“ изглеждаше просто зашеметяващо. Миловидна, стройна брюнетка, на която всяко движение беше буквално изпълнено с истинска женственост и грация, характерни само за зрели жени. Виктор не можа да устои и я погали по бузата с опакото на ръката си.

— Да ти кажа ли? Вече разбра, че аз и главата на клуб „Сребърния дракон“ сме тренирали заедно в Китай. Сергей е един от най-силните бойци в Рейтинга и ти се надяваш, че моето ниво е сравнимо с неговото и в бъдеще аз ще успея да постигна много.

— И това така ли е? — без изобщо да се смути, попита Светлана, изви гръб и изложи на показ прелестите си.

— Много добре знаеш, че нивото на боеца е нещо относително — уклончиво отвърна Виктор, докато се любуваше на партньорката си.

„Котката“ кокетно прокара нокът по стоманената тръба, оставяйки дълбока бразда по нея.

— А ти много добре знаеш, че така говорят само слабаците. Ако си майстор, значи си майстор...

— А кой от двамата майстори е по-добър определя само юмрука — продължи след нея Виктор. — Покани ме на среща, за да философстваме ли?

„Котката“ се намръщи.

— Ама че си, това не е среща, а бизнес контакт.

— Оригинално място си избрала за бизнес контакт — отбеляза мъжът.

— Аз всъщност исках открита кабинка — възмутено заби юмрук в рамото му момичето, но веднага пак се усмихна. — Но и така не е лошо.

— Май обичаш провокациите.

— Обичам — измърка „котката“.

— Затова ли провокира „Черните маймуни“, като натопи нашия клуб? — присви очи Виктор. — За да прецениш нивото ми?

— Аз?! Как изобщо си го помисли?

— А защо не?

— Аз щях да измисля много по-елегантен начин, а не някакво си банално убийство. А и защо? Скоро така или иначе ще се биеш, тогава ще видя всичко.

Виктор искаше да попита още нещо, но звънът на телефона го изпревари. „Котката“ с елегантно движение поднесе телефона към леко заостреното си ухо и, продължавайки да се усмихва игриво на Виктор, меко каза:

— Слушам... — нещо от това, което чу, накара „котката“ да спре да се усмихва и да свие устни в тънка линия. — Кога? Добре, идвам.

— Какво се е случило? — попита внимателно наблюдавалия изражението ѝ мъж.

— Току-що са убили едно момче от нашия клуб. Почеркът е същият като при „Черната маймуна“. Ама че гадини, как изобщо са посмели?!

— Съболезнования — искрено каза Виктор. — Трябва ли ти помощ?

— Не, благодаря — отвърна жената, като прехапа устни до кръв и изглежда дори не забеляза. — Трябва да вървя. Ще се видим после.

— Плановете за утре остават ли? — бързо уточни Виктор.

— Разбира се. Надявам се, че инцидентът няма да повлияе на моите хора.

„Котката“ се изправи, оправи дрехите си и отвори вратата на кабинката. До земята оставаха не по-малко от две трети от пътя, но тя изобщо не се притесни. Скочи в полумрака, оставяйки Виктор замислено да седи на неудобната дървена пейка.

Едно съвсем обикновено обаждане изцяло промени правилата на играта — сега Светлана знаеше със сигурност, че „драконът“ не е убиецът, а Виктор беше убеден, че случващото се не е провокация от страна на „котките“. Съдейки по емоционалната реакция на жената, убитият беше не обикновен член на клуба, а някой неин близък. Роднина или любовник? Нямаше значение. Важното беше, че сега всички ресурси на „котките“, отговарящи за разпространението на информация във вътрешната мрежа на Рейтинга, ще бъдат насочени към търсене на убиеца, а това можеше да е само от полза на „Рижия дракон“.

* * *

Алекс се осъзна легнал на пода, мокър от пот и напълно изтощен. Нямаше представа как е успял да падне от леглото, при това без да се събуди, и абсолютно не помнеше какво е сънувал. Въпреки че някакви смътни образи сякаш се въртяха някъде на ръба на съзнанието му, но нищо конкретно не изплуваше.

„Колко странно усещане — помисли си Алекс. — Сякаш някъде се е случило нещо много лошо и е свързано по някакъв начин с мен.“

Поглеждайки часа, той с удивление осъзна, че е спал цели десет часа, което беше абсолютно несвойствено за него.

Опита се да направи обичайната сутрешна тренировка, но още с първото протягане на мускулите на краката окончателно се убеди, че денят се очертава лош. За да се отърве от гадното предчувствие, Алекс седна пред компютъра и влезе в сайта на Рейтинга. Уви, това само още повече развали настроението му: в първия ред на новините видя статия за кървавото убийство на млад мъж. Същият, когото вчера безуспешно беше преследвал из града. Оказа се, че младежът е работил като

журналист за новинарския раздел на същия този сайт и е членувал в клуб „Диамантената котка“, заемащ осемнайсетото място в Рейтинга.

„Става някак подозрително — разтревожи се той. — Това е вторият човек, убит след като е бил в конфликт с един от нас. В статията нашият клуб не се споменава, но всеки лесно може да събере две и две.“

А Машка вече му пишеше по скайпа.

— Льошка, видя ли последната новина за нашия клуб?

— Току-що ставам. Прати ми линк.

— Уф, ще си проспир живота, вече е почти един на обяд. Скоро ще е време за тренировка. Пращам ти линка.

Алекс последва линка към един от новинарските раздели в Рейтинга и застина от изумление, а после така силно стисна мишката, че едва не я счупи.

Ама че изроди!

Тук имаше своеобразен фоторепортаж, озаглавен „Клуб «Рижия дракон» започна да набира нови ученици“. И както можеше да се очаква, се състоеше от множество снимки от вчерашната тренировка на Смирнов. Да, дебелакът изглеждаше абсурдно глупаво, когато се опитваше да изпълни най-прости физически упражнения, но да го направиш за посмешище в целия Интернет... или по-скоро, в целия Рейтинг. А и да го свързваш с „Рижия дракон“ си беше наистина прекалено.

— Уф, да ми падне авторът на тази статия — писа му в скайпа Машка. — Ръчичките ще му счупя!

— Боя се, че вече са счупени — отговори ѝ Алекс, връщайки се към страницата с новината за убийството. — И ръцете, и краката. Че и шията.

Изпрати линка на Машка и поясни:

— Този човек вчера ни прави снимки, а после ми избяга.

— Искан ми се да кажа, че така му се пада, но някак си като цяло всичко ми изглежда доста подозрително — след кратка пауза отговори момичето. — Както и да е, ще обсъдим всичко в залата. Ще пратя линка и на останалите, за да са в час.

След упражненията Алекс се нареди да си вземе душ, но, както обикновено, закъсня — сестра му беше окупира банята за дълго.

— Колко мръсен трябва да си, че да се миеш час и половина — измърмори под нос Алекс. — Крайно време е да се изнеса да живея самостоятелно...

— Самостоятелно? — чу се гласът на баща му от кухнята. — Каниш се да излизаш на квартира?

— Още ли си вкъщи? — изненада се Алекс.

Семейство Селин традиционно се засичаха на закуска в осем часа сутринта, но през останалото време живееха по напълно различни графици. Маргарита Селина често оставаше на работа, за да обработва счетоводни документи, а друг път оставаше у дома по няколко дни, отдавайки се на приготвяне на различни лакомства. Кулинарните таланти на мама оценяваха всички, дори и вечно подлагащата се на диети Аня. Между другото, сестрата на Алекс прекарваше цялото си свободно време по клубове с приятелки, при това тези клубове бяха както фитнес, така и нощни. Селин старши работеше по нормален график, но вечер не виждаше децата си, нали Алекс постоянно се губеше по тренировки.

— Днес е събота, чудо — усмихна се в мустаците си баща му. — Като си във ваканция, веднага губиш усещане за дните. И как така изведнъж си решил да заживееш самостоятелно?

„Ох, ами да — със закъснение се опомни Алекс. — Иначе защо Анка ще кисне във ваната по това време? Мозъкът ми е като желе, сякаш снощи съм препил, а пък определено не съм!“

— Появи се възможност — колебливо отвърна Алекс, обмисляйки в движение обяснението. — Тъма се кани да наеме апартамент и предложи да се обединим.

Той очакваше всяка реакция, започвайки от явно отхвърляне и стигайки до леко одобрение, но не и точно тази:

— Е, най-накрая! Крайно време беше!

— Кхм — успя само да промълви Алекс. — Мислиш ли?

— Разбира се, ако си намерил работа, с която да можеш да се издържаш изцяло — уточни баща му.

И отново Алекс направи лека пауза, трескаво търсейки отговора.

— Намерих. От известно време преподавам... танци. Сега това е много популярно, така че парите не са лоши.

— Тогава приеми бащината ми благословия за волното плаване — подсмихна се баща му. — Още повече че отдавна исках да направя

от стаята ти фитнес зала.

Алекс погледна скептично към изпъкналия бащин корем.

— Фитнес зала?

— Точно така — потупа се по „трудовия мазол“ Селин старши, след като проследи погледа на Алекс. — Време е да се заема със себе си. Ще сложа пътека за бягане, круша, ще си припомня старите времена от школата по карате. Между другото, как се справяш? Научи ли нещо?

Алекс застана в стойка и направи класическа двойка рен дзуки^[2].

— Уча се.

— Зае се със спорт, реши да живееш отделно. Чувствам бащинска гордост — изтри невидима сълза баща му. — Остава сестра ти да се ожени и ще мога да дишам спокойно.

— Аз на това не бих разчитал особено — изсумтя Алекс. — С нейния характер... Така, тръгвам, че закъснявам за тренировка, ще хапна по пътя. Трябва да заработвам пари.

— Успех — изпрати го баща му.

Алекс грабна раницата и изскочи от апартамента, размишлявайки защо по-рано не се беше сетил за такова просто обяснение за постоянните си отсъствия от дома. Тръгнал да измисля истории за някакви си танци, компютърни клубове и прочие глупости. А можеше просто да каже, че си е намерил работа! Всъщност преди нямаше откъде да вземе пари, за да поддържа тази легенда, участията по клубовете имаха непостоянен характер, а и сумите оттам бяха символични.

Приятелите се бяха уговорили да се срещнат пред новата тренировъчна зала, за да влязат заедно. Нещо като неофициално откриване, макар и без рязане на червена лентичка. Алекс пристигна последен, заварвайки Тьома, Даня и Машка да разглеждат новия им триетажен пристан, разположен на площ поне половин футболно игрище. И ако се съдеше по размера на прозорците, третият етаж беше висок поне десетина метра, какъвто е при качествените спортни комплекси или гимнастически школи. Но първите два етажа си изглеждаха съвсем нормални, явно там бяха разположени съблекални и малки зали. Определено много зали и много съблекални. Качественото строителство и множеството зали внушаваха определено уважение,

както и самото местоположение на сградата — заобиколена от бизнес центрове и в непосредствена близост до метрото.

— Солидно — в движение каза Алекс, поздравявайки приятелите си. — От мръсотия в кралски разкош, от мазе в елитен комплекс. А това цялото ли е наше?

— Наше е, наше — ухили се Машка. — Ти само табелката на входа виж, ще ти вземе ума.

— Табелка? — неразбиращо повтори Алекс, но проследи с поглед ръката на момичето и зяпна от изненада.

„Спортно-оздравителен комплекс «Рижия дракон»“ — гласеше незабележима сива табелка, а отдолу, с още по-дребен шрифт: — „Курсове по самоотбрана и специализирана физическа подготовка за подразделения със специално предназначение“.

— Какво, какво? — ококори се той. — Сенсеич да не е решил да набира нови ученици? Че дори и военни?!

— Наистина е странно — съгласи се с него Тьома. — Мисля, че скоро ще разберем. Но преди да влезем вътре, ще може ли да обсъдим убийствата, които някой иска да ни лепне? Един път е случайност, но два — вече си е закономерност.

— А стане ли закономерност, тогава ще започнат истинските ни проблеми — мрачно отбеляза Алекс. — Не знам как постъпват в Рейтинга с убийците, но ако приятелите на убитите тръгнат да ни отмъщават...

— Ще ни разкъсат — разтревожено обобщи Тьома. — Спешно трябва да разкажем всичко на Сенсеич.

— Смяташ, че не знае ли? — скептично попита Машка. — Кога е било той да не знае за нашите проблеми?

— Ей, хайде да го обсъждаме после! — нетърпеливо ги прекъсна Даня. — Искам да разгледам новия ни дом.

— Добре, добре — съгласи се Алекс. — Наистина, какъв е смисълът да го обсъждаме без Сенсеич. Да влизаме.

Но по-далеч от пропускателния пункт не успяха да стигнат. Входът беше оборудван с турникети, работещи с магнитни пропуски, каквито те, естествено, нямаха. Без да се притесняват особено от това, те прескочиха през стоманените ограничители, но пътят им препречи навъсен охранител. С тегло около сто и петдесет килограма, ръст почти

два метра и облечен в сива торбеста униформа, която го правеше още по-масивен. Макар че накъде повече от това?

— Къде отивате? — намръщено попита мъжът, надвесвайки се над вървящия отпред Даня.

Охранителят спокойно можеше да се оприличи на някой американски кечист или на чудовището Франкенщайн. С втория не само по размери, но и по „изразителната“ физиономия.

— При Сенсе...

— Ей — прекъсна го Тьома. — Ние сме нещо като собственици на това място. Би трябвало да са го предупредили, че ще дойдем.

— Да! — присъедини се Машка. — Ние сме единствените ученици на „Рижия дракон“ и това е нашата зала.

Охранителят я погледна скептично.

— Хмм... Да, Виктор спомена нещо за четирима тийнейджъри, които ще започнат да мрънкат за права, ако не ги пусна. Сигурно вас е имал предвид. Момент да проверя в списъка... — той извади от джоба на самото смачкан лист, бавно го разгърна и започна да чете: — Така-а-а. Дребна кльоцава блондинка? Има. Русокос дебелак? В наличност. Дългуч? Също има.

Момчетата толкова се изненадаха от наглостта на охранителя, че направо онемяха. А Машка изглеждаше така, сякаш всеки момент ще измъкне от сака нещо режещо-кълцащо и ще разфасова Франкенщайн на малки парчета.

— А ти най-вероятно си Алекс?

Преходът от подигравателни описания към име се оказа толкова неочакван, че всички съвсем изпаднаха в ступор.

— Аха — успя да изломоти Алекс, хвърляйки притеснени погледи към вбесените си приятели.

И най-интересното беше, че сега гневните погледи бяха насочени не само към охранителя, но и към Алекс.

— Добре, влизайте — с каменно лице разреши охранителят. — Но за в бъдеще си вземете електронни пропуски от Виктор. Главната зала се намира на третия етаж, за там сте.

С тези думи той спокойно се обърна и закрачи към стаята на охраната.

— Ще го убия — изсъска Машка, забила свиреп поглед в гърба на охранителя. — Нарече ме малка!

— Не малка, а дребна и кльоцава — изхихика Даня.

— И ти ще си го получиш — закани се момичето и му размаха юмрук. — Дългуч.

— Аз почти през целия си съзнателен живот съм бил дългуч — махна с ръка баскетболистът. — Трябва да си по-самокритична, гномче...

— Ах, ти, сега ще те...!

— Край, стига, да се успокоим — прекъсна приятелите си Алекс и сграбчи за яката втурналото се напред момиче. — Няма да позволим на този Лърч от „Семейство Адамс“ да развали такъв прекрасен ден. Та това е новата ни тренировъчна зала!

Въпреки че, както вече стана ясно, да се нарече всичко това просто „зала“ щеше да е истинско кощунство. Разбира се, преди да се качат на третия етаж, приятелите обиколиха първия и втория. Басейн 25 метра, суха и мокра сауни, оборудвана по последен писък на модата фитнес зала, зала с татами и още една с огледала, дали за танци или за отработване на... неznайно какво. Целият втори етаж пък беше зает с хотелски стаи. Или по-скоро апартаменти. И тъй като почти всички врати бяха отключени, групата успя да оцени обстановката в съвсем приличните по размер двустайни покои. Мебелировката беше типова и абсолютно еднаква, но много уютна.

И на този етаж се запознаха с още един обитател на сградата — икономката Елена. Невисоката стройна тъмнокоса жена на около тридесет посрещна приятелите в спретната малинова униформа и с такава щастлива усмивка, сякаш цял живот е чакала единствено тяхното пристигане.

— Здравейте, момчета! — весело възкликна тя. — И на момичето, разбира се, също здравей. Ой, каква си сладка.

Вероятно жената щеше да е истинска красавица, ако не беше пълното отсъствие на грим. Въпреки че Елена притежаваше толкова женствена и в същото време видимо спортна фигура, че грим не ѝ трябваше особено. В нея имаше някаква особена, извираща отвътре красота на уверена в себе си и в своята външност жена, която просто няма нужда да скрива или подчертава каквото и да е.

— Здравейте — хорово отговориха всички.

— Извинете, а вие коя сте? — продължи Тьома.

— Аз съм тук камериерка, икономка и понякога готвачка, казвам се Елена — радостно усмихната, отговори жената. — Така че ще се срещаме често.

Момчетата се спогледаха, споделяйки само с поглед какво мислят за толкова ефектна камериерка. А Тьома изглеждаше така, сякаш е видял ангел в плът.

— И за кого е всичко това? — попита Машка, махвайки с ръка към коридора с апартаментите. — Кой ще живее тук?

— Ами, на първо място, тук живее Виктор. Е, и ние с Ваня ще се преместим до няколко дни.

— А Ваня... той кой е? — предпазливо попита Тьома, очевидно силно напрегнат. Току-що беше видял тази жена за първи път, а, изглежда, вече започваше да ревнува.

— Брат ми. Той работи долу като охранител.

Алекс погледна невярващо миниатюрната жена.

— Доведен брат?

— Защо всички задават този въпрос? — озадачено попита Елена, намръщи се и от това стана още по-сладка. — Роден. Като цяло, ако ви домързи да се прибирате вкъщи или ако просто решите да се преместите да живеете тук, сте добре дошли. Знайте, че всеки от вас има по един запазен апартамент. О, и закуска в общата кухня с мен. Казват, че готвя добре. По-нататък Виктор обеща да наеме професионален готвач, някъде тук в сградата има и скрита столова, макар аз още да не съм я намерила.

Съдейки по грейналите очи на Тьома, той вече беше решил да остане тук още от днес, и то завинаги.

— Избирам ъгловия, оттам гледката ще е невероятна! — веднага се ориентира Машка.

— Ти вече си имаш собствено жилище — изсумтя Даня. — И аз искам същия апартамент...

— Жилище в Москва никога не е излишно — наставнически каза Машка. — Така че нищо не знам.

А Тьома стоеше като истукан и направо забрави да мига, изпивайки с поглед Елена. Ако сега му кажеха, че ще трябва да живее на килимче пред вратата на залата, пак щеше да се съгласи.

— Е, за това се разберете помежду си — махна с ръка Елена. — Във всеки случай, закуската е в девет сутринта. Ако някой трябва да

става по-рано, да предупреди предварително. И между другото, Виктор ви чака от доста време, днес ще е някаква специална тренировка.

По принцип при Сенсеич всяка тренировка беше специална, но приятелите наистина прекалено много се забавиха из комплекса и определено закъсняваха. А и все още не бяха разгледали горния етаж. И да, точно там ги очакваше най-интересното! След като се качиха по стълбите и отвориха вратата, пред погледите им се откри огромна, с размерите на футболно игрище, зала, обзаведена с най-разнообразно оборудване, симулиращо всичко, което ти дойде на ум: бетонни и стоманени фрагменти от огради, стени на сгради, различни окачени платформи, метални конструкции и макиварита. Съдейки по плътните щори на прозорците, залата можеше да потъне в мрак по всяко време на деня, което обещаваха множество незабравими тренировки тип „полоса с препятствия“ с ниво на сложност „тъмно като в рог“. И, разбира се, в центъра на цялата тази адска смесица имаше достатъчно свободно пространство за провеждане не само на спаринги, но и на масови боеве тип „меле“.

Сенсеич медитираше в поза лотос на една от висящите платформи, а под тавана се рееше огненото драконче Гаар.

— Приве-ет — помахаше му с ръка Машка.

Драконът пушна малък пламък за поздрав, спусна се на рамото на Сенсеич и премина обратно в татуировката.

— Закъснявате — отбеляза Сенсеич, отвори очи и скочи от платформата, която, между другото, висеше на около пет метра над пода. — Да разбирам ли, че сте се поразходили из комплекса?

— Така се разходихме, че едва не се загубихме — отговори за всички Алекс. — Всичко е просто невероятно!

И това сякаш отпуши другите:

— Откъде финанси за такъв палат?!

— Още днес се пренасям тук!

— Избърши си лигите — изхихика Машка. — По лелки се заглежда.

Тъома се изчерви и гневно размаха юмрук на момичето, предизвиквайки още по-силен взрив от смях.

— А откъде намерихте охранителя и домакинката?! — поинтересува се Алекс. — Някак си са странни!

— Всички разговори след това — отсече Сенсеич. — И така ни остана прекалено малко време, бегом да се преоблечете и да загреете!

Първият тренировъчен ден в новата зала започна сякаш както обикновено. Лек бяг, загрявка, разтягания. Разбира се, на всички им се искаше да се катерят подобаващо по конструкциите и да изпробват цялото оборудване, но това можеше да се направи и малко по-късно. Също така и четиримата, без да се наговарят, мислеха за Костя, петия ученик на клуб „Рижия дракон“. Разбира се, и преди далеч не всички тренировки се провеждаха в пълен състав, често някой отсъстваше заради института или по състезания. Само че сега всички съвсем отчетливо осъзнаваха, че Костя никога повече няма да е с тях.

— Е, поздравявам ви за първия ден в новия състав — каза Сенсеич, когато всички приключиха със загрявката.

Незнайно как, но той явно усети за какво си мислят неговите подопечни и започна разговора именно с напусналия ученик.

— Не съм сигурен, че това е повод за поздравления — отбеляза Алекс.

— Костя взе своето решение — спокойно каза Сенсеич. — Трябва да уважаваме избора на своя приятел.

Алекс се съмняваше, че взаимоотношенията му с Костя можеха да се нарекат с такава благородна дума. Ненавист? Понякога. Съперничество? Колкото искаш. Но приятелство — едва ли. Но, така или иначе, всички си оставаха един отбор... доскоро.

— А ти какво ще кажеш, Машка? — обърна се Сенсеич към момичето.

— Лично на мен просто ще ми е по-спокойно от факта, че този арогантен егоист повече няма да се появи в нашия клуб — излишно рязко отвърна момичето. — И стига сме се занимавали с този предател.

Разбира се, всички имаха предостатъчно въпроси за новата тренировъчна зала, за странната табелка на входа и за безброй други теми, но главното и едва ли не единствено правило на клуба гласеше — по време на тренировка всички мисли са само за тренировката.

— Учителю, а днес какво ще правим? — попита Тьома. — Елена каза, че ни чака особена...

— Чуй го само как мърка, като произнася името й — прошепна Машка на Алекс. — Да, влюбен е до уши.

Алекс погледна намръщено приятелката си. Не одобряваше подигравки над чувствата, това беше болезнена тема и за самия него.

— За начало кратко въведение в бъдещите ни планове — каза Сенсеич, обхождайки учениците с леко насмешлив поглед. — След два месеца ще има шампионат по бойни изкуства сред младите ученици от клубовете в Рейтинга. Става дума именно за спортен формат, без използване на свръхестествени техники. Мисля, че трябва да се подготвите и да участвате, за да оцените силата на вашите връстници.

— Аз съм твърдо „за“! — веднага се зарадва Тьома. — Най-накрая ще имам шанс да се изявя. Щом няма да има разни номера и трикове, ще победим всички.

— Не е ли прекалено самонадеяно? — леко насмешливо попита Сенсеич.

— Мисля, че болшинството участници са ориентирали тренировките си основно за овладяването на така наречените супер удари. Използват своите сили инстинктивно и със сигурност ще трябва да ги съдържат по време на състезанието — предположи Алекс. — Така че ние ще имаме определено преимущество, защото съвсем доскоро не сме си и помисляли да разчитаме на нещо различно от физическите си способности.

Сенсеич отново леко се усмихна.

— Това би било логично, ако не беше самата същност на бойните изкуства. Развитие на вътрешното чрез външното и на външното чрез вътрешното. Никой никога не забравя за физическото развитие и за уменията в бойните изкуства. Във всеки случай, сега сами ще се убедите в това.

— В какъв смисъл? — изненадано попита Алекс.

— Поканих на приятелски спаринг младшите ученици на една моя приятелка. Това е чудесна възможност да изпробвате уменията си и в същото време да завържете полезни познанства. Все пак не всички клубове в Рейтинга по подразбиране са наши врагове. Между другото, ако се съди по приближаващите гласове, ето ги и тях...

---

[1] Выставка Достижений Народного Хозяйства (рус.) — „Изложба на постиженията на народното стопанство“ е най-големият експозиционен, музеен и развлекателен комплекс в света, едно от най-популярните обществени пространства на Москва, разположен на

площ от над 317 хектара. Годишно се посещава от около 25 милиона гости — Б.пр. ↑

[2] два последователни удара с различни ръце. ↑

ГЛАВА 5

— Какво си въобразява този пазач?! — раздаде се звънък женски глас от стълбите. — Скапан расист!

Вратата се отвори от силен удар и няколко младежи влязоха в залата. По-точно — две момичета и две момчета.

— Охо, това се казва зала! — възхитено подсвирна невисоко момиче с яркочервена коса.

Четиримата гости застинаха на входа, оглеждайки огромната зала, а учениците на „Рижия дракон“ използваха времето да огледат бъдещите си противници. Едното момиче с видимо азиатски корени изпъкваше с червенокосата си прическа стил „квадрат“ и бурно изразяваше недоволството си от охранителя на комплекса. Втората беше леко пълна, което изглеждаше доста необичайно сред майсторите на бойните изкуства, но лесно се обясняваше със стиснатия в ръка пакет чипс. Ако така се подкрепяше преди тренировка, направо беше страшно да си я представиш какво яде като основно ядене. Момчетата изглеждаха много по-представителни и по-спокойни от колежките си. Определено бяха по-големи от Алекс и сие, някъде около двадесет и пет годишни, с широки рамене и доста впечатляващи мускули, а единият сигурно беше по-висок от сто и деветдесетте сантиметра на баскетболиста Данил.

— Запознайте се, това са младшите ученици на клуб „Диамантената котка“, които любезно се съгласиха да участват в приятелски спаринг с нас.

— Ох, по дяволите — тихо изстена Алекс, разменяйки шокирани погледи с Машка и останалите момчета.

Всички много добре помнеха към кой клуб принадлежеше убитият тази нощ журналист, и едновременно започнаха сериозно да се съмняват в предстоящия „приятелски“ спаринг. Сега ще започне едно „сприятеляване“ до смърт.

— Ъ-ъ... учителю, сигурен ли сте, че това е добра идея? — изрази общата мисъл Тьома. — Случиха се някои работи...

— Ай-ай-ай — укорително го погледна Сенсеич. — Вие да не криете нещо от мен?

— Станало е убийство на един от учениците на „Диамантената котка“ — започна да обяснява Алекс, стараяйки се да говори възможно най-тихо. — Възможно е някой да реши, че за това е виновен именно нашият клуб. И като казвам „някой“, имам предвид точно тези момчета, които току-що влязоха в залата ни.

— Доживяхме — съкрушено поклати глава учителят — ученици да си мислят, че знаят по-добре от своя учител какво се случва в света на Рейтинга.

Алекс получи шамар във врата, преди да има време да реагира, и, съдейки по лицата на другите ученици, те също бяха получили. Но въпреки показното недоволство, Сенсеич очевидно одобри проявената от учениците му наблюдателност.

— Браво на вас, че следите ситуацията около нашия клуб. Но аз нищо не правя просто ей така и тези младежи съвсем не са тук случайно. Така че бързо си върнете вратата в непогрешимостта на вашия престарял наставник и се съсредоточете върху предстоящите боеве.

Приключвайки с лекцията към небрежните ученици, Виктор отиде да посрещне застиналите на входа на залата гости.

— Добър ден, момчета. А къде оставихте прекрасната си наставница?

— Добър ден — в нестроен хор поздравиха новодошлите. — Днес сме без нея, имаше спешни задачи.

— И вие ли сте се обучавали в Китай заедно с предводителя на „Сребърния дракон“? — излезе напред червенокосото момиче. — Значи и вие сте толкова силен?

Сенсеич я потупа по главата.

— Няма двама бойци с еднаква сила, винаги някой е по-силен.

— А...

— Успокой се, дребосък — дръпна я за яката по-якият младеж. — Извинете Соня, понякога се държи като дете.

— Понякога? — ехидно подметна другият.

Хрупането на чипса сложи край на закачката им — така пълничкото момиче демонстрира сукката си.

Последва размяна на любезности между учениците на двата клуба, по време на които „драконите“ успяха по-добре да преценят бъдещите си съперници. Странно, но гостите не изглеждаха гневни или агресивни. Всъщност дори не изглеждаха особено разстроени от смъртта на своя приятел. Просто весели момчета и момичета, дошли за приятелски мач, които беззлобно се шегуваха един с друг. А после „котките“ отидоха в съблекалнята и за приятелите се появи възможност да обменят мнения:

— Е, как ви се струват? — попита ги Сенсеич.

— Още не е ясно — честно отговори за всички Алекс. — Прекалено весели са. Може би още не знаят за убийството?

— Какви ги говориш?! — показно се възмути учителят. — Повтарям още веднъж, концентрирайте се върху боевете! Успяхте ли да оцените физическата им форма?

— Да, момичето с чипса е просто убиец — изхили се Даня.

— Момчетата са здрави — сериозно каза Машка. — Соня е много гъвкаво момиче, сигурно и в знака на безкрайност може да се сгъне. Но Даря... направо не знам. С някакви свръхспособности би могла да се превърне в опасен противник, но при обикновен спаринг? Не вярвам.

Виктор Михайлович заплаши момичето с пръст.

— Какво казвах за подценяването на съперника?

— Че е първа стъпка към загубата? — предпазливо попита Даня.

— Повод да си го получиш по врата от любимия учител? — с усмивка предположи Алекс.

— По врата ще си го получиш и от учителя, и от противника, Алексей — назидателно каза Сенсеич. — Така че, бъдете добри, изхвърлете всички излишни мисли от главите си до края на тренировката. Виждам, че продължаваш да мислиш за това убийство.

Алекс само склони глава, приемайки критиката.

— Ще се постарая.

— Имам още един въпрос, касаещ сегашните спаринги и бъдещите съревнования — прилежно вдигна ръка Машка, преди да попита. — А кой ще разбере, ако Артъм използва „желязна риза“ или Алекс за миг включи сатори? А и „котките“ лесно биха могли да използват нещо подобно.

Учителят одобрително се усмихна.

— Мария, ти си единственият лъч светлина в царството на мрака. Може би е време да ви кажа някои неща за това, което учихте напоследък. „Желязната риза“, сатори, способността да изнасяш вътрешна енергия извън тялото, придавайки ѝ свойствата на невидим меч — всичко това са базови техники, които по един или друг начин са познати на всички бойци в Рейтинга, и са позволени за употреба при двубоите на начинаещите.

— Нещо не разбрах, означава ли това, че „котките“ също владеят сатори? — с някаква детинска обида в гласа попита Алекс. — Всички?!

— И значи ли това, че не умеем нищо, което да си струва? — уточни Тьома.

— Това са много важни техники, без които не можете да издържите в двубой с някой наистина сериозен боец — продължи да обяснява учителят. — За да си на нивото на противника ти трябва сатори, за да издържаш на силни удари — „желязна риза“, а вътрешната сила ще ти позволи да усилиш ударите си и така да нанесеш достатъчно големи щети. Да, ако се съберете тримата, ще се получи един почти пълноценен боец. Няма да му достига единствено четвъртият компонент — способността да предсказва движенията на противника поне част от секундата по-рано.

Приятелите известно време мълчаха, асимилирайки чутото. Излизаше, че никой от тях не е научил нищо изключително. Макар че дори и с тези няколко техники далеч не беше толкова просто: двама души, умеещи да ускоряват възприятията си, биха могли да го правят на съвсем различни нива. Самият Сенсеич като на игра избягваше ударите на Алекс, въпреки всичките му успехи в овладяването на сатори. А пък „желязната риза“ имаше толкова различни вариации и степени на развитие, че и дяволът би се объркал.

— Но сега не се притеснявайте, използването на всякакви външни прояви на вътрешна енергия и каквито и да са психически, химически или звукови въздействия са забранени. Така че никой няма да ви избълва огън в лицето, няма да ви реже с невидими остриета или нещо подобно. Това, което трябва да очаквате, е много добро ниво на бойни умения, умножено с владееене на четирите способности, за които говорех преди малко. Всъщност, точно затова поканих нашите приятели от „Диамантената котка“.

Сенсеич кимна към излизащите от съблекалнята „котки“. Те се бяха преоблекли в тренировъчни дрехи и веднага стана ясно, че Роман и Влад са всъщност дори още по-мускулести, отколкото изглеждаха в началото. Съдейки по релефа, момчетата се занимаваха не само с бойни изкуства, но и с някой по-ефектен спорт като културизъм или, да не дава бог, стриптийз.

— Направо ми стана срамно, че съм по тениска — прошепна Алекс на Машка. — За пръв път в живота.

— Пфу, не се знае доколко тези мускули са функционални — успокояващо го потупа по рамото тя. — Не плачи, мършавия и бързия, смелия и дръзкия.

Едва излязла от съблекалнята, червенокосата в движение скочи на една от стоманените конструкции, оттам се метна на стената за катерене и пъргаво се заизкачва по малките издатини. Останалите се държаха далеч по-спокойно, а пълничкото момиче дори продължаваше да хрупа чипс от доволно обемистия пакет.

— Соня, къде тръгна? — извика ѝ високото момче. Между другото, наричаха го Роман и именно той беше лидерът на тази четворка.

„Хм... интересно, а при нас кой ли е лидерът? — помисли си Алекс, поглеждайки към приятелите си. — Предполагам, че все пак съм аз.“

Разбира се, той не знаеше това, но подобно нещо, но за себе си, си помислиха и останалите членове на „Рижия дракон“. Всъщност никой не беше прав, защото в съюза между равни няма лидери, особено когато над този съюз стои мощната фигура на човек като Сенсеич.

Момичето се изплези на Роман, докато висеше с главата надолу под самия таван.

— И вие предлагате да правим спаринг с това дете? — озадачено попита Машка.

— Всъщност тя е на двадесет и три и вече завърши института — подсмиввайки се, отвърна Влад.

— Наистина?! — не повярва Машка. — Не бих ѝ дала повече от петнайсет, да не се шегувате?

— Факултета по Висша математика и кибернетика на МГУ — продължавайки да хрупа чипс, каза пълничката Даря. — Червена

диплома.

— Ама че работа... — успя само да промълви Машка.

Роман тежко въздъхна.

— Нашата гордост и главна болка. Предварително се извиняваме, ако направи някоя беля или счупи нещо. По-точно — когато.

— Нека си продължава — милостиво разреши Сенсеич. — А ние да определим двойките за спарингите.

— И как ще го направим? — делово попита Машка.

— На мен ми е все едно — лениво отвърна Роман. — Всъщност бих предпочел изобщо да не участвам в това. Но виж тази малката е готова и цял ден да прави спаринги, стига да успеете да я свалите от стената.

Той наистина напомняше много на котка, преяла до пръсване със сметана. Целият му вид буквално казваше „какво сте ме затормозили, дайте по-добре да полежим на слънце и да мъркаме от удоволствие“.

— И все пак ще трябва да се биете — отсече Сенсеич. — Ще теглим жребий. Сега ще напиша на хартия имената на моите ученици, а вие ще теглите от ръката ми.

— Добре — лекомислено се съгласи Влад. — Безразлично ми е с кого ще се бия.

Докато Сенсеич пишеше листчетата, неуморното червенокосо момиче приближи до учениците от „Рижия дракон“ и внимателно ги огледа, като дори подуши всеки от тях. По някаква причина баскетболистът предизвика най-голям интерес в нея.

— Дългия, хайде да се пробваме двамата с теб! — заяви лекомислено, докато му дишаше някъде в областта на пъпа.

— Ей, защо точно аз?! — възмути се Даня, гледайки на Соня като слон на мишка. — Не искам да се бия с момиченце!

— Страх ли те е? — насмешливо попита Соня. — Обещавам да бъда нежна и да не удрям много силно.

Бедният Даня целият стана на петна.

— Къде си тръгнала, дребосък!

— Точно така, покажи класа.

— Даня, с мен постоянно правиш спаринги — подкрепи я Машка. — Защо се дърпаш?

— Ти не си момиче, ти си авер — изсумтя Даня. — В началото дори една съблекалня ползвахме.

— Ще ти дам аз на тебе един „авер“ — ядоса се Машка и го заплаши с юмрук. — Май няма да доживееш до спаринга!

За втори път този ден Алекс трябваше да използва сила, за да удържи приятелката си от бой.

— Това всъщност не е лоша идея — неочаквано се обади Сенсеич. — Ако момичето иска Даня, ще го получи. И ако някой друг има предпочитания, може да ги каже сега.

Но другите „котки“ нямаха предпочитания. „Драконите“ пък бяха толкова развълнувани от предстоящите спаринги, че не можеха да кажат на момента. Ето защо останалите три двойки бяха определени, както и планираха, с жребий: Алекс — Влад, Тьома — Роман, Машка — Даря.

— Ама разбира се — недоволно измърмори под нос Даня. — С жена ще се бия само аз.

След като получи лакът в ребрата от измъкналата се от ръцете на Алекс Машка, той веднага млъкна, но продължи обидено да сумти, поглеждайки към пристъпващото на място от нетърпение червенокосо момиче.

— Нека аз да бъда първи — предложи Роман, слагайки предпазителите на ръцете си.

— Няма проблем — съгласи се Тьома.

Сенсеич плесна с ръце, привличайки вниманието на всички.

— И така, спарингите ще са по пет минути. Победителят го определям аз, въпреки че тук победата не е най-важното. Просто покажете всичко, на което сте способни.

— Добре — кимнаха двамата участници в първия спаринг.

Момчетата пристъпиха в центъра на площадката и за известно време застинаха един срещу друг. А след това започнаха лека размяна на удари и изпробване на защитите. Роман беше по-висок от Тьома с поне двадесет сантиметра, така че имаше сериозно преимущество в дължината на ръцете и краката, а и по маса превъзхождаше порядъчно. Впрочем, Артjom имаше какво да му противопостави: стегнати и свикнали на тежки удари мускули, съчетани с отлично владение на техниките на тайландския бокс. Дори без използването на „желязна

риза“ той спокойно можеше да издържи на ударите на толкова силен съперник, а с нея — още повече.

Машка сръга Алекс с лакът:

— На кого залагаш?

— Странен въпрос. Разбира се, че на Тьома!

Всеки удар от дългите крака на противника Тьома посрещаше с твърди блокове „кост в кост“. При това и двамата усърдно се преструваха, че изобщо не ги боли. Много бързо боят се превърна в противопоставяне на два характера, когато противникът не се опитва да приложи хитрост или да заблуди съперника си, а иска да докаже, че той е по-силен и по-здрав. Младежите упорито си разменяха лоукикове^[1] и скоро става ясно, че Роман владее техниката „желязна риза“ не по-лошо от Тьома. Но освен това той се движеше и малко по-бързо. А както е известно, силата на удара — това е масата, умножена по ускорението. И всички тренировки всъщност те учат само как да нанасяш удара с по-голяма скорост и да влагаш в него по-голяма част от теглото си. Плюс това на по-високо ниво на владение на чи се добавя и вътрешна енергия, но при начинаещите бойци в Рейтинга това усилване имаше по-скоро теоретичен характер. Като цяло Тьома леко губеше от своя опонент по всички показатели, освен, може би, по упоритостта. И той дотолкова се увлече в размяната на удари, че не успя да реагира на рязката смяна на тактиката на „котката“, решил да не продължава с противопоставянето. Вместо за пореден път да поеме удара в бедрото, Роман рязко се приближи и пренесе боя на земята, сваляйки Тьома с подсечка. Объркан за момент от промяната, „драконът“ пропусна момента и позволи да му приложат болезнен захват на ръката. Така първият бой приключи с еднозначна победа за представителя на „Диамантената котка“.

Тьома се изправи на крака и погледна гневно към противника си.

— Ах, ти, хитрецо...

— Благодаря — абсолютно сериозно отвърна „котката“.

— Нека аз съм следващата! — заподскача на място Соня.

Даня се хвана за челото, но послушно я последва в центъра на площадката.

Изглеждаха много смешни — високият баскетболист и миниатюрното червенокосо момиче. Разбира се, Соня беше сложила червени предпазители на юмруците си, което, съчетано с огромните

зелени очи, я правеше да изглежда още повече като оживяла анимация. Такава една войнстваща ученичка, излязла на бой с върлинест разбойник.

— Толкова е сладка — прошепна Машка. — Направо ти се приисква да я гушнеш, като котенце е. Пис-пис-пис.

— Това се пробудили се майчински инстинкти — подигравателно каза Алекс. — Явно вече ти е време.

— О, я стига!

В това време боят започна. И без това невисокото момиче зае ниска позиция и започна да обикаля около противника си, като постепенно съкращаваше дистанцията. Даня остана на място, гледайки Соня така, сякаш изобщо не може да реши какво да прави с нея. И беше съвсем разбираемо, нали всеки нормален младеж няма да тръгне да бие момиче и дори по време на спаринг да се отърсиш от това вътрешно ограничение е много трудно. Самата Машка момчетата свикнаха да възприемат като пълноценен боец едва след дълги години съвместни тренировки, като дори тогава понякога на подсъзнателно ниво ѝ даваха аванси. А тук имаше едно съвсем ново, малко момиченце. Да, Даня просто се страхуваше да не я убие с един удар с крак.

— С този подход в боя той вече е изгубил — отбеляза Алекс, докато крадешком хвърляше преценяващи погледи към бъдещия си противник. — Трябва да спечелим категорично, в противен случай ще е направо срамота.

— От къде на къде срамота? — мрачно попита Тьома, който явно беше недоволен от загубата си и търсеше някакво оправдание. — Те са значително по-напред от нас в Рейтинга.

— Ти какво слуша? Това са младшите ученици на клуба, разбирай предучилищната им група. Ако загубим от тях, тогава изобщо не сме на нивото на истинските бойци.

Тьома се намръщи, замисли се малко и извика на Даня:

— Не се отпусчай! Не можеш да загубиш от момиченце!

Миниатюрното момиче скачаше около баскетболиста, като периодично го приближаваше, нанасяше един-два удара и отново се отдалечаваше. Тя явно тестваше противника си, оценявайки неговата скорост и техника. Каквото и да е друго, но точно в борбата момичето със сигурност нямаше никакъв шанс срещу Данил, прекалено голяма

разлика имаха в килограмите. Затова основната ѝ задача беше да не попада в захват и методично да обработва младежа с удари, изчаквайки подходящ момент за основната атака.

— Прекалено си бавен — весело извика Соня. — Чувал ли си поговорката за гръмко падащите шкафове?

— А ти чувала ли си историята за слона и комара? — не остана длъжен Даня.

Тряс!

И той веднага получи рязък удар с крак в лицето. Уви, мебелната поговорка се оказа доста точна — баскетболистът рухна като подкосен. Никой не можеше да повярва, че ударът на такова миниатюрно момиче ще бъде толкова силен. Въпреки че въпросът тук въобще не беше в силата, а в добре подбрания момент. Момичето нанесе удар точно в мига, когато противникът ѝ правеше крачка напред и леко беше изместил центъра на тежестта си. Но единствено Сенсеич можеше да забележи подобни тънкости.

Даня веднага скочи на крака и се опита да контраатакува противничката си. Изглежда падането най-накрая го накара да стане сериозен и той започна да се бие с пълна сила. Но Соня също ускори и продължи да отговаря на всеки удар с два.

— Няма никакъв шанс — силно каза Роман, просто констатирайки факта, а не да опитва да уязви домакините. — С такива рефлексии той дори не може да докосне нашата Соня.

И наистина, започна откровен побой. Даня просто не успяваше да реагира на ударите на момичето, за щастие те не му нанасяха сериозни поражения. Но определено не можеше да продължава дълго по този начин. Баскетболистът започна да се уморява, изразходваше прекалено много енергия за безплодни опити да се изравни по скорост с момичето. Тя направо го „разпъваше“, нанасяйки му бързи удари по различни точки на тялото така, че той не успяваше да реагира на нито един от тях: удар с крак под коляното и веднага с ръка в главата, с крак в главата и едновременно с ръка в ребрата... А да хване пъргавото момиче изобщо не му се получаваше, макар на няколко пъти да опита да улови крака ѝ по време на удар със скок.

— Предай се, чичо Стъопа — подигравателно каза Соня, докато за пореден път го удряше в лицето и ловко отскачаше встрани. — Че може инфаркт да получиш.

— Дотук беше, малката — раздразнено изръмжа Даня. — Сама си го изпроси, повече няма да се сдържам.

— Пффу — изпуфтя момичето. — Сдържал се бил. Е, добре. Ей сега ще си го получиш в носа и бързо ще се излекуваш от илюзиите.

Изненадващо, но именно в момента, в който превъзходството на момичето в скорост и непредвидимост на ударите беше станало очевидно, Даня изведнъж спря да ги пропуска!

— Да не е научил сатори? — леко ревниво вдигна вежди Алекс. Той считаше това за своя лична територия.

— Разбира се, че не — отвърна Сенсеич, гледайки одобрително ученика си. — Данил най-сетне се научи на бойно предчувствие.

И наистина, скоро Алекс и сам започна да забелязва, че Даня не е станал по-бърз, а просто започна да слага блоковете частица от секундата преди Соня да нанесе удар. Разбира се, такова микропрогнозиране можеше да помогне само докато момичето действаше умишлено театрално и подигравателно. Ако тя започнеше да се бие малко по-сериозно, младежът едва ли би успял да се възползва от малкото си предимство. Точно затова, преди момичето да успее да промени тактиката си, Даня прихвана Соня в скока ѝ и доста твърдо я стовари на пода, изкарвайки ѝ дъха. После замахна с ръка да нанесе довършващ удар, но в последния момент отпусна ръка и я чукна по носа.

— Бум — ухили се доволно той в лицето на изненаданото момиче. — Войник дете не удря.

— Пффу — изсумтя Соня и отблъсна ръката му. — Просто имаше късмет! Ако не се преструваше...

— Стига, Соня — прекъсна я Роман. — Сама си си виновна, че прекалено се увлече. Ти загуби.

Червенкосото момиче скочи на крака, изплезил език на Роман и с гордо вдигната глава напусна татамито.

— А, наш ред ли е? — попита Даря, остави вече празния пакет чипс настрана и изтупа ръце. — Или да го отложим, а? Много ме мързи, честно казано.

— Хайде, ще е забавно — добродушно ѝ се усмихна Машка.

— Както искаш — сви рамене „котката“.

Когато двете излязоха в центъра на площадката, стана ясно колко много „котката“ превъзхожда миниатюрното момиче по маса.

Отстрани изглеждаха като участничка при девойките по художествена гимнастика и професионална гюлетласкачка. Разбира се, това беше просто приятелски спаринг, но всички участници усетиха определена тръпка. Алекс не можа да устои и окуражително извика:

— Давай, Машка!

И Машка първа се хвърли в атака, обсипвайки момичето с множество бързи удари. Но на няколко нейни движения Даря правеше само едно, което с лекота парираше всякакви въздействия. Веднага стана ясно, че тя демонстрира същата способност да предвижда, каквато показва и Даня, само че го правеше много по-добре. Добре охранената „котка“ се движеше с ленивата и плавна грация, присъща на тези животни, но по някаква причина самата тя все още не атакуваше.

„Да не ѝ се подиграва?“ — раздразнено си помисли Алекс.

— Мързи я — сякаш отговаряйки на неговото недоволство, поясни Роман. — Ей, Дашка, ако спечелиш, от мен имаш един бургер!

— Двоен! — веднага реагира момичето.

— Съгласен съм и на троен, ако приключиш бързо — махна с ръка „котаракът“.

И наистина, пълното момиче веднага стана много по-сериозна и по-агресивна. На всеки удар на Машка незабавно следваше отговор. След като получи няколко осезаеми попадения, миниатюрното момиче изведнъж промени тактиката си. Вместо бързи и остри удари, които досега бяха нейното основно оръжие, момичето изведнъж премина в ниска стойка и започна да танцува. След това последваха серия сложни пируети, завършващи с удари в най-неочаквани плоскости. И тук предвиждането на „котката“ започна да куца. Тя веднага пропусна два силни удара с крак по корпуса и един по лицето.

Боят продължи с променлив успех, въпреки че един път Даря успя да мине в партер и да се възползва от предимството си в тегло. Пъргавата Машка успя да се измъкне от захвата с крака единствено благодарение на чудесното си разтягане, но все пак получи осезаема травма и започна силно да куца. Но така или иначе издържа до края на петте минути, макар впоследствие Сенсеич да ѝ отсъди явна загуба по точки.

„Резултатът до тук е два на един — резюмира Алекс, докато мислено се подготвяше за боя. — Значи само от мен зависи дали ще

загубим или ще сведем приятелската среща до гордо равенство.“

— Бургерът е от теб — заяви Даря на Роман веднага след като Сенсеич обяви решението си.

— Да бе. Ти не приключи боя преди края на времето, така че не се брой.

— Ами добре — измърмори момичето. В ръцете ѝ, сякаш с магия, се появи още един пакет с чипс, тя седна на близките дюшеци и радостно захрупа.

Нейното място в кръга веднага беше заето от последния от „котките“ — немногословния Влад. Междувременно приятелите помогнаха на Машка да бинтова пострадалия си крак, като същевременно обсъждаха последния бой.

— Как успя да се справиш с предвиждането ѝ? — поинтересува се Даня. — Отначало тя имаше явно предимство.

— Много просто — доволно се усмихна Машка. — Предсказването на ударите на най-ниско ниво се основава на подсъзнателен анализ на микромоториката. Аз само предположих, че капоейра до голяма степен зависи от инерцията и затова може да се окаже неразгадаемо за нейните навици. И самата аз не знаех къде ще ударя. В допълнение, рязката промяна на стиловете сама по себе си би трябвало поне за известно време да намали способностите ѝ.

— Тя и без това скапано предимство е много добра — отбеляза Тьома. — Отдавна не бях виждал така да те гонят.

— Да, на вас двамата не ви провървя — подкачи ги Даня.

— Ти да мълчиш — веднага реагира Машка. — Справи се с детето.

— Ах, ти... — мигновено се обиди Даня. — Но аз... вие самите ме накарахте да се бия с малката!

Сякаш чула, че говорят за нея, Соня се провеси иззад едно от многото препятствия по полосата и им показа характерен жест. Неуморното момиче не можеше и минута да стои на едно място, така че не гледаше спарингите, а се носеше по цялата зала, изследвайки всяко ъгълче.

— Е, ти поне няма да ни посрамиш — Машка потупа Алекс по рамото. — Покажи класа.

— Аха, той е видимо по-здрав, вероятно е по-бърз и почти сигурно е много по-добре подготвен — „ободри“ го Тьома. — Но ти се

дръж там, късмет и успех.

— О, я се разкарай — беззлобно отвърна Алекс и прекрачи напред.

Влад търпеливо го очакваше в кръга за спаринг.

— Начало! — каза Сенсеич и засече времето.

Алекс без забавяне се втурна напред, но преди боят да започне се раздаде звук от счупване на стъкло и в залата влетя тухла, а след нея още една. Веднага след това от улицата се чуха викове:

— Убийци!

---

[1] нисък страничен удар с крак по вътрешната или външната страна на бедрото. ↑

ГЛАВА 6

Момчетата мигновено прекъснаха боя и се хвърлиха към прозорците, само за да видят гърбовете на изчезващите зад ъгъла вандали.

— А, не, никой не може да посяга на новата ни зала! — възмутено възкликна Тьома и скочи през останките на счупения прозорец. — Ще им дам да се разберат!

Хрущейки с осколките, след него скочиха и останалите „дракони“. Какво е третият етаж за добър паркурист? Всичко друго, но със сигурност не и сериозно препятствие.

— Дръжте ги! — вяло извика след тях Даря, продължавайки монотонно да яде чипс. Останалите „котки“ също не бързаха да помагат на новите си познати и останаха на място.

Първото, което Алекс видя, след като се озова на земята, беше надпис, направен с червен спрей на стената — „Уби“.

— Уби? — ухили се приземилата се до него Машка. — Що за недовандализъм?

— Хайде да ги хванем и да ги попитаме — предложи Алекс.

Но преди приятелите да успеят да се втурнат в преследване, срещу тях излезе звероподобният охранител, стиснал за яката двайсетина годишен младеж.

— Тук хлапета някакви решили да обновят сградата — поясни той, откровено пренебрежително поклащайки товара си, — но не успяха да довършат надписа. И сега се чудя какво да правя с тази троица?

Младежът опита да се освободи, като се извърти и удари охранителя с крак в лицето, но постигна само това, че той хвана крака му и започна да го държи с главата надолу.

— Троица? — вдигна вежди Машка.

— Там има още двама — кимна назад мъжът.

Приятелите погледнаха зад ъгъла и наистина видяха момче и момиче, седнали до стоманена ограда с ръце, стегнати с връзки тип „свинска опашка“. До тях стоеше леко объркания Тьома. „Драконът“

явно се беше втурнал напред с намерението да подреди вандалите, но не беше успял да направи нищо и сега се опитваше да измисли как да постъпи. Да бие легналите някак си беше неправилно, но и да ги пусне след нанесените по сградата щети явно също не ставаше.

— Това ти... вие ли така?! — шокирано попита Даня.

Съмненията му бяха разбираеми: охранителят изглеждаше, меко казано, с наднормено тегло и неспособен да догони едновременно няколко тийнейджъри, особено за толкова кратко време.

— Ръцете да им счупим, а? — замислено проточи охранителят, игнорирайки въпроса на Даня. — Или все пак краката?

Гледайки огромния мъж, външно най-много напомнящ на руската версия на Планината от „Игра на тронове“, в никой не възникна и капчица съмнение, че той с лекота ще изпълни заплахата си.

— Може би все пак без телесни повреди, а? — предпазливо попита Машка. — Ще извикаме полиция и с това ще приключим.

— Момчета, с какво не ви хареса спортния комплекс? — насмешливо се поинтересува Алекс. — Да бяхте нашарили школата по бокс, там такива ценители на изкуството има, ще ви се отблагодарят подобаващо.

— Майната ви, убийци! — изсъска момичето със събрана в две катеричи опашки тъмна коса.

Даня се вгледа във висящия с главата надолу и изненадано възкликна:

— Ей, този ми открадна таблета в метрото!

Приятелите бързо се спогледаха и мигновено се досетиха кого точно е хванал охранителят.

— Те са от „Черната маймуна“? — логично предположи Машка.

— Очевидно — тихо ѝ отвърна Алекс. — И „маймуните“ явно вярват, че сме убили един от тях.

— Значи този младеж е крадец? — зарадва се охранителят. — Това улеснява избора. Ще му счупя ръцете.

„Маймуните“ едновременно пребледнях.

— Няма да посмеете! — с треперещ глас извика момичето.

Охранителят напълно игнорира възмущението ѝ. Продължавайки да държи във въздуха единия от заловените вандали, той го вдигна още

по-високо и хвана ръката му. Младежът не се сдържа и изпищя от страх още преди охранителят да приложи чудовищната си сила.

— Ваня, не! — раздаде се остър вик отгоре и Елена се приземи на асфалта пред тях.

Колкото и добри да бяха момчетата в скоковете и физическото развитие, скачайки от третия етаж, те трябваше да гасят инерцията, преминавайки в кълбо. Все пак гравитацията още не беше отменена. Но ако се съди по скока на жената, лично за нея някой явно беше променил физичните закони. Тя се приземи на крака толкова гладко, сякаш скача от стол, а не от височина около осем метра. При всеки нормален и дори много подготвен човек след такъв скок гръбначният стълб би се изсипал в обувките. А Елена беше и на високи токчета!

— Защо? — спокойно попита охранителят.

Алекс съвсем логично очакваше да чуе от елегантната жена думи за недопустимостта на такова отношение към тийнейджъри и донякъде щеше да се съгласи с нея. Макар че вероятно трябваше да ги накажат, но не чак толкова сурово. Да ги поступат малко и да ги пуснат. Все пак те наистина имаха някаква, макар и откровено пресилена, причина да мразят клуб „Рижия дракон“.

— Нека се опитаме поне първия ден на новата месторабота да минем без проблеми с полицията — неочаквано проникновено го помоли сестра му.

И това бяха всички причини?! Тоест, ако някой беше разбил прозореца на втория ден от работата им, тогава няма проблем — чупи?!

Изведнъж Елена погледна тройката с толкова леден поглед, че дори „драконите“ потръпнаха. Не направи нито едно движение, но пластмасовите връзки, държащи двете „маймуни“, изведнъж се разпаднаха на малки парченца.

— Ако искате да откъщавате за нещо на учениците на „Рижия дракон“, направете го на официалните боеве — студено каза Елена.

— Или поне извън зоната ми на отговорност — промърмори с недоволен тон охранителят, карайки всички присъстващи да го зяпнат изненадано. — Ловете тези неудачници извън територията на спортния център. Но ако още веднъж видя някой от вашия клуб около комплекса, няма да бъда толкова добър и ще чупя именно краката.

Той погледна преценяващо младежа, когото все още държеше във въздуха пред себе си.

— Иван. Не — прочитайки нещо в погледа му, извика Елена. — Никакви. Фрактури.

Иван, както се стори на някои, леко обидено сви рамене и рязко пусна младежа. Разбира се, онзи не падна на глава, а успя да се извърти и да се приземи на пети. След което веднага се отдръпна от охранителя, но без да се опитва да бяга.

Трите „маймуни“ се събраха заедно и започнаха постепенно да отстъпват, без да свалят поглед от охранителя и икономката, докато не се скриха зад близкия ъгъл. За своя чест, те не започнаха да крещат обиди и заплахи отдалече, а просто избягаха.

— Трябваше все пак да им счупя нещо — въздъхна охранителят с искрена тъга.

— Те са просто деца — отреза го Елена. — Не е тяхна вината, че си се отпуснал толкова много, че не успя да ги хванеш преди да счупят прозореца и да нашарят стената.

Това прозвуча странно, защото, поне според Алекс, охранителят беше действал дори твърде бързо.

— Че накъде по-бързо? — озвучи мислите му Тьома.

— Телохранителите от нивото на Ваня могат да почувстват зли намерения, насочени не само към нас лично, но и към цели, които ни интересуват — с усмивка обясни Елена. — Така че той трябваше да усети намеренията на тези момчета още преди те да се приближат до сградата.

„Драконите“ наостриха уши. Изглежда жената имаше предвид нещо подобно на предвиждането, на което през последните дни ги обучаваше Сенсеич. А това, както и предишните действия на двойката, показваше, че те също принадлежаха към Рейтинга.

— Наоколо има твърде много хора — започна да се оправдава здравенякът, изваждайки мобилния си телефон. — Непривично е.

— А къде сте живели преди? — полюбопитства Машка.

Охранителят игнорира въпроса ѝ, спокойно се обърна и се насочи обратно в сградата. Нещо повече, той просто щеше да настъпи момичето, ако тя не се беше отместила встрани.

— Това вече... — започна да се възмущава Машка и се втурна напред, явно възнамерявайки да срита здравеняка, но Алекс я хвана.

— Спокойно, той така или иначе няма да усети нищо.

— Прекарахме последната година в малко градче в Германия, не може да се сравнява с Москва — отговори Елена, докато изпращаше брат си с укорителен поглед. — Не му обръщайте внимание, характерът му е такъв. Този глупчо вече и от бой не разбира, макар че аз, честно казано, съм опитвала много пъти.

Елена, разбира се, беше малко по-едра от Машка, но в сравнение с брат си стигаше едва до гърдите му и тежеше поне три пъти по-малко. Така че беше трудно да се повярва, че е налагала глупчото. Въпреки че кой ги знае тези майстори?

— А там с какво се занимавахте? — поинтересува се Тьома, смутено свеждайки поглед.

„Странно — забеляза Алекс. — Преди това изобщо не би го заинтересувало. Нима наистина си е паднал по нашата... домоуправителка? Да нарече икономка толкова ефектна дама езикът не му се обръщаше. Макар че ако някой пренесе сюжет на аниме в реалния живот, именно така щяха да изглеждат секси икономките.“

— Същото като тук. Охрана. Скоро ще сложат нов прозорец и ще изчистят стената, вече се обадох на специалисти, така че можете да отивате в залата. Май имахте спаринг там?

„Ах, да, точно — опомниха се приятелите. — Предстои решителната битка.“

Елена отлетя обратно в сградата преди те да успеят да отговорят каквото и да е.

— Лъоха, забрави за цялата тази история и се съсредоточи върху боя — плесна го по рамото Даня, докато се качваха към третия етаж. — Бъди победител като мен.

— Пфф — изсумтя Машка. — Намерил с какво да се гордее, справил се с дете. Кажи му, Тьома.

— А? — вяло реагира изпадналият от реалността младеж, след което изведнъж се ободри и радостно се усмихна. — За какви глупости изобщо говорите?! В нашия спортен център работи икономка-боец! Аз съм умрял и съм попаднал в рая!

— По-скоро в аниме — ухили се Алекс.

— Аха, направо в харем — прояви неочаквана осведоменост Машка. — От Даня очаквах такава глупост, но от теб...

Но никакви закачки не можеха да развалят настроението на Тьома и той продължаваше глупаво да се усмихва, като периодично се оглеждаше с надежда да види Елена да минава покрай тях.

Първото нещо, което направиха, връщайки се в залата, бе да се насочат към Виктор Михайлович, възнамерявайки да му разкажат всичко случило се. Още повече че гостите от клуб „Диамантената котка“ се бяха пръснали из залата, занимавайки се всеки с нещо свое — кой лазеше по препятствията, кой работеше с макивара, а някой си ядеше чипс. Изглежда, сякаш проблемите на домакините изобщо не ги интересуваха. Единствено Роман тръгна срещу тях, за да попита:

— Какво, от „Черната маймуна“ ли бяха?

— Ти откъде... — започна изненадания Алекс, но Сенсеич го прекъсна:

— Въпросите после! Ще довършим тренировката и тогава ще се занимаваме с друго.

Странно, но Виктор по никакъв начин не изглеждаше притеснен, въпреки че вероятно вече знаеше всички подробности за случилото се от охранителя. Въобще Сенсеич винаги някак си беше в курса на практически всичко, което се случваше с неговите ученици, включително и в ежедневието им. И това беше чак малко плашещо.

Противникът на Алекс се откъсна от макиварата и се върна обратно към мястото за спаринга. И без това доста мускулестият младеж след загревката започна да изглежда още по-моцнен. Уви, поговорката за падащите шкафове я е измислил някой, който никога не се е бил с професионалисти, за които мускулите са основно бонус към силата с почти никаква загуба на скорост. Харесва ли ви или не, категориите в бокса са измислени съвсем не просто така — леките и бързите при равни други условия рядко могат да победят малко по-бавните, но много по-мощните.

— Надявам се, че това ще бъде интересно — каза Влад с добродушна усмивка. — Покажи всичко, на което си способен.

— Ще се постарая — леко напрегнато отвърна Алекс.

Всъщност на него, както и на всички „дракони“, наистина му липсваше опита от спаринги с бойци от Рейтинга. Сенсеич не се броеше, той беше на съвсем различно ниво и учебните спаринги с него бяха по-скоро като игра на котка и мишка. А освен с учителя Алекс

сериозно се беше бил единствено с „рептилоида“ на арената, така че беше съвсем логично сега да е леко нервен.

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент“ — повтори за себе си своята лична мантра Алекс и още от първата секунда се вкара в сатори. И правилно направи. Щом Виктор Михайлович произнесе думата „начало“, Влад веднага се втурна в атака. Първата размяна на удари завърши не в полза на Алекс, получи удар в бъбреците.

— А, не, нищо интересно — леко разочаровано каза Влад. — Това ще е бързо.

Това можеше да се счита за своеобразна обида, явно силно го подценяваха.

„Ах, ти, проскубан котарак!“ — внезапно се вбеси Алекс.

Гневът толкова силно го блъсна в главата, че сам се нахвърли на противника си.

Бам!

Юмрукът на Влад го посрещна точно в челюстта, отмятайки главата му встрани. Алекс изненадващо лесно се справи с шума в ушите и веднага удари в отговор, но „котката“ не се върза на играта му и с лекота се извъртя. А после започна бърза размяна на удари.

При това Алекс чувстваше, че не владее напълно тялото си. Някои движения правеше въпреки желанието си, сякаш изведнъж в него са се появили нови и доволно глупави рефлекси. Там, където той би сложил блок, ръката му внезапно нанасяше удар, игнорирайки щетите, които ще получи тялото му. Сякаш изведнъж напълно беше изгубил чувството си за самосъхранение.

Влад веднага забеляза промяната в стила на бой на противника си, но не беше особено изненадан. Много бойци обичаха да променят ритъма на движенията, опитвайки се да свалят опонента си от неговата „вълна“.

„Детски номера“ — помисли Влад и не само лесно се приспособи към новия стил, но дори успя веднага да се възползва от недостатъците му. Щом „драконът“ е готов да поеме всеки удар, толкова по-лошо за него. Достатъчно е да избере едно уязвимо място и методично да удря там, докато тялото просто не откаже. За начало реши да избере рамото на водещата ръка. Един удар, втори, трети...

Най-удивителното беше, че Алекс отлично разбираше какво се опитва да направи неговият противник, но и не можеше да промени

нищо. Тялото му решително игнорираше самата възможност за поставяне на блок. Щеше да се радва да избегне болката, но в резултат само получаваше все повече и повече синини.

Някъде отдалече се раздаваха виковете на Машка и момчетата:

— Ей, какво правиш?!

— На безсмъртен ли ще си играеш?!

— Стегни се!

И може да се каже, че Алекс наистина се стегна. Не, не престана да поема безсмислено удари, но почувства как възприятията му се изострят. Ако по-рано с Влад бяха с еднаква скорост, сега Алекс започна да се движи и да реагира малко по-бързо. Като че ли за момент той дори се приближи до скоростта на Сенсейч. И в момента на пиковото ускорение Алекс видя насочения в лицето му удар и осъзна, че лесно може да го изпревари. Ще нанесе удар с длан по шията на противника, който той няма да успее да блокира. Само че такъв рязък удар на подобна скорост може да сложи край на приятелския спаринг с много неприятна смърт.

Не!

Вземайки се в ръце в последния възможен момент, Алекс задържа удара си и се надяна на идващия срещу него юмрук, който мигновено го изпрати в нокаут.

За щастие, за разлика от него, Влад умееше да контролира силата си. Така че Алекс се свести доста бързо. И едва фокусира поглед, видя заплашително надвесената над него Машка.

— И какво беше това? — строго попита тя, опряла ръце на хълбоците. — На мига забрави всичко, което са те учили?

— Простете, Ваше величество, дяволът ме подведе — мръщейки се, отговори Алекс.

Колкото и да е странно, след нокаута го болеше не главата, а ръката, с която той нанесе този невероятно бърз удар. И по-точно — рамото. Раздвижвайки го внимателно, Алекс почувства странно парене. Това очевидно не беше счупване или дори не и изкълчване. Издърпа ръкава, погледна към рамото и видя тъмнокафява мрежа от спукани капиляри, покриващи започващата да се оформя синина.

— Мисля, че там не съм те удрял — леко изненадано отбеляза Влад.

Той беше единственият освен Машка, който се интересува от състоянието на Алекс. Останалите, включително Тьома и Даня, спокойно се занимаваха с друго — обсъждаха схватките, лазеха по полосата с препятствия или ядяха чипс.

— Вече съм виждала подобно нещо! — извика хиперактивната Соня някъде от тавана. — Такива травми възникват, когато се използват техники, за които тялото все още не е готово.

„Да, това изглежда е точно за мен“ — съгласи се мислено Алекс с нея.

— А къде е Сенсеич? — попита той, като внимателно се изправи на крака.

— Провери състоянието ти и отиде да обсъди нещо с Елена — отговори Машка и добави с насмешка: — Тьома веднага се лепна за тях. Чувствам, пропадна момчето.

Влад потупа Алекс по рамото.

— Извинявай, ако малко съм се престарал.

— Сам съм си виновен — отвърна Алекс. — Все още не контролирам добре сатори.

— Като спомена за контрол — Влад се намръщи. — За момент ми се стори, че очите ти станаха червени. Помислих, че и това е от претоварване, но сега всичко е наред.

— Сторило ти се е — опита се да убеди и него, и себе си Алекс. Веднъж вече беше почувствал подобна ярост и чу от противника си за червените очи. Но драконът само временно му беше дал силата си, откъде би се появила тя сега?

Напълно объркан в мислите си, Алекс размени още няколко фрази с Машка и Влад, а след това просто рухна върху купчината дюшеци, за да се успокои и да помисли. Състоянието му по време на боя беше твърде странно. Изглежда трябваше да поговори за това със Сенсеич или със своите духове пазители...

— Мога ли да седна?

Без да дочака отговор, Роман седна до Алекс. Известно време те мълчаливо наблюдаваха как Соня се носи с Данил и Влад по железните конструкции.

— Тя наистина прилича на неспокойно котенце — отбеляза Алекс.

— Има нещо такова. А ти как си, нормално ли се чувстваш?

— Напълно...

— Нали знаеш, че тази нощ беше убит един от учениците на нашия клуб?

Алекс се напрегна.

— Да, знам. И буквално вчера се срещнах с него и имахме малък конфликт, но нямам нищо общо със смъртта му. Въпреки че за някой може да изглежда...

— Това и на глупака е ясно — прекъсна го Роман. — Наистина ли мислиш, че някой от „Диамантената котка“ би се вързал на такъв глупав номер? Вие сте нови в Рейтинга и явно още много неща не знаете. Всеки клуб има, така да се каже, своя специализация, и за нас това е информацията. Известно ни е наистина много за бойците от другите клубове и знаем всичко, което се случва в сенчестата страна на Москва. Неслучайно ние водим новинарския портал на Рейтинга.

Алекс едва се сдържа да не се плесне по челото. Наистина, на сайта пишеше нещо подобно, а и убийтият неслучайно работеше там като журналист. Но тонът на „котката“ все пак леко засегна самолюбието му и затова той реши да провери осведомеността на Роман:

— И вие сте сигурни, че не ние сме убили вашия приятел?

— Разбира се, и днешните спаринги потвърдиха, че никой от вас няма достатъчно сили да го направи. Явно някой иска да настрои няколко клуба срещу вас, за да провери силата ви или дори направо да ви изхвърли от Рейтинга. И далеч не случайно в качеството на втора жертва са избрали един от нас, нали ръководителите на нашите клубове са в близък контакт.

— Какво правят? — попита Алекс.

— Много. Близко. Контактуват — многозначително поясни „котката“. — Между другото, една от причините да не подозираме вашия учител в убийството е желязното алиби, осигурено му точно от тези контакти.

Макар и с леко закъснение, но на Селин му просветна.

— Оу...

— Но явно убийците нямат много мозък, ако се надяват да заблудят някого с това убийство — направи гримаса Роман. — Сега нашата шефка със сигурност ще намери виновните и ще им откъсне главите, това е въпрос на принцип. И точно затова исках да поговоря с

теб. Имате ли врагове? Такива, които биха искали да ви натопят. В допълнение към „Нефритената жаба“, „Сребърния дракон“ и „Стоманения тигър“.

— Леле, вие наистина сте много добре информирани — искрено се изненада Алекс.

— Това ни е работата. И така?

— Такива врагове, които да убият някого, повече нямаме. А и в „Стоманения тигър“ силно се съмнявам. За „Сребърния дракон“ всъщност не знам нищо, но виж „жабите“ наистина биха могли да го направят.

Но Роман не спря дотук и известно време разпитва Алекс за всички техни контакти с участници в Рейтинга. За щастие те не бяха толкова много. Скоро „котките“ се приготвиха за тръгване, обещавайки отново да минат за приятелски спаринг след седмица.

А после се върна Сенсеич, строи групата пред себе си и строго каза:

— Днес много ме разочаровахте.

Всички гузно сведоха глави, признавайки вината си.

— Да, не се представихме много добре — въздъхна Тьома.

— Освен аз — тихо промърмори под нос Даня.

— Справи се с дете — изсумтя Машка.

Сенсеич плесна с ръце, карайки учениците да трепнат от резкия звук.

— Точно за това и говоря — недоволно каза той. — Вие все още не сте успели да осмислите информацията за Рейтинга и неговите бойци, която ви заля. Старателно се преструвате, че всичко е наред, като се криете зад шеги и закачки. Но не пред мен, нито дори един пред друг. Така вие заблуждавате самите себе си.

В залата настъпи звънка, смазваща мозъка тишина. Учителят много рядко стигаше до толкова открита критика, което означаваше, че настоящият случай беше наистина сериозен. Затова никой дори не опита да се оправдава.

— Точно след ден всички се премествате да живеете тук. Разбира се, това не е повод да зарежете обичайните си занимания, но останалото време отсега нататък ще бъде посветено изключително на тренировки и медитация. И ако до двубоя ми с ръководителя на клуб

„Огнената маймуна“ не сте се свързали със своите духове пазители, тогава ще трябва да оттеглим регистрацията на клуба в Рейтинга.

— Но ние напредваме — предпазливо отбеляза Машка.

— Прекалено бавно. Тези хлапета, въоръжени със спрейове с боя, са само първите лястовички. Не се знае каква ще бъде следващата провокация и в какво ще се превърне. А след моя предстоящ бой върху вас ще се изсипят нови предизвикателства от ученици от други клубове, на които ще трябва да отговорите. И ако не сте готови, няма да живеете дълго.

От думите на учителя всички се смръзнаха чак до костите.

— Това го разбираме — тихо каза Тьома.

— Не изглежда така — отрязва го учителят. — Доколкото знам, връзката ти с твоя дух пазител е по-лоша от на всички други, и по-точно просто я няма. А и при останалите не е много по-добре.

Машка отвори уста, за да напомни за своите успехи, но в последния момент промени решението си. Това очевидно не беше случаят, когато си струва да се откроява от общата компания. Освен това, въпреки взаимното разбиране с Лотта, обучението в нови техники вървеше много бавно. И по-точно, драконката все още не беше определила към какво точно има предразположение нейната подопечна. А нали именно това беше първичното задължение на духовете пазители. Вярно, самите дракони не признаха никакви задължения и ги наричаха по-скоро услуга към по-нисши същества.

— А представете си какво ще стане, ако загубя или пострадам много по време на двубоя? — продължи да довършва учениците Сенсеич.

„Ще загубим купчина пари? — искаше глупаво да се пошегува Алекс, но се сдържа, изръмжавайки мислено: — Мда, ако се стигне до такава идиотщина, нервите ми наистина ще са опънати до скъсване.“

— Това е невъзможно! — едва ли не в хор се възмутиха учениците.

— Много добре знаете, че в боя може да се случи всичко. И тогава клубът ще остане на вас четиримата. Разбира се, аз се застраховах и поканих Ваня и Елена, а и с „Диамантената котка“ има определени договорености, но основата на „Рижия дракон“ сте вие четиримата.

Приятелите стояха с отпуснати рамене, смазани от бремето на неочакваната и засега все още неразбираема отговорност.

— Освен това, вие питахте на кого и какво ще преподаваме в спортния център. Аз се договорих с познати от отдела за криминални разследвания, от следващата седмица вечер ще провеждате тренировки за полицейски служители. Мария — работа с хладни оръжия, Тьома — паркур, Данил — обща физическа подготовка, и Алекс — ръкопашен бой. Графика на занятията Елена ще го състави малко по-късно.

— Тя ще вземе ли предвид нашите собствени тренировки? — уточни Данил.

— Задължително — увери Сенсеич. — А сега най-важната задача за всеки от вас: забравете до утре за Рейтинга, предстоящите тренировки и боеве. Отдъхнете, прекарайте време с приятели и просто разпуснете. А в неделя сутринта чакам всеки от вас тук с багажа си.

Приятелите дори не веднага разбраха какво точно им казва учителят. Твърде неочакван беше преходът от критика и обвинения в несериозност към непланираната почивка.

— Нямаме нужда от почивка — увери го Алекс. — Готови сме да се настаним още днес и да започнем да тренираме...

— Точно ти непременно трябва да разхлабиш — строго го изгледа Виктор. — С такава каша в главата е невъзможно да тренираш продуктивно. Вие тримата — той погледна към останалите ученици. — Имате специална задача: да се уверите, че той добре ще си пийне и ще разпуска.

Такова нещо досега не помнеха. Не, техният учител никога не беше изповядвал принципите на строги ограничения и смяташе, че стремежът към безкрайно самоусъвършенстване е единственият извиним навик. Понякога самият той си позволяваше чаша вино или халба чешка бира и не възприемаше концепцията за фанатичното идеално хранене. Както често казваше на учениците си, трябва да ядете, за да живеете, а не да живеете, за да ядете. Здравето няма да се разклати от парче торта веднъж седмично или дори една вечер с наргиле. Но само ако това е рядко изключение, а не отвратителна закономерност.

— Да напием Алекс? — попита Даня с глупава усмивка на лицето. — Това е най-хубавата задача, която някога съм получавал!

— Хей, но без ексцесии там — заплаши го с пръст Сенсеич. — В неделя трябва да сте в адекватно състояние. А сега всички, освен Алексей, сте свободни. С него ще имам отделен разговор.

ГЛАВА 7

— Наясно ли си какво стана с теб току-що? — попита Сенсеич веднага щом останаха сами.

Алекс смутено се почеса по врата, правейки неволна гримаса от острата болка в травмираното рамо.

— Загубих контрол?

— Прекалено повърхностно — изсумтя Сенсеич. — Всъщност трябва да кажа, че това е мечешка услуга и че позволявайки на енергията на огнения дракон да те управлява, ти можеш да изгубиш себе си. Но всичко това са подробности, в момента не говоря за използването на заемна сила, това си е твое лично решение.

Тук Алекс съвсем се обърка.

— А за какво тогава става дума?

— Твоите мускули и връзки не са готови за силни ускорения. Следващият път можеш да получиш много по-сериозна травма или дори да си счупиш нещо и да изпаднеш от тренировъчния процес за няколко дни.

„Няколко дни за лечение на фрактура? — мислено се изненада Алекс. — Въпреки че, след като Костя беше излекуван от изгарения трета степен само за седмица, в това не е толкова трудно да се повярва.“

— И какво мога да направя?

— Трябва да започнеш да укрепваш тялото си. Или се обърни към Тьома, за да ти помогне с чи гун, или убеди най-накрая дракона или тигъра да започнат да те тренират нормално. Страхувам се, че сам няма да успееш да овладееш необходимите техники, а бърз начин, както със сатори, тук няма.

Сякаш е толкова просто. Освен това не се знае кое е по-трудно — да се споразумее с дракона и тигъра или да започне сериозно да се занимава с чи гун. Алекс не понасяше всички тези дихателни техники, максимумът му беше тай чи — медитация в движение. А за Алекс ключовата дума беше именно „движение“. Все пак до сериозна медитация имаше още много хляб да изяде или по рождение да е

предразположен към нея, като Тьома например. Той можеше с часове да стои на едно място, преструвайки се на дърво, и да гледа „вътре в себе си“, и именно затова беше в състояние да овладее „желязната риза“ без никаква помощ.

— Ще опитам още веднъж да се споразумея с духовете — решително каза Алекс. — Започвам днес.

— Не днес.

— А, да, ден за почивка — разочаровано въздъхна Алекс. — А не може ли в него? Нямам никакво желание да купонясвам, предпочитам да се заема сериозно с тренировките...

— О, престани вече! — прекъсна го Виктор. — Считай това за специална тренировка.

Кой би си помислил, че напиването може да стане част от тренировъчния процес. Друг би бил щастлив, но Алекс искаше колкото се може по-скоро да премине на ново ниво на развитие, а не да купонясва по клубове.

Алекс тъжно се насочи към съблекалнята, пътъм разтривайки пострадалото рамо.

— Напиване-е! — посрещнаха го приятелите му с радостни възгласи.

— Ще купонясваме!

— Ура-а — вяло се включи Алекс.

— Не виждам радост — ехидно отбеляза Тьома. — След всичко, което се случи от момента на завръщането на Сенсеич от Китай, наистина трябва малко да разпуснем.

Даня стоеше пред огледалото и внимателно оглеждаше синините, появили се по кожата му след спаринга със Соня. После отмести поглед към Тьома и възмутено възкликна:

— Ей, а как се получава така, че по тебе няма никакви следи от ударите на Роман? Вие доста здраво се налагахте.

— Напреднах достатъчно в развитието на първия етап на „желязната риза“, така че синините за мен не са страшни.

— Яко! — възхити се Даня. — Дали да не пробвам да я овладеея? Трудно ли е?

— Трудно — твърдо каза Тьома. — А най-важното е, че си нямам идея как да ви обуча на нея. Ти например можеш ли да обясниш стъпка

по стъпка как си се научил да предвиждаш движенията на това момиче?

Даня за известно време „зависна“.

— Ами, то само някак... просто усещах къде точно се кани да удари Соня. Предполагам, че е като да танцуваш по двойки с добър партньор, сякаш се настроих към нея.

Да, предишният Данил имаше в миналото и такова срамно петно — две години занимания с класически танци в гимназията. Родителите му решили, че му липсват грация и гъвкавост в движенията. Но на практика, ако не бяха тренировките на Сенсеич, младежът щеше да се е простил с няколко зъба, които момчетата от махалата щяха да му избият, когато разбраха с какво се занимава вечер. Даня така и не можа да се разтегне за тези две години, както, между другото, и за последвалите години на тренировки.

— И веднага всичко стана ясно — ухили се Алекс. — Аз също не мога да обясня разбираемо как работи сатори. Помага ми една фраза... повтарям я мислено и всичко наоколо се забавя.

— Тип заклинание? Авада кедавра? — размаха ръка Даня.

— Ето ти едно универсално заклинание — Алекс показва на баскетболиста неприличен жест. — По-скоро е някакъв вид спусък, който ме привежда в нужното състояние, като при нинджите. Но това едва ли ще помогне на друг.

— Значи е ясно, че нищо не е ясно — резюмира Тьома. — Хайде да побързаме, Машка сигурно вече ни чака.

Вече преоблечени, момчетата се срещнаха в залата с Машка.

— Отиваме в „Селеста“ — посрещна ги тя, откъсвайки се от телефона. — Нов клуб на Тверска — наргилета, алкохол, дансинг на две нива, всичко, което е необходимо за пълно щастие. Адреса го взех от общия чат и вече резервирах маса за девет вечерта.

— Ти знаеш най-добре — лесно се съгласиха младежите.

Приятелите се сбогуваха със Сенсеич и се спуснаха от тренировъчната зала на първия етаж. През цялото време Тьома се оглеждаше на всички страни, надявайки се да види Елена, но не му провървя — „бойната икономка“ беше изчезнала някъде. Затова пък охранителят беше на мястото си и мълчаливо ги изпрати с леко насмешлив поглед. Машка не се сдържа и му се изплези, но Иван сякаш нарочно точно тогава им обърна гръб.

— Имате ли против, ако поканя още няколко приятели? Ще има ли място? — попита Алекс, сещайки се, че отдавна не е виждал Димон, Олег и Вася — приятелите от секцията по акробатика. За миг дори в съзнанието му се мярна мисълта да покани и Смирнов, но в такава компания, че и в нощен клуб, той определено нямаше работа. А и какво напиване, по дяволите, когато той трябва да тренира?

— Пфф, няма проблем — плесна го по рамото Даня. — Твоите приятели са и наши приятели.

Всъщност така си и беше — всички приятели на Алекс вече се познаваха помежду си.

— Резервирах маса за осем души, за всеки случай — намигна Машка, след което леко се смути и добави: — И, между другото, на Вася можеш да не пишеш, аз вече го поканих.

— Ъ-ъ... покани го? — леко се обърка Алекс. — Защо?

— Да излезем заедно — окончателно се обърка момичето. — Ние... в последно време с него доста си общуваме.

Тьома и Даня се спогледаха разбиращо. Гледайки зашеметеното изражение на лицето на Алекс, можеха само да съжалят приятеля си. Начинаещ психолог, уверено експериментиращ със собствената си психика, но по някои въпроси си оставаше свършен слепец.

— Между другото, Машка, ти можеш ли да ни обясниш как се научи да използваш твоите невидими остриета? — бързо попита Тьома, надявайки се да смени темата на разговора на по-неутрална. — Поне примерно да опишеш принципа на действие.

— Да, без проблем — веднага отвърна момичето. — Първо се научих да гоня чи по Малкия небесен кръг, след това превърнах това умение в несъзнателен навик. После отворих чакрите в дланите си и чрез тях започнах да изпускам концентрирана енергия. Засега не много стабилно, а и извън тялото практически не мога да я контролирам. Но практика и още веднъж практика!

Момчетата рязко спряха, гледайки изненадано приятелката си.

— Наистина ли си толкова наясно с процеса?!

— Какво толкова? — вдигна вежди Машка. — Това не ви е някаква магия, тук трябва учене и съвсем ясно да разбираш какво правиш. В противен случай може да се нараниш. Така казва Лотта.

Алекс и Даня огорчено сведоха погледи. Тьома, въпреки че не можеше да обясни как да овладеят „желязната риза“, но поне по свой

си начин разбра принципа на действието ѝ. А те просто действаха по рефлекс, без изобщо да разбират как действа сатори и предвиждането.

— Всъщност само духовете пазители могат да видят отстрани цялата картина на циркулацията на енергията в тялото — продължи Машка. — И само те могат да ни научат как правилно да я използваме.

— Страхотно — мрачно измърмори Тьома. — Остава да чакам кога моят дух пазител ще се появи. Като се напия ли? Твоята Лотта не ти ли е казвала дали драконите пият там, в техния свят?

— Искаш специално за теб ли да попитам? — изкикоти се Машка.

— Не знам за пиенето, но моят Мелистер ругае не по-лошо от пристанищен докер — намеси се Даня. — И не иска нищо да ме учи. Дали мога да сменя духа пазител с друг? Моят сигурно е дефектен.

Така, весело разменяйки шегги, те стигнаха до метрото и се прибраха по домовете до вечерта.

* * *

Първото нещо, което направи Алекс, след като се прибра, беше да се увери, че родителите и сестра му още не са се върнали от работа. Значи имаше време да се заеме с медитация и за пореден път да се опита да установи контакт с духовете пазители. След като чу Машка, Селин нямаше търпение да започне нормално обучение, оставаше само по някакъв начин да помири тигъра и дракона.

Влизайки в състояние на медитация, Алекс едва успя да помисли, че трябва да призове някак духовете пазители, и единият се появи сам.

— Ти! — изръмжа червеното драконче.

Рядък случай. Обикновено двата духа или изобщо не отговаряха на повикването, или се появяваха едновременно и започваха да се обиждат помежду си, напълно игнорирайки своя „носител“.

— Аз! — радостно отговори Алекс.

Вместо да продължи тази толкова високо интелектуална комуникация, Рон-Тиан се нахвърли на Алекс и започна да го бие с крила в лицето.

— Идиот! Кой ти позволи да крадеш енергията ми, без да питаш?!

Алекс падна на леглото, опитвайки се да избегне разярения дракон.

— Нищо не съм откраднал!

— Открадна! И моментът беше толкова неподходящ, че едва не умрях!

За щастие драконът не използва огнени топки или нещо подобно, в противен случай Алекс можеше сериозно да пострада. Впрочем, получаването на колекция от художествени драскотини по лицето също беше доста съмнително удоволствие.

— Нищо не съм направил! — възкликна Алекс, отблъсна дракона от себе си и отскочи настрани. — Вие на нищо не ме учите, откъде да знам как се краде някаква си енергия?

Драконът се спусна на масата и яростно се загледа в младежа.

— Значи не си го направил нарочно?

— Не! Просто се ядосах и ми причерня пред очите...

— Това е още по-лошо! — изръмжа Рон-Тиан. — Значи може да се случи отново!

Алекс бързо се хвана за тази мисъл.

— Разбира се, че може! Освен ако не ме научиш как да управлявам този процес.

Драконът завъртя глава, оглеждайки крилете си, като човек, който старателно се преструва, че е зает с нещо.

— Все едно нямам какво друго да правя — каза той накрая. — Освен това, преди да се научиш как да използваш енергията, трябва да подготвиш тялото си, така че да издържа на тренировки и да не се стопи, а това е цяла история.

— В отлична форма съм — малко се обиди Алекс.

— Не става въпрос за физическо състояние, носителю — изсумтя драконът. — Трябва да прочистиш тялото, да развиеш енергийните канали, да се научиш да управляваш своето чи и едва след това постепенно да практикуваш с моята огнена енергия.

Алекс би се ощипал, за да се увери, че не спи, но медитацията на практика е сън. Във всеки случай това, за което говореше дракона, подозрително приличаше на някаква фентъзи книга или манга:

енергийни канали, огнена енергия. Само заклинание липсваше за пълна картинка.

— Тогава съм готов да направя всичко, което е необходимо!

Мимиката на дракона беше доста постна, но дори и така се виждаше, че той направи недоволна физиономия.

— Браво, носителю. Само че сега аз наистина нямам време.

— А тигъра? — не се отказа Алекс. — Може би той ще се заеме с моето обучение, ако ти не му пречиш?

— Бяко Тен? Този високомерен тъмен няма да направи нищо просто така.

„Аха, а ти изобщо не си високомерен — раздразнено си помисли Алекс. — И направо гориш от желание да помагаш. Нямам време, да бе!“

— Но идеята не е лоша — бавно издиша червеният дракон. — Ако го праметна и му кажа, че ти си абсолютно без талант и аз отказвам да те уча...

— И тигърът ще се върже на такъв блъф? — със съмнение попита Алекс. Той мислеше, че духовете пазители са един вид висши създания, а виждаше само арогантност, мързел и детски номера. От друга страна, трябваше вече да се е досетил по поведението им при всяко появяване.

— Защо блъф? — изненада се Рон-Тиан.

— О, ами да, ти наистина отказваш да ме учиш.

— Ъ-ъ... да, и това също. Като цяло, ще се опитам да поговоря с него. Дори един глупав тигър ще може да те научи на основите.

— О, ако ще и таралеж да ме учи! — избухна Алекс. — Само да има полза.

Драконът поклати неодобрително глава.

— Шегите тук са неуместни. Това са много... много опасни същества. Освен това кралските таралежи никога няма да тръгнат да се свързват с хора.

Селин замълча за известно време, опитвайки се да си представи таралежи, от които се страхуват дори драконите.

— Хей, а какво изобщо ви дава сътрудничеството с нас? Защо ставате духове пазители?

— Това допринася за духовното ни развитие — неочаквано лесно отговори драконът. — Своеобразна синергия: щом носителят на

нашата проекция в този свят се развива, ние също се развиваме.

Това беше първата полезна информация, която получи от дракона досега. Алекс дори беше малко объркан от подобно откровение.

— Но... ако това е толкова полезно за вас, тогава защо толкова неохотно се заемате да ни учите? Не само вие двамата, но също и драконите на моите приятели.

— Присъствието във вашия свят изисква от нас сериозен разход на енергия. По същество това е като инвестиране в бъдещето, но чак след години вашето развитие ще започне да допринася за нашето. А конкретно в твоя случай ние ще получим още по-минимална възвръщаемост, тъй като сме двама.

Сега на Алекс му стана малко по-ясно как и защо се осъществява взаимодействието с духовете.

— Трябва да тръгвам, вече изразходвах твърде много сили — сепна се изведнъж драконът. — А ти занаяпред дръж яростта си под контрол!

Рон-Тиан се разтвори във въздуха, а Алекс буквално бе изхвърлен в реалността.

— Откачена работа — промърмори той под нос и се надигна от пода.

Бузата му беше леко възпалена от драскотините, дар от дракона, и Алекс вече предвиждаше шегите на приятелите си по този повод.

Имаше още време до вечерта в клуба, така че Алекс реши да започне да си събира багажа за преместването. Ако зависеше от него, още днес щеше да се настани в спортния център, за да успее да направи вечерна тренировка. Най-накрая свобода!

Скоро сестра му се прибра от работа. След като раздрънка ключове и събу обувки в коридора, тя първо погледна в стаята на Алекс и изненадано подсвирна.

— Охо, значи слуховете за изнасянето ти не са преувеличени?

— Факт — не без гордост отговори Алекс. — Не всички висят на врата на родителите си.

Тъй като беше най-малкото дете, подобна закачка към сестра му беше негова отдавнашна мечта. Само заради това си струваше да се премести някъде другаде.

— О, да, птиченцето излетя от гнездото — саркастично отвърна Аня. — Само гледай да не си счупиш краката при падането.

— Мечтай си. Ще полетя като сокол — парира Алекс.

— По-малко щракай с клюна, соколе, вече си се одраскал някъде. И не забравяй да ни поканиш в новата си квартира, ще ми е любопитно да видя в каква клоака си се настанил.

„О, ще се изненадаш — насмешливо си помисли Селин, а после вече притеснено: — И нашите ще се изненадат, при това доста! Трябва да измисля как да им обясня защо живея в сграда на спортно-оздравителен център, и то работеща с подразделения на специалните части.“

Алекс вече започна да съжالياва, че спомена за работа в танцово студио. Може би трябваше отдавна да е казал за тренировките по бойни изкуства и сега всичко щеше да е много по-просто. Но майка му винаги е била против подобни занимания, за което многократно е заявявала, започвайки от най-ранното детство на Алексей Селин. Между другото, беше доста странно, защото, както се изясни наскоро, баща му навремето много сериозно се е увличал по карате...

„И все пак Сенсеич е прав, както винаги — удивено осъзна Алекс. — Наистина трябва да се напия и да се разсея.“

Най-ценното за Алекс, както и за всеки нормален млад човек, беше компютърът. Е, може би не за нормалния, но определено за модерния. Той реши да пригответи съкровището си в последния момент преди тръгване, още повече, че първо трябваше да намери подходящ кашон. Дрехите ги нахвърли в чантата почти без да гледа, защото по всяко време можеше да притича до вкъщи, но по рафтовете със запомнящи се дреболии и снимки погледът му се задържа дълго. В центъра стоеше снимка отпреди десетилетие с шест деца в бели кимона и плешив мъж — Сенсеич. Да, тогава, в самото начало, те бяха шестима. Стас напусна групата много рано, след около година занимания, когато получи лека травма на тренировка. Но тази травма беше достатъчна за родителите да се притеснят за своето дете и да го отпишат от опасния клуб, забранявайки му всякакви занимания с бойни изкуства. По-късно те напуснаха града, бързо губейки се от поглед. А Сенсеич от личен опит разбра, че не всички родители обичат бойните изкуства, и преобразува клуба в неформален. От този момент официално „великолепната петорка“ се занимаваше само с общофизическа подготовка без заплащане. А сега, след напускането на Костя, останаха само четирима.

„Ха, Машка беше толкова забавна като дете — усмихна се Алекс, гледайки снимката. — Както и всички ние, предполагам.“

Машка... те бяха приятели още от първите дни в клуба. Не, и петимата бяха негови приятели, дори Костя, но именно тя му стана наистина близка. Без какъвто и да е намек за връзка, само чисто и светло приятелство. И доскоро в Алекс нямаше и мисъл за нещо повече. Но днешните думи на Тъома го разтърсиха. Възможно ли е Машка през цялото това време да е чувствала нещо към него?

„Може би днес трябва да говорим за това? — зададе си той съвсем логичния въпрос. — В крайна сметка сме възрастни хора. Да, така трябва да се постъпи.“

* * *

Клуб „Селеста“ се оказа доста шикозно място. Ако не беше предварително резервираната маса и личните познанства на Машка, то Алекс и компания най-вероятно нямаше да бъдат допуснати да влязат. Нормални студенти не биха минали фейс контрола на такова солидно заведение.

Но всички приятели пристигнаха на мястото навреме и се събраха на масата във весела и сплотена компания. За съжаление Олег не можа да дойде, но Вася, Димон и приятелката му Даша се присъединиха към момчетата.

— А какво празнуваме? — попита Вася, прегръщайки Машка през талията със здравата си ръка.

Алекс се намръщи. Съдейки по това колко привично беше това движение, те общуваха наистина често и отблизо.

— Започваме да работим като треньори в специализиран спортен център — гордо отговори Данил. — Осигуряват ни и жилища.

— Огън! — възхити се Димон. — Кого ще учите? И защо?

— По нашата част, бойни изкуства, боравене с хладни оръжия — поясни Машка. — За допълнителна подготовка на полицаи и военни, доколкото разбрах.

Учениците на „Рижия дракон“ дружно кимнаха в потвърждение на думите ѝ.

— А тренъори по акробатика не търсят ли? — интересува се Димон. — Ако става, аз съм готов.

— Е, само да решат да направят спецотряд от полицаи-паркуристи, веднага ще се обърна към теб — засмя се Алекс, погледна лукаво Даша и добави: — Тарзанчик...

След като веднъж чу от устата на момичето този прякор на Димон, Алекс просто не можеше да го изхвърли от главата си.

— А защо не, това е добра идея — изобщо не се смути „тарзанчик“. — Не знам за ефективността, но рейтингът на полицията сред населението определено би се повишил.

Вася явно не споделяше интереса на приятелите си към обсъждане на тренировките, тъй като все още ходеше с превързана ръка. За разлика от Костя, него никой не го лекуваше с мистични техники.

— Да прием за това! — решително предложи Вася.

— Да!

— Сервитьор, текила! — радостно извика Даня.

— Дай направо дващест шота! — скромно предложи крехката Даша, с което предизвика одобрителни възгласи.

И купонът започна. След втората поръчка текила момичетата станаха да танцуват, замъквайки своите кавалери със себе си. Даня също ги последва, забелязвайки с тренираното си око самотно красиво момиче някъде сред тълпата. В резултат на масата останаха само Тьома и Алекс. Известно време седяха мълчаливо, гледайки с усмивка приятелите си на дансинга.

— Изпусна си щастieto ти — обади се накрая Тьома, проследявайки погледа на своя приятел.

— Какво? — рязко трепна Алекс. — За какво говориш?

— А ти как мислиш? — саркастично вдигна вежда Тьома.

— Не, ние с Машка сме...

— Само приятели — прекъсна го Тьома. — Да, знаем, това сме го чували. Е, радвай се, сега наистина е така.

Алекс озадачено погледна приятеля си, после към целуващите се на дансинга Машка и Вася, след което сведе поглед към подноса с текила.

„Май трябва да пийна още“ — реши той.

След примерно второто или третото отиване на дансинга и седмата чаша текила, Алекс с усилие успя да се измъкне от здравите ръце на приятелите си и да излезе на чист въздух, за да си прочисти малко главата. Странно, но въпреки големия брой хора в клуба, на терасата на втория етаж нямаше никой и Алекс успя малко да отдъхне от тълпата и силната музика, а едновременно с това и да си прочисти мозъка.

— Какви глупави същества сте вие, хората — раздаде се изведнъж глас някъде отдолу. — Не стига, че телата ви са толкова слаби, ами и вие постоянно ги тровите с разни гадости.

Свеждайки удивено поглед, Алекс видя как тигровата татуировка на ръката му набъбва и ехидно се усмихва, показвайки изрисуваните си зъби.

— Наистина ли съм толкова пиян? — неволно се изненада Алекс.

— Може и така да се каже — отвърна тигърът. — Наркотичните вещества и алкохолът често разтварят съзнанието ви и вие спирате да се вкопчвате с всички сили във вашата нещастна реалност. Именно затова ти сега говориш с мен, без да се потапяш в медитация или сън.

На Алекс му трябваше известно време, за да разбере за какво говори Бяко Тен.

— Яко — промълви накрая. — А ти... аз...

Той искаше да пита за много неща своя дух пазител, тъй като предишният разговор с Рон-Тиан само увеличи количеството въпроси, но мислите му отказваха да се превърнат в завършени изречения.

— Носителю, време е да се заемеш сериозно със себе си, иначе ще ме е срам от близките ми — каза малко тържествено тигърът. — Въпреки че ти принадлежиш към школата на дракона, аз също съм твой учител. Така че щом този летящ червей не те учи на нещо стойностно, ще трябва да го направя аз.

— Аз отдавна съм готов да се уча — радостно възкликна Алекс.

Страхуваше се да не каже нещо грешно, защото не знаеше какво точно е казал драконът, така че тигърът да се съгласи да се заеме с обучението му.

— За начало трябва да прочистиш тялото си — делово продължи в същото време духът пазител. — Ще ти съставя списък с билки, съответстващи на твоя тип тяло. Ще ги купиш всичките и ще си вариш отвара стриктно по моите инструкции.

— Това някакъв тип детоксикация ли е?

— Това е тип отвара за пречистване — раздразнено повтори тигърът. — Наясно си, че аз дори не знам вашия език и го уча практически в движение, четейки мислите ти. Не ми усложнявай живота с непонятни думи.

От такова откровение Алекс дори леко изтрезня.

— Всички мисли?!

— Само най-тъпите — изсумтя Бяко Тен. — Тоест, да, всички!

Алекс замръзна, без да знае дали да се обижда или да се ядосва от факта, че духовете пазители четат мислите му. От друга страна, ако се замисли, откъде дракон и тигър от друг свят ще знаят руски език? В краен случай това ще е китайски.

— Добре, какви билки трябва да купя? — реши да смени темата Алекс.

— Имам нужда от лист хартия.

Алекс озадачено се огледа. Откъде да намери лист хартия в клуб в три сутринта? Извади хилядарка от джоба си и криво се усмихна. Но въпросът е, че все още нямаха химикалка.

— Ще стане — неочаквано заяви тигърът. — Дръж я в ръка.

Разбира се, духът пазител имаше предвид ръката, върху която самият той „седеше“. Алекс послушно премести банкнотата в дланта си и в следващия момент лапата на тигъра стана обемна и започна да движи нокът по нея. На хилядарката бързо започнаха да се появяват малки червени йероглифи.

— Ъ-ъ... с какво ги рисуваш? — подозирайки нещо нередно, попита Алекс.

— С твоята кръв, разбира се, с какво друго — озъби се Бяко Тен. — Не ме разсейвай. Това и така изисква твърде много сили.

— А нали знаеш, че аз не знам китайски?

— Ще намериш някой, който да ти го прочете.

Когато цялата банкнота беше изписана, тигърът отново се върна в татуировката.

— Е, това е всичко. Потърси тези съставки. Когато събереш всичко, призови ме отново. Драконът обеща повече да не ми се пречка, така че проблеми с връзката няма да имаш.

Алекс бавно започна да изтрезнява и да мисли разумно.

— Ами ако тези билки не се намират в Москва?!

Но татуировката вече беше застинала в обичайното си състояние.

— Ей, говори с мен! — Алекс потърка татуировката, надявайки се по някакъв начин да привлече вниманието на изчезналия дух пазител. — Тигър, върни се!

Точно в този момент няколко души излязоха от клуба на терасата.

— О-о, този пич здраво се е надрусал — изкикоти се единият. — Хей, какво е това? Искам и аз.

Алекс рязко се обърна.

— Искаш? Сега така ще си го получиш, че свят ще ти се завие.

— Хей, спокойно, човече — вдигна ръце пред себе си шегаджията. — Ако толкова искаш да се биеш, тогава просто се върни в клуба. Там такъв въргал става, само за теб. А ние по-добре да изчакаме тук, докато всичко свърши.

И веднага след думите му, сякаш по поръчка, един стол с трясък разби прозореца вдясно от вратата.

„Знаех си, че няма да мине без бой!“ — радостно си помисли Алекс и ухилен се втурна обратно в клуба.

ГЛАВА 8

Алекс нахълта в залата и веднага се потопи в лепкавата атмосфера на гърмящата музика и виковете на хората. Но ако съвсем доскоро наоколо се усещаше безгрижна веселба, сега от дансинга се чуваха агресивни крясъци, а към Алекс тичаха изплашени посетители на клуба. Във въздуха към миризмата на пот, алкохол и парфюм се беше добавила и солената миризма на страх и кръв.

„Знаех си, че така ще свърши — възбудено си помисли той. — В Москва е невъзможно да отидеш в клуб и да не се биеш.“

Разбира се, ставаше дума основно за обкръжението на Алекс, нормалните хора сигурно биха минали и без бой. Или поне биха се опитали. Но Алекс явно не беше от тях и изпита изгаряща радост от възможността да свали натрупалото се в него напрежение в масово меле. Без да се замисля, той се хвърли в тълпата и започна да си проправя път към центъра, за да не пропусне веселбата. В един момент, без изобщо да е разбрал кой и с кого е наченал боя, той започна да удря наред всички агресивно настроени хора, логично предполагайки, че неговите хора могат да го избягнат, а на непознатите така им се пада. Всъщност той дори не биеше, а просто разхвърляше нахвърлилите се върху него нападатели, докато накрая не остана съвсем сам на дансинга.

Музиката рязко спря, когато диджеят — мургаво слабо хлапе с прическа тип „Боб Марли“, се втурна някъде зад сцената, събаряйки по пътя си пулта.

— Браво! — раздаде се в тишината насмешливият глас на Тьома, а Машка веднага го перна по врата. — Какво?! Всеки разпуска както може.

Алекс се огледа и със закъснение осъзна, че всичките му приятели си седят на масата и с любопитство наблюдават хаоса, който той беше създал. И изобщо не личеше някой от тях да е участвал в мелето на дансинга.

— Не знаех, че си толкова добър — възхитено вдигна палец Димон.

След като дойде на себе си, Селин се огледа и се ужаси от погрома. Изглежда наистина се беше увлякъл, защото беше успял да разхвърли опиталата се да спре боя охрана, да строши няколко тонколони, да счупи незнайно колко чаши и чинии... Залата вече беше празна, всички посетители бързо бяха напуснали клуба и вътре, като с магическа пръчка, бяха останали само неговите приятели.

— Какво ще стане сега-а... — хвана се за главата приятелката на Димон.

— Нищо няма да стане, да се махаме оттук — скочи от масата Машка. — Заведеш ги на културно място, а те...

Приятелите забързаха към изхода, но точно до вратата се сблъскаха с тийнейджър, който им препречи пътя. На пръв поглед той беше максимум на дванадесет години, а на втори — дори на по-малко. Слабото бледо момче с костюм и по детски остри черти на лицето изглеждаше съвсем не на място в нощен клуб, доколкото обикновено в такива места изобщо не допускаха непълнолетни.

— Хей, хлапе, дръпни се от вратата — припряно го помоли Димон. — Чичковците трябва да минат.

— Чичковците ще останат тук — някак злокобно се изкиска тийнейджърът. — Чичковците се държаха лошо и трябва да отговарят за бъркотията, която направиха в моя клуб.

Машка надникна иззад гърба на Димон.

— Хлапе, какво си намислил? — учтиво го попита тя. — Къде са родителите ти? Надявам се, че моят глупав приятел не ги е проснал там на дансинга?

Тийнейджърът високомерно изсумтя.

— Изглежда не разбирате с кого си имате работа. Този клуб е собственост на „Стоманения гущер“.

Четиримата „дракони“ се спогледаха и моментално разбраха за какво точно става дума — само клубовете от Рейтинга имаха толкова глупави имена. Но Димон не знаеше нищо за тайната им и реагира съвсем просто:

— Отдръпни се, хлапе, нямаме време да слушаме твоите измислици.

Той се опита да отмести тийнейджъра настрана, но неочаквано за себе си дори не успя да го помръдне.

— Какво ти има? — изненада се стокилограмовият спортист, запъна крака в лепкавия от разлят алкохол под и бутна тийнейджъра с две ръце. И отново същото чувство, сякаш блъска стена.

Мозъкът му, дори под въздействието на ударна доза уиски с кола, лесно изчисли приблизителното тегло на детето, сравни го със собственото му тегло и недвусмислено заключи, че случващото се не се вписва в законите на физиката.

— Димон, дръпни се от момчето — напрегнато се обади Тьома. — Не ти е в категорията.

Като се има предвид, че тийнейджърът тежеше максимум четиридесет килограма, това звучеше съвсем логично, само че сега ставаше дума за нещо съвсем различно от теглото и тук акробатът напълно губеше от детето.

— Отдръпни се! — извика му Алекс.

Преди акробатът да успее да се възмути от поведението на приятелите си, детето протегна ръка и леко го бутна по рамото с един пръст. Стокилограмовият младеж отлетя на около пет метра с такава скорост, сякаш го е блъснал автобус. Цяло чудо бе, че маратонките му не останаха на пода, толкова силен се оказа тласъкът. Може би Димон щеше да прелети и по-нататък през целия дансинг, докато не се удари в стената, счупвайки няколко ребра, но Тьома успя да го хване и да смекчи удара, докато Машка пъргаво отскочи и в същото време издърпа Даша. Алекс и Даня веднага пристъпиха напред, предпазвайки приятелите си от малолетната заплаха.

— Уж не съм пил, а усещането е, сякаш съм в алкохолен делириум — жално проплака Вася, местейки поглед от слабичкия тийнейджър към опулилия очи и конвулсивно поемащия си въздух Димон.

— Той просто се подхлъзна — увери го Машка и успокояващо го погали по рамото.

С крайчеца на окото си Алекс забеляза тази привидно случайна, но много значеща ласка и силно стисна зъби.

— Какво искаш, малкия?! — извика раздражено на тийнейджъра. — Не знам за кого се мислиш, но ние сме четирима срещу теб. По-добре просто се отдръпни.

— А вие сте много нагли — продължи да се усмихва тийнейджърът. — Идвате на наша територия, правите си бой, а сега и

мен заплашвате? Ако не беше забраната на моя учител за битки извън Рейтинга, досега всички вече щяхте да сте мъртви.

Тийнейджърът направи демонстративно бавна крачка напред, а Даня изведнъж потрепна с цялото си тяло, сякаш избягваше удар, но по някаква причина ударът не последва.

— Любопитно. Само един реагира на моето намерение, останалите дори нищо не усетиха. Съвсем начинаещи? От кой клуб сте, отряд самоубийци?

— „Рижия дракон“ — предизвикателно отвърна Алекс.

Глупаво е да се опитваш да изплашиш който и да е участник в Рейтинга с името на клуба, намиращ се в самото му дъно и е регистриран само преди месец. Но гордостта принуди Селин да произнесе високо името и със стиснати зъби да изтърпи отговора на тийнейджъра.

— Кой, кой? — искрено се удиви момчето. — За първи път го чувам. Явно и за последен, съдейки по отвратителното ви поведение.

Даня хвърли поглед на Алекс и изсъска:

— Той е много опасен. Усещам го.

— И какво предлагаш? — изсъска в отговор Селин.

— Да бягаме.

— Нали сте наясно, че чувам всичко? — попита тийнейджърът, облегна се на стената и лениво се прозя. — Имате два варианта: да изпъзвите оттук със счупени крака сами или полицията да ви отведе по-късно. Също със счупени крака — той хвърли поглед към Машка и Даша. — Момичетата могат да си тръгнат, към тях претенции нямам, не съм звяр все пак.

Машка искаше да се възмути, но погледна Даша и взе единственото правилно решение — да я изведе от клуба, а след това да мисли за другото.

— Щом ни пускат, ще си ходим — бързо изстреля тя и повлече след себе си вяло съпротивляващата се приятелка на Димон.

— Не му позволявай да ги нарани — прошепна Машка, докато минаваше покрай Алекс, и визираше приятелите, които не участваха в Рейтинга. Той само кимна в отговор, дори леко се обиди, че тя изразява на глас толкова логична мисъл, сякаш би могъл да постъпи другояче.

Когато момичетата безпрепятствено напуснаха помещението, приятелите си отдъхнаха — сега вече можеха да помислят и за

собственото си спасение. Да, вярно, оставаше и Вася с неговия гипс, от него ползата също беше малка, а и Димон никога не бе притежавал кой знае какви бойни умения дори за нивото на обикновените хора. Но пък имаха добър шанс да разсеят тийнейджъра с боя и просто да избягат. Приятелите бързо се спогледаха, чудейки се как могат да напуснат клуба през други изходи, включително и през балкона, но тийнейджърът, предвиждайки тази възможност, ги предупреди:

— Не ви съветвам да опитвате да се пръснете и да избягате. Аз съм по-бърз от вас.

И тогава Алекс с голямо закъснение си помисли, че хлапето може би ги заблуждаваше още от самото начало. Самоувереност наистина имаше предостатъчно, но други умения, в допълнение към стандартното „вкореняване“ от ушу, което не позволяваше да бъде помръднат, и силното тласкане с ръка, все още не беше демонстрирал.

— Това, което със сигурност правиш по-бързо от нас, е да говориш — изсумтя Алекс, решавайки да поеме върху себе си проверката на противника и да плати евентуалната цена. Хлапето мълниеносно се хвърли напред, явно решило да демонстрира скоростта си на „гостите“ на клуба. Още при първия намек за движение Алекс моментално влезе в сатори и се опита да блокира удара, но вместо да го атакува физически, момчето спря юмрука си на двадесет сантиметра от него. В следващия миг Селин получи силен удар в слънчевия сплит от невидима вълна и само като по чудо остана на крака, въпреки че се плъзна няколко метра назад по пода. Същият удар получи и втурналите се на помощ Даня и Тьома, но баскетболистът успя да блокира и почти не пострада. Макар да бяха на разстояние около два метра, невидимите удари достигнаха целите си.

— А-а-а — размаха пръст тийнейджърът към Вася, който се канеше да се включи в боя с гипса си. — Дори не си го помисляй.

— Кхах — закашля се отпуснатият на пети Алекс, докато се опитваше да си поеме дъх. — Разбрахме — припряно изстреля той и вдигна ръце. — Всъщност всички те седяха и никого не са докосвали... кха. В боя участвах единствено аз. Можеш да ми счупиш краката, но не докосвай другите.

Тийнейджърът вдигна очи към тавана в демонстративно размишление.

— Не — каза най-накрая. — Не ми хареса как този — тийнейджърът посочи към Тьома — ме гледаше. А пък този — кимване към Димон — като цяло се осмели да ме докосне. Другите двама ще са за комплект.

Тьома избута Даня и пристъпи напред.

— Всъщност сега сме неприкосновени, след две седмици нашият учител има бой в Рейтинга.

— Аз не ви предизвиквам на официален двубой — засмя се тийнейджърът. — Нека го наречем леко приятелско съревнование.

„Че така може ли? — смаяно си помисли Алекс. — Какъв е тогава смисълът от неприкосновеността, ако всеки може да ни предизвика на приятелски спаринг и да ни счупи краката?“

— Какво изобщо става? — възмутено възкликна Димон.

— Аз също искам да знам! — присъедини се към него Вася. — Не разбрах, вие познавате ли се или не? За какво говорите?

Междувременно Алекс стоеше на колене и опитваше да се обърне към гнева, който неотдавна му даваше чувство за сила. Но или беше прекалено уморен, или червеният дракон не искаше да сподели своята енергия, във всеки случай на Селин не му се получи.

— А сега вие...

Преди тийнейджърът да успее да довърши, в гърба му се стовари стоманена арматура. Разбира се, ударът нанесе Машка, която изобщо не си беше и помислила да зареже приятелите си в беда, само че импровизираното оръжие удари рамото на момчето и звънко отскочи назад, сякаш самото хлапе е направено от стомана.

— Да удряш дете, при това в гръб, как не те е срам? — истински развеселен, попита тийнейджърът, и бавно се обърна. — Та ти си бъдеща майка.

Машка в отговор само изсумтя презрително, хвърли леко огънатата арматура в лицето му, а след нея — и два метателни ножа. Тийнейджърът с лекота ги улови и хвърли нагоре, забивайки ги в тавана, но Машка дори тогава не се отказа, а го обсипа със серия от невидими остриета. В същото време Алекс с Тьома и Даня отново се втурнаха напред, но не успяха да се включат в битката, тъй като получиха невидими удари в гърдите и отлетяха на дансинга. А за невидимите остриета на момичето тийнейджърът просто небрежно махна с ръка, сякаш това не беше мистична техника, а два комара.

— Стоп, стоп — протегна пред себе си ръце тийнейджърът. — Никой няма да се бие с вас, мога случайно да ви убия, безполезни мишки такива, а после учителят ще ме отлъчи от боеве за цял месец. Не, с вас ще поиграем една проста игра — сега ще се състезавате кой по-бързо ще си счупи крака. Ще преброя до десет. Един от вас трябва да окуцее, и тогава ще ви пусна всички.

— Май си прекалил с филмите, глупако — веднага се възмути Машка. — Никой нищо няма да си чупи.

С мълниеносно движение тийнейджърът вдигна хвърлената от Машка стоманена арматура и предизвикателно откъсна малко парче от нея само със силата на двата си пръста.

— В противен случай сам ще започна да ви чупя краката и ще бъде много по-болезнено. Едно...

— Това са глупости! — възкликна Димон. — Той е просто болно хлапе.

— Млъкни!

С късо движение на пръстите тийнейджърът изпрати парчето от арматурата към Димон и то, политайки със скоростта на куршум, проби стената точно пред носа на акробата.

— Две.

Момчето спокойно продължи да отчупва парчета арматура.

— Три.

— Какво ще кажете? Бягаме през кухнята, той няма как да хване всички! — тихо прошепна Вася и отстъпи назад.

— Четири — продължи тийнейджърът и хвърли още едно парче желязо. — Не бих ви препоръчал да си тръгвате.

По бузата на Вася потече кръв от доста дълбоката драскотина, оставена от парчето желязо.

— Пет.

Алекс съвсем отчетливо осъзна, че няма да могат да се справят с това подло хлапе. Все още можеше да се опита да избяга сам или, както предложи Вася, да се разделят с Тьома, Даня и Машка. Но Вася и Димон определено нямаше как да се измъкнат от този маниак.

— Аз ще си счупя крака — бързо каза Алекс. — Аз предизвиках боя.

— Шест.

— Технически не ти започна боя, само се присъедини към него — спря го Тьома. — Не се безпокой. Хей — той махна на тийнейджъра, — хвърли ми тази вълшебна пръчка.

— Седем.

Момчето се ухили и хвърли парчето желязо на Тьома.

— Осем.

Тьома улови арматурата и съвсем спокойно седна на един стол, замахна и с всички сили се удари в коляното. Изхрущяването прозвуча толкова ужасно, че Алекс потръпна, а Машка неволно изпищя. Затова път самият Тьома не издаде нито звук, само леко се намръщи от болката.

— Уау, впечатляващо — вдигна палец тийнейджърът. — Уважавам го. Мислех, че сте слабаци и никой няма да посмее да го направи.

Всички момчета бяха застинали, вперили невярващи погледи в Тьома. Дори „драконите“ бяха шокирани колко лесно, бързо и без ни най-малко колебание той си счупи коляното. Един нормален човек просто физически не би могъл да се реши на такава глупост само за няколко секунди. Тьома стоически понесе болката, дори не извика, но ръцете му видимо трепереха от шока на болката.

Тийнейджърът с доволна усмивка се отдръпна от входа и направи подканващ жест.

— Свободни сте, махайте се отгук.

Всички останаха да стоят на местата си, продължавайки да се взират в приятеля си с неестествено обърнат крак.

— Ти да не си луд? — с треперещ глас прошепна Вася към Тьома, а може би към тийнейджъра.

— Да се махаме отгук! — заповяда Алекс, опомняйки се преди другите.

Той ясно осъзнаваше, че трябва да напуснат клуба възможно най-бързо. Никога не се знае какво друго може да измисли това хлапе, а и някой от избягалите клиенти сигурно вече се е обадил в полицията.

Даня подхвана Тьома под ръка и го поведе към изхода, последван от Вася, Димон, Машка и Алекс.

Селин се увери, че приятелите му са напуснали залата, и вече на вратата се обърна към тийнейджъра.

— Каж ми как се казваш? — процеди през стиснати зъби.

— О-хо, ще отмъщаваш? — изкиска се тийнейджърът. — Аз съм Кир, винаги можеш да ме намериш тук.

На Алекс много му се искаше да каже на хлапето, че му дължи счупен крак, но това би прозвучало претенциозно и глупаво. Освен това, дори ако Алекс имаше достатъчно сила, побоят на дванадесетгодишно хлапе беше много съмнително постижение, за което дори в затвора може да се влезе. Но въпреки това, ако сега имаше силата на Рон-Тиан, Селин нямаше да се поколебае да я похарчи цялата, за да унищожи това дете.

Сякаш видя нещо в очите на Алекс, тийнейджърът моментално стана сериозен.

— Искаш да ме предизвикаш на бой? Винаги съм готов.

Каквото и да кажеше Алекс сега, щеше да е прекалено самонадеяно, така че той просто си пое дълбоко дъх, обърна се и напусна клуба. И чак когато се оказа навън, той успя да отпусне стиснатите си юмруци, оставяйки червени следи от нокти по кожата на дланите си.

Колкото и да беше странно, нито една полицейска патрулка не посрещна приятелите отвън, а и посетителите на клуба благополучно бяха напуснали района. И всичко това благодарение на неочаквано големия брой охранители около сградата. Сериозните хора в черни костюми изпратиха приятелите с доста недружелюбни погледи, но не ги спряха.

Даша се втурна към Димон и силно го прегърна.

— Добре ли си?!

— Да, всичко е наред — успокои я акробатът. — Но Тьома пострада сериозно.

Едва след като се отдалечиха на известно разстояние от клуба и свърнаха зад най-близкия ъгъл, приятелите успяха малко да се отпуснат.

— Защо го направи, Тьома? — веднага се обърна към приятеля си Машка. — Трябваше да издържим още малко. Звъннах на Сенсеич и той вече изпрати помощ.

— Аз ще звънна в Спешна помощ — бързо каза Даша и извади телефона си.

— Няма нужда от линейка — намръщи се Тьома, отпусна се на асфалта и изпъна счупения крак пред себе си. — Не се тревожи, утре

коляното ми ще бъде наред. Просто замълчете за няколко минути, моля.

Той вдигна крачола и втренчи поглед в коляното си.

— Утре ще е наред? — повтори Вася и изразително размаха гипса. — На мен ръката ми още не е зараснала, а тук имаме коляно! Трябва да отидеш в болница!

— Шшт — изшътка му Машка.

Извитият под неестествен ъгъл крайник изведнъж се размърда и започна бавно да се връща на мястото си. Раздаде се поредица от неприятни хрущящи звуци, а под кожата, като във филм на ужасите, мускулите, ставите и връзките се раздвижиха. Това изглеждаше толкова нереално, че всички застинаха, сякаш хипнотизирани от странното и неестествено действие.

Челото на Тьома се покри с капки пот, които потекоха по бузите и брадичката му, а лицето му доби измъчен вид, рязко подчертавайки скулите му.

— У-уф — издиша най-накрая той и изтри потта от челото си. — По-трудно е, отколкото си мислех.

Под смаяните погледи на приятелите си той предпазливо се изправи на крака.

— Готово. Ще ме боли още няколко дни, но да ходя мога още сега.

Даня, Алекс и Машка едновременно възкликнаха:

— Как?!

— Кога се научи да правиш това?

— Второ ниво на „желязната риза“ — не без гордост поясни Тьома. — Но и аз малко се изхитрих, не счупих костта, а само избих ставата от мястото ѝ. А с връзките и мускулите вече знам малко да работя.

Алекс шокирано възкликна:

— Това е „малко“?!

— А мен ще ме научиш ли? — веднага попита Вася. — Вече се уморих да чакам ръката ми да заздравее.

— Няма проблем — напълно сериозно отговори Тьома. — Десет години тренировки — и може би ще можеш да правиш същото. За да излекуваш костта, ще ти трябват още повече тренировки.

Вася погледна скептично към гипса.

— Само ще заздравее по-бързо.

— И така, какво, по дяволите, става?! — възмутено попита Димон. — Единият чупи арматура с пръсти, вторият се възстановява като момиче от „Герои“. Да не са ли сипали нещо в клуба?!

Момчетата чак сега осъзнаха, че през цялото време Вася, Даша и Димон напълно не са наясно какво се случва. Отначало някак си нямаше време за обяснения, а след това в „драконите“ възникна напълно закономерен въпрос:

— А може ли да казваме на външни за Рейтинга? — озадачено попита Даня.

— Май не можем — несигурно отвърна Машка.

— Първото правило на един боен клуб — никога да не се говори за бойния клуб? — нервно се пошегува Вася, попадайки в целта.

— Мм... като че ли не — замисли се Алекс. — Тьома, забраниха ли ни да говорим за Рейтинга?

— Сенсеич определено не е казал нищо подобно.

— Е, тогава слушайте — доволно потри ръце Даня. — Гледали ли сте X-Мен? Значи това сме ние.

Машка веднага го плесна по тила.

— Чуй ме, ти, човек без хикс хромозоми... не говори глупости. Всъщност просто има някои хора, които имат нещо като свръх способности...

— „Някои“, „нещо като“ — имитира я Даня. — Просто из целия град има пичове, които могат да скачат по покриви, да разбиват стени с юмруци, да хвърлят огнени топки, да предсказват бъдещето...

— И да продават екстази — прекъсна го Дашка. — И вие попаднахте на такъв в клуба, нали?

— Слънце, според мен говорят сериозно — каза Димон и я прегърна през раменете. — Видях как онзи хлапак чупи стоманена арматура с пръсти и нанася удари от разстояние.

— И това не е всичко! — допълни Даня. — Още не си видял мутантите, там вече става страшно — той потръпна. — Надявам се никога да не се бием с тях.

— Може ли вече да се махаме оттук? — усети се Алекс, виждайки окончателно ококорените от разкритията на Даня очи на Дашка, Димон и Вася. — Нали Тьома вече може да ходи нормално, защо стоим тук?

— Да вървим — съгласи се Машка.

— Вие правете каквото искате, ние се прибираме вкъщи — каза Димон, гледайки приятелката си, която очевидно беше в леко шоково състояние. — Ще се срещнем утре и ще ни разкажете повече за този ваш Рейтинг и супергероите, за днес ни стига.

— Страхотна идея — съгласи се Алекс.

Момчетата придружиха приятелите си до такси, в което качиха и Вася. Младежът упорито не искаше, но Машка го убеди, че самата тя скоро ще се прибере. В този смисъл на „драконите“ им беше удобно, защото и четиримата можеха да отидат да спят в тренировъчния център.

— О, ето я и нашата помощ — неочаквано избухна в смях Даня, когато викаха такси вече за самите себе си. — Вижте, това е Иван.

И наистина, огромният, почти сто и петдесет килограма, охранител се приближаваше със скорост от около тридесет-четиридесет километра в час. Може би електрическият скутер можеше да се движи и по-бързо, но теглото на огромния пътник беше прекалено голямо. Рамата на горкото возило беше провиснала почти до земята и скърцаше така, че се чуваше на километър.

— Чип и Дейл бързат на помощ — изхихика Машка.

И приятелите едновременно и леко истерично избухнаха в смях. Точно по смеха Иван ги забеляза и ловко насочи електрическият скутер в тяхната посока.

— Е, какво се е случило тук? — попита той, спирайки пред момчетата. — Сенсеич каза, че вас тук едва ли не ви убиват.

— Аха, и ти толкова много бързаше — язвително отвърна Машка. — Да беше дошъл на скейтборд.

— Това е високотехнологичен екологично безопасен транспорт — поучително и напълно сериозно отвърна Иван. — Най-доброто средство за придвижване из всяка столица в света. И така, защо ме извикахте?

Машка си пое дълбоко дъх и започна много емоционално и от различни гледни точки да преразказва случилото се в клуба. След края на историята Иван одобрително изръкопляска.

— Браво на момчето, добре ви е изпързаял. И с пръст не ви е докоснал, а така ви е изплашил, че сте се подмокрили.

— Какво?! — задавиха се от възмущение приятелите. — Никой не се е уплашил!

— Притеснявахме се за приятелите си — навъсено отговори от името на всички Алекс.

— И въобще, това беше дете, как да го биеш? — допълни Тьома.

— Сякаш сте можели да го направите — скептично отбеляза Иван и внимателно погледна Тьома. — Запомни, в Рейтинга всички са равни. А жените и тийнейджърите понякога са по-опасни от яките напомпани мъже.

— Като теб ли? — не можа да устои да не се заяде Машка.

Да, охранителят я дразнеше, нямаше сили да се бори с това. Така й се искаше да го уязви поне с думи.

— Не, малката, аз съм по-опасен от всеки, когото си срещала или ще срещнеш — невъзмутимо отвърна Иван. — Освен може би сестра ми.

Машка се наежи.

— Аз ли съм малка?!

— Е, аз определено не съм — логично отвърна охранителят. — Добре, щом всички са живи, аз си тръгвам. Напразно сложих акумулатора.

— И това е всичко?! — възмути се Машка. — Няма ли да отмъстиш за нас?

Иван покровителствено потупа момичето по главата.

— Пораснете — и сами отмъстете. Аз нямам намерение да бия детето — той внимателно погледна Машка. — По принцип ти и той сте на една възраст, така че го предизвикай на бой и честно го победи.

— Аз всъщност съм на двадесет и една, а той е на максимум дванадесет!

— Да, да, разбира се — изсумтя Иван. — Приключихме. Аз се връщам в центъра, а вие повече не се забърквайте в нищо, поне днес.

След заминаването му приятелите изчакаха таксито си, качиха се и през целия път мълчаха, всеки замислен за нещо свое. Тьома се беше концентрирал върху усещанията в коляното си, опитвайки се да ускори възстановяването на тъканите, Машка говореше с Вася по телефона, Даня дремеше на предната седалка, а Алекс... мислеше откъде да намери всички билки, изброени от дракона. В края на краищата,

колкото по-скоро успее да се „изчисти“, толкова по-рано ще започне да се учи как да контролира енергията на дракона.

Стигнаха до центъра, слязоха пред входа и веднага щом таксито потегли, поощрения след съня Даня неочаквано попита приятелите си:

— Разбирате ли какво се случи днес?

— Бяхме унизени от дванадесетгодишен тийнейджър? — логично предположи Алекс.

— Именно! Ако в Рейтинга дори тийнейджър е по-силен от нас, то какво ще ни се случи по-нататък?!

Алекс стисна юмруци, докато пръстите му изпукаха.

— Във всеки случай ще се подготвим и ще отмъстим. Просто трябва да тренираме и...

— И ще можем да набием тийнейджър? — подсмихна се Машка. — Ама че постижение.

— Е, да, не звучи много добре — призна Тьома. — Но какво тогава да правим?

— Можем така да се подготвим, че да набием учителя му — предложи Алекс. — Така хем на малкия ще отмъстим, хем няма да изглеждаме като идиоти, пребили дете.

— А да биеш непознат за поведението на дете е нормално, така ли? — саркастично попита Машка. — Ако не беше забраната на учителя, малкото копеле можеше направо да ни убие, трябва да сме му благодарни.

— Да, ситуацията е патова — неохотно призна Тьома.

— Но ние ще се справим — каза Даня с широко прозявка.

— Аха — прозя се в отговор Машка. — Утре.

Вече качвайки се по стълбите, те видяха в далечината фара на електрическия скутер и широката фигура върху него и дружно избухнаха в смях. Това беше смях на облекчение след случилото се, защото все още бяха заедно, пълни със сила и желание да се развиват, което означаваше, че ще направят всичко възможно подобно унижение никога да не се повтори.

ИНТЕРЛЮДИЯ 2

Елена стоеше до прозореца и гледаше смеещите се пред входа на сградата приятели.

— Браво на тях, справиха се добре — меко каза тя на Виктор Тропов. — Но не беше ли твърде суров с тях?

Плешивият мъж по навик погали малкото драконче на ръката си.

— Точно колкото трябва. Време беше да разберат, че това не е игра и че в Рейтинга човек може да срещне много силни и опасни противници.

Дракончето Гаар отвори едното си око и погледна жената.

— Откъде такава загриженост в прочутата в цял свят Убийца-сянка? — изграчи драконът. — Дори не мога да изброя колко деца си убила през живота си.

— Затова пък аз помня всички, които съм убила — със студен тон отвърна Елена. — И повече не искам да допълвам този списък.

— Никой не иска от теб убийства — увери я Виктор. — Точно обратното, да се грижиш за момчетата.

— Ще се грижа. Но кракът на Тьома...

— Утре вече ще ходи, вдругиден ще тича, а в края на седмицата ще е напълно възстановен. Чувствам, че разбирането му за „желязната риза“ значително се е подобрило благодарение на този инцидент.

Елена щракна с пръсти.

— Между другото, как се излекува толкова бързо? Дори аз не владея „желязната риза“ на такова ниво.

— О, те има още много да те изненадват, трябва само да им се даде подходящ стимул да се развиват.

— Значи сега постоянно ще ги вкарваш в ситуации в опит да стимулираш развитието им?

— Имам нужда от силни бойци — твърдо каза Виктор. — Имаме само една година до Световното първенство в Рейтинга и докато съм сигурен, че ще останат живи, ще правя всичко за тяхното развитие. По-късно усилията и страданията им ще се изплатят стократно.

— А сигурен ли си, че после ще ти кажат благодаря?

— Познавам ги цял живот. И вярвам, че тези шестима тийнейджъри ще се справят с всякакви трудности.

— Искаше да кажеш „четирима“, защото един вече си отиде, а първоначално май бяха петима...

— Не. Именно шестима.

ЧАСТ 2

ГЛАС ОТ МИНАЛОТО

Учителите говорят със загадки не за да объркат глупавите ученици. И дори не защото искат да принудят ученика да стигне до отговора със собствения си ум. Не. Просто за всеки човек отговорът на въпроса ще бъде различен... И сега, когато станах учител, ще задавам на Игор въпроси, отговорите на които самият аз не знам.

Запис в дневника на
Алекс Селин

ИНТЕРЛЮДИЯ 3

Тренировъчната база на клуб „Бронзовия рис“ се намираше в малък пансион в околностите на Москва. Обикновено тук беше доста тихо и безлюдно, тъй като основната сграда беше в реконструкция от много години, но тази вечер на малкия паркинг към пансиона се появиха неочаквани гости. Човек само можеше да се чуди как автомобили с толкова ниско окачване изобщо са успели да се придвижат по местните пътища — тук имаше и ламборджини, и порше, и още няколко претенциозни марки. А и пристигналите с тези коли хора изглеждаха подобаващо — всички бяха изтупани млади мъже и жени, облечени със скъпи дрехи.

— До къде стигнахме — каза атрактивна брюнетка в къса червена рокля, слизайки от яркочервена спортна кола. — Да обикаляме по селата за представления.

— О, стига, Нели — с усмивка ѝ отговори строен синеок младеж в син костюм, седна на капака и запали цигара. — Това е дори забавно.

Брюнетката примижа неодобрително към цигарата и се отдръпна настрани.

— Саша, пак пушиш...

— Не съм виновен. Сама знаеш, че възстановяването на белите дробове е отлична тренировка за регенерация на вътрешните органи.

— По-добре тренирай на черния дроб, алкохолът поне не разваля въздуха.

— Опитях — изсумтя младежът. — Но е много трудно да се справя с главоболието, все още не е моето ниво.

Брюнетката само се намръщи и махна с ръка да разпръсне дима по-далече от себе си. При това образувалият се от лекия замах на елегантната длан вятър успя да разклати клоните на дърветата на разстояние от няколко метра.

— Е, да, възстановяването на мозъка е много труден процес... особено ако него го няма! — намеси се още един младеж, изскочил от съседната кола. За разлика от добре облечените си приятели, той изглеждаше като истински рокер: с дълга немита коса, измачкана черна

тениска с надпис „Blind Guardian“ и мръсни черни дънки. Но дори този бунтар беше пристигнал със скъпо спортно бентли. — Александър, защо си взел този загубеняк, че дори в клуба си го вкарал?

Споменатият Александър се намръщи.

— Стига, не викай, има и още. Учителят смята, че има добър потенциал и аз съм напълно съгласен с него. Освен това Сергей иска аз лично да се заема с обучението му.

— Поредното ти кученце — изсумтя момичето. — Ще тича след теб, ще моли да го научиш на нови техники, а след това ще умре, неспособен да се справи с някакъв елементарен „вакуумен удар“.

— Не отчиташ един много важен факт — той си има дух пазител, при това от висшите същества — цял небесен дракон. Кой би се отказал от такъв ученик?

— Ученик? — с лека изненада попита „рокерът“. — Обикновено ги наричаш „пушечно месо“.

Александър хвърли цигарата си и скочи от капака на колата.

— Ей сега ще видим какъв е — достоен ученик или тъпо месо.

Междувременно от четвъртата и петата кола се появиха и други членове на клуб „Сребърния дракон“ — две момчета и едно момиче, както и споменатият новодошъл. Костя се чувстваше малко не в свои води след общуването с представителите на този клуб и затова изглеждаше леко объркан. Не така си представяше той най-добрите бойци на Рейтинга — всички „дракони“ се оказаха излъскани и отвратително арогантни. Те дори не изглеждаха като спортисти, имаха мършави фигури без никакъв намек за мускули, и си позволяваха не само да пушат, но и да пият алкохол по всяко време на деня. В същото време всеки от тях беше способен да просне Костя с един удар, за което многократно му се казваше и дори няколко пъти му се показваше.

— Никога не бих помислил, че тренирате на такова място — оглеждайки се, каза Костя.

— Не говори глупости, кученце — рязко реагира слаб тийнейджър на около осемнадесет години. — Имаме най-добрия тренировъчен център в Москва, не може да се сравнява с това бунитце. Тук сме само за да видим дали ще успееш да минеш изпитанието.

Костя се намръщи. Този „дракон“ с изконното руско име Ричард го взе на мушка още от първите минути на запознанството им, като

постоянно изтъкваше неговата слабост и безполезност. Според Ричард приемането на Костя в клуб „Сребърния дракон“ било нещо като благотворителен акт. Той наричаше Костя предимно „кученце връзка“, унижаваше го и подчертаваше съмнителния му статус. И което най-много вбесяваше Костя, той не можеше да натъпче тези думи обратно в гърлото на гадния тийнейджър, беше принуден да съдържа гнева си и да се надява, че някой ден ще може да пребие изрода до смърт.

— Изпитание? — повтори Костя, скърцайки със зъби и изтърпявайки поредната обида от Ричард.

— Вече си приет, така че това не е изпитание, а по-скоро проверка — отвърна Александър, гледайки неодобрително Ричард. — И малък подарък от нас, защото се радваме от появата на нов боец в клуба.

Ричард очевидно искаше да каже още нещо, но под погледа на Александър се съдържа и замълча. За да разсее малко напрегнатата ситуация, в разговора се намеси Нели:

— Това е мястото за тренировки на клуб „Бронзовия рис“, помниш ли ги?

Костя неволно докосна лицето си, припомняйки си болката от ужасните изгаряния, оставени от един от „рисовете“. Кожата му бе възстановена изненадващо бързо, за което той беше искрено благодарен на „Небесната сфера“ — клубът, който се занимаваше с лекуване на бойците, пострадали по време на двубоите в Рейтинга. Те сътвориха истинско чудо, като само за няколко дни възстановиха напълно лицето му. След излекуването Костя придоби навика постоянно несъзнателно да докосва лицето си с ръце, проверявайки дали всичко е наред с кожата му. Освен това, той на никого не би признал, но сега малко се страхуваше от огън.

— Помня много добре... — процеди той през стиснати зъби.

Александър кимна одобрително и любезно попита:

— А какво ще кажеш за малък реванш?

— Готов съм! — изръмжа Костя.

Самият той неведнъж си беше мислил, че ще намери дебелака, който изгори лицето му, но все още не разбираше достатъчно добре правилата на Рейтинга. Как точно трябва да го предизвика? И какво да прави, ако онзи откаже?

— Но обикновения двубой е твърде скучен — лукаво му намигна Нели. — Искаме зрелището да е малко по-интересно. Затова ти предлагам да глътнеш това хапче.

Момичето протегна ръка, а на дланта ѝ имаше яркочервено хапче, което по някаква причина леко проблъсваше във вечерния здрач.

— А няма ли и синьо, за да има избор? — пошегува се Костя, вземайки хапчето с два пръста. — Какво е това?

Той подозрително го огледа и дори подуши, но усети само непозната слаба миризма на лекарство. Хапчето наистина проблъсваше, а и беше топло на допир.

— Малък стимулант, който ще ти позволи да си наравно с огнехвърляча — обясни Александър.

Костя веднага върна капсулата обратно.

— Ние с него и така сме равни.

Ричард изсумтя пренебрежително при думите му, но запази мълчание, за да не ядоса Александър.

— Не говоря за онзи дребен мръсен хитрец, който те заплю с огън в лицето — поясни Александър. — Това би било прекалено лесно.

Едва ли дебелият „берсерк“ можеше да бъде наречен дребен, но Костя не обърна внимание на това несъответствие, тъй като трябваше да реши по-сериозния въпрос:

— А с кого тогава ще се бия?

— С неговия учител.

Костя изсумтя, за миг си помисли, че се шегуват с него, но „драконът“ изглеждаше напълно сериозен.

— Да не се шегувате? — каза Костя предпазливо. — Учителят на клуба, който е на сто и осемдесето място в Рейтинга, едва ли е толкова слаб.

— Вече е на сто осемдесет и трето — поправи го Нели. — И със сигурност не е слаб за нивото си. Ето защо ти даваме това хапче, без него няма да се справиш.

Костя все още гледаше скептично хапчето, без да разбира за какво става дума. Какво е това — лекарство, което понижава прага на болка и добавя сила? Но дори режимът „берсерк“ едва ли ще помогне срещу толкова сериозен противник.

— Вземи го, идиот! — извика му Ричард. — Това нещо, между другото, струва повече от лексуса зад теб. Не знам защо изобщо ти оказват такава чест.

Поглеждайки гневно младежа, Костя все още предпазливо поднесе хапчето към устата си и го глътна. По гърлото му веднага премина топла вълна, която постепенно се спусна към стомаха, а след това се разпространи по цялото му тяло, сякаш току-що беше отпил глътка хубав коняк.

— И какво ще ми даде това? — попита Костя, докато се вслушваше в усещанията си.

Александър ободряващо го потупа по рамото.

— Това трябва сам да го разбереш, иначе би било твърде лесно. Да вървим да поздравим домакините на тази дупка.

От основния корпус на пансиона насреща им вече бяха излезли повече от десетина души. За разлика от излъсканите „дракони“, представителите на този клуб много повече приличаха на сериозни бойци — всички мускулести, съсредоточени. Без да броим, разбира се, добре познатия на Костя дебел „берсерк“, който беше изгорил лицето му.

— Здравейте. Пансионът „Солнишко“ е затворен — учтиво каза мускулест брадат мъж на около четиридесет години.

— Ние приличаме ли ви на хора, отсядащи в пансиони? — изсумтя Нели.

Александър пристъпи напред.

— Ние сме представители на клуб „Сребърния дракон“ — учтиво се представи той. — Аз се казвам Александър и съм главен ученик. Съжаляваме, че се появяваме неочаквано, но точно днес един от най-новите ни бойци се нуждае от външен спаринг.

— Виталий, учител в клуб „Бронзовия рис“ — навъсено се представи мъжът. — И какво общо имаме ние с това?

— Може да се каже, че новият ни има една недовършена работа. В първия си двубой в Рейтинга с един от вашите ученици той е получил сериозни травми и сега не може да продължи напред, ако не се справи с това поражение.

Вече познатият дебелак се втрени в Костя и възкликна:

— Хей, тогава теб изгорих! Бързо са те възстановили, лицето не те ли боли? Жалко, че не са успели да възстановят косата, може би ще

пробваш с перука?

Костя с невероятно усилие успя да се сдържи и да не му се нахвърли с юмруци. И не само това, той дори успя да запази спокойно изражение на лицето си и да отговори с равен тон:

— Всичко е наред, благодаря за загрижеността. А новата къса прическа ми харесва дори повече.

— В двубоите от Рейтинга се случва всичко — предпазливо отвърна брадатият. — Травмите са нещо нормално, освен това явно всичко вече е наред с вашия ученик. Нали не се каните да отмъщавате за такава дреболия?

— Разбира се, че не. Ние просто молим за приятелски спаринг, не ви предизвикваме на официален двубой — кимна в съгласие Александър. — Сега той е в нашия клуб и бихме искали да затворим въпроса с глупавото му поражение.

Мъжът, явяващ се учител на клуба, внимателно огледа дошлите „дракони“.

— А ако откажем?

Все така добродушно усмихнат, главният ученик на клуб „Сребърния дракон“ сви рамене.

— Няма да откажете.

— А не се ли притеснявате от удар по репутацията си поради факта, че клубът на второ място в Рейтинга слиза толкова ниско — да нападне клуб от трети порядък?

— За репутация ми говорят хора, специално дебнеци за новодошли в Рейтинга, които още не са наясно с правилата, и ги предизвикват на двубой? — засмя се Александър. — Смешно. Глупаво, но смешно.

— Какво? — изненада се Виталий. — За първи път чувам за подобно нещо — той се обърна към учениците и внимателно ги огледа. — Роман?

Дебелият видимо се смути.

— Те преувеличават...

Мъжът съкрушено поклати глава.

— После ще говорим — Виталий се извърна към „драконите“. — Отговарям за моите ученици и ако те са се държали некоректно, отговорността е моя.

— Никой пред никого не е длъжен да отговаря — дружелюбно се усмихна Александър. — Ако вашите ученици избират по-лесни цели за себе си, това си е техен личен проблем. Такива като тях никога няма да се развият до степен, в която да им обърнем внимание. Не. Ние се нуждаем само от приятелски спаринг, за да видим новия боец в действие, тъй като да се бие с някой от нас просто няма смисъл. И напълно ни устройва, ако лично вие вземете участие.

Мъжът изненадано погледна Костя.

— Аз? С него? Та той е просто ученик.

— „Драконите“, за разлика от вас, не търсят лесни противници — за първи път се обади Костя. Произнасяйки тези думи, той с удоволствие видя в очите на „рисовете“ искрена омраза. Но в присъствието на „драконите“ никой от тях не посмя дори да си отвори устата, камо ли да се опита да спори.

— Тогава няма проблем — съгласи се мъжът. — С удоволствие ще преподам на вашия ученик малък приятелски урок. Ще отидем ли в нашата тренировъчна зала?

Ричард веднага се намеси.

— Защо? Тук ще бъде по-интересно.

Дворът отпред беше доста просторен, макар че го осветяваха само няколко лампи. Когато двамата опоненти пристъпиха в центъра му, сякаш по заповед, заваля ситен дъждец, за да завърши картинката.

— Както желаете — сви рамене мъжът, свали якето си и го подаде на един от учениците.

Мускулестата му фигура значително превъзхождаше тази на Костя не само с обема си, но и с качеството на мускулите. А като се има предвид, че той беше учителят на клуба и вероятно владееше различни мистични техники, Костя можеше само да се радва, че спарингът е просто приятелски. Въпреки това изобщо не му се искаше да удря с лице чужд юмрук пред погледите на новите си познати. Оставаше му да се надява, че подозрителното хапче, дадено му от „драконите“, наистина има някакви магически свойства.

— Не се сдържайте — обърна се Александър към учителя на „рисовете“, а на Костя каза: — А ти помни, че не бива да го убиваш.

Откъм наобиколилите импровизирания ринг ученици на „Бронзовия рис“ се раздадоха предпазливи и насмешливи изсумтявания. Те не смееха открито да се подиграват на Костя, все пак

той вече беше член на клуб „Сребърния дракон“, но и да мълчат нямаше как.

— Да ме убие? — не можа да се сдържи и неговият опонент. — Не говорите сериозно, нали?

Костя искаше да зададе същия въпрос, но замълча. Още повече че омразният му дебелак открито се хилеше от първата редица и щеше да е глупаво да показва неувереност пред него.

— Начало — заповяда Александър.

И учителят на „рисовете“ веднага се хвърли в атака. Движеше се много бързо и, както се оказа, практикуваше стил на дълги удари от максимална дистанция. След като направи само две котешки движения с ръце, той нанесе три травми на Костя наведнъж, наранявайки рамото и предмишниците на двете ръце. И „драконът“ имаше късмет, че брадатият не използва нокти, а просто сви пръсти, очевидно решавайки все пак да пожали противника си.

„Ах, ти, високомерна твар!“ — ядоса се Костя, на когото вече му писваше, че всички се отнасят с него като с последния слабак.

Без да губи време, Костя веднага използва „киай“ върху врага, принуждавайки го да застине за част от секундата. Това беше напълно достатъчно, за да нанесе един съкрушителен удар в гърлото, но в последния момент замаяният от писъка учител издиша огнена струя към Костя. Само като по чудо „драконът“ успя да се извърти, но подходящият за удар момент беше пропуснат, освен това, усещайки жегата в лицето си, Костя се уплаши до степен да му се разтреперят коленете. Вярно, той моментално се овладя, срамувайки се от подобни емоции, но „драконите“, които следяха внимателно битката, така или иначе успяха да забележат мимолетната му слабост.

— Нищожество — изсмя се Ричард, спечелвайки си неодобрителния поглед на Александър.

А Костя междувременно се вбеси. На „драконите“, на своя противник, на себе си. Какъв беше смисълът да тренира цял живот, за да могат после някакви си излъскани тийнейджъри да го гледат отвисоко? И каква беше ползата от всички умения за ръкопашен бой, сложни техники и удари, ако врагът е просто по-бърз от теб, а освен това бълва и огън?

Въпреки това Костя нямаше намерение да се предава и реши да се концентрира върху усещанията, получени от тайнственото хапче.

Така че започна да отстъпва, без дори да се опитва да контраатакува противника. А брадатият, доколкото по принцип не планираше да го пребива сериозно, просто го притискаше с многобройни и бързи удари, демонстрирайки своето превъзходство.

Получавайки все повече и повече травми, Костя заедно с гнева започна да усеща и силно парене отвътре. Сякаш по вените му потече истинска лава. За голяма изненада на младежа, с появата на горещината движенията му постепенно се ускориха и той започна да се движи почти със същата скорост като тази на противника си. А горещината продължаваше да се усилва. Постепенно отнякъде се появи разбиране, че ако не използва цялата получена от хапчето енергия, той просто ще изгори отвътре. Но Костя не владееше никакви умения от рода на невидимите остриета на Машка или огнения дъх на „рисовете“, така че нямаше идея какво да прави. А Виталий продължаваше да го атакува. И въпреки че Костя ускори, пак едва успяваше да блокира противника си, а за контраатака не смееше и да мисли.

В гърлото му започна да се заражда тихо ръмжене, като куче, което се кани да се нахвърли на врага. Само че Костя определено нямаше намерение да хапе, дори и за да спечели двубоя. Въпреки това с появата на звука той усети, че изгарящата вътрешностите му енергия започва да се успокоява, а въздухът около него завибрира.

— Р-р-р...

Ръмженето се усилваше и в един момент въздушните вълни станаха видими и с невъоръжено око. Александър и другите „дракони“ бяха усетили вибрациите, излъчвани от новия, още от самото начало. Но „рисовете“ започнаха да реагират едва сега, когато дъждовните капки във въздуха около Костя и противника му се забавиха дотолкова, че можеше да се види как бавно падат.

Сега Костя не само сам се ускори, но и започна да забавя „рису“. И скоро вече напълно контролираше хода на боя, защото вълните във въздуха не му влияеха по никакъв начин. И тогава за себе си той откри един интересен факт — при равни условия това, което изглеждаше като добри умения, всъщност се оказа доста посредствено. Движенията на „рису“ се оказаха прости и предсказуеми. Костя започна да налага брадатия с лекота, като на всеки негов удар отговаряше с два.

— Не си толкова лесен — удивено каза Виталий, след като получи поредния удар в челюстта. — Ще трябва да бъда по-сериозен.

От тялото му започна да се издига пара, сякаш водата се изпаряваше, едва докосвайки кожата. Сега всяко негово движение беше придружено от съскане на вода и всяко съприкосновение с тялото на „риса“ оставяше по Костя следи от изгаряне. След травмата на лицето точно от това усещане за изгорена кожа Костя най-много се страхуваше и той отново започна да отстъпва.

Ричард отново искаше да коментира слабостта на новия, но накрая все пак реши, че за бой с такъв опонент този слабак се държи не чак толкова зле. В крайна сметка той не знаеше нищо. Просто нищичко. Но някак си се държеше.

И Костя се държеше, но с огромни усилия. Би трябвало въздухът в белите му дробове отдавна да е свършил, но ръмженето продължаваше да излиза някъде отвътре. Пространството се изкривяваше все повече и повече. В един момент дъждовните капки просто спряха и Виталий трябваше да си проправи път през тях и през въздуха, стигнал до състояние на гъст бетон. Тялото му се нагря толкова много, че в един момент юмруците му се обвиха в пламъци. Щом видя огъня, Костя толкова се уплаши, че изпищя и, противно на логиката, се хвърли напред, към своя страх. И тялото му в изкривеното пространство се движеше не по-бавно, а, напротив, много по-бързо. Ударът му с крак уцели противника точно в гърдите и го изхвърли на пет метра.

Костя извика отново, зашеметявайки Виталий още във въздуха, и се втурна след него. Последваха още няколко удара, от които „рисът“ просто не успяваше да се предпази, тъй като откровено „отплава“, освен това Костя продължаваше да крещи с всеки удар: „Киай!“, с което съвсем нарушаваше концентрацията му. Огънят по ръцете на „риса“ отдавна беше изчезнал и сега той можеше само да се прикрива с ръце и да търпи.

— Достатъчно! — извика Нели.

Костя не реагира по никакъв начин и продължи да нанася удари. Момичето се канеше да се намеси в боя, преди Костя да е вложил натрупаната в него енергия в прекалено силен удар, способен да убие дори боец от нивото на главата на клуба на „рисовете“, но Александър я хвана за ръката:

— Той трябва да спре сам.

— А-а-а!

Костя извика за последен път, принуждавайки противника да открие лицето си, но вместо да го удари, рязко спря. Издишвайки бавно, той се изправи, обърна се към учениците на „Бронзовия рис“ и намери с поглед дебелия.

— Ние с теб тепърва ще си говорим за новата ми прическа — обеща му Костя, изтривайки кръвта от лицето си. — В най-близко бъдеще.

— Но не и днес — каза Александър, придържайки го за рамото.

Но Костя нямаше никакво намерение да се бие точно сега, и така едва стоеше на крака.

„Рокерът“ пристъпи към проснатия на земята учител на „рисовете“ и му подаде ръка.

— Благодаря за спаринга. Справи се страхотно.

Виталий прие помощта му, изправи се и опита да се изтупа. Въпреки многото допуснати удари, той не изглеждаше особено наранен. Все пак нивото на развитие на тялото на главата на клуба беше на съвсем различно ниво от това на обикновените ученици.

— Това беше доста... ъ-ъ... образователно — призна той.

Мъжът все още леко се олюляваше, но се стараеше да се държи уверено и да не издава слабостта си.

— Малка благодарност от нас — „рокерът“ подаде на учителя ключовете от своята кола. — Празните документи са в жабката, сам ще си ги попълните. И се надявам, че в бъдеще вашите ученици ще имат поведение, достойно за Рейтинга.

— Ще се постарая — увери го Виталий и хвърли намръщен поглед към дебелака.

Междувременно Александър вече водеше Костя към колите.

— Браво на теб — похвали го той. — Справи се.

— Не съм сигурен, че това е моя заслуга... — изхриптя в отговор Костя, чувствайки се така, сякаш е пиянствал няколко дни подред. — Всичко е благодарение на вашето хапче.

— Точно за него говоря. Ти издържа първото изпитание — успя да го разбереш, да почувстваш действието му и да насочиш енергията в правилната посока.

Костя погледна изненадано „дракона“:

— Първото? Тоест ще има и други?

Въпреки че първоначално му казаха, че това изобщо не е изпитание, нямаше за какво да се обижда. Всъщност много по-странно щеше да е, ако не го тестват, преди да го приемат в клуба.

— Всъщност издържа и второто — успокой го „драконът“. — Овладей емоциите си и не уби своя противник. Това говори за достатъчен самоконтрол.

Ричард ги настигна и силно тупна Костя по рамото, като едва не го събори на земята.

— За слабак като теб това беше почти не позорно.

— Ах, ти...

Ричард се ухили и се взря в Костя.

— Искаш да ми кажеш нещо в отговор на любезната ми похвала ли, кученце?

— Благодаря за толкова ласкавата похвала — стисна зъби Костя, обещавайки си, че някой ден ще изтрие усмивката от това лице и ще натика зъбите му в гърлото.

— Махай се вече! — извика Александър на Ричард. — И остави любителя да подарява колите си вкъщи.

— Защо така веднага? — възмути се младежът.

— Говориш прекалено много — включи се и Нели. — Може би вече няма да хабя уменията си за човек с толкова мръсна уста. Никога.

Ричард моментално пребледня.

— Съжалявам.

Момичето го погледна презрително.

— Махай се оттук.

Ричард бързо скочи в своята кола и потегли, като не забрави да вземе и „рокера“ със себе си. А в това време Александър успокояващо прегърна Нели през раменете и нареди на Костя:

— Иди при моята кола, вътре има вода и дрехи с твоя размер, преоблечи се. Стига си ходил с тези парцали.

Докато Костя пробваше тъмносин костюм на Армани, Александър успокояваше момичето:

— Не се ядосвай на Ричард, той е просто разглезен тийнейджър. Ще го израсте.

Нели само мълчеше в отговор и Александър реши да смени темата на разговора с по-приятна:

— Какво мислиш за нашето момче? — попита той. — Има отлична основа. Енергийните му канали са невероятно развити, успя да абсорбира цялата капсула „силата на кръвта“ без никакви вътрешни травми. И въпреки че утре ще съжалява, че не е умрял днес, тъй като всяка клетка от тялото му ще го боли, потенциалът му е огромен!

— Да, не е лош — неохотно се съгласи Нели. — Смяташ да го направиш свой личен ученик ли?

Александър кимна.

— Но само ако премине третото изпитание.

— За пристрастяването ли говориш?

— Да. Ако Костя не може да се справи с копнежа към „силата на кръвта“, тогава ще е безполезен.

— Е, чак пък безполезен — усмихна се Нели. — Трупове с взривени енергийни канали също могат да бъдат полезни: например да се предоставят на клуб „Небесната сфера“ за обучение на начинаещи.

ГЛАВА 1

Утрото на Алекс започна не с кафе, а с глухи басови удари, идващи някъде отгоре. Първата му мисъл беше, че съседите най-накрая са започнали да слушат нормална музика, но изборът на песен беше твърде необичаен за седемдесетгодишна двойка, живееща на етажа по-горе. Още щом отвори очи, той си спомни, че снощи не се прибра вкъщи, а остана заедно с приятелите си в тренировъчния център. И въпреки главоболието от лекия махмурлук, Селин се чувстваше отлично, сякаш се е събудил на почивка в петзвездна хотелска стая. Все пак Сенсеич се беше постарал и подготвил прекрасни апартаменти за своите ученици: просторни, светли, с огромни меки легла, отделни бани и дори малки кухненски боксове. За човек, живял цял живот с мама, татко и по-голяма сестра, която се къпе по час и половина няколко пъти на ден, да се събуди сутрин и да си вземе душ без опашка беше истинско чудо. А музиката отгоре междувременно продължаваше да тътне със смътно познати ритми.

След като се облече, Алекс излезе от стаята и в коридора се сблъска с Тьома.

— Добро утро — отвратително бодро подхвърли младежът тичешком.

— Накъде така? — леко колебливо попита Алекс.

— В залата. Да видя кой е пуснал такава яко парче!

Алекс все още не разпознаваше мелодията, но беше напълно съгласен с приятеля си, затова реши да се присъедини към него и да се качи в залата. Освен това вече огладняваше, а все още не знаеше къде да намери храна. В залата сигурно щеше да има някой, който е наясно с тази толкова важна информация.

Качвайки се на последния етаж, момчетата погледнаха в тренировъчната зала и онемяха. На стената за скално катерене, облечена с потник и прилепнал виолетов клин, се движеше Елена. Стройната брюнетка с прибрана в опашка коса изпълняваше сложна ката с меч, като ту забавяше, ту ускоряваше в такт с музиката. Отстрани всичко изглеждаше невероятно грациозно, с изключение на

факта, че тя стоеше на вертикална стена! От такава перспектива зрелището се превръщаше в нещо нереално, сякаш законите на гравитацията изобщо не действаха върху Елена. Тежката и бърза мелодия позволяваше на меча в ръцете на жената да се движи много бързо, докато самата тя се придвижваше скокообразно по стената.

— Обичам я — каза Тьома, гледайки очаровано жената.

— Какво? — подскочи от изненада Алекс.

— А? — опомни се паркуристът и смутено се поправи. — Ъ-ъ... аз за музиката. Обичам тази песен.

Алекс разбиращо се усмихна.

— Аха. И кой пее?

Въпреки че Тьома обичаше рока, той едва ли беше запознат с такава „стара школа“, предпочиташе по-съвременни и мелодични групи.

— Ох, остави ме — измърмори младежът, без да откъсва очи от Елена. — Виж само какво прави!

И Алекс гледаше с широко отворени очи, защото наистина му беше любопитно как Елена успява да се движи по вертикална стена. Но жената се движеше твърде бързо за погледа му. Затова Алекс се съсредоточи и задейства сатори на максимално достъпното му ниво. Въпреки че движенията на жената за него се забавиха малко, той все още не можеше да проследи меча, но видя, че Елена се движи по хватките на стената, сякаш ги хваща с пръстите на краката си. Все още оставаше въпросът как успява да държи тялото си изправено, но вероятно с уменията на боец от нивото на Сенсеич това не беше невъзможна задача. Всъщност Алекс все още имаше доста смътна представа за това на какво наистина е способен техният учител, да не говорим за Елена и брат й...

След като завърши невероятния си танц едновременно с края на песента, жената меко скочи на пода от височина около четири метра и махна с ръка на момчетата:

— Момчета, вече сте будни! Сигурно сте гладни?

— Много! — честно отговори Алекс.

Елена прибра меча в ножницата и го постави на стенда с останалите оръжия.

— Тогава да отидем в трапезарията, сега ще ви покажа всичко.

Това, което Елена нарече трапезария, изглеждаше като уютна зала в ресторант, само че вместо отделна кухня покрай едната стена имаше дълъг плот с кафемашини, готварски печки и микровълнови фурни. А основната атракция на помещението бяха огромните хладилници с прозрачни врати, заредени с най-различни храни, напитки, плодове и зеленчуци.

— Да се побъркаш — възкликна Алекс. — И можем да ядем от всичко това?

— Не „можем“, а „трябва“ — усмихна се Елена. — Готова храна се доставя на всеки два дни, изборът на ястия е доста приличен. Изберете си какво ще закусите, а аз ще ви приготвя специално кафе.

На момчетата им отне известно време, за да разгледат целия асортимент. Интересна гледка. Рафтовете бяха пълни с всякакви тестени изделия, пържоли, кюфтета, супи, салати и пресни плодове — от череша и сливи до манго и ананаси. Но по някаква причина на практика нямаше сладко, само няколко сладкиша без захар.

— Ама това... — скептично каза Алекс, изваждайки с два пръста торта от хладилника. — Толкова много неща са купени, а няма нормални сладки?

Кафемашината изсъска — Елена правеше млечна пяна.

— Тук всички ястия са балансирани, с минимално съдържание на сол и захар — обясни тя, без да се обръща. — Свиквайте. Ако искате да израствате, научете се да се храните правилно.

— А кафето нима не е вредно? — тъжно попита Алекс, който мразеше захарозаместители. Утрото беше единственото време, когато можеше без угризения да си позволи да си угажда без последствия за теглото, което тялото му упорито се опитваше да натрупа.

— Ако искаш, и кафето ще забраня, щом е толкова вредно? — лукаво се усмихна Елена. — Вече аз отговарям за вашето хранене и тренировки.

— Не, не, не — бързо каза Алекс, скочи към Елена и взе чашата ароматно капучино, украсено с красива рисунка във формата на дракон. — Охо, това е истинско изкуство! — искрено се възхити той. — Всъщност кофеинът е полезен, честно казано.

— Честно казано, почти всичко е полезно — без да се обръща, измърмори Тьома. През цялото това време той мълчаливо местеше храната в хладилника, сякаш се опитва да избере какво да закусва, но

всъщност събираше мислите си, за да говори с Елена и при това да не изтърси някаква глупост.

— И всичката тази храна е за нас седмината? — най-накрая реши да проговори той, обръщайки се към жената. — Та тук има около стотина порции с готова храна.

— О, ти просто не знаеш колко яде брат ми — сериозно отвърна Елена, но след това се усмихна. — Но всъщност не е само за нас. В понеделник започват тренировките за служители на полицията, те също ще трябва да бъдат нахранени. Първоначално Виктор искаше да наеме готвач, но след това реши, че ще е по-лесно да сключи договор за доставка. Но ако ви се прииска домашна кухня, само ми кажете и с удоволствие ще приготвя нещо по-специално.

— Аз с удоволствие бих опитал вашите ястия! — въодушеви се Тьома.

Елена постави чаша кафе на масата пред Тьома, погали го по рамото и топло се усмихна.

— Хайде на „ти“, тук всички сме свои.

Горкият младеж се изчерви до върховете на ушите, което само слепец не би забелязал, затова Алекс побърза да му се притече на помощ.

— А как се задържаше на стената? — зададе той отдавна вълнуващия го въпрос.

— Това са мои специални умения — спокойно отговори Елена. — Отчасти чрез развитие на мускулите и връзките, отчасти енергетични методи, за да се задържа на хватките.

— Нещо като Наруто, с чакра през стъпалата? — изненада се Алекс.

— Като кой? — вдигна вежди Елена.

Тьома се хвана за главата. Наистина, откъде една психически здрава жена без проблеми с общуването би чувала за Наруто?

— Е, от аниме — смутено обясни Алекс. — Там героите освобождават вътрешна енергия от краката си, за да се задържат за дървото и да вървят вертикално нагоре по него.

— А как, по логиката на вашето аниме, задържат тялото в хоризонтално положение? — с интерес попита жената.

Самият Алекс за първи път се замисли над този въпрос.

— Не знам. Те са нинджи, явно със силата на мускулите.

Всъщност, като знаеше колко трудно е да държиш хоризонтално положение на вертикален лост, ставаше ясно, че да задържиш цялото тяло успоредно на земята, при условие че докато крачиш по отвесна повърхност, то се държи само на един крак, граничеше с фантастика. По-лесно беше просто да се научиш да летиш.

— Аз лично не бих могла просто да вървя по стена — усмихна се Елена. — Това, което видяхте днес, се основава на постоянно движение и изместване на центъра на тежестта. Макар че концепцията за енергия през краката е много близка до истината.

— А ние ще можем ли така? — попита Тьома.

— А трябва ли ви? — отговори на въпроса с въпрос брюнетката, сядайки с кафе и овесени ядки срещу момчетата. — Ти конкретно би могъл да постигнеш нужната сила на мускулите и връзките. Доколкото разбирам, при теб развитието на „желязната риза“ върви много бързо. При тези темпове скоро аз самата ще трябва да вземам уроци от теб.

Тьома отново се изчерви, но този път героично се справи със смущението и отговори:

— Е, до... теб съм още далеч.

— Аз тренирам по-дълго от вас — скромно каза Елена. — Между другото, къде са останалите? Още ли спят?

— Дани има суперспособност — „мъртвешки сън“, дори земетресение няма да го събуди — отговори Алекс, наслаждавайки се на празната си чаша кафе и все още гледайки скептично към тортата с подсладител. — А Машка...

— А Машка вече е будна и е готова да изяде цял мамут! — бодро каза момичето, втурвайки се в трапезарията. — Уау, колко храна — каза възхитено, виждайки хладилниците. — Май наистина са разфасовали цял мамут.

— Садистка — подразни я Алекс.

— Ха, кой го казва — изсумтя момичето. — Кой снощи потроши цял нощен клуб? Изгубих им бройката на хората, които преби.

Алекс смутено се почеса по тила.

— Просто стана малко недоразумение...

— Аха, и това недоразумение едва не коства крака на Тьома — захапа го Машка, докато пускаше кафемашината. — Какво изобщо ти стана тогава? Никога преди не съм забелязвала такава агресия в теб.

Между другото, същото се случи и по време на тренировъчния спаринг с „котките“. Така и не каза за какво си говорихте със Сенсеич.

Всъщност Алекс нямаше какво да крие, така че честно разказа на приятелите си и Елена за своите проблеми със силата на червения дракон и предстоящия „детокс“. И в същото време прехвърли вината за случилото се в клуба на въздействието на силата на Рон-Тиан. Може би дори пред себе си не искаше да признае какво действително предизвика този глупав пристъп на ярост.

— Елена, а ти случайно да знаеш китайски? — сети се той на края на своя разказ и извади от джоба си смачканата банкнота с буквално кървавия текст.

— Знам, разбира се — с готовност се отзова Елена. — Но не мога да обеща, че ще мога да идентифицирам всички съставки. За това ще трябва да се обърнеш към специалисти.

— А ние ще можем ли да използваме тази магическа течност? — попита Машка. — Винаги съм обичала детоксикациите.

— Не си струва риска — Елена взе банкнотата от ръцете на Алекс и се вгледа в йероглифите. — Вярвам, че това лекарство е създадено специално за Алекс, а и той има спешна нужда да използва подобни екстрени методи. Вие може да постигнете подобен резултат с тренировки и медитация и ще избегнете възможните странични ефекти.

Алекс наостри уши.

— Какви странични ефекти? Тигърът не каза нищо за това.

— Е, може да минеш и без тях — неуверено отговори Елена и бързо смени темата: — Така, тук изглежда няма нищо сложно: иглика, глухарче, джинджифил...

— Звучи като нормален чай — съгласи се Алекс.

— Свински стомах, мухоморка, отровна мухоловка... а това какво е, не мога да превода.

Но на Алекс му стигаше и чутото.

— Какво, по дяволите? Мухоморка?!

— Добре, аз по-добре да се детоксикирам с кефир по старомодния начин — направи гримаса Машка. — А ти, преди да опиташ всичко това, не забравяй да си напишеш завещанието.

Алекс невярващо погледна Елена.

— Наистина ли всичко това е написано там?

— Не се тревожи предварително — опита се да го успокои Елена. — Може би преводът ми е грешен. В крайна сметка отварата за пречистване не е задължително да се пие. Можеш например да се къпеш с нея или да я втриеш в кожата.

Всъщност Алекс не беше особено притеснен. Той имаше съвсем смътна представа за този непонятен процес на детоксикация, а и наистина му беше интересно как тигърът ще приготви отварата от всичко това? Та той имаше лапи...

— Добро утро на всички! — радостно поздрави Даня, влетявайки в трапезарията. — О, колко много храна... Жалко, че вчера не знаех къде е столовата, легнах си гладен.

Когато Даня натрупа три пълни чинии с храна и седна на масата, известно време не взе участие в разговора, само усърдно работеше с челюсти. На фона на Алекс с едва докоснатата торта, Тьома с пастата и женската половина с овесени ядки, баскетболистът изглеждаше като прегладнял пещерен човек.

— Защо ме гледате така? — попита той с пълна уста. — Имам бърз метаболизъм и растящ организъм. Сега да закусим набързо — и на тренировка?

— Не, Виктор недвусмислено каза, че днес не трябва да имате никакви тренировки — твърдо каза Елена. — Можете да се разходите, или каквото друго там правят тийнейджърите сега... да играете компютърни игри.

Приятелите се спогледаха.

— Защо да играем компютърни игри, когато и в живота сме в постоянен екшън? — отговори за всички Тьома. — Ако не трябва да практикуваме, можем ли поне да си организираме една теоретична тренировка с теб? Имаме много въпроси.

— Да — присъедини се към него Даня. — Просветете ни за Рейтинга например. Учителят не ни казва толкова много, колкото бихме искали.

Елена се замисли за момент.

— Добре, питайте — разреши тя, настани се удобно на стола и кръстоса крака. — Само имайте предвид, че наскоро пристигнах в Русия и не съм много запозната с местните реалности.

— Точно оттам ще започнем! — зарадва се Машка. — Нашият Рейтинг се отнася за Русия, това означава ли, че всяка страна си има

свой собствен Рейтинг? Сенсеич каза, че има и световен Рейтинг. Какво място в него заемат бойците от Русия?

Като истински спортист, Машка беше до известна степен патриотка и затова съвсем логично се интересуваше от постиженията на родината на световната арена.

— А мен повече ме интересува как всъщност се изчислява Рейтингът — присъедини се към нея Тьома. — Това сума от постиженията на клуба ли е, тоест сбора на точките, получени от всички ученици и майстори в официални битки? Така това изобщо не е Рейтинг на бойците като такива, а суха статистика за отборно класиране, доколкото всеки клуб се явява отбор. И тогава кои са най-силните бойци в Русия? Има ли някакъв индивидуален Рейтинг на най-добрите бойци в Русия и света?

Елена потърка носа си и бавно въздъхна.

— Хм, ама че въпроси... Всъщност всички те произтичат от едно просто погрешно схващане: Рейтингът — това не е статистика. Самата дума „рейтинг“ започва да се използва само защото целият смисъл на бойните изкуства е да противопостави силата, техниката и концентрацията на един боец с аналогичните характеристики на друг боец. Няма бой — няма бойно изкуство. А където има бой, там има и стремеж към сила и сравнение на способностите между бойците. Затова всъщност вътре в Рейтинга има много рейтинги. Има общ за всички клубове, има индивидуален за майсторите и отделни за учениците, в зависимост от възрастта.

Тьома скочи от стола.

— Но на сайта не сме виждали нищо подобно!

— Може би нивото ви на достъп не е достатъчно — сви рамене Елена. — Самата аз все още не съм наясно как е тук при вас. В Китай имаше специални канали за това в „WeChat“, това е локално приложение за мобилни телефони. В Корея Рейтингът се нарича Мурим, тоест светът на развитите бойни изкуства. Там муримините са отделна каста хора, които се радват на специално положение в държавата и имат своя тайна телевизия.

— А при нас има само сайт, при това доста простичък — ухили се Даня. — И в крайна сметка кой е най-силният боец в Русия? Или все още не си проучила този въпрос?

— Защо, знам — Елена стана от масата и събра празните чаши на момчетата. — Официално това е учителят на клуб „Пустота“, в момента на четвърто място в Рейтинга. Но имайте предвид, че майсторите от високо ниво не участват в битки толкова често, колкото техните ученици. Но в последния бой той победи Сергей, учителя на „Сребърния дракон“.

Алекс подсвирна от изненада.

— Еха, а аз си мислех, че „Сребърния дракон“ е най-силният клуб.

— Не точно. Там, в горната част на Рейтинга, клубовете обикновено са много близо един до друг и постоянно сменят местата си — Елена включи съдомиялната и погледна сериозно към момчетата. — Но като цяло напразно гледате клубовете от челото, по-добре проучете всички възможни противници от нашите съседи в Рейтинга. Защото веднага след боя на вашия учител ще заваят предизвикателства от други клубове и на някои от тях все пак ще трябва да се отговори.

— Това се разбира от само себе си — лекомислено отвърна Даня. — Но все пак е по-интересно да гледаш към върха.

— Първо се научи да се справяш с шегаджии, които грабват таблетки от ръцете ти, а после гледай върха на Рейтинга — с усмивка го подразни Машка.

Даня направи гримаса, сякаш от зъбобол.

— Ох, не ми напомняй. Добре, че сега мога да усетя предварително подобно намерение. Повече никой не може да ме изненада.

Тук останалите „дракони“ можеха само завистливо да въздъхнат.

— Какъв е проблемът? — попита Елена, като забеляза рязката промяна в настроението на момчетата.

— Проблемът е в предвиждането — раздражено отговори Алекс. — Лично аз не разбрах абсолютно нищо от обясненията на учителя.

Машка и Тьома кимнаха в знак на съгласие.

— О, там няма нищо сложно, просто трябва много практика — опита се да ги ободри Елена. — На първо време е достатъчно просто да се научите целенасочено да следите за силна агресия или негативни емоции, насочени лично към вас. След това можете да преминете към намерението.

— А-а, така било значи... — насмешливо изсумтя Машка. — Тогава всичко е ясно. Въпреки че не, нищо не е ясно! Това вече ни го казаха, но как точно да се научим да го усещаме всичко това ни е напълно непонятно.

— Аз усещам намерението — неуверено каза Даня. — Но как точно се случва това, не мога да обясня. Но никакви емоции не усещам, просто понякога знам кога и къде искат да ме нападнат.

— Можеш да считаш това за истински талант — похвали го Елена. — Както е „желязната риза“ при Тьома, явно това е твоята предразположеност.

— А ние, бездарните? — недоволно попита Алекс. — Сенсеич каза, че без умения да усещаме агресия няма да можем да се противопоставим на провокациите на другите клубове.

Елена замислено погледна момчетата, а после рязко плесна с ръце.

— Да отидем в залата. Ще се опитам да ви науча по екстрения метод, както някога се опита да ме научи моят учител.

В залата Елена ги строи в редица, раздаде им тренировъчни мечове, взе от стойката меч за себе си и застана пред тях.

— Нали всеки от вас е ходил в клиника или болница? И със сигурност сте усетили царящата там атмосфера на безнадеждност и страх?

— Страхът е по-скоро в стоматологията — потръпна Даня. — Но да, нещо такова се усеща и в поликлиниката.

— И така, сходните емоции на множество хора създават силно поле, което може да почувства дори неподготвен човек. По-фокусираните емоции, насочени лично към вас, могат да се усетят като потискаща атмосфера, например в случай, че сте обидили много половинката си. Случвало ли ви се е?

Елена погледна към рязко смутилите се ученици.

— О-о... тук е съвсем зле — осъзна тя. — Да се върнем в детството. Мама и татко идват от родителска среща, където са разбрали, че сте бягали от училище и дори страници от ученическия си бележник сте късали...

— Те сега са електронни — ухили се Машка.

— И ето — продължи Елена, поглеждайки неодобрително момичето, — родителите ви влизат вкъщи, вие си стоите в стаята и

усещате как атмосферата става напрегната и наелектризирана, сякаш ще започне гръмотевична буря.

Алекс кимна с разбиране.

— Усещане за неизбежен...

— Точно това — прекъсна го Елена.

— Като да прекалиш с кафе или да опиташ нещо силно за топене на мазнини? — предположи Тьома.

— Не, не — обречено махна с ръка Елена. — Добре, сега ще ви покажа какво можете да почувствате, ако наистина силен човек иска да ви убие. Ще използвам вътрешната си енергия, за да усиля това чувство дотолкова, че то да проникне във вас, а в бъдеще ще трябва да се научите сами да се настройвате за търсене на подобни намерения.

Тя затвори очи и направи няколко движения с ръце, изпълнявайки някаква непозната форма на чи гун. Алекс и останалите скептично гледаха жената. Как такава добродушна красавица може да ги изплаши?

И тогава тя отвори очи и ги погледна така, че трима едновременно се отдръпнаха.

— Ох, по дяволите!

— Ъ-ъ!

— А-а!

Тьома и Машка се отдалечиха на пет метра, а Даня се претърколи на пода, препъвайки се на равно място. И само Алекс остана да стои и удивено да се взира в приятелите си.

— Ъ... какво ви става?

— Това беше адски страшно — отговори Машка за всички с леко треперещ глас. — Все едно сграда пада върху теб.

— Ти нищо ли не усети? — изненада се Даня и се изправи на крака.

— Не — честно отговори Алекс. — Изобщо не разбирам за какво говорите.

— Много странно — Елена невярващо погледна Алекс. — Ако боец от моето ниво използва максимална агресия навън, това всеки ще го усети. Психологически слаб човек дори може да загуби съзнание от такъв шок удар. Ти съвсем нищо ли не усети?

Алекс виновно разпери ръце.

— Съвсем нищо. Това добре ли е или лошо?

— А ти как мислиш? — озадачено отговори Елена. — Трябва да усещаш всяка заплаха и да можеш да ѝ се противопоставиш, а не напълно да я игнорираш. Ще задам един малко странен въпрос, но... ти добре ли си с психиката?

— В смисъл?! — възмути се Алекс.

Елена погледна внимателно Селин.

— Да не си социопат?

— Като че ли не — неуверено отвърна той. — Не съм забелязал никаква склонност към манипулиране на хората, емоциите ми също са съвсем нормални.

— Така би казал всеки социопат — усмихна се жената. — Добре, сега нека ви покажа пример за това как действа силното смъртоносно намерение. Вземете мечовете и се опитайте не просто да отстъпите, а да усетите какъв точно удар искам да нанесе и да го блокирате.

Елена погледна Даня за няколко секунди, застанала напълно неподвижна, и в един момент младежът направи блок с меча си на несъществуващ удар.

— Да, имаш нелоша чувствителност — похвали го Елена. — Добави реакции и като цяло ще е отлично.

Тъома беше следващият. Той просто се дръпна встрани, усещайки намерението за атака, но без да знае как точно ще се случи. Същото се случи и с Машка. А когато дойде ред на Алекс, той просто стоя неподвижно в очакване на атаката цели няколко минути.

— Какво не ти е наред? — попита Елена, оглеждайки Алекс като някакво незнайно животно. — Толкова си затворен за външни въздействия, че с нищо не мога да те пробия.

Алекс изведнъж го осени.

— За известно време експериментирах със самохипноза — призна той. — Опитах се да разделя някои от своите психически и духовни свойства между два характера.

— Разделение на личността?

— Аз го наричах така, но на практика личността е все същата, просто характерите са различни.

Целият вид на Елена говореше, че не схваща добре измислената от Алекс концепция. Наложил му се да изгуби цели пет минути, за да обясни какво е правил през последната година.

— Научил си се да променяш психо-духовното си състояние само с щракване на пръсти? — изненада се Елена.

— Всъщност не е толкова лесно — леко се обиди Алекс. — Трябваше ми почти цяла година, като постепенно формирах нещо като психо-духовни матрици.

— Идеята не е лоша — каза със съмнение жената. — Но защо? И що за втора „личност“ си измислил?

— Ами просто тих, скромн, абсолютно неагресивен младеж. Много усърден и уравновесен, така че да мога спокойно да уча. Честно казано, използвах за основа описанията на техниките на нинджа, те са използвали нещо подобно, за да се преструват на селяни, например. А аз се превърнах в идеалния ученик.

Машка многозначително завъртя пръст в слепоочието си.

— Беше нормален човек, а след това започна да се занимава с всякакви глупости.

Елена едва се сдържа да не кимне.

— И сега в какво състояние си?

— Сега аз съм си аз — сви рамене Алекс.

— Сигурен ли си?

— Като че ли да...

Елена внимателно го погледна в очите.

— А с тези твои матрици случайно да не си изхвърлил нещо излишно от истинския Алекс?

— Какво, например?

— Е, не знам... чувството за самосъхранение, за страх... нещо, отговарящо за чувствителността.

— Да, аз не случайно, а специално се опитах да се отърва от всякаква неувереност и страх — призна Алекс.

— Някак си неуверено казваш, че си се отървал от неувереността — саркастично отбеляза Даня. — Сега страхуваш ли се от нещо или не? И на сто процента ли си уверен в себе си във всяка ситуация?

— По дяволите, това не ти е конструктор Лего: вземаш едно парче, вземаш друго — и сглобяваш къща! — избухна Алекс. — И нямаш екран за създаване на персонаж в играта, откъдето да избираш чертите, които искаш. Всичко това се случва на ниво самовнушение, месеци наред проиграваш в главата си множество възможни ситуации и се настройваш за определена реакция. Постепенно от това се

формира матрица на поведение, която ти окачваш на психологическа „котва“. Със сигурност мога да кажа, че напълно премахнах страха си от височини и мислите за възможни провали преди и по време на изпълнението на различни акробатични елементи. С такива неща автохипнотренинга се справя лесно, всъщност той е създаден точно за това.

— Не знаех, че си се страхувал да правиш някои елементи — изненада се Тьома.

— Някога се страхувах — честно си призна Алекс. — Но сега от този страх не е останала и следа.

— Някои неща вече се изясняват — зарадва се Елена. — А сега можеш ли да преминеш към второто си, неагресивно състояние?

Въпреки че след обсъждането на идеята си със Сенсеич Алекс реши да отложи по-нататъшните експерименти, той можеше да превключи към другия си характер по всяко време. Вярно, изискваше малко време.

— Дай ми няколко минути.

Той изпълни серия от дихателни упражнения, настройвайки се по правилния начин.

— Това ли е? Готов ли си? — нетърпеливо попита Елена.

— Готов съм — отвърна Алекс след няколко минути. — Защо?

И тогава усети истинска вълна от чужда ярост, идваща от Елена. Лек тремор плъзна по цялото тяло на Алекс, а краката му толкова омекнаха, че не можеше да направи и крачка назад. За първи път Алекс разбра и дори усети фразата „замръзна от ужас“.

— Е, това е друга работа — зарадва се Елена, виждайки искрения страх на лицето на младежа. — А аз вече си мислех, че съм загубила тренинг. Вече си мъртъв.

Алекс избърса избилата пот от челото си.

— Ужас. И това ли ще чувствам всеки път, когато някой иска да ме убие?

— Само ако силен боец влага сила в емоциите и иска да те изплаши. На това може и трябва да се противопоставяш. Но аз ви позволих да почувствате тези усещания не за това; сега знаете как се усеща силен натиск от човек, който иска да ви навреди. Стъпвайки на това, вие трябва да се научите да улавяте и най-малките подобни вибрации около вас.

Докато Елена стоеше пред Алекс и обясняваше, той внезапно усети, че удар с меч е на път да го порази в хълбока и автоматично блокира с тренировъчния си меч. Удар нямаше, но веднага след това той усети опасност отгоре и моментално направи горен блок, като този път усети удара на дърво върху дърво, а след това се отдръпна от удар с крак, който също не се осъществи. Едва тогава Алекс осъзна, че през цялото това време Елена остава на мястото си.

— Хей, ти имаш страхотни сензорни способности! — възхитено го похвали тя. — Браво на теб!

Но Алекс не ѝ отговори, а предпазливо се обърна към един от прозорците.

— Усещате ли го?

— Какво? — неразбиращо се спогледаха „драконите“. — За какво говориш?

— Сигурно агресията е насочена лично към мен — отчетливо разбра Алекс. — Някой отвън много иска да ме убие и изглежда се приближава.

ГЛАВА 2

— Тогава трябва да отидеш да видиш! — с любопитство каза Машка, повличайки Алекс към прозореца. — Покажи ми кой те мрази толкова много?

Селин огледа със съмнение улицата пред сградата.

— Дявол го знае кой е... А, ей онези двамата там!

За да се разбере от кого точно идва желанието за убиване суперсили не бяха необходими, достатъчно беше нормалното човешко зрение. Защото към клуба бавно се приближаваше добре познатия на приятелите Ворон в компанията на висок, мускулест блондин.

— Това Ворон ли е? — неуверено попита Машка. — Той не беше ли брюнет.

Изглежда старият познат на Алекс беше решил да смени имиджа си: беше се подстригал, измил боята и сега изглеждаше като класически розовобузест блондин-ариец. Стилът на дрехите му също беше променен от черните тонове на спортното облекло към оловносив условно официален костюм.

— Рестайлинг прави — логично предположи Даня, гледайки през прозореца над главата на Машка. — Е, като всички жени: живот от нулата, нова прическа... Ау!

— За жените — лаконично обясни Машка причината рязко да забие острия си лакът в ребрата на баскетболиста.

— Звучи като добър тост — ухили се Даня и бързо отскочи от момичето. — Уау! Всичко, съжалявам, беше само за божествено красиви дами.

Машка му показва малкото си юмруче, отново се обърна към прозореца и попита Алекс:

— Как мислиш, при нас ли идват?

— Не, разбира се, Ворон просто случайно минава покрай новооткрития ни клуб с „добри“ мисли за мен — насмешливо отвърна Алексей. — Ето, завиха към входа. Елена, Иван ще ги пусне ли? Могат ли изобщо обикновени хора да идват в нашия клуб?

— Те не са толкова обикновени — напомни Тъома. — Ворон е член на „Стоманения тигър“, а това е тридесетото място в Рейтинга.

— Във всеки случай зависи от целта на посещението им — отговори Елена. — Ако идват без агресия и по работа, тогава защо не? В противен случай Иван лесно ще се справи с тях и няма значение на кое място се намира клубът им. Всъщност това е основната му функция.

— Тогава да отидем да разберем защо са дошли!

Машка се втурна към изхода, а момчетата я последваха. Елена остана в залата и ги изпрати с насмешлив поглед. Лично нея представителите на средняшкия московски клуб изобщо не я интересуваха. Дори ако тук беше дошъл главният им майстор, Иван при желание щеше да го изхвърли от учебния център на улицата като досадно паленце. Но неочакваният прогрес на Алекс в способността да усеща насочена към него агресия наистина изненада „бойната икономка“. Развитието му се оказа твърде стремително. За една тренировка? Сериозно?! Дори в храмовете в Китай на учениците им бяха нужни седмици и седмици, за да започнат да усещат много силните емоции на хората около тях. А Алекс успя веднага да усети насочените към него емоции на човек на стотина метра, без дори да го вижда, което беше значително по-трудно.

„Интересно какви други изненади могат да ми поднесат учениците на Виктор? — помисли си тя, докато връщаше захвърлените от момчетата тренировъчни мечове обратно на стойката. — От друга страна, с такъв учител, ако не се научат в най-кратки срокове да правят чудеса, може и да не оцелеят до края на годината.“

Междувременно момчетата слязоха до главния вход точно навреме, за да хванат разговора на гостите с охранителя. Иван седеше зад преградата на охраната, вдигнал крака на масата, гледаше някакви клипове на таблета и видимо не беше доволен, че го разсейват от толкова важно занимание.

— Заповядано ми е да не пускам никого на територията на тренировъчния център без покана — избоботи той, без да вдига поглед от таблета. — И като цяло официалното откриване е чак утре.

— Аз се казвам Евгений, дойдох да приветствам майстор Виктор Тропов от името на клуб „Стоманения тигър“ — учтиво каза мъжът, застанал до „рестайлингирания“ Ворон.

Всъщност, при приближаването си приятелите разпознаха във високия човек по-големия брат на Ворон, когото той при последната им среща представи като най-силния ученик на клуба. Те с Костя дори външно си приличаха, а след като Ворон беше измил боята от косата си, това ставаше съвсем очевидно. Вярно, на фона на мускулестия по-голям брат Костя изглеждаше като неспособан тийнейджър.

— Какво изобщо правят тук? — тихо попита приятелите си Даня, но никой не му отговори.

Всъщност беше много странно, че тази двойка е дошла в „Рижия дракон“, защото освен личната неприязън на Ворон към Алекс, нищо друго не свързваше клубовете. Освен ако Костя не беше решил официално да предизвика Алекс на двубой? Но това сега беше невъзможно, тъй като битката на Сенсеич все още не се беше състояла, тоест всички ученици бяха неприкосновени.

Сякаш за да потвърди мислите на Алексей, Ворон погледна право в него и буквално пламна от омраза. По принцип Алекс беше принуден да признае, че младежът наистина има повод да го недолюбва. Но чак пък толкова! Селин все още нямаше с какво да сравнява, но според него емоциите на младежа бяха прекалено силни. Сякаш не момиче е откраднал от Ворон, а с особена жестокост е убил цялото му семейство пред очите му.

Алексей не измисли нищо по-добро от това да му махне приятелски с ръка, но в отговор получи само още по-мощна вълна от омраза.

— Ще предам вашите поздравии, доволни ли сте? — махна с ръка Иван, напълно невпечатлен от представянето на Евгений. — А сега си вървете, махайте се оттук.

Момчетата не можаха да не се усмихнат, след като вече знаеха колко непоносим може да бъде Иван. Виждайки реакцията на Алекс и компания, Ворон не устоя и изръмжа:

— Слушай, пазачо, теб изобщо на учтивост учили ли са те?

Иван дори не трепна.

— Не.

— Костя — заплашително го погледна по-възрастният. — Внимавай за езика си.

— Женя, ама той ни се подиграва!

Евгений сложи ръка на рамото на Ворон и стисна силно с пръсти, принуждавайки го да се изкриви от болка.

— Простете на глупавия ми по-малък брат. Моят майстор ме изпрати да поздравя създателя на новия клуб, а също и да му се извиня за един незначителен инцидент.

При споменаването на извинения Иван прояви лек интерес и вдигна поглед от таблета.

— В момента Виктор го няма. Но ако имате за какво да се извинявате, тогава мога да ги приема аз — той рязко се надигна от стола и се оказа с една глава по-висок от далеч не малкия Евгений. — Макар че лично аз не вярвам в извиненията.

Всички момчета остро усетиха вълните на агресия, излъчвани от него, а Евгений веднага направи крачка назад, премествайки неразбирация Ворон зад гърба си.

— Вярвам само в наказанието — продължи Иван с напълно неутрален и от това още по-плашещ тон.

— Ей сега пак ще започне да говори за счупени крака... — шепнешком предположи Машка.

— Никакви счупени крака! — студено каза Елена, слизайки по стълбите. — Иван, сядай си на мястото! Простете на глупавия ми брат — повтори тя думите на Евгений. — Казвам се Елена, аз съм мениджър на клуба. С удоволствие ще приема неочаквани гости.

Иван моментално „изключи“ агресията и седна обратно в стола, грабвайки таблета в ръце.

— Да, както кажеш.

Евгений погледна Елена с леко изненадан, но в по-голяма степен възхитен поглед, с което мигновено си спечели лютата омраза на Тьома.

— За мен е удоволствие да се запознаем, Елена — тихо каза той. — Не знаех, че в „Рижия дракон“ има и други майстори освен Виктор Тропов.

Разбира се, момчетата не разбраха това, но възхищението на Евгений до голяма степен беше причинено не от външния вид на Елена, а от усещането за сила, излъчвано от нея. Той съвсем ясно осъзнаваше, че не може да се справи нито с нея, нито със звероподобния охранител, а това вече говореше наистина много, все

пак със своите двадесет и девет години той беше третият по сила боец след баща си и втория майстор на клуба.

Елена поведе гостите към столовата, а разяжданите от любопитство приятели ги последваха. След като настани всички на масата, Елена приготви кафе и чай и едва след това позволи на Евгений да говори.

— Трябва да поднеса извинения от името на нашия клуб за един неприятен инцидент. Моят брат е използвал помощта на ученици от „Стоманения тигър“, за да проведе приятелско състезание с вашите ученици, и в резултат на това един от тях е получил травма в навечерието на своя двубой в Рейтинга.

Елена се намръщи.

— Виж ти. Интересно. Значи клуб на тридесетото място в Рейтинга се занимава с това да напада новодошли?

— Виновен е брат ми, по това време той все още не беше наясно с правилата на Рейтинга, а другите ученици не са знаели, че опонентите им са членове на един от клубовете. Във всеки случай това е изцяло наша грешка — призна Евгений.

— Не мисля, че има нещо страшно в това, няма да таим гняв за този дребен инцидент — каза Елена след кратък размисъл.

Тя много добре разбираше, че щом Виктор досега не е предприел нищо срещу този клуб, то няма претенции към тях, а може и самият той да има пръст в получената се ситуация.

— Отлично — облекчено въздъхна Евгений. — Като извинение бихме искали да ви поканим на закрит търг, организиран от нашите приятели от клуб „Синия пламък“. Може би там ще има нещо полезно за вас и вашите ученици.

Приятелите неразбиращо се спогледаха.

— Търг?

— Там се продават специални неща и съставки, използвани за развитието на бойците — поясни Елена на момчетата. — Да, може би ще имаме интерес да присъстваме на подобно събитие. Благодаря за поканата.

— То ще се проведе след три седмици. Ще поддържам контакт с вас и когато търгът наближи, ще ви информирам за часа и мястото — усмихна се Евгений.

Тьома започна да диша премерено, явно се опитваше да се справи с гнева. Изведнъж си помисли, че щом дори Алекс можеше толкова ясно да усети омразата, насочена към него, тогава Евгений със сигурност щеше да улови емоциите му.

И наистина, през цялото време на разговора Алексей продължаваше да усеща вълните на изгаряща омраза, идващи от Ворон, и затова неволно си зададе въпрос:

„Наистина ли съм го наранил толкова много? Това не е просто отмъстителност. Не вярвам, че толкова силни емоции предизвикват желание да се накаже някой за най-обикновена свалка на момиче, което той харесва. Разбира се, много успешна свалка, но все пак...“

Не издържайки на постоянния натиск, идващ от Костя, Алексей стана от масата и го помоли:

— Хайде да поговорим.

Той наистина не знаеше какво ще каже в такава ситуация, но трябваше поне да опита да се извини.

— Пфу — направи гримаса Костя, сякаш от зъбобол. — За какво имаме да си говорим с теб?

Но след като получи неодобрителен поглед от брат си, неохотно каза:

— Е, добре, да отидем да си побъбрим.

— Да си побъбрите? — не се сдържа Машка. — Ти да не долетя при нас от деветдесетте? Да си побъбриш в свободното време?

— Успокой се — искрено я помоли Алексей.

Въпреки че отношението ѝ към Ворон също можеше да се разбере, все пак на последната среща той и приятелите му от клуб „Стоманения тигър“ счупиха ребро на Тьома и унижиха останалите „дракони“. Освен това, както се оказа, при това „тигрите“ бяха нарушили негласните правила на Рейтинга, което ги поставяше в съвсем нелицеприятна светлина.

— Какво искаш? — раздражено попита Ворон, когато излязоха в коридора.

— Слушай. Не знаех, че толкова харесваш това момиче — предпазливо започна Алексей, подбирайки внимателно думите си. — Това дори не беше моя инициатива, тя сама...

Костя стисна юмруци.

— Искаш да обсъждаш подробности с мен ли?

— Не — въздъхна Алексей. — Просто искам да се извиня. Прости на глупака, не го направих нарочно. Честно.

Ворон шокирано се вторачи в Алексей, за известно време загуби дар слово.

— Да не си болен? — попита озадачено след дълга пауза.

Алексей разпери ръце.

— Просто разбрах какво леке мога да бъда... по-точно бях в онзи период.

— Значи искаш да ти простя? — навъсено попита Костя.

— Честно казано, да.

Ворон го погледна преценяващо, сякаш търсеше следи от омразната самодоволна усмивка. Но изглежда Селин беше напълно сериозен.

— Тогава ме предизвикай веднага след като мине двубоят на вашия учител — предложи Ворон.

Алекс малко се изненада и попита:

— А защо ти самият не ме предизвикаш? Няма да откажа.

— Не мога — недоволно отвърна момчето. — Нашият клуб е значително по-високо в Рейтинга и просто няма да ми позволяват да го направя. Но ако ти отправиш предизвикателство, тогава ще можем да решим проблемите си в официален двубой и независимо от резултата, повече няма да имам никакви претенции към теб.

Алекс изведнъж почувства облекчение. И не само защото самият той смяташе подобно решение на конфликта за идеално, просто идващата сега от Ворон омраза значително отслабна.

— Разбрахме се — кимна сериозно Алексей и протегна ръка.

— Съветвам те да се подготвиш добре — предупреди го Костя. — Няма да те жаля.

И те здраво си стиснаха ръце, което силно изненада както Евгений, така и тримата „дракони“, които наблюдаваха тази сцена от трапезарията.

Когато се върнаха на масата, всички момчета нямаха търпение да разберат за какво точно са си говорили Ворон и Алекс, но трябваше да изчакат гостите да си тръгнат. За щастие, след като поговориха още малко за незначителни неща, Ворон и по-големият му брат напуснаха клуба. Елена отиде да ги изпрати, а приятелите веднага се нахвърлиха на Алекс с въпроси.

— Веднъж вече го победи, ще го направиш пак — уверено каза Даня, когато разбра за договорката между Алекс и Костя.

— Освен това, доколкото разбрах, доскоро той не се е занимавал със сериозни тренировки по бойни изкуства — добави Тьома.

— Но има дух пазител — напомни Машка. — Много неща зависят от това колко добри са отношенията им.

— Ох, не ми напомняй — намръщи се Тьома. — Каква е ползата от моя дух пазител — изобщо не е ясно. Засега уча всичко сам, помощ — нула.

Алекс също засега нямаше с какво да се похвали, но поне беше успял да установи контакт с духовете, докато драконката на Тьома просто го игнорираше. Тук той можеше само да съчувства.

— Между другото, някой от вас знае ли какви са духовете пазители на Елена и Иван? — внезапно попита Машка.

— Откъде да знаем?

— Ще трябва да попитаме. Това не е интимен въпрос, нали? — замисли се Тьома. — Не като за възрастта при жените?

— Ще разбереш, когато попиташ — изкиска се Машка.

Момчетата се надяваха подробно да разпитат Елена за мистериозния търг и за други неща относно Рейтинга, но тя изпрати гостите, преоблече се и излезе по нейни си задачи, като каза, че ще отговори на всички въпроси по-късно. Никой не посмя да задава въпроси на Иван, а Сенсеич все още беше потънал някъде, така че всички решиха да прекарат този ден в движение. Отидоха при семействата си, като обещаха да се върнат късно вечерта. Алекс също се прибра вкъщи, събра всичките си вещи и ги закара в тренировъчния център, но все още имаше твърде много свободно време. Да прекара цял ден без тренировки се оказа по-сложно, отколкото си мислеше, особено като се има предвид, че сега Селин живееше само на двадесет метра от перфектно оборудвана спортна зала. Алекс яде няколко пъти, наслаждавайки се на достъпа до огромно разнообразие от ястия, опита се да гледа телевизия, но в крайна сметка грабна телефона си.

И едва когато несъзнателно шареше с поглед по контактите в телефона, той попадна на номера на Смирнов и си спомни за своя приятел. През последните няколко дни дебелият постоянно му пишеше, питаше за разни витамини и за спортното хранене, отчиташе се за тренировките, но точно днес мистериозно мълчеше.

„Какво пък, щом не мога да тренирам сам, то поне ще тренирам Смирнов“ — реши той и набра номера на приятеля си.

Смирнов отговори на обаждането почти веднага.

— Привет, Лъоха.

— Привет, Игор, какво ще кажеш за тренировка тази вечер?

— М-м-м... — поколеба се Смирнов. — Не мисля, че днес ще мога.

— Ти какво, да не си решил да отмаряш? — подозрително попита Алекс.

— Точно обратното, днес кръвното ми скочи и изглежда малко съм загубил съзнание — смутено отвърна дебелият. — Може би леко прекалихме с тренировките.

Алекс се загледа в една точка, мислено припомняйки си броя на упражненията, които подопечният му трябваше да изпълни. Като че ли нямаше нищо свръхтежко. Но може би Алекс бе надценил малко физическото му състояние? Или младежът все пак има някакви здравословни проблеми, за които е забравил да спомене или за които изобщо не знае?

— Хайде утре да ти направим пълни медицински изследвания — предложи Алекс, упреквайки се, че не се е сетил да го направи порано.

— Да, аз съм само „за“, но утре имаме изпит.

— Изпит?!

— Да не забрави, че на двадесети имаме матанализ?

— Не-е... — изстена Алекс и се хвана за главата. — В колко часа?

— В десет сутринта.

Поглеждайки часовника си, той се убеди, че има още малко време за подготовка, така че не всичко е загубено.

— Добре, тогава ще се видим утре на изпита, отивам да се подготвя — сбогува се той със Смирнов и се втурна към тетрадките със записки. Нощта все още беше пред него.

* * *

В института всичко вървеше както обикновено: консултации и изпити, курсови и контролни, но Алекс изведнъж осъзна, че напоследък някак си е изпаднал от процеса. След като нуждата да се прави на „зубрач“ в института и у дома отпадна, той на практика спря да учи. Освен това постоянството и способността лесно да усвоява информация от скучните икономически учебници бяха изчезнали някъде. Изобщо нямаше желание да учи, когато някъде навън съществуваше светът на Рейтинга и на мистичните бойни изкуства.

Докато седеше на изпита, Алекс се замисли, че може би прекалено рано се е отказал от експеримента с разделянето на характерите. Човек не може да бъде перфектен във всичко, като някакъв Тони Старк от „Железния човек“. Много е трудно да купонясваш всяка вечер, да пиеш и да ходиш по барове, а на сутринта да ходиш на работа и да правиш гениални открития. Почти е невъзможно едновременно да се подготвяш за световното първенство в който и да е спорт и да пишеш научна дисертация. Усилията на човек, както и умствената концентрация, трябва да са насочени в една посока, за пълно отдаване. А сега, когато се оказа, че психическата матрица на „зубрача“ е в състояние да улови и агресията, насочена към него, стана още по-трудно да се реши кой характер е по-актуален. Впрочем, на изпита беше много лесно да направи правилния избор, така че той бързо се концентрира и се опита да се настрои за учене.

След около половин час Алексей остави химикалката и се огледа. Смирнов драскаше усилено отговори на лист хартия с официален печат, Корольова и нейната приятелка явно се опитваха да препишат нещо от телефона. Вместо да се занимава с изпита, Стас направо пробиваше с поглед гърба на Алексей. Селин не можеше да го види, защото седеше далеч отпред, но много добре усещаше този поглед. Урокът на Елена не беше напразен. И, между другото, от Рогов струеше не омраза, а нещо като силно недоволство. Изглежда твърде много уважаваше Планинеца, за да се съмнява в думите му, и затова безусловно беше приел новината, че Селин е един от участниците в мистичния Рейтинг и значително превъзхожда обикновените бойци. Затова пък отношението на двете му приятелчета изобщо не се беше променило: от Игор и Женя лъхаше силна агресия. Макар че беше възможно всичко това да е просто игра на въображението на Алексей,

доколкото беше повярвал прекалено много в така нареченото паешко чувство.

— Приключихте ли, Селин? — попита преподавателят.

И не, той не се подиграваше. Преди Алексей наистина можеше, без особено да се напруга, да приключи с писмен изпит само за половината от определеното време.

— Почти — уклончиво отвърна Алекс, като хвърли поглед към листа.

Уви, с помощта на самохипноза е невъзможно да научиш такъв обем информация за една нощ. Във всеки случай уменията на Алекс очевидно не бяха достатъчни за това. Освен това той все още не можеше да се концентрира върху ученето по начина, по който го правеше преди.

„Мда, изглежда съм се откъснал твърде много от обучението си — раздразнено си помисли той. — Надявам се да стигне за тройка.“

Той поседя още малко над въпросите, а след това мълчаливо стана и тръгна към изхода от аудиторията, без да предаде теста си, което много изненада преподавателя.

— Къде отивате, Селин? — озадачено попита той.

— До тоалетната — измърмори Алекс и, опомняйки се, спря на изхода и попита: — Мога ли да изляза?

— Ъ-ъ... ами да — отговори преподавателят на вече захлопналата се зад Алекс врата.

„Защо не мога да се концентрирам? — размишляваше Селин, докато вървеше по коридора. — Преди се чувствах много по-уверен, докато използвах «зубрача».“

Полупразните коридори на института го отведоха до безлюден двор, където Алексей седна на една от пейките и зае поза лотос. Размишлявайки за затрудненията си, той някак автоматично затвори очи и се потопи в себе си, опитвайки да си припомни обичайното си състояние по време на своето обучение в института. И изглежда започна да разбира нещо: Алекс може и да беше създал образа на „зубрач“ външно, но вътрешното му състояние далеч не беше робско или нервно. Ключовата дума беше „спокойствие“. Той спокойно приемаше тормоза на Стас Рогов и приятелите му, пасивно наблюдаваше премеждията на Смирнов и някак успяваше да възприема информацията на лекциите, докато паралелно четеше

художествени книги. Именно това усещане трябваше да събуди в себе си, за да се настрои на учене и да извади от дълбините на паметта си цялата необходима информация по предмета.

„Жалко, че оставих очилата си вкъщи — отвлечено си помисли Алексей. — Може би точно те не ми стигат за пълнота на усещанията. Все пак настройката на матрицата зависи от много фактори...“

— Слушай, вече ми писна от теб! — раздаде се внезапно добре познат глас.

От татуировката на дясната ръка излетя червен дракон и запърха във въздуха пред лицето му.

— Сега пък какво съм направил? — озадачено попита Алекс.

* * *

Настя Корольова въздъхна тежко, остави химикалката и отпусна глава на банката. Последните два въпроса от изпита отсъстваха не само от лекциите на хитрия преподавател, но дори и от Уикипедия. Във всеки случай Настя не можа да намери отговори на тях в телефона. А и не беше толкова лесно да пише в търсачката почти на сляпо, опитвайки се да не се издаде пред Лемешев.

— Отговорих на всички — доволно ѝ прошепна Яна.

Червенокосото момиче, както обикновено, изобщо не се подготвяше за изпита, но много добре знаеше как да преписва. Освен това постоянно имаше късмет с изпитните билети. И като цяло с късмета Яна имаше специална връзка, която ѝ позволяваше лесно да си осигурява скъпи подаръци от мъжете и автоматични подписи за зачотите от преподавателите. И всичко това тя правеше само с помощта на сладки усмивки и полунамеци.

Чу се остър звук от избутан назад стол.

— Виж, Селин съвсем е полудял — отбеляза Яна. — Нагруби преподавателя.

— Да, странно — съгласи се Настя.

След известно време тя погледна през прозореца и видя Селин в двора. Младежът седеше на пейка и яростно жестикулираше, докато говореше с някого по телефона.

„Странен е“ — за пореден път си помисли тя и изведнъж видя малък червен дракон, който се появи във въздуха пред Алекс и се хвърли право в лицето му.

— Какво? — изкрещя тя изненадано, привличайки моментално вниманието на всичките си съученици. Но щом примигна, видението на дракона изчезна, а Селин вече ставаше от пейката и се отправяше към входа на сградата.

— Въпросът е сложен — виновно обясни тя на разтревожената от възкликанието ѝ Яна.

„Привидя ми се, нали? — озадачено си помисли Настя. — Това не може да е истина... Явно съм спала твърде малко, докато се подготвях за изпита, и ето че проблемите вече започват.“

Скоро Селин се завърна в аудиторията. Настя го наблюдаваше много внимателно, докато той вървеше към мястото си, и изведнъж видя няколко пресни белега на шията точно под ухото, сякаш го е одрала котка. Или малък дракон.

ГЛАВА 3

— Теглиш енергия от мен!

— Как тегля?! — взмути се Алекс. — Аз изобщо нищо не правя!

Драконът изсумтя, издихвайки розов дим от ноздрите си.

— Откъде да знам? Признай, че наскоро си се бил с някого или някак си давал воля на гнева си?

— С никой не съм се бил.

Рон-Тиан смешно наклони глава на една страна, продължавайки в същото време да виси във въздуха пред лицето на Алексей.

— Нали си наясно, че да мамиш своя дух пазител е вредно за здравето ти?

— Нищо не съм правил — каза Селин. — Честна дума!

Драконът за известно време се замисли.

— Добре, не е бой — вече не толкова уверено каза той. — Може би си тренирал? Нещо свързано с използване на вътрешна енергия?

Алексей си спомни наставленията на Елена и кимна в знак на съгласие.

— Имаше нещо такова. Учиха ни да усещаме чуждата агресия и при мен се получи доста добре.

— Не, такова нещо с моята енергия определено няма да успееш да осъществиш — започна да размишлява на глас драконът. — В чист вид моята сила помита всичко по пътя си и със сигурност не усилва чувствителността. Това е чиста, концентрирана ярост, която може да се използва само за нападение.

— Но ти изглеждаш съвсем адекватно, значи тя все пак може да се сдържа? — предпазливо попита Алексей.

— Смееш да сравняваш себе си с висше същество?! — взмути се драконът и вече по-спокойно добави: — Освен това аз съм се родил с тази сила, а теб тя може да те промени много бързо и силно. Затова и не искам да я използваш безсмислено.

„Сякаш я искам — с трепет си помисли Селин. — Спомням си как се поддадох на уговорките му по време на боя. Разбира се, само с

помощта на дракона успях да оцелея и да победя «рептилоида», но усещанията в онзи момент бяха просто ужасни. Убих противника си с такъв възторг и извратено удоволствие, че дори не искам да си спомням. Не си и спомнях досега.“

— На мен твоята неконтролируема сила и даром не ми е нужна — каза Алексей достатъчно твърдо, както му се стори. — Тогава ти беше този, който ми предложи да използвам твоята помощ, и сега започнаха да се случват някакви нелепости.

— Неблагодарник! Без моята помощ вече щеше да си умрял! И въобще кой ти каза, че силата ми е неконтролируема? — внезапно даде заден драконът. — Всички действия ги управляваш ти. Просто драконовата сила премахва всякакви вътрешни бариери, условности и ограничения. Действаш така, както искаш, вземаш каквото ти трябва и убиваш тези, които те заплашват. Всичко е просто. Инстинкти и нищо повече.

„Значи начинът, по който се държах по време на битката с «рептилоида»... това не е било някакво обсебване? Според него съм действал така, както съм искал?! — ужаси се Алекс. — Но тогава отхапах пръста на противника си и това ми достави удоволствие!“

Но в думите на дракона имаше определена логика. В края на краищата Селин си спомняше отлично всичко, което се случи на онзи покрив, включително и усещанията си. Едва ли обсебването работи точно така. Но да признае, че някъде дълбоко в него се крие нещо толкова кръвожадно и подло, изобщо не му се искаше.

— И защо изведнъж реши да ми обясниш всичко това точно сега? — попита той подозрително.

— Мислиш, че спя и виждам как да те изтегля в астрала, за да ти изнасям няколкочасова лекция? — раздражено попита Рон-Тиан. — Просто трябва да разберем по какъв начин теглиш енергията ми. Ако не го направим, рано или късно аз ще получа вътрешни увреждания, а ти в един момент просто ще влезеш във вече познатото ти състояние на умопомрачение. И хората около теб могат сериозно да пострадат.

Алексей чувстваше, че драконът не лъже, но не можеше да разбере как и кога би могъл да черпи енергия от духа пазител. Оставаше му само да изброи на глас всички действия по време на тренировката.

— Не е това — уверено заяви драконът. — А случи ли се нещо, свързано по някакъв начин с агресията?

— По-скоро обратното, аз, така да се каже, си изключих агресията.

— Така-а — каза драконът. — Оттук нататък давай по-подробно.

Алексей, доколкото можеше, обясни концепцията за разделяне на характера на духа пазител.

— Тоест заключваш цялата си ярост вътре? — уточни драконът.

— Не, не си разбрал — намръщи се Алексей. — По-сложно е...

— Давай без това — прекъсна го Рон-Тиан. — Всичко е фалшиво. Или в теб има ярост, която ти дава сила и смелост да реагираш на всяка насочена към теб агресия и да защитиш близките си, или я нямаш и си слабак. И тогава си мекотело — усърден, мил, спокоен и така нататък.

Може би имаше определена логика в думите на дракона. Особено ако яростта е енергията, на която се основава силата му. И Селин дори беше готов да приеме такава теория за истина, но тя не обясняваше как тогава е изпомпвал ярост от духа пазител.

— Значи вчера ти превключи на слабия си характер и оттогава не си се връщал?

— Ами да — сви рамене Алексей.

Той цяла нощ се подготвя за изпита и предпочете да остане в режим „зубрач“ до последно.

— Сега всичко ми е ясно — закръжи във въздуха драконът. — Заключил си цялата си ярост, за да се съсредоточиш върху това ваше учене, но тъй като след моята помощ между нас се създаде известна връзка, ти си започнал да издърпваш в твоя „затвор“ и моята ярост.

— Това е някаква глупост...

Алексей усети, че главата започва да го боли от всички тези мистични простотии. Подобно обяснение на случващото се звучеше твърде фантастично дори от зъбатата уста на червен летящ дракон.

— Може лесно да се провери. Просто освободи яростта си и да видим какво ще се случи.

Селин се огледа скептично. Да, сега той беше в така наречения астрал, но за да освободи яростта си, трябваше да се върне в реалността в средата на двора на института. Ами ако драконът е прав? Алексей нямаше представа какво ще се случи, ако се окаже

преизпълнен с драконова енергия, но най-вероятно щяха да пострадат околните, а това не биваше да се допуска.

— Нека да не е тук и да не е сега — помоли той дракона. — Твърде опасно е.

— Прекали с нахалството — възмути се драконът, хвърли се към него и го задраска с нокти.

Алексей не очакваше атаката и едва не падна от пейката, освен това загуби концентрация и за миг изпадна от астрала.

— Остави ме на мира! — възкликна той.

Драконът веднага отлетя назад и вече спокойно продължи:

— Ето това е яростта. И за теб ще става все по-лошо, ако тя продължава да се натрупва. Дори не мога да си представя в какво състояние можеш да изпаднеш, когато отвориш хранилището на твоята и моята ярост.

Тук Селин беше принуден да се съгласи с Рон-Тиан, ако, разбира се, предположението за заключената някъде вътре в него ярост на дракона се окаже вярно.

— Добре — въздъхна той. — Сега ще намеря безлюдно място и ще рискувам.

— Гледай да не убиеш някого — изсумтя драконът.

Алексей излезе от медитацията и слезе от пейката. Намирането на свободна аудитория по време на лятната сесия не беше толкова трудно, след това той затвори вратата, като се увери, че наблизко няма никой, и възпроизведе обичайните действия, за да се върне към нормалното.

„И какво там казваше за яростта си този глупав дракон? — недоволно помисли той. — Не съм по-ядосан от обикновено.“

Той постоя известно време наред залата, насочил внимание към своите усещания, а след това извади телефона си, за да провери колко време е отсъствал от изпита и колко време остава до края му. В центъра на екрана се появи съобщение от Машка, напомнящо, че първата тренировъчна група от служители по сигурността ще пристигне днес следобед и всички трябва да са там.

„Не мога да си представя как се провежда тренировка, още повече за тълпа командоси — помисли си Алекс. — И не се знае каква ще е реакцията им за треньора в лицето на крехко момиче. Но ако дори

един от тях се осмели да се шегува с Машка или дори просто я погледне не както трябва...“

Алекс стисна силно юмруци.

„Ще ги пребия всички до безсъзнание...“

С тихо ръмжене Алекс с всички сили удари банката и тя с трясък се разцепи на две. Пред очите му притъмня и за няколко мига той сякаш изгуби съзнание, а в следващия момент почувства ужасна болка в дясната си ръка и установи, че стои пред стената.

„Какво стана?“

Оглеждайки се наоколо, той изведнъж осъзна, че са пострадали не само банката и юмрука му, но и самата бетонна стена. В нея имаше няколко доста дълбоки вдлъбнатини, които трудно биха могли да останат след удар от обикновен човек.

„Това аз ли го направих?! — изненада се Алекс, гледайки леко ожулените си кокалчета на ръката. — Да, аз. В паметта ми изплуват образи и спомени за ужасна, всепоглъщаща ярост.“

Може би Тьома с неговата „желязна риза“ би издържал няколко удара с пълна сила по стената, без да нарани юмрука си, но Алекс би трябвало да си е счупил много лошо костите на ръката. А вместо това — само няколко драскотини по кожата. В тази конфронтация стената явно загуби.

— Аз те предупредих! — изсумтя драконът, надничайки от татуировката. — Глупав човек, свиквай, че духът пазител винаги е прав.

Алекс погледна към затворената врата на аудиторията. Цяло чудо беше, че все още никой не е реагирал на грохота.

— Ако си толкова умен, тогава ми кажи как мога да спра да изтеглям скъпоценната ти „ярост“? — недоволно попита той.

— За начало спри да заключваш своя гняв в себе си.

— Няма проблем — лекомислено отвърна Алекс, но после се замисли.

„Но ми остават още три изпита. Не съм сигурен, че ще мога да се подготвя нормално за тях в обичайното си състояние, или по-скоро със сигурност няма да мога. Да не би напразно да съм загубил толкова много време за създаване на оптималното състояние на ума за учене?“

— А... за колко време? — предпазливо попита той.

— Докато не се научиш съзнателно да управляваш този процес.

„Дотогава ще са ме изхвърлили от института“ — ясно осъзна Алекс.

— А ако понякога превключвам само за малко?

— И през ум да не ти минава! — драконът напълно се измъкна от татуировката, излетя до тавана и продължи да нарежда: — Аз съм същество на по-висок стадий на еволюция. Длъжен си да ме слушаш за всичко.

„Що за глупости? — раздразнено си помисли Алекс. — Какви стадии на еволюция, ако сме от различни светове? А и драконът, и тигърът изобщо не се държат като по-висши същества, а като инфантилни и прекалено агресивни тийнейджъри.“

— Хей, какъв беше този шум? — раздаде се глас отвън и вратата на залата се отвори. — Да не сте съборили някой шкаф?

Алекс само за миг отклони поглед от дракона и той веднага изчезна, а влезият в залата младеж видя само Селин да стои над счупената банка.

— Хей, какво си направил?!

— Нищо — изгледа го Алекс.

— Но това е увреждане на държавна собственост — озадачено каза младежът, оглеждайки залата.

Изглеждаше по-възрастен от Алекс, което означаваше, че е студент от по-горните курсове или дори аспирант, но на Селин не му пукаше особено.

— Виждаш ли тези следи по стената? — Алекс посочи вдлъбнатините от ударите.

Младежът енергично закима.

— Виждам!

Алекс му показва юмрука си.

— А сега си представи какво би се случило, ако ударя човек.

Младежът не изглеждаше особено атлетичен, по-скоро обратното. Слаб, макар и висок, с очила. Очевидно не беше от онези, които могат да отстояват себе си.

— Заплашваш ли ме? — намръщи се той.

— Считай, че е така — ухили се Алекс, насочи се към изхода и по пътя бутна младежа с рамо. — Не си ме виждал.

Съдейки по това, че младежът не каза нищо, заплахата на Алекс имаше ефект. В същото време, някъде на границата на съзнанието си

той отчетливо разбираше, че можеше да реши проблема без агресия, но просто го мързеше да измисля извинения. А ако неволния свидетел все пак реши да се оплаче от него...

— Запомних те — обръщайки се, предупреди Алекс.

Имаше още малко време до края на изпита, но Алекс не разчиташе, че ще му позволят да довърши. И преподавателят в залата потвърди това:

— Селин, отсъствахте твърде дълго, взех работата ви. Ще оценя само това, което успяхте да направите, преди да излезете на толкова дълга разходка.

— Да, разбира се — кимна Алекс, отиде към мястото си и започна да си събира нещата.

Застанал там, той улови много странен поглед от страна на Корольова. Тя изглеждаше така, сякаш нещо много я е уплашило, въпреки че от какво можеш да се уплашиш на изпит? Сложно уравнение?

— Ще те чакам на изхода — прошепна той на Смирнов, когато си събра раницата.

Дебелият мъж облекчено се усмихна и кимна. Изглежда той все още се опасяваше от приятелчетата на Стас Рогов и може би дори имаше основание за това. Неслучайно Алекс усещаше струящата от тях агресия в началото на изпита.

Когато Алекс минаваше покрай Корольова към изхода, момичето го хвана за ръкава и прошепна:

— Имаш кръв под ухото си.

Алекс по инерция посегна да опипа врата си, но видя ожулените кокалчета на пръстите и рязко скри ръката си зад раницата.

— Благодаря, одраскал съм се някъде — тихо отвърна той.

Седнал на пейка до изхода на института в очакване на Смирнов, Алекс се замисли за думите на дракона. Разбира се, мистичното влечуго мислеше твърде примитивно, свеждайки цялата му дълга работа над себе си — с помощта на самохипноза и създаване на психологически матрици — до банален контрол над гнева. По-точно не гняв, а „ярост“. Рон-Тиан влагаше в тази дума някакъв специален сакрален смисъл, смятайки я едва ли не за основна движеща сила за всеки боец. Да, в известен смисъл той беше прав... ако приемем, че емоциите като някакъв вид енергия имат свойството да се натрупват,

тогава, намирайки се в състояние на „зубрач“ и виждайки, например, как Стас Рогов и компания тормозят Смирнов, Алекс старателно криеше желанието си да навре лицата им в асфалта, а след това го пускаше на свобода, като се държеше прекалено агресивно извън института. Раздразнението от часове работа по записките също беше определена форма на негативни емоции, които се натрупват някъде дълбоко вътре и не пречат на ученето, за да могат по-късно да избухнат в някаква битка в нощен клуб. И дори несподеляната любов към Настя, желанието да я притежава, по-късно се освобождаваше в разгулен начин на живот.

„Проклетото летящо влечуго се оказа добър психолог — изведнъж помисли Алекс. — Във всеки случай даде много добра идея. И тя всъщност не противоречи на това, което правех преди. Просто самохипнозата и изследването на реакциите на различни стимули беше методът, а концепцията за «ярост» — вътрешната схема на процеса. Остава въпросът как сега ще се готвя за изпитите си? А и мога да усетя чуждата агресия само като прикрия собствената си ярост, което означава, че по никакъв начин няма да бъда защитен от нападения и провокации на други клубове.“

Смирнов се появи двадесет минути по-късно, заедно с потока съученици.

— Най-накрая! — Алекс скочи от пейката и тръгна към него. — Нямам много време, да поговорим по пътя към метрото.

— Можеше да не ме чакаш, ако закъсняваш — леко се смути Смирнов.

— Още не закъснявам. Да вървим.

В това време от института изскочиха Холин и Власов. Забелязвайки момчетата, двамата се насочиха към тях с явно не много добри намерения, но Рогов ги пресрещна. Приятелите поспориха за нещо и двойката продължи нататък, хвърляйки ядосани погледи на Смирнов и Селин.

— Леле, Рогов нас ли пази? — изненада се Смирнов.

— Мечтай — усмихна се Алекс. — Той защитава тези тъпацы от мен. Просто те така и не са разбрали, че е по-добре да не се забъркват с мен. Добре, майната им на тези двама идиота, ти ми кажи какво ти се случи...

Смирнов смутено сведе поглед.

— Проблем с кръвното. Хипертония.

— А със спорт изобщо позволено ли ти е да се занимаваш?

— Да, мога, ако внимавам — неуверено отвърна дебелият.

Алекс се намръщи.

— Добре, ще опитаме да се справим с това. Можеш ли да дойдеш на тренировка тази вечер в девет часа?

— Разбира се! — зарадва се Смирнов. — А къде?

Съдейки по реакцията, дебелиакът сериозно се беше опасявал, че след като научи за здравословните му проблеми, Селин ще откаже да го тренира.

— Ще ти дам адреса. Открихме собствен клуб по бойни изкуства и сега мога да работя с теб по-отблизо — зарадва той приятеля си. — Освен това ще се консултираме с моя учител, той със сигурност ще може да ни посъветва какво да правим с твоята хипертония.

„Във всеки случай се надявам Сенсеич да разбира и от това — помисли си Алекс. — В краен случай може би ще бъде възможно по някакъв начин да се включат лекари от Рейтинга. Възстановиха лицето на Костя за една седмица, някаква си хипертония ли ще им се опре?“

След като побъбри още малко със Смирнов за тренировките, Алекс се раздели с него на един от преходите в метрото и забърза към тренировъчния център. До пристигането на първата група ученици не оставаше много време, а трябваше и да хапне подобаващо.

След като си хвърли нещата в стаята и се преоблече, той изтича в трапезарията и намери там и тримата си приятели.

— Е, най-накрая — посрещна го Машка. — Скоро тези... ченгета ще пристигнат за тренировка.

— Не ченгета, а служители на МВР — поправи я Даня, докато увиваше паста на вилицата си. — Покажи повече уважение.

— Все още не са заслужили никакво уважение — изсумтя Машка. — Интуицията ми подсказва, че ще са голяма сбирщина. Много ли адекватни полицаи си виждал?

— Засега само във филмите — призна Даня. — Но нека се доверим на Сенсеич, той не би канил кого да е в клуба.

Тъма мълчаливо кимна, мислейки за нещо свое и без да влиза в разговора.

Докато затопляше храната си и гледаше своите приятели, Алекс с изненада забеляза, че всички са малко нервни. Изглежда провеждането

на тренировки за такъв необичаен контингент напрягаше не само него.

— Всъщност си прав — неохотно призна Машка. — Но момиче, което тренира група мъже... Съмнявам се, че ще имат адекватна реакция.

— Ако някой от тях те докосне дори с пръст, ще му откъсна ръката — предупреди Алекс.

Всички веднага млъкнаха и се вторачиха в него.

— Защо си толкова кръвожаден днес? — предпазливо попита Машка.

— Не повече от обикновено — изсумтя Алекс. — Но няма да позволя на никого да се отнася презрително към приятелите ми.

Тьома го погледна внимателно, усмихна се, но не коментира думите му.

— Ако Костя беше тук, щеше да одобри такъв подход — засмя се Даня.

— Това е сигурно — съгласи се Тьома. — Чудя се как ли е сега?

— Костя не отговаря на обаждания и съобщения — разстроено отговори Даня. — Може би ще се покаже чак когато постигне това, заради което напусна клуба ни.

— Сърдитко — измърмори Машка намръщена. — На кого му е притрябвал, освен на нас? Ще се върне след някой и друг месец.

— Съвсем не е задължително — намеси се в разговора Сенсеич, влизайки в трапезарията. — Според слуховете той е бил приет в клуб „Сребърния дракон“. Така че има вероятност там и да си остане.

Момчетата наскачаха от масата.

— Какво?!

— Как?!

— Ама че предател!

Сенсеич с жест им заповяда да седнат обратно.

— Спокойно. Това е негов избор. А и това е чудесна възможност за него да влезе в Рейтинга, да натрупа опит. Точно това му липсваше.

— Но „Сребърния дракон“ е на върха в Рейтинга — озадачено каза Тьома. — Ако Костя ще представлява този клуб, с кого ще се бие? В края на краищата там ще го убият още в първия бой.

— Разбира се, няма да го изправят срещу такива сериозни противници — увери го Сенсеич.

— И как тогава ще определят с кои бойци може да се бие? Има ли някаква градация като колани или нива? — попита Алекс. — Между другото, и за самите нас би било добре да знаем колко силни са бойците, които ни предизвикват. Интуицията ми подсказва, че веднага след вашия бой ще получим няколко предизвикателства от „Черната маймуна“.

— Според мен сте прекалили с фентъзито или с компютърните игри — укорително поклати глава Сенсеич. — В живота няма ясна градация на нивата на бойците и с добавянето на мистични техники това не се променя по никакъв начин. Някой има по-силна ударна техника, при друг е партера, един е във върхова форма, а друг все още не се е възстановил от травма. И как ясно да се определи разликата в уменията и кондицията на двама бойци, които се занимават с различни видове бойни изкуства от приблизително едно и също време?

— Е, нали има колани — неуверено каза Алекс.

— Условно всички, които се състезават в Рейтинга, вече имат черни колани — каза Сенсеич. — Но уменията в мистичните техники са твърде различни и трудно се анализират. Например, Алекс може да влезе в състояние сатори и да ускори възприятията си, но кой може да изчисли с каква част от секундата реагира по-бързо от мен в същото състояние? Какъв инструмент трябва да използваме, за да изчислим тази разлика? А ако съм постигнал по-голямо развитие в техниката „железна риза“ и мускулите ми провеждат импулси с по-голяма скорост, то и тялото ми ще започне да реагира по-бързо, дори ако нивото на възприятие е малко по-ниско.

Данил се хвана за главата.

— Колко е сложно...

— А още има предвиждане и усилване на ударите с вътрешна енергия, както и индивидуалните особености на различните клубове — напомни Сенсеич. — И уменията да се използва всичко това в точния момент, съчетано с уменията по бойни изкуства. Затова не може да става и дума за някаква ясна градация на майсторите по нива. Има само места в Рейтинга, получени в двубои, и това е най-честното отражение на силата на клуба и на всеки негов член.

— И няма изобщо никакво деление вътре в клуба? — още веднъж попита Алекс.

— Само логическо деление, както в обикновените школи по бойни изкуства: ученици, старши ученици, майстори. Е, и главата на клуба — Сенсеич се замисли. — А, да, има и външни ученици, които тренират в нормалната секция по бойни изкуства в клуба. Често те дори не знаят за Рейтинга.

Машка вдигна ръка, привличайки вниманието към себе си.

— Да, Мария? — разреши ѝ да зададе въпрос учителят.

— А ние ученици ли сме?

— Вие сте старши ученици — отговори Сенсеич и, като видя довольната усмивка на момичето, веднага поясни: — Но само защото засега сте единствените.

За разлика от Машка, Алекс дори не мислеше да се радва на новия статут, защото по логика опонентите на старшите ученици би трябвало да са същите ученици от други клубове. А там този статут явно се постигаше не поради липсата на по-силни кандидати.

— Значи ако доведем приятели, те ще станат външни ученици на клуба? — попита Тъома.

— Може и така да се каже. Ако, разбира се, ги приема. Нека не забравяме, че аз все пак съм главата на клуба.

— Но можем ли да тренираме приятели в нашата зала? — напрегна се Алекс.

Той вече беше поканил Смирнов, а и като цяло разчиташе да използва залата пълноценно за него и приятелите си.

— Без проблем — успокои го Сенсеич. — В свободното си от тренировките време можете да се занимавате с приятелите. Но дали те ще могат официално да станат част от нашия клуб, това ще преценя аз.

Алекс облекчено въздъхна. Значи Димон и Вася могат да се пробват да бъдат приети в клуба, ако пожелаят. Вярно, след случката в нощния клуб Димон така и не се обади и дори не му писа. Очевидно все още смилаше информацията, която се изсипа върху него.

Сенсеич се заслуша в нещо, отиде до прозореца и погледна към двора.

— О, ето ги и вашите бъдещи ученици.

Приятелите се втурнаха към прозореца, за да видят как от няколко джипа със сини мигащи светлини излизат мускулести мъже в черни костюми.

— Тези от полицията ли са? — подозрително попита Машка.

— СОБР^[1], „Гром“^[2], ФСБ^[3] и малко от ОМОН^[4] — най-добрите от най-добрите. По-точно тези от тях, които проявяват сериозен интерес към бойните изкуства — увери я Сенсеич и потри ръце. — Е, хайде, посрещайте своите ученици. Аз имам работа, ще се върна утре сутринта. И гледайте да не удряте в лицето, все пак представлявате нашия клуб — той погледна многозначително към Алекс. — И хайде да минем без изтръгнати ръце.

Приятелите в лек шок застинаха на място, проследявайки с погледи как учителят излиза от трапезарията, подсвирквайки си някаква весела мелодия.

— Защо имам чувството, че са ни скроили номер? — жално попита Даня.

Тъома успокояващо го потупа по рамото.

— Защото е точно така.

---

[1] Специальный Отряд Быстрого Реагирования (рус.) — специален отряд за бързо реагиране към полицията, за борба с организираната престъпност — Б.пр. ↑

[2] специално подразделение към ФСКН (Федерална служба за контрол на наркотиците), от декември 2016 г. преминава към МВД (Министерство на вътрешните работи на Русия), за силова подкрепа на мероприятия на МВД — Б.пр. ↑

[3] Федеральная Служба Безопасности (рус.) — Федерална служба по безопасността, отговаря за националната сигурност на Русия — Б.пр. ↑

[4] Отряд Мобильный Особого Назначения (рус.) — мобилен отряд със специално предназначение, за осигуряване на обществената безопасност и предотвратяване на масови безредици — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

— Така, спокойствие, защо изобщо се притесняваме? — оживи се Даня. — Това са просто полицаи и военни, нали? Те нямат никакви умения.

— Наистина ли мислиш, че Сенсеич ще доведе за обучение в нашия клуб обикновени полицаи? — изсумтя Машка. — Ако искаш да знаеш, СОБР по същество са полицейските специални части. През деветдесетте същите тези извършваха операции в Северен Кавказ.

Приятелите изненадано се вторачиха в момичето.

— А ти откъде знаеш?

— Чичо ми служеше точно по време на чеченския конфликт — гордо отговори Машка. — Получи орден за храброст, между другото.

— А защо никога не сме чували за това? — малко обидено попита Даня.

— Не е ставало дума — сви рамене Машка. — Като, а ти пробвал ли си тази комбинация от удари? А как игра вчера твоят баскетболен отбор? И между другото, чичо ми е герой от войната.

Тук вече и Алекс се възмути:

— Искаш да кажеш, че говорим само за спорт.

— А за какво друго? — Машка насмешливо огледа приятелите си. — Спомняте ли си въобще колко често се виждахме, докато Сенсеич беше в Китай?

Алекс се засрами повече от всички, защото ходеше на общите срещи по-рядко от останалите. Някак си не му беше до това, а и се мотаеше повече с приятелите от акробатиката, които, между другото, някак подозрително се покриха след инцидента в клуба. На тяхно място вече щеше да е умрял от любопитство, искайки да научи повече за света на Рейтинга, а Димон оттогава дори едно съобщение не е написал. Много странно.

— Е, сега живеем в съседни стаи — каза Алекс. — Ще общуваме повече.

Машка го погледна замислено.

— Не знам дали ни трябва.

— Така, това е! — плесна с ръце Тьома, усещайки, че атмосферата става малко напрегната. — Да се върнем към темата за тренировките. Скоро в залата ще влязат двадесет яки възрастни мъже...

— Хей, всъщност в полицията служат и момичета — прекъсна го Машка.

— Двадесет яки мъже — настойчиво повтори русият паркуррист. — И, може би, няколко красиви, но много бойни жени, което, честно казано, само ще ни усложни задачата.

Алекс едва не се пошегува за увлечението на Тьома към по-възрастни от него жени, но навреме се въздържа. Не беше тема за шеги, особено като се има предвид, че самият Тьома подкрепяше Алекс по всякакъв възможен начин и явно не заслужаваше подобни приказки по свой адрес. Тук той можеше само да му съчувства.

— Струва ми се, че ще са доста повече от двадесет — отбеляза продължаващия да гледа през прозореца Даня. — Още два микробуса спряха долу.

И наистина, освен тези, които пристигнаха с колите си, сега в тренировъчния център се изсипаха и редови служещи, облечени в тактически черен камуфлаж.

— О, стига и вие! — забелязвайки как се намръщиха приятелите му, каза баскетболистът. — Ще бъде интересно! Да вървим в залата, там ще решим какво да правим по-нататък.

— Аз бих пробвал да намеря Елена — предложи Тьома, когато вече крачеха по коридора. — Сенсеич избяга от отговорност, но тя няма да ни остави в беда.

И тук се оказа прав, макар и не на сто процента. Елена ги посрещна на изхода от жилищния етаж с две черни папки в ръце.

— А ето ги и нашите супертреньори — ободряващо се усмихна тя. — По лицата ви виждам, че сте малко напрегнати.

Съдейки по строгия костюм, икономката нямаше намерение да участва в тренировката, което означаваше, че не можеха да разчитат на нейната помощ.

— Съвсем малко — призна Машка. — Лично аз досега съм водила само занимания в школата по гимнастика, и то за деца в предучилищна възраст. Тук моите умения едва ли ще са от полза.

Елена намигна на Машка.

— Няма нищо страшно, справила си се с децата, с възрастните ще е много по-лесно. Вече разделих пристигналите на две групи. Данил и Тьома ще водят редовите служители в основната зала, а ти и Алекс ще водите групата за напреднали в малката зала.

„Имаме и малка зала?“ — мислено се изненада Алекс.

— А защо точно такова разделение? — ревниво попита Даня. — Значи за нас началната група, а за тях — напредналата?

— Не се ласкайте, в основната група има петдесет човека, а в напредналата — само десет — успокой го Елена. — Дори не знам на кого ще му е по-трудно.

— А вие...

Елена даде папките на Машка и Тьома.

— Аз не участвам в това, отивам да търся липсващите съставки за драконовия коктейл за детоксикация на Алекс — тя се усмихна успокояващо на момчетата. — А и съм сигурна, че вие ще се справите сами, вярвам във вас.

— Благодаря за помощта — искрено ѝ благодари Селин.

— Много се радвам за Алекс, но защо ние да учим собристи? — безпомощно попита Тьома. — Стоварват цялата тази тълпа върху нас четиримата.

— О, господи, ами направете им тестове, разберете какви умения имат и на какво да ги учите — махна с ръка тя. — Между другото, Виктор предупреди, че в напредналата група може да не криете специалните си умения, които всъщност не са толкова много. Цитирам.

Точно това приятелите не очакваха.

— Значи те всички знаят за Рейтинга? — шокира се Алекс.

— Конкретно за Рейтинга знаят малцина, но почти всеки вероятно се е сблъсквал с негови представители на работата си. Винаги ще се намерят ученици, а понякога и майстори, които използват уменията си за престъпления. Лесните пари изкушават мнозина, а далеч не всички майстори по бойни изкуства имат висок морал. Всъщност някои изобщо го нямат.

Алекс веднага си спомни за „рептилоидите“, които се занимаваха с най-обикновени грабежи, и за личния си противник, който се оказа и маниак-убиец. Да, за обикновените полицаи ще е много трудно да хванат такива престъпници.

— Мислите ли, че ще можем да ги обучаваме толкова много? — скептично попита Алекс. — За това са нужни години!

— Започнете тренировки, а после Виктор ще се включи и ще помогне със съставянето на програма.

Момчетата веднага се ободриха.

— Това вече е друга работа!

— Тогава няма проблем.

— Така е по-добре — кимна одобрително Елена и рязко добави: — И повече уважение, все пак тези хора защитават закона, докато вие тичате по покриви и пиянствате по нощни заведения.

Тъома искаше да се възмути, но не намери подходящите думи, а останалите предпочетоха смутено да замълчат.

— Тогава да тръгваме — прекъсна най-накрая неудобната пауза Машка. — Само ни подскажите къде е малката зала? Все още не сме разузнали цялата сграда.

— На минус първия етаж, надолу по тези стълби — посочи с ръка жената. — Там има отделни съблекални, вече изпратих вашите ученици. Така че действайте.

— Да, ще се справим — каза не на нея, а по-скоро на себе си Алекс.

Пожелавайки си късмет, приятелите се разделиха. По пътя към малката зала Машка отвори получената от Елена папка и показа на Алекс самотен лист със списък с фамилни имена.

— И използва цяла папка за това? — усмихна се Алекс.

— Е, с нея ще изглеждаме по-солидно — предположи момичето.

— Аха, още щом застанем пред група опитни офицери с черна папка в ръце, и те веднага ще започнат да ни уважават — подсмихна се Алекс. — Обзалагам се, че ще трябва да пребием поне трима, за да ги накараме да ни вземат на сериозно?

Машка сви рамене.

— И един ще е достатъчен, ако се направи достатъчно ефектно.

— На какво ще се обзаложим?

— Загубилият трябва да открадне електрическия скутер на нашия охранител — отмъстително присви очи момичето. — Не за дълго, може би за ден.

Алекс се засмя.

— Май не го харесваш много?

Момичето сви юмручета.

— Да, вбесява ме, нарече ме дребна!

— Но ти наистина си дребна — по инерция отбеляза Селин.

Машка ловко го удари по темето с кожената папка.

— А ти май съвсем си си изгубил страха.

— Млъквам, млъквам — припряно каза Алекс и потърка удареното място. — Но спорът е някак съмнителен, ти сигурно вече си планирала сама да го откраднеш. Което означава, че така или иначе ще получиш това, което искаш.

— Това е законът на живота — изсумтя момичето. — Аз винаги получавам това, което искам.

— Да можех и аз — въздъхна Алекс.

— Ти просто и сам не знаеш какво искаш — с леко недоволство го погледна Машка и веднага се ободри: — И така, обзалагаме ли се?

— До-обре.

Те си стиснаха ръцете и спряха пред врата с внимателно изписан с красива калиграфия надпис „Малка зала“.

— Ще се справим ли? — вече не толкова уверено попита момичето.

Алекс ѝ вдигна палец.

— С лекота.

Отваряйки вратата, приятелите видяха доста просторна зала с висок таван. Не като на последния етаж, но със сигурност поне шест метра височина. От оборудването имаше само боксови чували и стойки с оръжия, като освен вече познатото хладно, имаше и огнестрелно оръжие!

— Уау, тук си имаме и стрелбище — прошепна Алекс на приятелката си. — Яко!

Но Машка не сподели радостта му, а внимателно огледа бъдещите ученици. Десетимата мъже на възраст от около двадесет и пет до петдесет се бяха пръснали из залата, някои загряваха и се разтягаха, други скептично разглеждаха тренировъчните оръжия.

— Кхм — изкашля се Машка, привличайки вниманието на мъжете. Сякаш някой можеше да не забележи появата им. — Добре дошли в нашия тренировъчен център. Казвам се Мария, това е Алексей, назначени сме за ваши треньори.

Бъдещите ученици приеха думите на момичето без особен ентусиазъм.

— Малката, що за шега? — попита добре сложен брадат мъж в анцуг „Найк“. — Не сме дошли в балетно училище.

Алекс веднага мислено си отбеляза говорещия като първа цел, на която да демонстрира уменията си. А после погледът му обходи лицата на другите мъже и изведнъж улови позната татуировка на нечий врат.

„Хей, това е оня капитан от полицията, който каза, че е приятел на Сенсеич! — спомни си Алекс. — Значи наистина не е лъгал.“

Капитан Уваров изглеждаше все така небрежно, както и когато се срещнаха в участъка. Но сега вместо омачкана униформа носеше протрит анцуг и избеляла тениска, разкриваща неочаквано мускулести ръце и рамене, покрити с татуировки.

— С балета не бихте имали шанс — изсумтя Машка. — Ние тук ще учим по-прости неща, различни бойни изкуства, боравене с хладни оръжия.

Мъжът хвърли подигравателен поглед на двамата.

— Не, сериозно, малката, къде са по-старшите? Явно сте сбъркали залата, групата на начинаещите е някъде другаде.

— А да режеш салата в кухнята и да помагаш на майка си не е боравене с хладно оръжие — присъедини се към брадатия още един „ученик“.

Този късо подстриган младеж изглеждаше малко по-възрастен от Алекс и Машка, но държането му издаваше в него образцов военнослужещ. Колкото и да е странно, останалите мъже гледаха момичето без насмешка и не се присъединиха към забавлението. Може би вече се бяха сблъскали с младите представители на Рейтинга и знаеха колко силни могат да бъдат, или просто вече бяха получили цялата необходима информация от Сенсеич.

Затова пък в разговора неочаквано се намеси познатият на Алекс капитан Уваров.

— Мъже, не е добра идея да започвате запознанство с унижение — каза той, потупвайки брадатия по рамото.

— Аз не унижавам никого — отблъсна ръката му мъжът. — Кой си ти всъщност? Явно не си от нашите, не съм те виждал в управлението.

— Да, аз съм обикновено ченге — криво се усмихна Уваров. — Или кука, казано поновому? Като цяло, полицай. А сега ще унижават теб.

Брадатият скептично погледна Уваров.

— Ти ли?

— Мога и аз. Но момичето ще се справи по-добре с тази задача. Да, Мария?

Машка пристъпи напред и тропна с крак.

— На татамито.

Първоначално Алекс се изненада, че Уваров познава Машка, но след това си спомни, че капитанът е спасявал всеки от тяхната компания в полицията. Във всеки случай, това каза той, когато се срещнаха в участъка.

Брадатият мъж хвърли насмешлив поглед на момичето.

— Сериозно? Имам петнадесетгодишна дъщеря, която е по-висока. Няма да се бия с теб. В краен случай мога да търкалям по пода твоя мълчалив приятел.

Не че Алекс смяташе да се прави на статуя, просто не успяваше да вмъкне дори и дума в престрелката на Машка с брадатия.

— Аз...

— Да търкаляш по пода? — прекъсна го момичето. — Какво пък, това е добра идея. Значи ще се търкаляш.

Машка направи няколко плавни, но много бързи крачки напред и удари с юмрук брадатия мъж в лицето със скок, защото иначе просто нямаше как да го достигне. Но съперникът ѝ се оказа не толкова прост и успя да хване ръката ѝ в широката си длан.

— Момиче, спри...

В следващия момент Машка се отблъсна в коленете на брадатия и направи салто назад с разтягане, като заби пръста си право в брадичката му. Въпреки силата на удара, мъжът остана на крака, макар че за няколко мига изглеждаше леко изгубен в пространството.

— Не е зле — неохотно призна той, докосвайки челюстта си. — Балетът може да бъде и опасен, нали? Можеш да нападаш, но аз така или иначе няма да се бия с теб — а за околните добави: — Ох, писна ми от тези феминистки.

Разбира се, за някой, който не познава уменията на Машка, те изглеждаха наистина смешно — командосът тежеше три пъти повече, а

ръката му визуално изглеждаше по-дебела от тънката талия на момичето. Освен това всички участници в „напредналата“ група, включително и брадатия, изглеждаха и се движеха като опитни бойци, и в очите им Машка беше само крехко, стройно и напълно безобидно момиче.

— Съветвам те да бъдеш по-сериозен — предупреди го Машка. — Освен ако, разбира се, не искаш да загубиш от някаква си балерина.

И отново момичето го нападна, непрекъснато променяйки тактиката и нанасяйки удари от различни страни. При това се целеше основно в коленете и глезените, като старателно го изкарваше от равновесие и периодично го принуждаваше да прави салто или дори да падне на пода. Това не означаваше, че брадатият беше лош боец, просто момичето се движеше много по-бързо и притежаваше различни техники, като постоянно ги редуваше. Разбира се, една грешка от нейна страна можеше да доведе до мигновено поражение, тъй като мъжът беше доста силен физически, но момичето не допусна грешки. За чест на брадатия трябва да се признае, че той успешно прикри всички уязвими точки, чието поразяване от страна на Машка можеше да го изкара от строя.

— Добре, добре — не издържа най-накрая мъжът. — Признавам, биеш се добре... за момиче. Но в реална ситуация от твоите ритници няма да има голяма полза. А ние не сме дошли тук да изучаваме спортни бойни изкуства.

Алекс много искаше да научи защо всъщност са дошли тук, но преди да задава въпроси, реши да остави Машка да довърши играта си.

— Спортни? — подсмихна се Машка. — Знаеш ли колко удара ти нанесох? Четиридесет и два.

— Без никаква полза — насмешливо подметна младият боец, който беше подкрепил брадатия, спечелвайки си гневен поглед от Алекс.

Селин вече мислено си представяше какво ще направи с този шегаджия, щом му се удаде добра възможност. А рано или късно тя определено щеше да се появи и тогава „таралежът“ определено ще съжалява за заядливостта си.

Машка пристъпи към една от боксовите круши.

— А сега да си представим какво би се случило с теб, ако наистина бях вложила сила в един от тези удари.

Тя нанесе лек удар с юмрук по крушата и просто я пробие, потъвайки до лакът в пясъка.

Брадатият шокирано се вторачи в пробитата круша.

— Това някакъв фокус ли е? — попита накрая той.

По принцип противникът на Машка беше отчасти прав, тя не би могла да пробие крушата с едната сила, но ако освободи невидимо острие при удара — съвсем лесно. Продължавайки демонстрацията, момичето нанесе още няколко режещи удара с дланите си и просто насече невинната круша на няколко парчета.

— Не, Гриша, това не е фокус — обясни на брадатия един от мъжете, най-възрастният от всички. Въпреки атлетичната му фигура и отлична стойка, покритото му с бръчки лице и благородната сива коса издаваха възраст, приближаваща петдесет или дори шестдесет години. — Те просто са от тях.

Брадатият изглеждаше леко объркан.

— От тях?

— Бойни шизита^[1] — поясни друг от мъжете, неучаствали в конфликта.

— Кой-кой?! — едновременно попитаха Машка, Алекс и брадатия.

— Ами от „онези“, увличащи се по всякакъв вид мистика — обясни „пенсионерът“. — Вероятно сте срещали такива и преди. Йоги, каратисти, кунгфуисти и всякакви други „исти“, които са се научили да използват специални техники или просто са открили някакви необичайни способности в себе си.

Младият мъж с прическа „таралез“ направи недоверчива гримаса:

— Да не са някакви X-Мен-и?

— Глупости, никой не може да лети или да се телепортира — изсумтя „пенсионерът“. — Но да пробие стена с гола ръка или да избегне куршум — с лекота. И такива бързаци бягат не по-зле от Юсейн Болт, така че с тях има постоянни проблеми.

Уваров доволно се ухили.

— Бойни шизита, значи? Харесва ми.

Тук вече Алекс не издържа.

— Хей, всъщност ние сме вашите треньори. Покажете повече уважение.

— Имам внук на твоята възраст, хлапе — насмешливо отвърна „пенсионерът“. — Ако ще да си Супермен или Капитан Марвел в плът, уважението трябва да се заслужи.

Алекс вече се канеше да заяви на стареца, че това „хлапе“ може да просне на пода всички в тази зала. И дори беше готов да го докаже, започвайки с младежа, който преди малко се подиграваше на Машка.

— Нищо не разбрах, но във всеки случай признавам, че момичето наистина не е лош боец — видимо неохотно каза брадатият. — И може би дори имаме какво да научим от нея.

— Аз също с радост ще докажа професионалната си пригодност — побърза да каже Алекс, продължавайки да гледа яростно младия боец. — С всеки от вас.

— Няма нужда от демонстрации — парира го „пенсионерът“. — На новите дамата вече всичко показва, а останалите и така знаят, че учениците на Виктор Тропов няма как да са слабаци.

Останалите от учебната група мълчаливо кимнаха, потвърждавайки думите му. На Алекс му остана само да се диви кога Сенсеич е успял да се докаже толкова добре в спец службите — оказваше се, че го познават представители на най-различни структури. Още повече че беше прекарал последните две години в Китай.

— Тогава да започнем тренировката? — предложи Машка, гледайки победоносно Алекс.

Той кимна късо на приятелката си, признавайки, че е загубил облога. Сега Алекс трябваше да рискува ако не живота, то със сигурност здравето си, и някак да открадне електрическия скутер на Иван.

— Започвайте — милостиво разреши „пенсионерът“.

Колкото и да е странно, след демонстрацията на Машка и обясненията на „пенсионера“ тренировката протече много добре. Всички присъстващи в залата мъже имаха нелоши бойни умения, особено когато ставаше дума за ръкопашен бой. С хладните оръжия нещата бяха малко по-зле, очевидно точно затова Мария беше изпратена тук. Изборът на нож като основно оръжие срещу хора със специални умения беше доста очевиден. Той позволяваше да се задържи противника, без да се прибегва до използване на огнестрелно оръжие, или точно обратното, максимално ефективно да се защитиш от нападение. Алекс не беше толкова добре запознат с работата с

хладни оръжия, така че през по-голямата част от тренировката просто помагаше на приятелката си да демонстрира техники и да следи за правилното им изпълнение от десетте ученика.

Като цяло тренировката почти не се различаваше от обичайно занятие в клуб по бойни изкуства. Освен че спарингите бяха малко по-твърди, отколкото в обикновените клубове. Толкова твърди, че на няколко пъти едва не се стигна до саморазправа, но Алекс като по чудо успя да се сдържи и да не нарани „таралежа“ и брадатия.

А когато занятието свърши и уморените мъже тръгнаха към съблекалнята, към Алекс се приближи старият му познайник.

— Браво на вас — добродушно каза капитан Уваров. — Справихте се, въпреки че попаднахте на доста трудни ученици.

— Ученици като ученици — сви рамене Алекс, гледайки с крайчеца на окото си как Машка разговаря с „таралежа“. Очевидно младежът беше решил да опознае по-добре треньора, но момичето не подкрепи импулса му, отговаряше неохотно на въпросите му и се опитваше да се отърве от него възможно най-скоро. — Макар че следващия път може би си струва да направим още няколко спаринга, за да има разбиране какво не трябва да се прави.

Уваров проследи погледа на момчето и разбиращо се усмихна.

— А изобщо знаеш ли кого тренирахте днес?

— Собровци? — неуверено отговори Алекс, усещайки някаква уловка във въпроса му.

— Не само. Онзи млад човек, който се присламчва към приятелката ти, служи в президентската охрана, някои от мъжете са във ФСБ, а прошареният любител на комиксите... нека просто кажем, че до голяма степен пълномощията му са почти като тези на президента.

Алекс очакваше Уваров да признае, че това е шега, но той остана напълно сериозен.

— Така че в залата вие, разбира се, сте дълбоко уважавани треньори — продължи той със сарказъм, — и може би дори сте по-силни от всички присъстващи, взети заедно, но все пак не бих ви съветвал да ги нагрубявате и да ги наранявате в спарингите.

— Никой не ги е наранявал — присъедини се към разговора им Машка. — Аз лично действах много нежно.

Междувременно „пенсионерът“ излезе от съблекалнята и се насочи право към Уваров.

— Говорихте ли вече с момчетата?

— Не успях, другарю генерал.

„Генерал?! — изненада се Алекс. — Никога не съм бил силен в званията, но това май е самия връх? По-нагоре са само членове на правителството и президентът. Или не?“

— Виждам, че по принцип не сте лоши — започна разговора „пенсионерът“. — Но когато се договаряхме с Виктор за тренировките, предполагахме, че с нас ще работят хора, да кажем... по-сериозни.

Алекс гневно стисна зъби, възнамерявайки отново да напомни, че е готов да докаже своята сериозност в спаринг с всеки от присъстващите, но мъжът бързо вдигна длани пред себе си:

— Като цяло вашите умения ни устройват — каза той примирително, — но ако ще си сътрудничим, то ще имаме нужда от помощ не само в тренировките.

Тук Алекс и Машка наостриха уши.

— В смисъл?

— Вече се научихме как да се справяме с наистина опасните бойни шизита. Огнестрелните оръжия все още се справят добре. А там, където дори снайперистите не могат да помогнат, се намесват по-сериозни момчета, такива като вашия учител например. Но все още остават онези, по които нямаме право да стреляме, разни крадци, хулигани, та дори и изнасилвачи.

При споменаването на последното Алекс се намръщи. Точно по изнасилвачите първо трябва да се стреля.

— За залавянето на такива често се нуждаем от помощ.

— Искате да ги ловим? — уточни Алекс.

— Не да ги ловите, а да участвате в операции по залавянето им като поддръжка — поясни Уваров.

Приятелите се спогледаха, прочитайки в очите на другия интерес и леко вълнение.

— И кого ще залавяме?

— Има една банда, която отдавна се занимава с грабежи — започна да обяснява Уваров. — Тези мръсници много бързо се оттеглят по покривите и има подозрения, че са от... бойните шизици — добави той, наслаждавайки се на формулировката.

Алекс веднага си спомни за бандата „рептилоиди“, с които се беше сблъскал по време на Играта. Но каква беше вероятността да ги молят за залавянето точно на тази конкретна група? Едва ли в Москва има само една банда крадци, които са в Рейтинга, вероятно има много такива...

Машка въздъхна разочаровано.

— Обикновени крадци? А ако използвате хеликоптери за залавянето им?

— Май си прекалила с американските филми — усмихна се Уваров. — Наистина имаме хеликоптери, но за използването им се изискват разрешителни, нали знаете. И дори ако по някаква невероятна случайност знаем къде точно ще се извърши грабежът, нито МВД, нито ФСБ, нито дори ФСО ще ни дадат хеликоптер заради някаква си група безобидни бандити.

Алекс погледна изразително към генерала, който, по думите на самия капитан Уваров, имаше власт, равна на тази на президента, но капитанът игнорира намека му.

— Те сигурно са въоръжени? — уточни Машка. — И искате да изправите обикновени тийнейджъри срещу въоръжени крадци?

— Обикновени? Нали току-що говорехте за невероятните си умения? — подкачи ги „пенсионерът“. — Всъщност не е задължително да ги залавяте, достатъчно е да ги проследите и да ни съобщите местоположението им.

— Ако учителят ни позволи...

— Всичко вече е обсъдено с него — увери ги „пенсионерът“.

— Тогава... сме съгласни — уверено отговори Алекс. — Мисля, че и останалите момчета ще подкрепят нашето решение. А може ли да получим повече информация за тези крадци?

Имаше голяма вероятност с достатъчно информация дори да не им се налага да тичат по покриви. В крайна сметка имаше шанс да използват помощта на „котките“ и да открият крадците от Рейтинга чрез техните канали.

— Доста е оскъдна. Не носят маски, а само черни очила. За отваряне на ключалки използват неизвестна киселина. Според показанията на някои очевидци — той кимна към Алекс, — крадците носят фосфоресциращи зелени лещи.

„Наистина?! — шокира се Алекс. — И все пак наистина са «рептилоидите?»! Колко малък е светът!“

---

[1] съкратено от шизофреник — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

— Къде и кога? — делово попита Машка, която, разбира се, също разбра за какви крадци става дума.

— Ако знаехме къде и кога, вие нямаше да ни трябвате — направи недоволна гримаса „пенсионерът“. — Просто ще си дадете телефоните на Уваров и той ще ви уведоми при необходимост. Обирите винаги стават в центъра, така че има малък шанс да стигнете оттук до тях, преди да са избягали.

— Само това? — леко разочаровано уточни Алекс.

— А вие какво очаквахте, личен шофьор и разрешително за убийство? Или искате доброволно с дни да дежурите с мен в отдела? — насмешливо попита Уваров. — В по-голяма степен уменията ви могат да бъдат полезни, за да се опитате да проследите маршрута им и да намерите евентуални улики след обира. Каквото и да говорим, но нашите хора определено не могат да скачат по покривите.

Какво пък, Алекс нямаше нищо против да поиграе на детектив. Като цяло той, както и Машка, беше поласкан от предложението за сътрудничество от толкова сериозни хора. Макар логиката да подсказваше, че с молбата им за помощ не всичко е толкова просто, по-скоро това изглеждаше като възможен тест. При силно желание държавните служби биха могли да вдигнат и хеликоптери, и снайперисти дори да използват. Но по някаква причина не вземаха крадците на сериозно.

— А досега колко обира са извършили? — подозрително попита Алекс.

— Единадесет за последните три месеца — веднага отговори Уваров.

— Защо ми се струва, че са крали не много големи суми? — мигом разбра същността на въпроса Машка.

— Така е, и това е основната причина, поради която все още не са отделени сериозни сили за залавянето им — призна полицаят. — Винаги ограбват малки банки и дори магазини, но вземат дребни суми.

Има подозрение, че грабежите за тях са просто забавление, начин да си вдигнат адреналина.

Алекс се замисли малко и стигна до заключението, че наистина има логика в думите на Уваров. Когато Алекс и Димон срещнаха „рептилоидите“ по време на Играта, те бяха облечени с еднакви костюми и тъмни очила като във филма „Матрицата“. Е, кой със здрав разум би се облякъл така за обир, ако това не е закачка или заснемане на евтин холивудски филм? Въпреки че това бяха не някакви тийнейджъри, а зрели мъже, но в края на краищата и на тях не им е чужда жаждата за екстремни усещания и хумор. Може би е криза на средната възраст? Алекс си спомни и името на клуба, към който принадлежаха — „Нефритената жаба“, което означаваше, че вероятно биха могли да разберат къде точно са базирани и да се опитат да ги проследят. Може би трябваше да сподели тази информация с Уваров, но Алекс все още не беше наясно доколко правоохранителните органи знаят за Рейтинга и каква информация може да се споделя с тях. Затова, преди да предприема нещо, си струва да се консултира със Сенсеич или Елена, те трябваше да знаят какво може да се каже и какво — не.

— Надявам се на добри резултати от съвместната ви работа — „пенсионерът“ потупа Уваров по рамото и още веднъж внимателно погледна „драконите“. — Виктор ме увери, че сте много способни.

— Ще направим всичко по силите си — увери го Алекс.

Въпреки че все още не разбираше защо силите за сигурност имат нужда от тяхната помощ. Звучеше някак несериозно: „Ако има грабеж, ние ще ви се обадим и вие дали с метро, дали с кола все някак ще стигнете навреме“. Глупости.

— Е, ако успеете да разберете нещо за обирджиите по вашите канали, ще ви бъдем много благодарни — небрежно добави „пенсионерът“.

И чак сега Алекс осъзна за какво всъщност е започнал целият разговор. Сякаш досега само опипваха почвата и не смееха директно да помолят да търсят по каналите на Рейтинга. Може би между силите за сигурност и „бойните шизици“ наистина да имаше някакви негласни, а може би дори документирани споразумения. Във всеки случай те очевидно нямаха база данни, която да изброява способностите на членовете на различните клубове в Рейтинга, в

противен случай по зелените очи и киселината отдавна щяха да са установили принадлежността на крадците към „рептилоидите“.

— Като цяло се радвам да се запознаем, но имам още много работа — каза „пенсионерът“ и подаде ръка на Алекс. — Ако имам време, непременно ще идвам на тренировките ви.

Машка получи галантна целувка по ръката, а Уваров — кратко кимване.

Когато „пенсионерът“ си тръгна, Уваров облекчено въздъхна.

— Уф, изобщо не мога да свикна да общувам с такива хора.

— Мислех, че това е вашият началник — изненада се Алекс.

— Пфф, къде съм аз, къде е той — изсумтя полицаят. — Чудо е, че генерал Волков изобщо знае за съществуването ми. Ние сме в напълно различни ведомства, но благодарение на приятелството ми с вашия учител успях да установя няколко полезни контакта, включително и това. Между другото, високата позиция на генерала отчасти се дължи на факта, че той повече от десет години отговаря за контактите с представители на Рейтинга.

Алекс разбра само, че всичко това звучи прекалено сложно. Оставаше да се надява, че Сенсеич ще се смили и ще обясни подробно цялата история и принципите на взаимодействие между Рейтинга и държавните структури.

— Нека си разменим телефоните и по-късно да обсъдим възможните варианти за сътрудничество — предложи Уваров. — Може би ще ви хрумнат някакви идеи. Обаждайте се по всяко време.

След размяна на номерата Уваров се сбогува и се насочи към съблекалнята. А Машка веднага хвана Алекс за ръката и го повлече към изхода.

— Да отидем да видим как вървят тренировките на момчетата.

И те побързаха към главната зала.

— Мисля, че се справихме отлично — каза Алекс, докато вървеше. — Как смяташ?

— Да, като цяло бяхме страхотни — съгласи се Машка. — Особено аз. А ти ще си страхотен, когато си отработиш загубения облог и откраднеш скутера на здравеняка.

— Ш-ш-шт — изсъска й Алекс, поглеждайки предпазливо към входа. — Обещах, значи ще го направя.

„... вярно, нямам представа как — мислено добави той. — Иван се движи със скоростта на куршум. Той дори скутера използва повече за идеята, а не поради реална необходимост.“

От полуотворената врата на главната зала долитаха развълнувани викове, сякаш там имаше шампионат по футбол, а не обикновена тренировка. Влизайки вътре, Алекс и Машка видяха цялата тълпа „младши“ ученици събрана около полосата с препятствия. Всички весело аплодираха двама души, опитващи се да преодолеят пистата, облечени в пълно полицейско снаряжение, включително различни предпазни кори, бронезилетка и каска. В един от участниците Алекс и Машка трудно, но все пак успяха да разпознаят Тьома, докато вторият беше един от собровците. Може би конкретно този мъж да принадлежеше и към някаква друга структура, но тъй като всички събрани бяха облечени в обикновени анцузи, беше много трудно да се определи принадлежността им. Затова за себе си Алекс реши засега да счита всички за собровци. Но въпреки значителната подготовка на Тьома и цялата му любов към паркура, мъжът се движеше наравно с него. В последния момент, когато трябваше да се скочи от една платформа на друга на разстояние пет метра, нараненият крак на Тьома не издържа. Той не отскочи достатъчно силно и не успя да стигне до платформата, и само като по чудо успя да се хване за ръба ѝ с ръце. Собровецът моментално реагира, обърна се и хвана Тьома за ръката, помагайки му да се качи горе. Не че паркуристът изобщо можеше да падне, а и да беше, отдолу имаше опъната предпазна мрежа, но този жест безусловно заслужаваше уважение.

Алекс намери Даня сред зрителите, което не беше трудно поради високия му ръст, и го посочи на Машка.

— Да вървим да ги питаме какво са спретнали тук.

Докато приятелите вървяха покрай групата ученици, Алекс автоматично забеляза, че, както Тьома беше предвидил, мъжете бяха огромно мнозинство. От друга страна, макар жените да бяха малко, всички изглеждаха много впечатляващо.

— Уау, това пиленце не е от нашите — отбеляза един от по-младите мъже. — При нас нямаме такива мацки.

Машка бавно се обърна.

— Как ме нарече?

Младежът малко се смути, но не се извини.

— Това беше комплимент — отвърна той с кисела усмивка.

Алекс много би искал сам да даде урок на наглеца, но много добре разбираше, че е просто нечестно да лишава приятелката си от такова удоволствие.

Машка огледа собровеца с пренебрежителен поглед.

— Еха, още не съм получавала комплименти от маймуни. Дори в цирка на Вернадски няма такъв номер — тя предизвикателно се огледа и високо попита: — Ей, момчета, кой е обучил този орангутан и го е научил да говори?!

Околните започнаха да се обръщат, заинтригувани от възникналия конфликт.

— Уау, уау — протегна ръце пред себе си младежът. — Остро ти е езичето... Но трябва да знаеш кога да млъкнеш навреме, малката.

Момичето се засмя в отговор.

— Бих добавила, че някои усти е по-добре изобщо да не се отварят — тя изведнъж стана много сериозна. — А сега ме слушай внимателно. Първо, ще те унижа.

Момичето направи крачка напред и го ритна в корема. Преди младежът да разбере какво се случва, отлетя на няколко метра и тупна по задник, след което конвулсивно започна да си поема дъх.

— И второ, ще те отстраня от занятия. Повече не можеш да влизаш в този тренировъчен център. Никога.

Собровецът бързо се опомни и скочи на крака.

— Коя си ти, че да ми забраняваш?!

— Инструктор — спокойно отвърна Машка. — Така че просто напусни тренировъчния център и никога повече да не си стъпил тук.

Младежът очевидно много искаше да удари момичето в отговор, но явно възпитанието или здравия разум му пречеха. Освен това наоколо имаше хора, много от които бяха по-възрастни от него по възраст и звание, и да продължава конфликта пред тях далеч не беше най-добрата идея.

Стискайки и отпусайки със сила юмруци, младежът изгледа гневно Машка и тръгна към изхода.

Алекс се наведе към ухото на момичето и тихо попита:

— Сигурна ли си, че можем да правим така?

— Сенсеич каза, че ние сме изцяло отговорни за тренировките. Така че можем да правим всичко, което поискаме — тихо отговори

приятелката му. — Е, предполагам...

Съдейки по думите на Сенсеич, групата беше нееднородна, което означаваше, че не всички се познават. Затова само част от групата реагира на изгонването на нахалния младеж.

— Не сте ли твърде строга към него? — раздаде се женски, но доста нисък глас. Пред Машка стоеше висока мускулиста жена около трийсетте с татуирани ръце и къса подстрижка, облечена в прилепнала черна униформа с абревиатура UFC. — Все пак хората за тази група са преминали доста сериозен подбор. Да излети оттук може да се отрази на кариерата му.

— Това не са мои проблеми — стисна устни в тънка линия Машка.

— А по коя дисциплина сте инструктор? — присви очи жената.

Машка въздъхна уморено, чувствайки, че сега отново ще трябва да доказва професионалната си пригодност. Въпреки това, като погледна жената, тя внезапно се развесели и очите ѝ блеснаха от възнение.

— Бойни изкуства, разбира се!

— Би било интересно да получа малък майсторски клас от вас — предложи жената без намек за подигравка.

— Вие сте тук точно за да получавате... уроци — изсумтя Машка. — Добре дошла на татамито.

Цялата тълпа ученици с радост последва дамите в очакване на интересно зрелище. Оглеждайки се, Алекс отбеляза, че възрастта на собровците варира доста, от почти негови връстници до към четиридесет години.

Даня и накуцващият Тьома се приближиха до Алекс.

— Как е кракът ти? — загрижено попита Алекс.

— Нормално, до утре ще мине — увери го Тьома. — Какво се случи тук?

— Един от младежите беше груб с Машка и тя го изгони от центъра — обясни Алекс, кимайки на приятелите си да го последват до зоната на дюшеците. — А после тази жена се застъпи за него.

Дани не можа да не се разсмее.

— Звучи забавно. В началото на тренировката Тьома също трябваше да пребие двама и да ги изгони от залата.

— Тьома?! — шокира се Алекс.

Паркуристът, за разлика от Костя и Алекс, никога не е бил особено агресивен и обикновено се държеше доста спокойно.

— Те сами си го изпросиха — малко смутено промърмори Тьома.

— Тьома чу как тези двамата обсъждат Елена — охотно му обясни баскетболистът. — Момчетата много високо оценяваха външните ѝ данни, но използваха само оскъдния си и не особено културен речник, с който разполагат. И също обсъждаха какво и как ще правят с нея...

— В крайна сметка и двамата повече няма да се появят тук — прекъсна го Тьома.

— Уау — разбиращо кимна Алекс. — Наистина ли си тръгнаха оттук на собствени крака?

Русият паркурист се почеса смутено по тила.

— Ти съвсем чудовище ме изкара. Просто им дадох малък урок.

— Да, едва не ги изпрати в медпункта? — отново се намеси Даня.

— Имаме си медицински пункт тук? — отново се изненада Алекс. — И кой там е сестрата, Елена или Иван?

— Е, в най-близката Спешна помощ — поправи се Даня. — Въпреки че ако си имахме собствен пункт за първа помощ и Елена беше там медицинска сестра, тогава знам кой щеше най-често да получава травми — подразни той приятеля си. — Тьома, колко далече си готов да отидеш, за да станеш неин пациент?

Паркуристът не издържа на подигравките и удари Даня в рамото. По-точно опита, защото баскетболистът успя да се извърти. Неестествените му успехи в предсказването на удари започваше малко да дразни.

— Ще си изпатиш — заплаши го Тьома. — Мога и теб да изпратя там. И там ще те чака Иван в костюм на медицинска сестра от секшоп.

— Какъв кошмар — потръпна Даня. — Защо каза това? Как сега да се отърва от този образ?!

— Живей с него — зловещо се ухили паркуристът.

Междувременно Машка и татуираната излязоха на тепиха, размениха още няколко фрази и започнаха спаринга. Откровена агресия между дамите нямаше, така че схватката започна с леко сондиране, лежерна размяна на удари и взаимни закачки. Жената явно

добре владееше нещо като ръкопашен бой, а Машка вече беше уморена след тренировката със „старшата“ група, в която имаше достатъчно сериозно обучени бойци. Каквото и да казваше момичето, не ѝ беше толкова лесно да тренира при равни условия с възрастни и добре подготвени мъже, още повече да демонстрира постоянно превъзходство, както подобава на един инструктор.

— Машка нещо се затруднява със спаринга — забеляза Даня.

— Умора? — предположи Алекс. — Все пак имахме много тежка двучасова тренировка.

Но гледайки внимателно, приятелите разбраха, че нещата не са толкова прости. Изглежда татуираната жена беше наистина добре подготвена. Може би дори се е занимавала професионално със смесени бойни изкуства и е имала някакви титли. Като цяло, колкото повече напредваше времето, толкова по-трудно ставаше за Машка, все пак борбата никога не е била силната ѝ страна — основно поради малката маса, а и противничката всячески се опитваше да пренесе битката на земята. В резултат на това Машка постоянно изразходваше много енергия, за да не ѝ даде нито един шанс да превърне спаринга в борба.

Зрителите реагираха на всяко движение на съперничките, насърчавайки ту едната, ту другата, но те не обръщаха никакво внимание на крясъците. Като цяло боят вървеше с променлив успех, но в един момент Машка толкова се умори, че реши да рискува и да разчита на едва овладяната способност за предвиждане действията на противника и да позволи на жената да пренесе схватката в партер. За щастие, Машка успя да усети в коя посока ще се измести противничката ѝ веднага след падането на дюшека и нанесе превантивен удар, съчетан с движение напред. И нокаутира толкова чисто съперничката си, че я отпрати за двадесетина секунди в безсъзнание.

Жената бързо дойде на себе си, потвърждавайки сериозното ниво на подготовка, и при това изобщо не прояви никаква агресия.

— Браво, добре ме засече — констатира тя, като се изправи на крака и леко се олюля.

— Е, за мен беше чест да се изправа срещу световна шампионка — дишайки тежко, отговори Машка и се поклони на опонентката си.

— Позна ме? — изненада се жената.

— Разбира се, как да не позная Анастасия Неярова^[1], шампионката в категория до шестдесет и един килограма във версия UFC. Много се радвам да се запознаем.

Жената се усмихна.

— Приятно е, че младежта се интересува от нашия спорт.

— Пфф, гледах UFC още когато нямаше лайфстрийм — изсумтя Машка. — Помня всички ваши боеве, като се започне от първия през две хиляди и тринадесета.

— Може и на „ти“ — предложи жената, слагайки ръка на рамото на момичето. — А как направи този хитър финт...

И, игнорирайки околните, те продължиха обсъждането на спаринга.

— Изглежда шоуто свърши — заключи Тьома. — Всички са свободни. Ще се видим на следващата тренировка! — и вече по-тихо добави за приятелите си: — И аз бих искал да знам кога ще бъде. Не ни дадоха нито график, нито инструкции. Лудница.

Тук Алекс беше склонен да се съгласи с него. Сенсеич се държеше много странно, хвърляйки им тълпа добре обучени ученици и без да им даде никакви инструкции.

— Как премина тренировката ви в старшата група? — поинтересува се Даня леко ревниво.

— Знаеш ли, дори не ни се наложи да пребиваваме или гоним някого — отговори Алекс след кратък размисъл. — И в допълнение ни предложиха интересна работа.

Той разказа на приятелите си, а сега още и колеги инструктори, за предложението на Уваров. А после и за странната връзка на Рейтинга, и в частност техния клуб, със силовите структури.

— Винаги ми е било интересно как правителството може да не знае за живеещите под носа му бойци от нивото на Сенсеич — отбеляза Тьома. — Но явно нещата не са толкова прости, те някак си си сътрудничат.

— По един или друг начин — съгласи се Алекс. — Но не виждам смисъл да гадаем, ако можем да получим цялата информация от първа ръка. Когато Сенсеич се върне, ще ни разкаже всичко. Във всеки случай поне се надявам.

В рамките на половин час всички ученици си тръгнаха, а приятелите останаха в залата, за да починат и да обсъдят преминалите

тренировки.

— При нас всичко беше доста просто — каза Тъома. — След като демонстративно натупах онези двамата и ги изгоних от залата, останалите се държаха в рамките на допустимото. В групата са събрани хора от различни ведомства, така че всяко съревнование между тях се превръща едва ли не в противопоставяне до загуба на съзнание. Така че приветстваха кросфит комплексите и пистата с препятствия.

— Надявам се, че сме имали право да изключваме ученици — все още съмнявайки се, каза Даня.

— Е, ако са си платили, ще им върнем парите — уверено отвърна Тъома. — Знаете как пишат по баровете — „можем да откажем обслужване без обяснение“. А тук дори има основателна причина — те са идиоти.

— Между другото, за идиотите! — спомни си Машка. — Анастасия ми каза, че искала да ме спре не за да се застъпи за онзи нахален младеж. Оказва се, че той бил син на някаква важна клечка от ФСБ и може да ни създаде сериозни проблеми.

— Между другото, забравих да попитам за тази твоя нова приятелка — поинтересува се Даня, благополучно игнорирайки всичко, което каза Машка. — Тя наистина ли е звезда?

— Веднага се вижда, че се интересуваш само от твоя баскетбол — погледна го пренебрежително момичето. — Анастасия е легенда! Първата рускиня, спечелила световна титла в UFC! Аз дори получих автограф от нея.

— Гледал съм няколко нейни боя — потвърди Алекс. — Много техничен боец. Изненадан съм, че с нейните доходи продължава да работи в силовите структури. На инат?

— Въпрос на принцип — сви рамене Машка. — Цялото й семейство са военни. Но сега не говорим за това. Бащата на този младеж наистина може да ни създаде проблеми.

Алекс скептично изсумтя.

— Спомни си кого тренирахме днес. И всички тези хора познават и уважават Сенсеич. Мисля, че той може да се справи с всеки проблем.

— Да, ако поиска — усмихна се Машка.

Тук Алекс беше принуден да признае, че е права. Основният принцип на Сенсеич беше да създава трудности на учениците, а не да

им помага да се справят. Както някога научи Алекс на сатори, като го хвърли във водата и го принуди сам да излезе от нея, така действаше като цяло с всички ученици.

— Появи ли се Сенсеич, ще обсъдим всичко с него — обобщи Тьома и попита малко смутено: — Между другото, Елена още ли не се е върнала, някой виждал ли я е?

Даня и Алекс уморено въздъгнаха.

— Ох, кой за какво — хвана се за главата Машка. — Вие правете каквото искате, аз отивам да поплувам. Спешно трябва да разпусна.

— Днес ти си героят на деня — отбеляза Алекс. — И с двете групи се справи без никакъв проблем. Вече ти ще бъдеш главен инструктор, от чийто глас учениците посивяват на мига.

— Няма проблем — съгласи се момичето. — А сега главният инструктор ви заповядва да си вземете банските и да отидете в басейна! — тя замечтано завъртя очи. — Освен това там имаме и джакузи...

— Страхотна идея! — съгласиха се с нея момчетата.

След почивката в басейна приятелите съвсем се отпуснаха и решиха, че за днес им стига. Оказа се, че да тренираш други хора не е толкова лесно и най-важното, е много енергоемко. Още повече че Сенсеич и Елена така и не се върнаха, тоест момчетата бяха оставени на самите себе си.

След късния обяд Алекс си спомни, че него го чака още един ученик, и се обади на Смирнов, за да му напомни за вечерната тренировка. Той планираше да се възползва от специализираното оборудване в залата — круши, лапи и ръкавици, за да започне най-накрая сериозна подготовка на приятеля си за двубоя със Стас Рогов. Уви, дебелият по някаква причина не вдигаше телефона и не отговаряше на съобщенията.

„Много странно — помисли си Алекс. — Може би трябва да го посетя и да разбера какво става?“

Но скоро Смирнов все пак се появи с кратко съобщение:

„Извинявай, днес все още се чувствам зле, ще си легна и ще се чуем утре.“

Алекс интуитивно усети, че дебелият по някаква причина лъже, но в момента не можеше да направи нищо по въпроса. Разбира се, имаше вероятност Смирнов наистина да се чувства зле, но това повече

приличаше на банална хитрост. Или страх. Може би първоначалният порив е минал, той е започнал да мисли за предстоящата подготовка и за самия бой и просто се е уплашил.

„Дори не си мечтай — заплаши мислено приятеля си Алекс. — Ще те хвана за яката и ще те заставя да тренираш.“

Днес обаче Алекс имаше достатъчно неща за правене и без Смирнов, например, струваше си да започне да се подготвя за следващия изпит.

Но в мига, в който отвори конспекта за изпита, Даня надникна в стаята.

— Ей, идваш ли да поиграем манчкин^[2]?

Да, имаше и по-важни неща от изпитите: да чисти пъпки и да минава нива!

— Разбира се, че идвам! — веднага скочи от масата Селин.

* * *

След напрегната игра, в която всички благополучно загубиха от Даня (може би този гад някак си беше използвал предвиждане, но не точно), Алекс излезе на вечерен джогинг. Беше вече доста след полунощ — най-доброто време да тичаш по пустите улици и да си проясниш малко главата. Също един вид медитация. Само че ако класическата медитация прочистваше главата, то бягането помагаше да избягаш от лошите мисли, да догониш добрите и да издухаш като вятър излишните.

— Хей, бъди внимателен — изпрати го с поглед Иван. — Сам знаеш, че има няколко човека, които мечтаят да се разправят с някой от клуб „Рижия дракон“.

— Едва ли тези момчета ще седят денонощно някъде наоколо да ни следят — махна с ръка Алекс. — Още повече че ти тогава сериозно ги изплаши с шегите си за счупени крака.

— Шеги? — неразбиращо попита охранителят. — И не, не говоря за тази дреболия. Забрави ли, че вашият учител скоро ще има бой в Рейтинга. Може би неговият опонент ще иска да окаже натиск върху Виктор, причинявайки вреда на негов ученик. Или някой просто реши да пробва нов участник в Рейтинга.

— Добре — спря на вратата Алекс. — Мога ли да бягам? Или външният свят е прекалено опасен?

— Бягай, разбира се — махна с лапа едрият мъж. — Просто те предупреждавам за всеки случай, да се оглеждаш по-добре. Аз няма да те спасявам, ако стане нещо, скоро трябва да ми донесат пица.

„Сякаш имам нужда от теб да ме спасяваш — раздразнено си помисли Алекс. — И сам мога да се справя, ако стане нещо.“

Минавайки покрай стоящия до вратата електрически скутер, той хвърли поглед към Иван и си помисли, че няма да е толкова лесно да изпълни желанието на Машка.

— Няма да ти дам да го караш — подхвърли Иван зад гърба му, сякаш му четеше мислите. — Скъп ми е като спомен за похарчените пари. Така че дори не си помисляй за него.

По гърба на Алекс пробягаха мравки.

— Наистина странен тип — измърмори той под нос, когато се отдалечи достатъчно от сградата на тренировъчния център. Иван като нищо би могъл да чуе и шепот от разстояние стотина метра.

Слагайки слушалките, Алекс пробяга по плейлиста и пусна подходяща песен на групата „Гран Кураж“.

Идеално.

Той веднага ускори, стараяйки се да остави охранителя и глупавите му шеги възможно най-далеч зад гърба си. Сякаш по заповед заваля ситен, едва забележим дъждец, който бързо превърна асфалта в плътни черни огледала. Ако бягането и дъждът не помогнеха да отмие всички ненужни мисли, тогава нищо нямаше да помогне.

„Какво правя? Доскоро буквално мечтаех да бъда до Корольова, дори не като неин приятел, а просто като съученик, но след боя с «рептилоида» това чувство някъде изчезна. Изпари се, сякаш никога не го е имало. Да, все още ми е приятно да ѝ се възхищавам и изпитвам много топли чувства към нея, но онова маниакално желание, заради което дори се прехвърлих в друг институт, вече го няма.“

Той прескочи някаква ниска ограда и потъна в малък, добре поддържан парк.

„А Машка? Защо толкова я ревнувам? Ние сме просто приятели. Тя никога не е предизвиквала в мен такива силни и остри емоции като Настя. Аз не съм персонаж в популярен фентъзи роман, в който героят

събира цял харем и обича всяко едно от момичетата си, а в отговор го обичат и те. Живеем в реалния свят, по дяволите!“

Мислите за двете момичета блуждаеха в главата на младежа, вкопчваха се една в друга и изобщо не искаха да се събират в последователна и разбираема картина.

„А може би всичко е свързано с психоматрицата на «зубрача»? Когато започвах да работя върху емоциите си, подсъзнателно може да съм използвал образа на Настя като една от котвите. Оттук и силната привързаност. Добро обяснение? Е, това може лесно да се провери, като превключва към псевдоличността на Алексей.“

Вярно, Алекс отлично помнеше думите на своя дух пазител, че сега не бива да превключва в режим за потискане на яростта, но ако го направи само за няколко минути, то нищо ужасно не би трябвало да се случи. Или да изчака, докато Елена събере всички съставки за магическата отвара за пречистване и едва след това да се заеме с подробно изучаване на вътрешния свят?

„Ще рискувам!“ — реши Алекс.

Да се пренастрои на другата личност беше дори по-лесно по време на монотонно тичане, отколкото ако стои неподвижно. И веднага щом Алексей Селин започна да мисли за момичетата, за да сравни усещанията, той почувства толкова силна омраза, че едва не се спъна на равно място. Дори насочените към него отрицателни емоции на Костя не бяха толкова силни.

Той рязко спря и се огледа, като бързо определи откъде идва такава силна вълна от омраза. След това Алекс се върна към нормалното си състояние. Предпочиташе да срещне толкова агресивен враг в пълна бойна готовност.

— Ей! — извика Алекс, вглеждайки се внимателно в полумрака на градинката. — Излез!

В дадения момент на Алекс повече му се искаше просто да е сгрешил и никой да не го преследва. Уви, храстите се размърдаха в отговор на неговия вик и пред Алекс се появи тъмната слаба фигура на млад човек.

— Най-накрая ме забеляза — насмешливо каза той и бавно излезе на светлината.

Бръснатият до голо младеж изглеждаше на възрастта на Алекс, но тялото му беше неестествено слабо, сякаш горкият не се беше

хранил от няколко месеца. Костеливите му ключици стърчаха изпод тънката лятна риза, а остриите му скули правеха лицето му да изглежда като покрит с кожа череп от класната стая по биология в гимназията.

— Кой си ти? — недоволно попита Алекс.

Ако омразата на Костя беше поне разбираема, то що за човек стоеше пред него сега, Алекс нямаше представа. Въпреки че, след като го огледа малко, той си помисли, че може и да е виждал това лице някъде. Може би случайно, сред много други? Въпреки че ако преди този младеж не е изглеждал като ходещ скелет, то лицето му би могло да е много по-различно.

— Изглежда Виктор на нищо не ви е научил. Или вие сте се оказали просто прекалено бездарни? — с усмивка попита мършавият младеж.

— Познаваш нашия учител? — напрегна се Алекс.

— Учител... — изплю младежът. — И много от вас ли е научил — този учител?

Алекс се вгледа в лицето на странния човек и се помъчи да разбере къде може да го е виждал. Освен това тези тънки ръце и крака, стърчащи от панталоните и ръкавите на тениската, изглеждаха толкова болезнено, че той просто не можеше да види сериозна заплаха за себе си в младежа. Но Алекс много добре помнеше, че яростта, излъчвана от този тип, се усещаше като изключително голяма и смъртоносна опасност, а това беше много странно.

— Много — отвърна спокойно Алекс. — Имате претенции към Виктор?

— Претенции? — направи гримаса младежът. — Не. По-скоро съм недоволен от неговия избор. Разочарован. Вие сте безполезни. Боклук.

Алекс започна да се ядосва.

— Слушай, скелет, кажи какво искаш?

— Нищо особено сложно. Просто да докажа, че изборът на Виктор е грешен.

В следващия момент кльоцавият с изненадваща скорост преодоля няколко метра, които ги разделяха, и удари Алекс в лицето. Въпреки че той беше готов за атаката, всичко, което успя да направи, беше да измести малко главата си, да постави рамото си и да смекчи

удара. Въпреки това имаше чувството, че са го ударили с бейзболна бухалка.

От очите му изхвърчаха искри. Алекс само по чудо се задържа на крака и успя да влезе в сатори, преди противникът му да нанесе следващия удар в стомаха. Този път Алекс с усилие, но успя да реагира, като постави блок. Ударът се оказа толкова силен, че го отхвърли няколко крачки назад.

„Откъде в него толкова сила?“ — удивено помисли Алекс, докато трескаво се опитваше да измисли какво да прави по-нататък — да бяга или да приеме боя.

— Е, помага ли ти твоят дух пазител? — насмешливо попита младежът. — Удостоили са те с честта да станеш част от клона на дракона. И какво постигна?

— Наскоро издържах изпита по висша математика с отличен — криво се усмихна Алекс, опитвайки да се справи с лекото замайване. — Какви претенции имаш към мен? Ние дори не се познаваме.

Кльоцавият се засмя.

— Ех, Лъоха, Лъоха. Всъщност преди дори бяхме приятели. Макар че сега това няма никакво значение.

— Стас? — най-накрая се досети Алекс. — Ти нали напусна града...

— Спомни си все пак — изсмя се младежът. — Да, родителите ми ме отведоха преди почти десет години. Виктор ги убеди, че така ще е по-добре. Отърва се от мен.

Селин се опита да разбере за какво говори този, както се оказа, стар познат, но засега логиката пасуваше.

— Но защо ме нападаш?

— Ще докажа на Виктор, че съм най-силният и че беше голяма грешка да се откаже от мен. Както и че учениците му са слаби и безполезни — изсъска момчето. — И ще започна с теб.

Стас се хвърли в атака, нанасяйки десетки удари на Алекс. Движенията му бяха доволно прости, но твърде бързи за Селин дори в състояние сатори. Освен това ръцете и краката на младежа се оказаха тежки като камък, нанасяйки травми дори при успешен блок. Ако това беше техника „желязна риза“, то явно беше на много по-високо ниво от тази на Тьома.

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент“ — започна да повтаря Алекс като мантра, стараяйки се да се потопи възможно най-дълбоко в сатори и да ускори възприятията си.

— Хайде, покажи силата си, проклет слабако! — извика, пръскайки слюнка, младежът, продължавайки да атакува Алекс.

Хряс!

Алекс постави поредния блок с ръка — и изведнъж костта му просто не издържа на удара и се спуска, изстрелвайки жестока болка по нервите. Пред погледа му моментално причерня, но дори през мъглата Алекс продължи доста успешно да се отбранява.

„Той наистина иска да ме убие!“ — осъзна най-накрая.

Като не измисли нищо по-добро, той опита да се обърне към силата на дракона, мислено призовавайки Рон-Тиан, но по някаква причина, точно когато наистина беше нужно, не му се получи.

Още един удар и ранената ръка окончателно се счупи, увисвайки безпомощно покрай тялото. Алекс вече не можеше ефективно да се отбранява само с лявата ръка и веднага беше съборен от силен удар в челюстта. Стас сякаш умишлено се опитваше да нанесе колкото се може повече поражения и постоянно се целеше в главата. Скачайки върху Алекс, плешивият с тържествуващ смях замахна, явно възнамерявайки да превърне лицето на противника си в каша, но изведнъж самият той получи удар с такава сила, че просто беше отнесен в храстите, разположени на около пет метра разстояние.

Алекс лежеше, неспособен да помръдне от болка, но беше безцеремонно хванат за яката и изправен на крака.

— Казах ти да внимаваш — раздразнено каза Иван. — Заради теб сега пицата ми изстива. Знаеш ли, че студената пица дори наполовина не е толкова вкусна, колкото топлата?

Алекс се мъчеше да фокусира погледа си върху лицето му.

— Съжалявам... тъ-тъ... моя грешка.

След като провери зъбите си с език, Алекс с облекчение се убеди, че като че ли всички са на мястото си, а когато Иван го пусна на земята, веднага погледна към храстите:

— Надявам се, че не си го убил?

Иван леко озадачено погледна Алекс.

— Странна загриженост за някой, който току-що се е опитал да те убие.

— За нещо си прав — неохотно призна Алекс, страхувайки се дори да помръдне наранената си ръка. — Можеш да му счупиш краката, както обичаш.

— О, той отдавна избяга — изсумтя Иван, като внимателно погледна към мястото, където хвърли младежа. — Пъргаво хлапе. И много опасно.

Изненадан от думите на охранителя, Алекс докуцука до храстите и погледна през тях. Тухлената стена на къщата зад храстите изглеждаше така, сякаш кола се е блъснала в нея, а в дупката смътно се отгатваше човешки силует. Алекс се ужаси: с каква сила трябва да е бил ударът и най-важното, как тънкото тяло на Стас е успяло да го издържи?

— По дяволите — не се сдържа той. — И благодаря.

— Няма за какво, това ми е работата — спокойно отвърна Иван и сложи тежка като пудовка ръка на рамото на Алекс. — А сега да отидем за пица.

Алекс изразително погледна към пострадалата си ръка.

— Ръката ми е счупена, а може би и още няколко ребра.

— Е, не са краката — логично отговори Иван.

— Разбрах — въздъхна Алекс и се намръщи от болка. — Щом казваш пица, нека е пица.

---

[1] персонажът е измислен. ↑

[2] настолна ролева игра с карти — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Продавачката в пицарията гледаше Алекс с откровен ужас. Като цяло човек можеше да я разбере, защото лицето на младежа представляваше един непрекъснат хематом и се увеличаваше буквално пред очите ѝ. Заедно с висящата безпомощно ръка и изкривената благодарение на силната болка в ребрата стойка той изглеждаше така, сякаш е попаднал под колелата на автомобил.

— Добре ли сте? — жалостиво попита жената, без дори да забележи как е изпуснала книгата на масата.

Алекс неволно забеляза, че това е някакъв женски роман с ефектна дама и полугол мъж на корицата. Но негова работа ли беше какво четете тази жена?

— Да, всичко е наред с него — увери я Иван, хвърляйки бърз поглед към леко олюляващия се младеж. — Дайте ми голяма пица „Четири сирена“, кола и тази розова поничка.

Продавачката въведе поръчката и предпазливо попита едрият мъж, гледайки го със смесица от страх и възхищение:

— А приятелят ви ще иска ли нещо?

Иван се замисли за секунда.

— Имате ли млечни шейкове?

— Не.

— Тогава не иска нищо. Мисля, че вече е толкова подпухнал, че челюстта му няма да се движи.

Здравенякът беше прав: адреналинът отстъпи и Алекс изведнъж осъзна, че е получил значително повече травми, отколкото първоначално е мислил. Челюстта му най-малкото беше изкълчена, а в главата му звънеше така, че наистина не чуваше много мудните си мисли.

— Тогава може би трябва да отиде в спешното? — съчувствено предложи жената.

— До сватбата ще се оправи — Иван погледна скептично лицето на Алекс. — Макар че, да, каква сватба с такава физиономия... Трябва, предполагам, все пак да го закарам.

Алекс все още беше леко замаян от болката и сътресението, затова изобщо не реагира на шегите на Иван. Всичко, което искаше сега, беше да легне в леглото и кротко да умре. Или поне да потъне в дълбок сън. Освен това да движи челюстта си наистина беше много болезнено, за да спори с охранителя.

— Разбира се, непременно го заведете — веднага се съгласи жената. — Аз ще помоля по-бързо да направят пицата.

— О, няма нужда да бързат — с едва забележима усмивка каза Иван.

Жената все пак отиде в кухнята, за да пришпори готвача.

— „Глупаците умират в полунощ“ — прочете Иван на глас заглавието на лежащата на масата книга. — О, виж, почти като за теб. Малко закъсня с бягането си.

— Ииот... — не издържа и изфъфли Алекс през стиснати челюсти.

— Ха — насмешливо отвърна Иван, — колко сме обидчиви. Щом си позволил да те подредят така, сега ще търпиш. Освен това вече извиках специалисти в центъра, които веднага ще възстановят хилавото ти телце.

— Коо?

— Кого? Клуб „Небесната сфера“. „Чистите“, специализирани в медицината. Те май вече лекуваха ваш приятел, онзи, който напусна клуба.

Алекс разбиращо кимна и веднага се намръщи от болка. Той помнеше чудесата на алтернативната медицина, които възстановиха изгорялата кожа на Костя за рекордно кратко време. За съжаление Костя напусна клуба твърде бързо и момчетата нямаха време да разберат какви магически манипулации са извършили с него. Но изглежда сега Алекс щеше да има възможност да се запознае с методите на „Небесната сфера“ лично.

— Плащай пицата и да тръгваме — заповяда Иван, когато жената донесе кутията.

— Као?! — възмути се Алекс.

— А ти какво си мислеше? — ухили се Иван. — Плащай си за спасението.

Изглежда съчувствието беше напълно чуждо за здравеняка. По-скоро дори напротив, той получаваше искрено удоволствие от тормоза

над пребития младеж. Решавайки да не губи време и енергия в спорове, Алекс мълчаливо плати с картата, взе кутията с пицата в здравата си ръка и закуцука към изхода.

Жената изпрати с шокиран поглед момчето и мъжа, дори за момент си помисли да се обади в полицията, но в крайна сметка реши, че това не е нейна работа. Здравенякът изглеждаше твърде опасен, а и нямаше усещане, че битият се страхува сериозно от звероподобния си и много мъжествен спътник.

— Това определено не е моя работа — реши накрая жената за себе си, взе книгата от масата и продължи да чете.

За щастие на Алекс, пицарията не беше много далеч от тренировъчния център и мъките му не продължиха прекалено дълго. Да, скоростта, с която се придвижваше, също не беше много висока, но Алекс издържа това изпитание с гордост, дори нито веднъж не изруга. Вярно, много искаше, но челюстта му толкова се беше подула, че му беше по-лесно да мълчи.

— Ето, вече дойдоха за теб — отбеляза Иван и посочи паркираната пред тренировъчния център кола с червен кръст.

— Линейка? — изненада се Алекс.

— А ти катафалка ли искаш? — засмя се Иван. — Засега май е рано.

— Но рейтинг...

Иван уморено въздъхна.

— Какво да правят, да не работят ли? „Небесните“ всички без изключение са в медицината, без специализирано образование в тяхната работа си просто за никъде. Или си мислиш, че лекуват всичко с магия?

На Алекс му оставаше само отново да замълчи. Той изобщо не се беше замислял как точно лекарите на Рейтинга са възстановили кожата на Костя. Изненада се от толкова бързото и пълно излекуване, но нищо повече. А сега възникна напълно логичния въпрос: колко време ще отнеме възстановяването на ръката и челюстта му и как точно ще се случи?

Вратата на линейката се отвори и една стройна, тъмнокоса жена на около четиридесет години в бели дрехи излезе да ги посрещне. Въпреки пълната липса на грим и това, че една трета от лицето ѝ беше

покрита с очила в масивна рамка, тя изглеждаше много, много сладка. Един вид Моника Белучи от медицината.

— Виждам, че сте наш клиент — усмихна се тя.

— О, не, той винаги си изглежда така — ухили се Иван.

— Няма нищо смешно — неочаквано строго го срязва жената. —
Наясно ли сте с тарифите ни?

— Разбира се — кимна Иван, вземайки пицата от Алекс. —
Нататък си сам, за днес работата ми приключи.

— Таифи? — мигом застана нащрек Алекс.

Беше глупаво да разчита, че стандартната застраховка включва алтернативна медицина. Но жената говореше с такъв тон, сякаш продаваше порше на собственик на лада, и Алекс сериозно се уплаши дали ще има достатъчно пари, дори като се вземе предвид победата в двубоя за Рейтинга.

— О, няма нужда да се изнервяш — подхвърли през рамо охранителят, сякаш усещаше напрежението на Алекс. — Така със сигурност няма да преживееш нощта. Лечението се заплаща от клуба.

— Хайде, момче — меко каза жената. — Ще те възстановим за нула време.

„За нула време?“ — скептично си помисли Алекс, но предпочете да запази въпроса за себе си.

Когато Иван се насочи към входа на тренировъчния център, насреща му изскочи Машка. За секунда тя замръзна на стълбите, гледайки невярващо Алекс, след което се втурна към него.

— По дяволите, кой те подреди така?! Добре ли си?!

— Ноом... — смутено измуча Алекс.

Изобщо не искаше да се показва в такъв вид на Машка. Откакто тренираше и участваше в боеве, може би за пръв път Алекс получаваше толкова сериозни травми, а лицето му, смътно различимо в отражението на страничния прозорец на линейката, изглеждаше просто ужасно.

— Глупости, това далеч не е нормално! — шокирано възкликна момичето, докато внимателно оглеждаше младежа от всички страни и предпазливо докосна лицето му с върха на пръстите си. — Кой го направи?!

— Сас... — малко смутено изфъфли Алекс в отговор.

— Кой, кой? — изненадано повтори Машка.

Алекс въздъхна тъжно, извади телефона си и написа съобщението на екрана:

„Ще ти разкажа по-късно, когато се върна. Добре съм, просто получих няколко удара.“

— Това само няколко удара ли е?! — възмути се Машка. — По теб няма здраво място! Така че идвам с теб.

Жената от „Небесната сфера“ успокояващо плъзна ръка по гърба на момичето.

— Не се притеснявайте, бързо ще възстановим вашето момче, ще изглежда по-добре от преди.

Машка веднага се отдръпна от Алекс.

— Какво говорите, той не ми е гадже. Ние сме просто приятели.

— Да, разбира се — разбиращо се усмихна жената. — Както и да е, трябва да побързаме. Младежът ще остане да пренощува в клиниката, а можете да влезете в нея само в часовете за посещения, от пет до осем вечерта. Ето ви визитна картичка, обадете се утре и посетете вашия... приятел.

С очевидно нежелание Машка все пак остави Алекс сам, като поиска обещание веднага да ѝ пишат за резултатите от прегледа в клиниката. В линейката го настаниха на стол, дадоха му пакет с лед за челюстта, инжектираха му огромна спринцовка болкоуспокояващи и му заповядаха да мълчи. Изглежда никой не се интересуваше къде и как е получил травмите, което нямаше как да не радва Алекс. От друга страна, той не можеше да говори много, а жената не бързаше да завърже разговор, така че пътуването се получи доста скучно. Той дори телефона си не можеше да извади, защото държеше лед с единствената си здрава ръка.

Скоро Алекс беше закаран в най-обикновена клиника. По-точно не съвсем обикновена, а максимално съвременна, разположена в чисто нова стъклена сграда, с хеликоптерни площадки и огромен красив парк около нея. Може би на такова място биха могли да се лекуват президенти, а не обикновени студенти. А и колите на паркинга бяха само маркови, лъскави и или прилепнали към асфалта „спортни“, или стремящи се да заемат две паркоместа джипове. Впрочем приятелите вече бяха идвали тук, когато посетиха Костя, но тогава Алекс наистина не се замисли за цената на медицинските услуги, предоставяни от такова луксозно място.

„Сега споменаването на цените ме плаши още повече — ужаси се Алекс. — Надявам се, че Иван не се е шегувал и Сенсеич наистина ще плати лечението.“

— Както виждаш, условията при нас са най-добрите — увери го жената, кимайки към огромната сграда. — Сега ще те прегледаме и ще видим доколко зле е всичко. Във всеки случай определено няма да останеш тук повече от седмица.

Седмица?!

Виждайки ужаса в очите на Алекс, жената меко се усмихна.

— А ти какво си помисли? Дори с просто око виждам, че имаш счупени челюсти, ребра, дясна ръка и ключица. Нормалните хора от такива травми биха се лекували с месеци.

Може би беше права. Алекс опита да не се замисля сериозно колко силно е пострадал. А сега, когато болката беше заменена от вялост и отсъствие на каквито и да са усещания, той започна подсъзнателно да смята нараняванията за твърде незначителни.

Колата влезе във вътрешния паркинг, жената много здраво хвана Алекс под здравата му ръка и го поведе към асансьора. След като се качиха на първия етаж, те преминаха през просторна приемна и веднага влязоха в един от кабинетите. Без излишни въпроси, анкети и дори документи веднага му направиха рентгенова снимка на цялото тяло. Най-обикновен, макар и компютърен, но все пак рентген. По някаква причина Алекс смяташе, че лекарите на Рейтинга използват по-екстравагантни методи. От рода на изучаване на биополето или поне някаква акупунктура.

— Да, както и очаквах — заключи жената, гледайки снимката на екрана. — Две пукнати ребра и едно счупено, фрактура на лъчевата кост, фрактура на долната челюст и изкълчена ключица. Тук си имал късмет.

Алекс вдигна палец и си помисли: „Да, аз съм голям късметлия.“

— За да не губим време, сега ще те вкараме в манипулационната, където ще ти наместим ключицата, ще поставим превръзка на ребрата и шина на ръката — жената неочаквано щракна с пръсти. — А, да, ти си от източен клуб! Учил ли си „желязната риза“? Можеш ли да усиливаш регенеративните си способности?

Алекс поклати глава в отговор.

— Жалко, щеше да е много по-лесно. А медитация?

— Аха.

— И така ще стане! Сега нека поставим всичко на място, а после ще задвижиш енергията по Малкия небесен кръг, това трябва да засили регенерацията. Утре с теб ще се заемат нашите специалисти, плюс специална диета, и след седмица ще си като нов.

Алекс очакваше да дойдат още лекари, но всички манипулации върху него извърши все същата жена. Тениската трябваше да бъде разрязана, тъй като беше невъзможно да се свали при счупена ръка и изкълчена ключица.

— Еха, два духа пазителя?! — изненадано възкликна жената, когато видя татуировките му. — Това изобщо възможно ли е?

Алекс не знаеше какво да каже.

— Все пак странни сте вие там, в „Рижия дракон“. Наскоро лекувахме от изгаряне едно момче от вашите, скоростта на възстановяване беше просто невероятна. След изгаряния от четвърта степен се възстанови за по-малко от седмица, кожата му стана като на бебе.

„Тя за Костя ли говори? — озадачено си помисли Алекс. — Той лежа в болницата почти две седмици. За такива наранявания това също е много бързо, но смятахме, че това е заслуга основно на специалните методи на лекарите от Рейтинга.“

За съжаление той все още не можеше да говори ясно и му оставаше само да слуша разсъжденията на лекарката. Между другото, Алекс дори не знаеше името ѝ.

— А това сладко момиче, излизаш ли с нея? — попита жената, опипвайки гърба на Алекс.

— Не, не — бързо отговори Алекс, изнервяйки се веднага.

Хоп.

С рязко движение жената някак изви и натисна рамото, после удари под лопатката и намести ключицата на мястото ѝ.

— Съжалявам, трябваше да те разсея, за да не напрягаш мускулите си — обясни тя. — Но за „просто приятелка“ тя беше твърде притеснена за теб, веднага се вижда.

„Ние се познаваме от деца, почти като брат и сестра сме — помисли си Алекс. — Нормално е да се тревожиш за толкова близък човек. Дори за гадняра Костя се тревожихме. А този подлец, ако жената наистина говореше за него, се оказва, че е можело да бъде

изписан седмица по-рано? Но защо тогава е останал тук толкова дълго? А и Сенсеич каза, че са му се обадили от болницата и са казали, че ще го задържат още един ден за някакви анализи. Мистерия.“

Той наистина искаше по-подробно да разпита жената за Костя. Дори мислеше да използва телефона за писане на съобщения, но все пак реши да го отложи. Някак си подобни разговори не бяха на място, а и сега искаше да си почине дори повече, отколкото да задоволи любопитството си.

— Утре ще се занимаем с челюстта, трябва малко да намалим отока. А сега ще те закараме в твоята стая, ще ти поставим система с витамини и ще извършим няколко процедури, за да ускорим възстановяването.

— Аха — отвърна Алекс.

Какво друго можеше да каже, без да си отваря устата?

Стаята на Алекс се оказа индивидуална, което нямаше как да не радва. Не по-лошо от луксозен хотел. Лягайки в леглото, той веднага написа на Машка, че всичко с него е наред, доколкото това е възможно с толкова много травми.

„И кой те нападна?! — веднага попита Машка. — Този проклет охранител само яде пица и не отговаря на въпроси.“

„Стас. Помниш ли момчето от нашата школа, което замина за Америка?“

На момичето ѝ трябваше известно време, за да разбере за кого точно става дума.

„Не знам за Америка, но той определено отиде някъде след трети клас, това го помня — спомни си тя накрая. — А този със сигурност ли беше Стас? Как изобщо те е намерил? Или случайно сте се срещнали?“

„Той ме следеше.“

„Защо?!“

„Познай.“

„Е, да, ясно защо. А за какво?“

„Изглежда има някакви сметки за уреждане със Сенсеич. Може би защото са го махнали от школата? Не знам. Във всеки случай всички трябва да внимавате, той може да започне да преследва и вас.“

„Нека само да опита, ще го накълцам на парчета!“

„Много е силен. Иван го удари с всичка сила, той прелетя около десетина метра, оставяйки вдлъбнатина във формата на човек в

тухлена стена, след което избяга. Мен след такъв удар изобщо нямаше да ме съберат.“

Вратата се отвори и се появи старец в бял халат. Класически нисък китаец с посивяла коса.

— Алексей Селин?

Алекс кимна и бързо написа на Машка, че при него е дошъл лекар да го преглежда.

— Отлично. Сега ще ви поставим система и с помощта на акупунктура ще настроим тялото ви на възстановяване.

„Китаец и акупунктура! — зарадва се Алекс. — Това вече повече прилича на нетрадиционни методи!“

Вярно, системата се оказа съвсем обикновена.

— Интересни духове пазители имате, тигърът и драконът са най-силните създания на духовния свят — отбеляза китаецът без никакъв акцент, докато разстилаше на масата черен вързоп с дълги тънки игли. — А цели два пазителя — това си е истинска рядкост.

— Аха — отвърна Алекс както обикновено.

— За да се издържи такова натоварване, трябва да имате много силна енергия. Сега ще видим доколко това ще ви помогне при възстановяването.

„Натоварване? За какво говори той?“ — удивено си помисли Алекс.

Въпросите ставаха все повече и повече, а той все още не можеше да ги зададе.

Половин час по-късно Алекс започна да прилича на екзотичен човек-таралеж, а някъде по средата на процеса той благополучно припадна.

— Интересна реакция — замислено каза старецът. — А трябваше да припадне веднага.

* * *

На сутринта Алекс се събуди, чувствайки се значително по-добре. Тялото продължаваше да го боли, но отокът на лицето беше спаднал и челюстта му беше по-подвижна. Дори ребрата вече не го прерязваха при всяко вдишване.

— Опа-опа — каза той на глас, проверявайки подвижността на челюстта си. — Проверка на връзката.

„Уау, ама че методи имат! — изуми се той. — Излекуваха ме за една нощ!“

Вземайки телефона от нощното шкафче, той с изненада видя, че екранът е пълен със съобщения за пропуснати повиквания: родителите, Машка, Даня, Тьома, сестра му, дори Смирнов. И не беше само това, денят от седмицата по някаква причина се беше изместил от вторник на четвъртък!

— Събудихте се! — възкликна младичка сестра, втурвайки се в стаята.

— Аха — по навик измърмори Алекс, но си спомни, че вече може да говори като човешко същество. — Колко време съм спал? Телефонът ми нещо се е повредил.

Стройното момиче малко се смути.

— Три дни.

— Леле! — ужаси се Алекс.

— Не се тревожете — побърза да го успокои сестрата. — Нормално е да спите едно денонощие след процедурите.

Селин отначало кимна, но бързо се усети:

— А три?

— Е... не много, честно казано. Но лекарят каза, че това дори е добре. Как се чувствате?

Алекс вече по-уверено раздвижи челюст, после си пое дълбоко дъх и сви рамене.

— Да, изглежда добре.

Момичето хвана ръката му в меките си длани.

— А ръката как е?

Едва тогава Алекс забеляза, че шината на счупената ръка липсва.

— Всичко е наред — смутено отвърна той.

— Това е невероятно! — възхити се момичето, опипвайки внимателно предмишницата му. — Доктор Алиев ще се зарадва!

— Алиев? Кой е това? Мен само някакъв китаец ме бодеше с игли, и аз припаднах.

Момичето се усмихна мило.

— Той не е китаец, а казахстанец.

„По дяволите, ама че лечение — кой знае защо се разстрои Алекс. — Няма мистериозни отвари, няма медитация, просто чиста съвременна медицина.“

След медицинската сестра се появи фалшивият китаец — доктор Алиев. Той дълго се въртя около пациента, измерваше пулса му, докосваше челюстта и ребрата му. След това се загледа в рентгенова снимка. Алекс само по чудо успя да изпрати съобщение на Машка, че с него всичко е наред. На родителите си засега реши да не звъни, защото не можеше на момента да измисли обяснение за изчезването си. Разбира се, той току-що се беше преместил, но това не означаваше, че може просто така да изчезне за три дни.

— Удивително! — възхитено възкликна „китаецът“. — Всичко се е възстановило напълно без никаква помощ! Дори челюстта се е върнала на мястото си.

— Какво искате да кажете — никаква помощ? — попита Алекс. — А тази ваша акупунктура?

— Тя беше само подготовка за лечението. Просто да се отпуснат мускулите и кръвта да се разпръсне, за да се улесни работата на специалистите. Но до тях така и не се стигна, процесът на възстановяване сам е започнал — „китаецът“ възхитено цъкна с език. — И то как само!

Алекс озадачено погледна лекаря, после рентгеновите снимки. Той не беше особено запознат с медицината, но можеше да види изцяло бяла ивица на мястото на наскоро счупена кост.

След прегледа най-накрая го оставиха за известно време сам и той успя да прочете всички получени съобщения. Притеснена основно беше Машка. От родителите си имаше само няколко позвънявания, което означаваше, че не е толкова страшно. Смирнов питаше кога е тренировката и защо Алекс не отговаря.

Сестрата донесе вкусна закуска, като предупреди, че главният лекар вече е на път за клиниката.

— Цял главен лекар? Толкова ли е сериозно?

— Разбира се — потвърди момичето. — Надежда Сергеевна беше много притеснена за състоянието ви. Именно тя ви доведе в понеделник вечерта.

„Тоест с линейката за мен е дошъл самият главен лекар на целия този огромен медицински център?! — Алекс едва не се задави с чая си.

— Защо такава чест? Или Сенсеич и тук има връзки, както в МВД и ФСБ?“

— Почивайте — мило му се усмихна сестрата. — Аз ще ви наглеждам.

Момичето си тръгна и Алекс започна да чете многобройните съобщения от Машка:

„Как си?“

„Дойде ли на себе си?“

„Какво се случи?“

„Можеш ли да говориш вече?“

„Идваме!“

„Сенсеич ни увери, че всичко с теб ще е наред, но ние все още сме много притеснени.“

„Сенсеич ни разказа за Стас. Той е...“

В стаята надникна непознат мъж в официален костюм.

— Извинете, вие ли сте Алексей Селин?

— Да — предпазливо отвърна Алекс.

В последно време непознати, които знаят името му, започваха да го напругат.

— Отлично! — мъжът отвори вратата и влезе в стаята. — Имам важна работа с вас.

ГЛАВА 7

Първият посетител на Алекс изглеждаше като най-обикновен, може дори да се каже, класически юрист от холивудски филм. Беше облечен в строг, но доста износен, очевидно ежедневен костюм в мръсносив цвят. Да, и лицето му изглеждаше много изтъркано, но живите и любознателни очи издаваха в посетителя не обикновен служител.

— Казвам се Генадий, аз съм един от съсобствениците на тази клиника. Как се чувствате при нас? — услужливо попита мъжът.

Съсобственик? Не така си представяше Алекс човека, притежаващ огромна модерна клиника, съвсем не така.

— Трудно е да се каже — честно отвърна младежът, докато бързо пишеше съобщение за Машка на телефона си. — Извинете, първо трябва да отговоря на приятелите си, те се притесняват за мен, изчезнах за няколко дни...

— Разбира се, разбира се, аз не бързам — увери го гостът.

Алекс отговори на Машка и в същото време хвърли поглед на съобщението на сестра си, която се оплакваше, че не я кани на гости. Изглежда родителите и сестра му така и не бяха разбрали, че той е в болница. Така беше най-добре, особено сега, когато всички травми вече са излекувани като с магия.

— И така, как ви харесва нашата болница? — повтори въпроса си мъжът, когато Алекс остави слушалката.

— В съзнание в най-добрия случай съм тук от няколко часа, все още не съм имал време да оценя степента на комфорт — призна Алекс. — От друга страна леглата ви са разкошни, проспях няколко дни. Макар че...

— Да, вашият случай се оказа много нестандартен — съгласи се мъжът. — Но вина, или по-скоро заслуга нашата клиника няма. Точно по този повод бих искал да говоря с вас.

Алекс се чувстваше много странно, лежейки на болнично легло пред мъж в официален костюм. Сякаш планираше да пише завещание или да плати огромна сметка. И още не се знаеше кое е по-лошо.

— Разбира се — предпазливо кимна Алекс.

Виждайки, че събеседникът му е леко напрегнат, мъжът бързо обясни:

— Имаме взаимно изгодно предложение за вас.

Подобно изказване изобщо не успокои Алекс, а само още повече го обърка. Но в дадения момент той можеше само да замълчи в очакване на обяснение.

— Вие имате просто удивителни способности за възстановяване — продължи Генадий. — Разбира се, ние вече от дванадесет години сме се препрофилирали да работим с участниците в Рейтинга, но дори на това ниво вашата самостоятелна регенерация е просто невероятна.

— И-и?

Алекс все още не можеше да повярва, че излекуването на травмите наистина е заслуга само на неговото тяло. Това е клиниката на Рейтинга, тук трябва да се използват невероятни техники за възстановяване! Откъде Алекс ще има такава регенерация, която може да изненада дори тукашните лекари? Той не е някакъв мутант или пришълец от космоса. Май е така.

— Наскоро вече имахме човек с подобни способности. Разбрах, че с Константин Ивлев сте от един клуб?

— Нещо такова — уклончиво отвърна Алекс.

Този разговор напругаше Селин все повече и повече. Разбира се, той не беше сигурен дали наистина има някакви специални способности, но просто така да даде да бъде изследван? Още повече че имаше голяма вероятност всичко това да е резултат от тренировките на Сенсеич. В този случай трябваше поне да съгласува подобни неща с него.

— С вашия приятел успяхме да постигнем споразумение. Той ни предостави възможност да проучим неговата регенерация в замяна на определени преференции, включително и финансови.

„Виж го ти Костя! Мислехме, че той тук страда от изгарянията, а тази гадинка е почивал в луксозна стая и дори е получил възнаграждение за това!“ — със смесица от гняв и възхищение си помисли Алекс.

— И все още не сте разбрали каква е причината за повишената му регенерация? — предпазливо уточни той.

— Уви — сви рамене Генадий. — Може би, като проучим двама души с подобна аномалия, ще съберем повече информация.

„Аха, мечтай си — помисли си Алекс. — Намерили морско свинче. Струва си, разбира се, да науча повече за техните изследвания, но преди да говоря със Сенсеич определено няма да се съглася с нищо.“

— Що за аномалия е това? Мислех, че майсторите в Рейтинга могат да се регенерират много по-бързо от обикновените хора — продължи разговора Алекс. — Има техника „железна риза“, както и много други.

Генадий въздъхна.

— Какво пък, аз така или иначе трябва да обясня защо изпаднахте в кома за три дни.

— Изпаднал съм в кома?! — повтори Алекс. — Казаха ми, че просто съм спал!

— Сестрата не е искала да ви плаши. Всъщност Надежда Сергеевна едва не уволни Алиев и вдигна на крак цялата клиника, опитвайки се да разбере какво точно се е случило с вас.

— И-и?

— Организмът ви е започнал активно самолечение. Единственото, което направихме, беше да ви вливаме витамини, актовегин и глюкоза.

Алекс трудно се сдържа да не каже още едно „и-и?“. Начинът на общуване на Генадий сякаш специално предполагаше много кратки и непълни отговори на въпросите. Постоянно му се искаше да го подкани да побърза.

Като не дочака друг въпрос от събеседника си, Генадий сам продължи с обясненията:

— Това е напълно различно от това, което използват другите наши пациенти. Всички майстори по бойни изкуства използват специални техники, медитации и напълно контролират процеса на възстановяване. Нашата задача обикновено се заключава в това да им помогнем с различни медикаменти и да облекчим протичането на процеса. По същество има три компонента на лечението: уменията и енергията на пациента, лекарствата и процедурите, които ускоряват възстановяването, и уменията на нашите специалисти. В някои случаи нашите лекари действително могат да лекуват травми и болести, но

само ако пациентът притежава достатъчно развит и „интелигентен“ организъм със запаси от „чи“.

Алекс два пъти си повтори наум думите на мъжа, за да разбере какво има предвид.

— Тоест не можете да лекувате обикновени хора, които не се занимават с бойни изкуства? — озадачено уточни той.

— Не става въпрос просто за бойни изкуства. А за работа с вътрешна енергия и определено развитие на разбиране и усещане на собственото тяло. Тоест точно това, което отличава участниците в Рейтинга от обикновените спортисти. Разбира се, ние лекуваме и обикновени хора, но нашите майстори могат само незначително да ускорят процеса на възстановяване и да укрепят организма на пациента, като вливат своята енергия чи. Но ние в никакъв случай не сме магически лечители от фантастични филми.

Алекс би поспорил с това, спомняйки си някои от способностите на участниците в Рейтинга. Би било глупост да се каже, че изобщо не приличаше на магия.

— Значи майсторите все пак могат да се възстановяват със същата скорост като мен? — уточни Алекс.

— Разбира се, че могат, и дори много по-бързо. Например, достатъчно силен майстор от Рейтинга дори без наша помощ би могъл да се възстанови от травми като вашите за един ден.

— Значи трябва да изследвате такива майстори!

— Там няма какво да изследваме — поклати глава Геннадий. — Всичко това са умения и способности, придобити през годините. А във вашия случай това е именно особеността на тялото, която, ако я разберем, бихме могли да издигнем медицината на ново ниво.

Звучеше малко обидно: там има умения и резултати от работата над себе си, а тук — само глупав природен дар. Да, и по отношение на медицината човекът някак твърде патетично говореше, явно го удряше на съвест.

— Направо на ново ниво? — усъмни се Алекс.

— Шансът е малък — съгласи се Геннадий. — Но си струва да опитате.

— Във всеки случай, преди да обсъдя този въпрос с главата на нашия клуб, не мога да обещавам нищо — предупреди Селин. — Ако той даде зелена светлина, тогава...

Генадий се усмихна за първи път от началото на разговора.

— Ние го информирахме за състоянието ви през всичките тези дни. Именно той ни подсказа, че не е нужно да ви извеждаме от комата, а просто да изчакаме. Нашият главен лекар Надежда Сергеевна първо него помоли за разрешение за провеждане на изследвания, и Виктор Тропов каза, че не вижда проблеми с това, ако можем да се договорим с вас.

Това вече беше наистина неочаквано. Лесното съгласие на Сенсеич говореше, че той не смята предполагаемите способности на Алекс за тайна на „Рижия дракон“.

„Значи той от самото начало е знаел, че ще се възстановя за няколко дни! — изведнъж осъзна Алекс. — Което пък означаваше, че той вероятно е много по-наясно с регенерацията от лекарите.“

— Кхм. Нямам намерение да се задържам в клиниката — веднага предупреди Алекс. — Имам работа на корем — изпити, тренировки...

— Не, не. Никой не ви моли да сте тук постоянно. Ние се интересуваме от изучаване на организма ви в дългосрочен план. Просто идвайте при нас, да речем, веднъж седмично за анализи и тестове.

Звучеше повече или по-малко приемливо.

— За колко дълго? — подозрително попита Селин.

— Максимум половин час. В замяна можем да ви гарантираме всякакви медицински услуги напълно безплатно. Курсове с витамини, лечение на всякакви травми, каквото пожелаете — говореше мъжът с такъв тон, сякаш четете рекламна брошура.

Алекс примижа скептично.

— Значи казвате, че при мен те се лекуват сами.

— Не чак толкова бързо, колкото с наша помощ. А и със сигурност вашите способности си имат определени граници, които ние, при необходимост, винаги ще помогнем да бъдат преодоленни.

Съдейки по ценоразписа на услугите в тази клиника, офертата изглеждаше много добра, но всъщност да го лекуват безплатно за тях пак си беше изгодно, защото това също щеше да е вид изследване. За миг на Алекс му се прииска да настоява за някакво заплащане, но да говори за пари след думите за развитието на медицината някак си му беше неудобно, а и изобщо не желаше да бъде като Костя. Но бързо намери друг вариант да поиска допълнителна компенсация.

— Съгласен съм, но при условие, че ще гарантирате най-доброто и безплатно лечение не само за мен, но и за останалите ученици от нашия клуб — решавайки, че това може да звучи прекалено нахално, Алекс набързо обясни: — Те са само няколко души.

— Няма проблем — радостно отговори Генадий. — Ще подготвя всички документи за получаване на VIP карти за нашата клиника, те ще ви бъдат доставени при първа възможност. И между другото, имаме отлична стоматология и протезиране, ще ви дадем семейна карта, за да могат да я ползват и вашите роднини. Както виждате, сътрудничеството с нас е много изгодно.

Алекс се опита да не покаже изненада, но знаейки цената на медицинските услуги, разбра, че щедростта на Генадий е просто безпрецедентна. Изглежда той сякаш се надяваше с помощта на Алекс да открие еликсира на безсмъртието.

— Колко карти са ви нужни? — уточни Генадий.

— Пет... — заекна Алекс. — Не, шест.

Може би трябваше да каже, че са необходими десет, но реши да не е толкова нахален. А няколко VIP лица в елитна клиника няма да са излишни, никога не се знае кой от приятелите може да се нуждае от спешна помощ.

— Добре — мъжът потърка доволно ръце. — По принцип, щом получите документите, можете спокойно да се приберете вкъщи. Всички травми са зараснали, вече сме направили необходимия брой изследвания. Дрехите ви са в гардероба, изпрани, сестрата ще ви извика безплатно такси до вашия дом.

„Това се казва обслужване!“ — възхити се Алекс.

— Благодаря, но ще изчакам приятелите си — отвърна той, преглеждайки съобщенията на телефона си.

Приятелите му вече бяха на половината път към клиниката и Алекс имаше страхотна възможност да си направи малка шега с тях. Те все още не знаеха в какво състояние след нападението се намира приятелят им от детинство.

— Тогава ми остава само да ви пожелаая хубав ден — завърши Генадий и, вече излизайки от стаята, изведнъж спря и добави: — Да, и имайте предвид, че нашата клиника, освен всичко друго, е безопасна територия. Никой от Рейтинга няма право да проявява агресия на

територията на клиниката. В краен случай вие винаги може да намерите тук убежище.

Звучеше, от една страна, обнадеждаващо, а от друга — плашещо. Алекс дори не можеше да си представи в какъв случай може да има нужда от убежище. Сега не искаше да мисли за това.

Веднага след като Генадий излезе, Алекс облекчено въздъхна, скочи от леглото, грабна дрехите си и като куршум се изстреля към личната си баня. Искаше да отмие миризмата на болницата, дори и да съществуваше само в главата му, защото, съдейки по състоянието на кожата си, явно някой няколко пъти се беше грижил за него. Оставаше му само да се надява, че не е била младата красива медицинска сестра... макар че може би по-добре тя, отколкото някоя баба или мъж-медик? Алекс дори за известно време се замисли сериозно над този важен въпрос, но в крайна сметка стигна до извода, че е по-добре просто да не знае кой и какво е правил с него, докато е бил в безсъзнание тези дни.

След като старателно се изми и освежи под душа, той се строполи обратно на леглото, облегна се на възглавницата и се загледа в тавана. Най-последно имаше време да помисли за събитията от снощи... макар че вече бяха минали толкова много дни, какво, по дяволите, снощи. Така или иначе в града неочаквано се беше появил стар познайник от детството с намерение или да набие, или да убие всички ученици на стария си треньор. Дявол знае откъде му е хрумнала такава идиотска мисъл, но това можеше да се научи само от него. Колкото и да е странно, Алекс повече го интересуваше не въпроса „защо?“, а „как?“. И по-конкретно, как точно Стас е станал толкова силен? Какво обучение е имал? И най-важното, защо Алекс и другите ученици на „Рижия дракон“ все още не са преминали през подобно обучение?

„Защо постоянно срещаме ученици от Рейтинга на нашата възраст или дори по-млади, но много по-силни от нас? — помисли си той раздражено. — И защо Сенсеич не е започнал обучението ни по-рано?“

Алекс започна да разбира защо Костя беше напуснал клуба: почувствал се е измамен след такава позорна загуба в първия си бой в Рейтинга. Толкова години тренировки и едва наскоро Сенсеич благоволи да им разкаже за съществуването на скрития свят на бойните изкуства и да започне да ги обучава на истински вътрешни

техники. Защо това не можеше да бъде направено по-рано? И дори да му зададе директен въпрос, Виктор Михайлович със сигурност нямаше да отговори. Е, разбира се, така или иначе трябва да попита. Както и да се опита да разбере какво не е наред с тялото на Алекс. Или, обратното, твърде „наред“, щом има толкова бърза регенерация.

„Може би съм нещо като върколак?“ — предположи Алекс, неволно усмихвайки се.

Но колкото повече мислеше за това, толкова повече въпроси възникваха. Дали Сенсеич навремето специално е подбирал ученици, притежаващи специални способности, или по някакъв начин сам ги е обучил? Както Алекс наскоро научи благодарение на духовете пазители, съществуваша определени рецепти за лекарства, способстващи развитието на вътрешната енергия. Възможно е в началото Сенсеич да ги е натъкнал с някакво древно китайско средство, което развива регенеративните способности на тялото? Или всичко това е резултат от появата на връзка с духа пазител? И точно, в случая с Алекс, дори с два духа.

Десет минути по-късно в стаята надникна и главният лекар на клиниката — същата жена, която докара пребитото му тяло с линейка. Тя изглежда наистина се безпокоеше за здравето на Алекс, а и явно Сенсеич също я вълнуваше. Във всеки случай, всеки път, когато се споменеше името му, погледът на жената леко се разфокусираше, а лицето ѝ придобиваше замечтано изражение. Макар че може и само на Алекс така да му се струваше. Във всеки случай жената много внимателно провери състоянието му и едновременно с това донесе обещаните от Геннадий VIP карти, и то не шест, а цели десет броя.

— И ако възникнат някакви въпроси, можеш да се обръщаш лично към мен, телефонът е на визитката — каза тя на раздяла, с което още повече изненада Алекс.

„Какво ли я свързва със Сенсеич? Как изобщо са се запознали и защо досега той никога не е споменавал за връзки в клиниката? — озадачено си помисли Селин. — Ще трябва да събера сили и да му задам всички тези въпроси. Защото се получава някак странно: ние все още не знаем неговите бъдещи планове и цели. А Елена и Иван — кои изобщо са те? Ние нищо не знаем за тях.“

Основният проблем беше, че Сенсеич твърде неохотно отговаряше на въпроси, свързани с Рейтинга. От момента, в който

разказа на учениците за Рейтинга, обучението в клуба като цяло прие много странна форма. Ако по-рано учителят показваше всички техники и обясняваше всичко от-до, сега обясненията започнаха да имат много общ, понякога напълно абстрактен характер. Дори Елена за една тренировка им даде много по-конкретна информация, отколкото Сенсеич им беше дал за последните две седмици. Разбира се, без да броим момента, в който той едва не удави Алекс, обучавайки го на прехода към състояние сатори. Всичко, което изискваше учителят от тях, беше повече да практикуват и медитират. Но за някакви тайни техники или нещо подобно и дума не обелваше.

Приятелите пристигнаха почти веднага след напускането на главния лекар. Машка първа нахлу в стаята му като ураган.

— Как си?! — възкликна тя, изтича и внимателно се вгледа в лицето му. — Какво ти направиха, че три дни не можеше да отговаряш на съобщенията ми?!

В същото време тя изглеждаше леко бледа, сякаш не е спала много или дори се е разболяла. Явно е била много притеснена за попадналия в болница Алекс.

— Здравсти, човече! — поздрави Тьома. — Как само ни уплаши!

Преди пристигането им Алекс се беше покрил с одеяло и планираше дълго и усърдно да се преструва, че умира, но виждайки лицето на Машка, реши да намали спектакъла до минимум.

— Просто травмите се оказаха по-сериозни, отколкото изглеждаха — опита се да изобрази скръбно изражение на лицето си той.

— Да, изглеждаше като котлет — нервно се пошегува Машка. — Накъде по-сериозно? Така, стоп, сега с лицето ти всичко е наред. Как така?! Дори и синини нямаш!

Преди да отговори, Алекс хвърли поглед към Даня.

— За мен ясно как пострадах, но ти откъде си получил синините? Кой те подреди така?

— О, нищо сериозно — махна с ръка баскетболистът. — Още не си видял моя противник.

— Аха, само че не беше противник, а противничка — изсумтя Машка. — И тя не пропусна нито един удар, просто чисто победи нашия „оракул“.

Даня се нацупи.

— Аз просто я жалех.

— Не сменяй темата — Тъома погледна Алекс с присвити очи. — Какво са ти правили тези три дни? И колко още ще лежиш тук?

— А травмите?! — поде и Машка. — Вече говориш нормално, значи челюстта ти все пак не е била счупена?

Алекс реши, че ще е твърде грозно да опъва нервите на приятелите си дълго време, затова демонстративно отметна одеялото и пъргаво скочи на пода.

— Та-да-ан! Излекуван съм — бодро заяви той. — По принцип можем да се прибираме вкъщи.

Приятелите изненадано се втрениха в него.

— А другите травми?! — шокирано попита Даня.

Машка скочи напред и внимателно опипа Алекс отстрани.

— Ребрата ти бяха счупени...

— Те също са оправени — усмихна се Селин. — Яко, нали?

— Тук могат да лекуват фрактури и рани само за няколко дни?! — възхити се Даня и неволно посегна към окото си. — А това... случайно да не махат и синини?

Тъома изразително показа с ръце стаята на Алекс.

— Нямах достатъчно пари за техните услуги.

— Е, може да имат някаква акция — изобщо не се смути Даня. — Поправяш счупени ребра и челюст — и получаваш безплатно лечение на синини.

— Между другото, като спомена — Алекс извади изготвените от Генадий VIP карти. — Говорих със собствениците на клиниката и ги убедих да ни дадат няколко VIP карти за безплатно обслужване. Така че можеш спокойно да отидеш и да поискаш всякакво лечение, без да плащаш.

— Сериозно?! — възхити се Даня, грабвайки една от картите. — Тогава ще отида веднага!

— Ей, спри! — извика му Машка. — Не се опозорявай, синина щял да лекува.

Момичето взе картата от обидения баскетболист и озадачено я завъртя в ръце.

— Лъошка, да не се шегувааш? Защо собствениците на клиниката изобщо биха разговаряли с теб?

— Една от причините е, че главният лекар на клиниката е жена и познава много добре нашия учител. Ти я видя, тя ме взе с линейката от тренировъчния център.

— Тази красавица? — изненада се Машка. — Първо дамата от „Диамантената котка“, сега тя... Нашият Сенсеич бил голям коцкар!

— Защо веднага „коцкар“? — възмути се Тьома. — Може би те просто имат взаимно изгодно партньорство. А и не е наша работа, честно казано.

Машка искаше да се възмути, но бързо се взе в ръце, спомняйки си, че има много по-важни теми за разговор.

— Как те излекуваха толкова бързо? — заплашително се обърна тя към Алекс.

Разбира се, Алекс не скри нищо и подробно разказа на приятелите си всичко, което чу от Генадий, включително и за своите догадки относно възможните причини за появата на такава невероятна способност за самолечение.

— Ще се побъркам... — бавно промълви Машка, сядайки на леглото и гледайки в пространството пред себе си.

— А такива способности само ти и Костя ли имате или ги имаме и ние? — хвана се за основната идея Даня. — Ако Сенсеич по някакъв начин ги е развил в нас, значи всеки трябва да ги има! — той изтича до банята и се погледна в огледалото. — Но засега не виждам голяма промяна.

— Мисля, че е време да зададем този и много други въпроси на Сенсеич — твърдо каза Алекс. — И този път извиненията, че трябва сами да разберем всичко, вече няма да минат.

— А сигурен ли си, че вече си изписан? — уточни Машка.

Момичето продължаваше да гледа Алекс, сякаш той всеки момент ще се сгърчи от болка и ще признае, че все още е травмиран и вълшебното изцеление е просто шега.

— Сега съм по-здрав, отколкото преди срещата със Стас — увери я Селин.

— Между другото, за него — веднага се напрегна Тьома. — Ако не е бил Иван, сега щяхме да ядем жито на погребението ти. Този Стас е просто луд психопат...

— Ще му разкажем всичко по пътя — прекъсна го Машка, хвана Алекс под ръка и го повлече към изхода. — Как си сега, не искаш ли да

хапнеш? С какво те хранеха през цялото това време? А, да, ти си бил в кома...

И едва тогава Алекс осъзна, че наистина е гладен. Също така установи, че му е дяволски приятно, когато Машка се притиска към него и обвива ръцете му със своите.

— Кхм — изкашля се той леко смутено. — Да, бих искал да хапна нещо...

Алекс реши да не ползва безплатното такси, тъй като колата на Даня беше паркирана долу. Натоварвайки се в нея, приятелите веднага започнаха да разказват на Алекс последните новини:

— След нападението срещу теб Стас се свързал със Сенсеич и казал, че е долетял в Москва, за да му докаже силата си. Преди години Сенсеич отказал да тренира Стас и той отишъл в друга школа по бойни изкуства, където нещо в него не се получило.

— Леле, не се получило! — възмути се Алекс. — Та той се е превърнал в проклето чудовище!

— Ти знаеш по-добре — сви рамене Тьома. — Но Сенсеич каза, че още в началото е видял някаква патология в него и е предпочел да прекрати тренировките.

Алекс присви очи.

— Мислех, че е напуснал школата, защото семейството му се мести в друг град.

— Да, но според него Сенсеич е този, който ги е накарал да предприемат този ход.

Алекс искаше да се присмее, но си спомни какви връзки в различни области беше демонстрирал наскоро техният учител и само разбиращо кимна. Като нищо той наистина би могъл да накара семейството на Стас да напусне града.

— И значи Стас ме нападна, за да покаже, че е станал по-силен от истинските ученици на Сенсеич — резюмира Алекс. — По принцип звучи логично.

— Логично. Но той нападна не само теб — навъсено каза Тьома. — Онези убийства. Момчетата от „Черната маймуна“ и „Нефритената котка“, той ги е убил. Искал да покаже, че се справя с противниците на клуба по-добре от нас. Изглежда в главата му е пълна каша.

— Да, определено е болен — намръщи се Алекс, спомняйки си изражението на лицето на плешивия и болезнено слаб младеж. Очите

му направо блестяха с фанатичен блясък, като на някакъв надрусан наркоман.

Машка изсумтя.

— И все още не си чул последните новини...

— Съдейки по тона ти, явно са лоши? — логично предположи

Алекс.

— О, да! — яростно потвърди момичето. — Нашият приятел от детството е убил още един човек.

— Кого пък сега?

— Един от инструкторите на „Огнената маймуна“ — отвърна Даня.

Алекс се замисли за секунда.

— Това май...

— Точно така — потвърди неизказаното предположение Тьома. — Клубът, с чиято глава ще трябва да се бие Сенсеич.

— Само не ми казвай, че и те обвиняват нас — намръщи се Алекс.

Машка потвърди опасенията му:

— Би било трудно да не свържат това убийство с нас, особено след като Стас е оставил рисунка на червен дракон на стената до тялото. Майсторът на „Огнената маймуна“ толкова се ядоса, че нахлу в нашия тренировъчен център. Или по-скоро се опита.

— Да, не стигна по-далеч от охраната — саркастично добави Даня. — Иван веднага го хвана и го изхвърли на улицата, като досадно котенце.

— Но сега двубоят със Сенсеич ще се проведе седмица по-рано и вече няма да е толкова приятелски.

— Ще се бият до смърт — отново се намеси Даня. — Факт!

— Но ние не сме виновни, че този психопат е убил някого! — възмути се Алекс.

— Аха, опитай се да обясниш това на главата на „Огнената маймуна“ — изсумтя Машка. — Този човек не чува нищо. А и Сенсеич прие предизвикателството му съвсем спокойно, дори не се опита да спори с него. Сякаш очакваше нещо подобно и беше сигурен в победата си.

— Според Елена Виктор Михайлович е много силен — напомни Тьома. — Не мисля, че трябва да се тревожим за него. Макар да е

малко странно, че толкова лесно влезе в конфликт поради толкова пресилена причина.

Тук Алекс беше съгласен с приятеля си: обикновено един разумен учител не би влязъл просто така в конфликт, така че поведението му изглеждаше малко странно. Във всеки случай, въпреки че Алекс все още не беше виждал Сенсеич в реален бой или дори в приятелски спаринг с бойци от Рейтинга, той беше сигурен, че техният учител ще се справи с всеки противник. Може би вярата в силата и знанията на Сенсеич все още оставаше непоклатимата основа на „Рижия дракон“. И дори скорошните съмнения на Алекс относно методите на обучение на учителя изобщо не повлияха на отношението му към Виктор Михайлович като цяло.

Приятелите се отбиха в едно кафене, обядваха подобаващо и чак след това отидоха в тренировъчния център. През цялото това време те си спомняха детските тренировки в школата по карате, в които Стас учеше с тях, а също така правеха предположения за възможните причини за появилите се в Алекс и Костя способности бързо да се регенерират. В същото време подготвиха много дълъг списък с въпроси за Сенсеич и планираха да не го пускат, докато не отговори на всеки от тях. Но при пристигането в центъра се оказа, че цялата тази подготовка е била напразна — техният учител просто не беше там.

— Пак ли?! — възмути се Алекс. — Къде постоянно изчезва?!

— Опитва се да намери и неутрализира хлапето, което те нападна — неочаквано отговори на риторичния въпрос Иван.

Охранителят, както винаги, седеше на гишето на входа с таблет в ръце и гледаше поредния сериал. Именно той каза на приятелите, че Виктор Михайлович не е дочакал завръщането им от клиниката и е тръгнал по свои си работи.

— Имаме толкова много служители по сигурността в нашия клуб — недоволно отбеляза Машка. — С техните възможности залавянето на този психар не би трябвало да е сериозен проблем.

— Малката, не се забърквай в неща, за които нищо не знаеш — сръза я Иван, като неохотно вдигна глава от таблета. — Всички мерки са взети, просто момчето умее добре да се крие. И като цяло, не стойте тук, отидете да се занимавате с тийнейджърските си развлечения, играйте на конзола или потренирайте нормално за разнообразие. Че вас всеки мелез от Рейтинга може да ви изпрати в болницата, аз не

мога да ви следвам през цялото време като някоя бавачка и да ви бърша кървавите сополи.

Колкото и да е странно, този път Алекс изобщо не се обиди на охранителя. Дали защото Иван наскоро спаси живота му, или заради горчивата истина в думите на здравеняка.

— И няма значение, че за Рейтинга научихме само преди месец?! — ядоса се Машка. — Никой не ни е подготвял за подобно нещо!

— Ти така мислиш — изсумтя Иван. — Неподготвен човек не би могъл да създаде връзка с дух пазител. Дори сред майсторите в Китай шансът за успех в най-добрия случай е шестдесет процента, а вие и петимата се справихте с тази задача без особени проблеми.

— Ъ-ъ... но на нас изобщо не ни казаха, че има шанс за провал — изненада се Тьома.

— И за смъртната опасност ли не ви казаха? — скептично уточни Иван.

— Смъртна?! — възкликнаха приятелите.

— А, явно казах твърде много — изсумтя охранителят и отново заби поглед в таблета. — Забравете.

Приятелите изведнъж осъзнаха, че част от въпросите към Сенсеич могат да опитат да пренасочат към Иван, особено след като сега здравенякът беше очевидно по-приказлив от обикновено.

— Иван, бихте ли отговорил на още няколко от нашите въпроси? — тихо попита Машка.

— Със сирене, хавайска и барбекю — веднага отвърна охранителят.

— Какво? — не разбра момичето.

— Донесете три пици и ще ви отделя пет минути от силно натоварения си график.

— Разбрахме се! — зарадва се Машка и изразително погледна Алекс. — Тичай.

— Хей, аз току-що излязох от болницата! — възмути се той.

— И се върна от нея по-здрав, отколкото си бил — изрецитира Тьома собствените му думи.

Изглежда приятелите все пак не му бяха простили леката преструвка в клиниката и Алекс наистина трябваше да бяга до пицарията, тъй като тя не беше далеч от тренировъчния център. Но

това беше малка цена за възможността да получат отговори на отдавна
назрели въпроси.

ГЛАВА 8

След като купи пиците, Алекс на бегом се върна в тренировъчния център, сериозно притеснен, че Иван може всеки момент да промени решението си да споделя полезна информация с тях. Определено трябваше да коват желязото, докато е горещо. Или, в тази ситуация, да се опитат да разприказват здравеняка, докато пиците са още горещи.

Приятелите все още го чакаха на входа.

— Да отидем в трапезарията? — предложи Алекс, като погледна скептично към бюрото на охранителя. Въпреки че на него нямаше абсолютно нищо, щеше да е доста трудно пиците да се сместят отгоре му и да могат петимата да хапнат нормално.

— Аха, и кой ще пази входа, умнико? — изсумтя Иван.

— Между другото, защо не наемете още няколко охранителя? — попита Машка. — Седите тук по цял ден.

Здравенякът грабна всички кутии с пица от ръцете на Алекс и ги постави на масата пред себе си. След миг той вече беше направил дебел сандвич от три вида пица и заби зъби в него.

— Търся — отговори, докато дъвчеше първата тройна хапка. — Не е толкова лесно да се намерят достатъчно силни бойци от Рейтинга, които да искат да работят като охранители, въпреки високото заплащане. А обикновени хора не ни вършат работа.

— А вие как се съгласихте на такава неблагоприятна работа? — не се сдържа и го подкачи Машка, с което веднага си спечели недоволните погледи на своите приятели. Да дразниш Иван в такъв решаващ момент, когато най-накрая е решил да сподели малко информация, определено не си струваше.

— Дължа много на Виктор — изненадващо неутрално отговори охранителят. — А и исках да си почина малко от безкрайните уби... — той отхапа следващия „сандвич“ от пици.

— От какво да си починеш? — подозрително попита Тьома.

— От суетата — без да му мигне окото, отговори здравенякът. — Ей! — той удари Даня по ръката, с която се опитваше да вземе парче пица със сирене. — Не ми пипай пицата!

„Нима ще изяде и трите пици?!“ — учудено си помисли Алекс, но бързо се опомни и насочи разговора към по-важна тема.

— Казахте, че по някакъв начин са ни подготвили за... „отпечатване“ на духовете пазители — напомни той на охранителя. — Но ние нищо такова не сме забелязали. Доскоро всички тренировки бяха съвсем нормални.

— Нормални за кого? — саркастично попита Иван. — Ако от скудоумие не сте разбрали значението на тренировките, толкова по-зле за вас.

С това едно изречение здравенякът потвърди много от мислите на Алекс, свързани с подготвителните тренировки. Може би Сенсеич от самото начало им е давал някакви комплекси и упражнения за развитие на вътрешната енергия, просто приятелите не са усещали ефекта от тях. Все едно да ходиш на фитнес в момент, когато вече си добре развит физически и няма как да има рязък скок във физическата форма. Отнема време, за да видиш и усетиш резултата.

— Дори да е така — с пламнали очи продължи да се препира Машка. — Нека да сме специално обучени да получим духове пазители. Какво е толкова специалното в тях? Мислех, че всички „животински“ клубове ги имат.

Иван погледна момчетата с откровена насмешка.

— Малката, трябва да се гордеете, че сте получили дух пазител на толкова ранна възраст и без никакви постижения. В обикновените клубове само майсторите и най-добрите ученици могат да заслужат възможност да преминат отпечатване на собствен дух.

— Сякаш има полза от тях — измърмори Тьома. Дори не трябваше да се преструва на раздразнен. — Лично мен така нареченият пазител никога на нищо не ме е научил.

Алекс мълчаливо кимна. Макар да признаваше, че без помощта на духа пазител по време на битката с „рептилоида“ той най-вероятно вече щеше да е мъртъв, но точно за обучение от дракона и тигъра нямаше никаква полза.

— Изглежда така и не сте разбрали как трябва да общувате с дракони — ухили се здравенякът. — Кажете, каква според вас е основната им задача?

— Да ни обиждат? — предположи Даня.

— Да ни игнорират? — присъедини се към него Тьома.

— Не, това е моята задача — избухна в смях Иван. — Между другото, днес не се справям много добре с нея — той погледна преценяващо Даня. — Теб онова момиче с каскета ли те преби вчера? Не ти ли е обидно?

— Не много — сви рамене баскетболистът. — Тя е наистина силна. Освен това завърши института с отличие, това веднага добавя плюс десет към ловкостта.

Алекс сръга с лакът Даня отстрани, за да не отклонява охранителя от темата на разговора.

— Задачата на духовете пазители е да ни учат — намеси се Машка.

От всички ученици на клуба само тя беше успяла да установи нормална комуникация с духа пазител и наистина научи нещо. Но по някаква незнаяна причина само тя разбираше обясненията на дракона, за момчетата всичко звучеше като непонятна абракадабра. Или Машка при опитите си да обясни своите действия с вътрешната енергия пропускаше някои важни подробности, без които цялата уж хармонична и логична картина се разпадаше.

— Правилно, малката — съгласи се охранителят. — Тяхно почетно задължение е да пазят и учат онези, които са избрани от Храма на дракона. Ако духът го изпълнява лошо, винаги може да се откажете от него и лично на вас това няма да причини никаква вреда. Но за тях ще бъде истински позор, а и принудителното прекъсване на връзката от ваша страна може да ги нарани сериозно физически. Вярно е, че вече няма да е възможно да замените непригодния дух с нов, тъй като такава връзка може да се създаде само веднъж.

Приятелите се спогледаха.

— Толкова ли е просто?

— Разбира се. Каквото и да ви говорят — че били висши същества и така нататък, всичко това са глупости. Промиват ви мозъците. Всъщност духовете пазители са по-близо до животните, отколкото до хората. Да, могат да говорят, доста са наясно с енергиите в живите същества и стихииите, но в същото време остават доста безхитростни същества. Ако твърдо ги поставите на мястото им, ако покажете кой тук е главният, тогава те послушно ще ви научат на всичко, което им кажете.

— Как можем да прекъснем връзката си с тях? — поинтересува се Тьома.

— Със силата на волята. Въпреки че вие нямате нито едното, нито другото, ще трябва да тренирате. Трябва да се съсредоточите върху татуировката и да започнете да я изхвърляте от себе си с помощта на вътрешна енергия. И ако напълно я изхвърлите от тялото си, връзката ще изчезне. Затова веднага щом започнете този процес, драконът ще почувства дискомфорт и ще долети при вас като птиченце. Все едно дърпаш куче за кайшка.

Това, което каза здравенякът, беше много различно от думите на Сенсеич за високото положение на драконите в духовната йерархия. От друга страна, описанието на Иван беше много повече в съответствие с персонажите на тигъра и дракона на Алекс.

— Но Виктор каза...

— Виктор си има свой собствен подход към духовете пазители — отвърна Иван. — Той ухажда своя няколко години, но вие явно нямате толкова време. Така че можете да опитате да преговаряте с тях и да се адаптирате към тях, или просто да ги подчините и да им покажете кой е главният тук.

— Би било хубаво — замислено каза Тьома. — Не бих имал нищо против да дърпам кайшката, така че драконът ми най-накрая да се появи на работното си място. Но как мога да усетя татуировката и да ѝ въздействам?

— Чи гун ще ви помогне — каза Иван. — Не съм ви учител. Оправяйте се сами. Мога само да кажа, че цветът на дракона е свързан с вида енергия, от която се състои, и трябва да се съсредоточите именно върху това.

Приятелите отдавна искаха да разберат в кой клуб са Иван и Елена, но не намираха повод. А сега най-накрая той се появи и Алекс не можеше да пропусне този шанс.

— Говорите толкова уверено за духовете пазители — отбеляза Алекс, — а самият вие имате ли такъв?

— Аз сам съм си дух пазител — гордо отвърна Иван. — Разбира се, те са полезни зверчета, но аз съм против използването на заемни сили.

При тези думи здравенякът така многозначително и високомерно погледна Алекс, сякаш точно знаеше как ученикът е успял да победи

„рептилоида“. Впрочем това не беше някаква тайна и Сенсеич може да е споделил информацията с него.

— Значи не си бил най-добрият ученик в своя клуб? — Машка се хвана за собствените му думи, някак усети пренебрежителното отношение към Алекс и веднага се втурна да го защити. — Вие самият казахте, че духовете се дават само на най-добрите.

Тук момичето просто не можеше да устои и да не подразни здравеняка, макар и с добри намерения.

— Но най-добрите могат сами да откажат — изобщо не се смуги охранителят, гледайки леко арогантно момичето, сиреч, ти тук кого се опитваш да дразниш?

— Да се върнем на темата за тренировките — намеси се Тьома. — В какво се заключава подготовката за установяване на връзка с духовете пазители? Ако е толкова опасно, защо не усетихме нищо такова?

— Основното нещо, което е необходимо за отпечатване на духа пазител, е достатъчно добре развито тяло. Не физически, а на по-дълбоко, енергийно ниво. Дори поддържането на връзка с духа може да ви изсмуче и да ви убие, а нали трябва още да можете да го призовете в нашия свят.

— Тоест ние сме достатъчно добре развити на енергийно ниво? — радостно уточни Даня. — Но лично аз нищо подобно не усещам.

— На енергийно ниво — да — много сериозно отговори Иван. — Остава да се развиете интелектуално — той погледна скептично баскетболиста. — Какво искаш да кажеш, че нищо не усещаш? Чух, че по време на бой свободно използваш предвиждане.

Дани смутено се почеса по тила.

— Е, не чак свободно, а и невинаги помага. Но го използвам, разбира се.

— На обикновен майстор му трябва години тренировки, за да постигне такова умение и още повече, за да го използва в битка напълно инстинктивно. Освен това предвиждането изисква сериозно психологическо напрегане, а ти изглежда дори не го забелязваш. Както не забелязваш и други ефекти от тренировките на Виктор. Ето тази синина под окото, например: мислиш ли, че това също е нормално?

— Вече казах, че това момиче се бие наистина много добре и не е срамно да загубя от нея — раздражено се озъби Даня.

Иван направи физиономия и бавно издиша, докато се успокои.

— Не говоря за това. Синината вече е пожълтяла и утре вероятно няма да има и следа от нея — едва ли не на срички каза той. — Тоест просто от само себе си тя напълно ще изчезне за два дни. Мислиш, че при всички хора травмите заздравяват толкова бързо ли?

Приятелите се спогледаха.

— А какво, не ли?

— На нормален човек би му отнело седмица! А при вас, въпреки че не правите абсолютно нищо за лечение на травмите си, всичко зараства много по-бързо. Дори моето тяло без специални техники би се възстановявало по-дълго! И не искам да ви обиждам... — Иван отхапа едно огромно парче пица, сдъвка го и после продължи: — Макар че кого заблуждавам... Разбира се, че искам да ви обидя! Ние с вас сме на напълно различни нива на физическото развитие, примерно като маймуната и човека. Но в същото време вие, маймуните, успявате някак да покажете чудеса при овладяването на изключително сложни техники. Това е абсолютно ненормално!

Точно от този факт никой не беше особено изненадан, тъй като Алекс вече беше изразил подобни мисли днес. Оставаше само да разберат от какво са обусловени техните особености и какво всъщност да правят с това.

— И това се отнася за всичко, което сте научили — продължи Иван. — Нормалните майстори първо изучават теорията, а след това работят дълго върху себе си, опитвайки различни методи и техники, а не като вас... чрез едно място.

„Надявам се, че все пак става въпрос за интуиция — помисли си Алекс. — Но във всеки случай обучението на Виктор наистина върви много бавно напоследък. Почти никак, честно казано. Дори от охранителя получаваме повече полезна информация, отколкото от него.“

— Така-а — доволно потри ръце здравенякът. — Пицата свърши, а значи и времето за вашите въпроси. А и обядът е скоро.

— Обяд? — изненада се Машка, гледайки трите празни кутии — А пиците какво бяха?!

— Закуска — спокойно отговори Иван. — Така че вървете да... правите това, което обикновено правите там в свободното си време, когато не ми се налага да виждам мършавите ви телца и глупавите

физиономии. И по пътя се отбийте при Елена, напомнете ѝ, че е време да ми носи храната.

Охранителят взе таблета и демонстративно му увеличи звука.

— Питекантроп — измърмори Машка, осъзнавайки, че охранителят очевидно няма да говори повече с тях.

— Е, ако човекът е гладен, тогава трябва да му помогнем — не се съгласи Тьома и веднага тръгна към стълбите за втория етаж. — Ще потърся Елена...

Имаха чувството, че паркуруистът е усвоил сатори или е получил някакви суперсили, защото се изпари по-бързо, отколкото Алекс можеше да реагира и да каже, че също иска да говори с бойната икономка. В крайна сметка тя беше обещала да намери съставките за рецептата на духа пазител и Алекс вече нямаше търпение да види как тигърът ще приготви чудодейната отвара с косматите си лапи.

— Е, щом дори този тъпанар ни нарича специални, тогава, явно, „това н-н-не е случайно“ — обобщи Машка, качвайки се по стълбите. — Чудя се, това в крайна сметка добре ли е или не?

— Да изчакаме Сенсеич и ще разберем всичко — отвърна Алекс, опитвайки сам себе си да убеди.

— Би било хубаво — въздъхна Даня.

Вървейки бавно след приятеля си, за да му дадат малко време насаме с обекта на неговото обожание, Мария, Даня и Алекс започнаха полугласно да обсъждат информацията, получена от охранителя. Оказваше се, че предположенията на Алекс са правилни и в петимата ученици на „Рижия дракон“ има нещо, което им позволява бързо да се развиват в света на мистичните бойни изкуства. Но за тях това знание всъщност не променяше нищо, защото все още нямаха нормални тренировки.

Приятелите завариха Тьома пред вратата на апартамента на Елена, където той пристъпваше от крак на крак, без да смее да направи последната крачка или по-точно, да почука.

— Ох, герой-любовник — изсумтя Машка, избута го и почука с юмрук по вратата. — Елена! Върнахме се!

Бойната икономка отвори вратата в приятен домашен халат до глезените и с кърпа, увита около главата. Горкият Тьома замръзна буквално като статуя, забравяйки дори да диша.

— Здравей, Алекс, радвам се, че с теб вече всичко е наред — поздрави първо Селин Елена.

— Да, той е като Цой, по-жив от всички живи — съгласи се Машка, стъпвайки върху крака на Тьома, така че той да издиша. — Долу брат ви на практика умира от глад, лежи блед и измършавял. Върху три празни кутии от пица.

— Да, да, след двайсетина минути ще му занеса храна. Надявам се да издържи — усмихна се бойната икономка.

— А знаете ли кога ще се върне Виктор? — изцеди от себе си Тьома.

Изненадващо, но обикновено събраният и спокоен паркурист при вида на Елена буквално се губеше в пространството. Затова членоразделния, макар и не много навременно формулиран, въпрос за него си беше направо подвиг.

— Виктор обеща да е тук в осем вечерта — отговори Елена след кратък размисъл. — Между другото, той ви моли да не излизате никъде и да изчакате завръщането му.

— Дори не съм си го и помислял — увери я Алекс. — А аз исках да разбера какво става с моя списък с билки за чудодейната отвара?

— Да, да, помня. Виктор тъкмо обеща да донесе последната съставка... — тя изчезна зад вратата и бързо се върна с дървена кутия в ръце. — Междувременно, ето, тук е всичко, с изключение на стогодишния женшен.

Алекс внимателно прие кутията от жената, отвори капака и надникна вътре. Тя беше старателно разделена на шест отделения, пет от които съдържаха малки купчини листа, а в последното имаше кафява буца пръст.

— А що за... — искаше да попита Алекс.

— Ш-шт — прекъсна го Елена. — Повярвай ми, по-добре е да не знаеш, защото отварата от всичко това най-вероятно ще трябва да я пиеш по-късно.

Алекс погледна бучката с още по-голямо подозрение, но не настоя да разкрие тайната на нейния произход. Особено като си спомни, че в мрежата отдавна циркулират шегички за използването от китайците на генитални органи на различни животни в медицината.

— Може би не е толкова лошо, че на нас драконите не са ни предписали нещо подобно? — изхихика Машка. — А на мен ще

кажете ли под секрет какво е това?

Елена е жест привика момичето при себе си и ѝ прошепна нещо на ухото. В следващия момент Машка пребледня и покри устата си с ръка.

— Какво?! — сериозно се напрегна Алекс. — Толкова ли е ужасно?

— Не, не, всичко е наред — отвърна Машка прекалено бързо. — Но след като изпиеш варивата си, моля те, не се приближавай твърде много до мен поне седмица. А още по-добре — месец.

Алекс малко пребледня, но бързо осъзна, че приятелката му просто му се подиграва. Самата Машка не успя да запази сериозна физиономия и се засмя.

— Много смешно — изсумтя Алекс.

— Много — съгласи се момичето.

Елена поговори още малко с Машка и Даня за всякакви организационни дреболии, свързани с тренировките, след което приятелите се пръснаха по свои си дела. Всъщност всички си намериха работа в тренировъчния център, с изключение на Алекс. Въпреки че все още му предстоеше да решава въпроси със семейството и приятелите си, като цяло до вечерта беше напълно свободен. Приятелите му поеха всички днешни тренировки, като увериха, че вече са намерили общ език с учениците и сега водят занятията, без изобщо да се напрягат.

— Като свърша с тренировката, ще обядвам с Вася — предупреди приятелите си Машка. — Ще се върна до осем часа.

— Но Сенсеич помоли никой да не напуска центъра — напомни Алекс.

— Стига, бързо ще отскоча дотам и обратно — махна с ръка момичето и лукаво погледна младежа. — Само не казвай, че ревнуваш.

— Да ревнувам?! — попита Алекс. — Защо бих?

— Това си и мисля, защо би? — присви очи Машка.

— Ако искаш, върви, разбира се. Само бъди внимателна, Сенсеич неслучайно помоли да изчакаме завръщането му.

— Просто ще взема такси до кафенето, няма да ходя сама на нощен джогинг — заплаши го с пръст момичето.

Алекс много искаше да поспори, но като по някакво чудо се сдържа. Все пак той нямаше право да пречи на Машка да се среща с

нейното... гадже. И най-важното, все още не можеше да разбере дали иска да има това право.

Оказал се в стаята си, Алекс първо се обади на сестра си.

— О, изгубеният се появи — зарадва се Аня.

— Привет-привет — преувеличено бодро поздрави Алекс. — Как сте там?

— Да не мислиш, че нещо се е променило в живота ни за няколко дни? — подигравателно попита сестрата. — Но ти съвсем изчезна.

— Нашите притеснени ли са? — попита смутено Селин.

— Пфф, не мисля, че мама дори знае, че си се изнесъл. Е, точно знае, но е излетяло от главата ѝ. А татко съвсем сериозно е решил да прави спортен кът от стаята ти, седи вечер и избира оборудване за себе си.

Алекс въздъхна с облекчение. Страхуваше се до последно, че родителите му по някакъв начин ще разберат, че е в болница.

— Гледам, съвсем разпускаш там — саркастично каза сестра му. — Алкохолни купони, предполагам?

Алекс се канеше да протестира яростно, но си спомни, че неотдавна наистина е пил в нощен клуб.

— Просто имам много работа — отговори той уклончиво. — Мисля да дойда утре.

— Не, по-добре ние да дойдем при теб — не се съгласи Ана. — Ще дойда в неделя следобед да проверя къде си се настанил. Надявам се не живееш в някоя мръсна кочина, иначе ще трябва да те връщам къщи, блуден ти наш папагал.

Алекс мислено изруга. Само сестра му липсваше тук, да трябва да обяснява защо живее в тренировъчен център, и то в такава царска обстановка. За секунда дори си помисли дали да не наеме някоя мизерна стая за огледа, но здравият разум надделя. Не си струваше да си усложнява излишно живота, и без това си имаше достатъчно на главата.

— Няма проблем — отвърна той с въздишка. — Ела, ще ти организирам обиколка.

— Цяла обиколка? — изкикоти се сестра му. — Ти там да не живееш в царски покои, а?

Алекс не можа да не се усмихне, като си представи изражението на Ана, когато види луксозните апартаменти и удобствата, които

предоставя тренировъчен център „Рижия дракон“.

— Може и така да се каже — засмя се той. — Ще видиш.

Побъбриха още малко за разни дреболии и се разбраха да се чуват следващия път в неделя сутринта. Колкото и да е странно, Алекс беше дори леко обиден, че родителите му не са забелязали, че синът им е прекарал няколко дни в болнично легло. Въпреки че първоначално младежът мечтаеше за точно обратното — да не знаят нищо.

След сестра си Алекс се свърза със Смирнов. Дебелакът се тревожеше за изчезването му много повече от сестра му и родителите, което, от една страна, радваше, а от друга все пак болеше. След като успокои приятеля си, Алекс го покани в тренировъчния център за утре, за да започнат най-после пълноценни тренировки. И ако при последната среща Игор не показва много усърдие, сега той беше готов да дойде на тренировка дори на мига. Изглеждаше доста странно, но Алекс реши да не тормози приятеля си по телефона, оставяйки този въпрос до личната среща. Но дебелият увери своя „треньор“, че се старае да се храни правилно и продължава да тича вечер. Е, чак да тича... по-скоро бързо ходене.

След като разговаря със Смирнов, Алекс реши да се заеме с пълноценни тренировки. Тъй като главната зала беше заета от военните, трениращи под ръководството на Даня и Тьома, Алекс слезе в една от малките зали. Все пак да имаш собствен тренировъчен център си беше много удобно, дума да няма. Дори не си струваше да се сравнява това място със старото мазе, където провеждаха по-голямата част от тренировките си. Там цялата зала заедно със съблекалните заемаше по-малко място от фойето на центъра. В същото време в новата сграда на „Рижия дракон“ именно с медитацията Алекс имаше някои проблеми, беше значително по-трудно да се концентрира, отколкото в старата зала. Явно ставаше дума за навик. Затова за начало той реши да направи лека загрявка, за да влезе в подходящото настроение.

Колкото и да бе изненадващо, след няколко дни, прекарани в неподвижно състояние, тялото се подчиняваше много добре. Половин час разтягане, малко акробатика, а после той започна да тренира единственото си достъпно умение — сатори, опитвайки се да предизвика това състояние възможно най-бързо и да навлезе в него възможно най-дълбоко. След това дойде ред на медитациите, по време

на които той усърдно се опитваше да усети вътрешната си енергия и да я насочи към татуировката. Всъщност, Сенсеич отдавна ги беше научил на всички основни методи за контрол на чи и момчетата старателно изпълняваха всички тези неподвижни чи гун комплекси и динамичните такива — тай чи, но Алекс все още не можеше да каже, че усеща напълно движението на енергията вътре в тялото си. Само смътни усещания на ниво гъделичкане или топлина. Именно върху тази топлина той опита да се концентрира, визирайки татуировката на дракона, но засега безуспешно. В следващата стъпка Алекс внимателно влезе в състояние на „зубрач“, примерно за около десет минути, след което да пусне малко от огнената енергия на дракона. Още преди да влезе в болницата, той имаше мисли по повод възможното използване на тази енергия за развитие на усещането си за чи, а новата информация от Иван и представителя на клиниката само засили желанието му да започне внимателни експерименти.

И наистина, при прехода обратно към нормално състояние усещанията от енергията на дракона бяха малко по-различни, само че стана още по-трудно да се концентрираме върху тях. Увлечен от този процес, той дори не разбра веднага, че вече са минали няколко часа.

— Ето къде си бил! — извади го от състоянието на медитация викът на Даня. — Търсихме те навсякъде. Сенсеич пристигна!

— Най-накрая! — зарадва се Алекс.

Изправяйки се на крака, той изведнъж усети силна слабост в коленете си и леко се олюля.

— Хей, сигурен ли си, че си добре? — веднага се притесни баскетболистът, втурвайки се към него.

— Да, всичко е наред, просто съм отвикнал да медитирам и краката ми изтръпнаха — махна с ръка Алекс.

— Случва се — кимна с разбиране Даня. — Има ли успехи? Аз опитах, както каза Иван, да „дръпна каишката“ на моя дракон, но нищо не се получи.

— Аз като че ли започнах да усещам нещо — неуверено отвърна Алекс. — Нужна е повече практика.

Когато приятелите влязоха в трапезарията, Тьома усилено ядеше паста с пилешки гърди на масата, а Виктор стоеше на бара и бавно бъркаше кафето си.

— Здравей. Радвам се, че си добре — поздрави той Алекс. — Искаш ли кафе?

— Не ми е до кафе сега — нетърпеливо отвърна Алекс. — Някакви новини? Хванаха ли Стас?

— Уви — отвърна Сенсеич, като отпи малка глътка кафе. — Изглежда някой с връзки му помага. Всичките ми опити да използвам ресурсите на ФСБ бяха блокирани. Дори мрежата от информатори на „Диамантената котка“ не може да намери нищо, а те са основните доставчици на информация в Рейтинга. Затова за вас сега е по-добре да не се движите из града сами. Разбира се, на публично място той едва ли ще ви нападне, но защо да се рискува излишно?

— А той защо ви мрази толкова много? — попита Тьома. — Нима целият конфликт е само защото като дете родителите му са се преместили в друг град и той не е можел да тренира при нас?

Сенсеич сви рамене.

— Стас смята, че аз съм се отказал да го обучавам.

— А това истина ли е? — внимателно уточни Алекс. — Или преместването няма нищо общо с вас?

— Да, аз наистина допринесох малко за тяхното заминаване — неочаквано отговори Виктор. — Задействах връзки, така че на баща му беше предложена изгодна работа в Екатеринбург.

— Защо?! — попитаха момчетата почти в един глас.

— Момчето имаше сериозни психични проблеми още на тази възраст. Не посмях да поема отговорност за възможните последици, а в Екатеринбург имаше специалист, който можеше да му помогне — Сенсеич погледна към вратата. — А къде е Мария? Искях да говоря с всички ви, но не искам да повтарям всичко два пъти.

— Тя обеща да се върне до осем — неуверено отвърна Алекс.

Виктор с трясък остави чашата си на масата, разливайки кафето си.

— Помолих да ме изчакате в центъра и никъде да не излизате!

Не се случваше често Сенсеич да проявява толкова силни емоции, така че приятелите веднага се напрегнаха, осъзнавайки, че ситуацията може да е наистина сериозна.

— Звъних ѝ преди около пет минути, тя не вдигна телефона — каза Даня. — Но телефонът беше в обхват.

— Машка взе такси до многолюдно място — неуверено отвърна Алекс. — Стас не е толкова...

Изведнъж телефонът на Сенсеич иззвъня.

— Да, Иван. Какво?! Идвам веднага!

Съдейки по погледа на Виктор, беше се случило нещо сериозно.

— Какво се е случило? — бързо попита Тьома.

— Стас е дошъл в тренировъчния център и сега стои долу — отговори Виктор леко озадачен и бързо се отправи към изхода.

— КАКВО?!

Приятелите се втурнаха след него и завариха странна сцена във фойето.

— Сам дойде! — доволно каза Иван, държейки плешивия младеж пред себе си в протегнатата ръка за врата като перце.

— О, привет, момчета, колко години, колко зими — помахаша им с ръка младежът. — Здравейте, Виктор Михайлович.

Сякаш пръстите, стискащи гърлото му, изобщо не пречеха на Стас да говори, във всеки случай тонът му беше изненадващо нормален.

— Вероятно да те убия ще е прекалено просто — каза охранителят, като го гледаше замислено. — От друга страна, няма човек — няма проблем. Дилема, обаче.

— Бих те посъветвал да си пуснеш ръката — абсолютно спокойно отговори Стас, гледайки здравеняка в очите.

— Уау, това заплаха ли е? — още повече се зарадва Иван.

— По-скоро предупреждение — младежът в един миг промени драстично лицето си, ухилвайки се иронично. — Ами ако наистина ми причиниш болка? И аз толкова се уплаша, че забравя къде е приятелката ви. Представяш ли си колко неудобно би било?

— Приятелка? — скептично повтори охранителят.

— Мария — поясни младежът. — Така се случи, че днес я срещнах. Съвсем случайно, разбира се. И настойчиво ѝ предложих да ми дойде на гости.

Алекс усети как земята се изплъзва изпод краката му. Сам не забеляза как мигновено прескочи преградата и се втурна към Стас.

— Стоп, стоп! — в последния момент се намеси Иван, хващайки Алекс с другата си ръка, за да му попречи да нападне плешивия. —

Винаги можем да го убием. Първо да се уверим, че с малката всичко е наред.

Иван внимателно погледна Стас в очите.

— Знаеш ли, казват, че китайските изтезания били най-бруталните в света. Живях в Китай няколко години и не успях да науча нито дума от техния птичи език, но в науката за причиняване на болка постигнах известен напредък.

— Много информативно — засмя се младежът. — Разбира се, можем да обсъдим всяко твое перверзно увлечение, но ако разговорът се проточи и не получа това, което искам, момичето може и да не доживее до сутринта.

Иван неохотно пусна Стас на пода.

— Машка още не вдига телефона — притеснено каза Даня, държейки телефон в ръцете си.

Стас демонстративно извади от джоба си вибриращ телефон.

— Ало. Мария сега не може да се обади, какво да ѝ предам?

Алекс като по чудо се измъкна от стоманената хватка на Иван, но този път не се втурна към младежа.

— Какво си направил с нея?! — излая гневно на Стас.

Очите на Алекс започнаха да се замъгляват с червена мъгла, а по тялото му премина гореща вълна. Изглежда сам не забелязваше как започна да черпи енергия от червения дракон.

— Е, поне е жива — отвърна някак неуверено младежът, гледайки Алекс с любопитство. — Разбира се, не мога да дам гаранции, но шансовете са големи. Знаеш ли, че очите ти са червени? Изглежда много странно. Наркоман ли си?

Сенсеич моментално се появи до Алекс, сложи ръка на рамото му и сякаш изтегли цялата огнена енергия от него.

— И какво търсиш? — студено попита Виктор, като стисна рамото на Селин, за да го вразуми с помощта на болката. — Искаш да ми отмъстиш, че не те взех за личен ученик? Да докажеш нещо?

— Това вече е друг разговор! — зарадва се Стас и посочи Алекс. — Искам духа пазител на един от тях. Искам си моя дракон!

Виктор се намръщи.

— Но това не е игра, той не може просто така да се предаде.

Стас облиза тънките си устни и ги сви в кръгче.

— Съвсем случайно знам един древен ритуал, чрез който можеш да получиш духа пазител на някой друг. Мисля, че го наричат Двубой на Духа? Вие би трябвало да знаете това, защото според слуховете точно така сте получили своя дух пазител.

Приятелите погледнаха учителя с недоверие, като мислено си отбелязаха, че към многобройните въпроси току-що е добавен още един.

— Хм — Виктор потърка плешивата си глава. — Искате ми се да знам кой ти е казал за този ритуал...

— Нямам намерение да крия нищо — спокойно отговори Стас. — За ритуала ми разказа един ваш стар приятел. Той се съгласи да стане гарант за изпълнението на споразумението, ако сте съгласни с моите условия.

Едва тогава Алекс забеляза, че недалеч от входа на учебния център през цялото това време стояха трима мъже. След жест на Стас те съвсем уверено влязоха във фоайето. Най-високият мъж беше на същата възраст като Виктор. Измамно слабата фигура само изглеждаше такава заради ръста му, но опитното око на Алекс видя, че всеки културист, макар и в лека категория, може да завиди на мускулите на четиридесетгодишния мъж. Още повече че нещо в движенията и енергията на човека неуловимо го караше да прилича на Сенсеич, било походката му, било общото усещане на ниво интуиция. Другите двама гости изглеждаха значително по-млади, но всяко тяхно движение също издаваше силни и опитни бойци в тях.

— Подозирах, че не действаш сам — каза Виктор с известно облекчение. — Не би могъл да се скриеш сам — той принудено се усмихна на гостите. — Здравей, Сергей.

— Виктор — кимна му четиридесетгодишният мъж, — можеш ли да си представиш, че това импулсивно момче искаше да убие твоята ученичка. Позволих си да го убедя да избягва насилието и любезно предложих да бъде гарант за вашето споразумение.

— Знаеш, че той е убиец, нали? — попита Виктор.

— Това е според законите на Русия — каза Сергей. — И все още трябва да се докаже. А за Рейтинга това е просто боец, който иска да отпрати предизвикателство. Кого и къде е убил, за нас няма значение. Ако се стигне до това, твоят ученик също уби човек не толкова отдавна, но нещо не виждам да бързаш да го заведеш в полицията.

Иван внимателно погледна тримата гости, стигна мислено до някакъв извод и предложи на Виктор:

— Искаш ли да ги изхвърля на улицата?

— Здравето ти няма да стигне — веднага се озъби единият от младежите.

Охранителят демонстративно изпука кокалчетата си.

— О, аз имам мно-ого здраве.

— Засега ще минем без насилие — спря го Виктор Тропов и приближи до Сергей. — Ще гарантираш ли, че момичето е живо и след боя ще я освободите?

Мъжът поклати глава.

— Аз не задържам никого. И изобщо не е необходимо да се чака края на боя, всички ние прекрасно разбираме, че и ритуалът, и самият бой изискват подготовка. Достатъчно ми е твоето съгласие и определяне на официална дата за ритуала, и аз ще ви кажа къде момчето е скрило момичето.

— Тогава изглежда нямам избор — въздъхна Виктор. — Съгласен съм.

— Думата ти е достатъчна за мен — усмихна се Сергей и по изражението на лицето му беше видно, че той искрено се наслаждава на случващото се. — Ние сме сериозни хора и знам, че няма да прибегнеш до измама. Виждаш ли онзи черен мерцедес, паркиран отвън? Твоята ученичка е на задната седалка, жива и почти здрава, лично се уверих.

Алекс се канеше да изтича към изхода, когато видя гъвкавата фигура на Елена да скача от покрива и бързо да се отправя към колата. Изглежда бойната икономка през цялото време е наблюдавала ситуацията, готова да се намеси всеки момент.

Сергей се обърна рязко, сякаш усетил появата на жената зад гърба си. И при това изглеждаше леко изненадан и дори малко уплашен.

— Интересни охранители имаш — каза той бавно. — И опасни.

— О, дори представа си нямаш — озъби се Иван. — Само дай повод.

Алекс малко разбираше от случващото се, но не беше трудно да предположи, че Виктор и Сергей добре се познават. Така че с много голяма вероятност това беше същият онзи шеф на клуб „Сребърния

дракон“, с когото Сенсеич е тренирал в Китай. Всички тези мисли вървяха на заден план, докато той гледаше през стъклените врати как Елена изважда тялото на момичето от колата.

— Готов съм да се откажа от единия от духовете си — каза бързо Алекс, продължавайки да гледа Елена. — Още сега. И без никакви боеве.

— Не е толкова просто — спря го Виктор. — Загубилият при всички случаи умира. Това е битка до смърт.

Алекс се поколеба за момент.

— Няма значение — каза накрая. — Ще приема предизвикателството му.

— А защо точно ти ще приемаш предизвикателството? — мрачно попита Тьома. — Всеки от нас има право да участва в двубоя.

— Да! — присъедини се и Даня към него.

— Успокойте се — спря ги Виктор. — Този въпрос ще го решим по-късно — той отново погледна към Сергей. — Съгласих се с твоите условия. Остава да определим времето на ритуала.

— Това не са мои условия, а на момчето — не се съгласи Сергей. — Аз съм само наблюдател.

— Разбира се, той сам се е сетил за древния ритуал, известен само на избрани майстори от Китай — раздражено каза Виктор. — Готови сме да проведем боя след месец. Устройва ли ви?

Сергей поклати глава.

— Аз бих могъл да се съглася, но момчето няма толкова време. Така че можем да ви дадем максимум две седмици.

— Десет дни — поправи го Стас. — Имам десет дни.

Виктор огледа момчето от глава до пети, кимна разбиращо на някакви свои мисли и се съгласи:

— Добре. След десет дни един от моите ученици ще се бие с теб в Двубоя на Духа.

— Отлично — доволно се ухили Стас. — Ще се видим след десет дни — той махна на Тьома, Даня и Алекс. — Чао, момчета. Може би бихме могли да се сприятелим при други условия, но някой друг е решил всичко вместо нас.

— Никой не би станал приятел с такъв психопат — гневно отговори Даня.

Стас и двамата млади представители на клуб „Сребърния дракон“ напуснаха сградата, а Сергей се забави малко, за да хвърли ключове с пластмасово дистанционно управление на Виктор.

— Дайте колата на момичето, в знак на извинение от мен.

Виктор не направи грандиозен жест да хвърли ключовете обратно, като очевидно остави решението за съдбата на колата на Машка. Междувременно Елена внесе крехкото момиче в тренировъчния център. За голямо облекчение на Алекс и останалите, момичето изглеждаше съвсем нормално. Във всеки случай външни увреждания не се забелязваха по нея и дишането ѝ беше равномерно. Изглеждаше сякаш просто спи.

— Била е нокаутирана с няколко силни удара — поясни Елена. — Може би има леко сътресение.

При това Елена държеше Машка толкова небрежно, сякаш тя не тежи почти нищо.

— И какво ще правим сега? — попита Алекс, гледайки тревожно момичето. — Наистина ли ще се съгласим с този психопат?

— Разбира се, можем да откажем — каза Виктор, като внимателно прокара ръка по врата на Машка да провери пулса ѝ. — Но „Сребърния дракон“ пое задължението да проследи изпълнението на договора. Ако не удържим на думата си, целият Рейтинг ще узнае за това и „Сребърния дракон“ ще има пълното право да ни обяви война.

Алекс стисна юмруци.

— Ще го направя.

— Не, аз! — веднага се вклини Тьома, а Даня последва примера му.

— Ще видим — каза Виктор. Той се замисли малко, след което погледът му се премести към Иван. — В двубоя ще участва този от вас, който може да издържи в спаринг с Иван поне пет минути.

— Оп-па — зарадва се здравенякът. — Тази вечер става съвършена. Ами ако никой от тях не мине изпитанието?

— Тогава ще се откажем от боя — твърдо каза Виктор.

— Но последствията...

— Ще са минимални, ако закрия клуба и напусна Русия. Всъщност това е единственото нещо, което Сергей иска, останалото е само предлог.

ИНТЕРЛЮДИЯ 4

Късно вечерта на същия ден.

Виктор почука на вратата на Елена и, като изчака покана, влезе вътре. Жената седеше на леглото в поза лотос и делово подреждаше пред себе си части от снайперска пушка.

— Е, доволен ли си? — попита тя, без да вдига поглед.

— Много — отвърна Виктор. — Не очаквах той да може да достигне такова ниво. Ти усети ли тази сила?

— Да, за възрастта си той е много силен. Не съжаляваш ли, че навремето си се отказал от момчето? Може би сега той щеше да е дори по-силен от твоите ученици.

Виктор седна на стола срещу леглото и се облегна назад, като с наслада изпъна крака.

— Преувеличаваш, той е много далеч от моите ученици. Освен това е твърде непредсказуем. Резки промени в настроението, липса на инстинкт за самосъхранение, да не говоря за болната психика.

Елена пхна последния детайл в жлеба и щракна затвора.

— Но все пак си го изпратил в друг клуб от Рейтинга.

— А защо такъв талант да пропада? — сви рамене Виктор. — Уредих баща му да получи добра позиция в голяма компания недалеч от Екатеринбург. Точно до секция на „Стоманения нокът“, това е малко известен, но доста суров клуб, чийто майстор практикува максимално брутални тренировки. Точно от това имаше нужда момчето, за своите седем години вече почти беше осакатил няколко деца.

— И това, че намери теб и момчетата точно сега, сигурно не е случайно?

— Разбира се — не възрази Виктор. — По един или друг начин му подхвърлях информация за нашия клуб, но, честно казано, не мислех, че ще избере толкова агресивен начин да се заяви. Но така или иначе това е добър стимул за момчетата.

— А „Сребърния дракон“? Как успя да го убедиш да се обърне за помощ към Сергей?

— Направи го сам. Съвсем сам — каза Виктор с възхищение. — Браво на момчето.

Елена се намръщи.

— Но момчето все пак ще умре? Съдейки по състоянието му, болестта е отишла много далеч и му остават най-много две седмици живот.

— Всички ще умрем някой ден — уклончиво отвърна Виктор. — Не съм сигурен, че ще оцелее, дори и ако получи духа пазител, за който мечтае толкова много...

Поседяха известно време мълчаливо, прекъсвани само от щракането на затвора на пушката.

— А защо изобщо е това изпитание? — попита накрая жената. — В крайна сметка никой от твоите ученици няма да успее да издържи срещу Иван дори минута. Или наистина не смяташ да има бой и планираш да напуснеш Русия?

— Не подценявай момчетата — усмихна се Виктор. — До края на срока всички ще преминат това изпитание.

— В рамките на десет дни?! Сериозно?! Ти дори не ги тренираш както трябва. Момчетата ще бъдат убити още в първата си битка на Рейтинга!

— Да ги тренирам сега — само ще им навреди. Просто изчакай малко и сама ще видиш. И като говорим за смъртта: не си загубила уменията си, нали?

— Ще се справя — раздразнено отвърна жената, претегляйки пушката в ръце. — Това е като карането на колело: веднъж като се научиш, никога не го забравяш. Но ти самият готов ли си да използваш такива методи? В крайна сметка, за използването на огнестрелно оръжие целият Рейтинг може да се надигне срещу теб. Помниш ли какво се случва в такива случаи?

Виктор Тропов се прозя и се протегна с цялото си тяло.

— Да, да, всички знаят правилата. Абсолютно всички членове на клуба ще бъдат убити. Но това ще се случи само ако те хванат. Така че не ме разочаровай, Ведма^[1].

Красивите устни на жената се свиха в тънка линия и един от дългите патрони, лежащи на леглото, изведнъж беше изпратен с щракване на пръст право в лицето на Виктор. Обикновен човек дори

не би забелязал това движение, но мъжът с лекота улови патрона с два пръста на няколко сантиметра от челото си.

— Не ме наричай така, дори и никой да не ни слуша — прошепна Елена. — Тя е мъртва, нека такава и да си остане.

— Както кажеш. Кой съм аз, че да споря с най-известния убиец в Европа.

— Защо само в Европа? — вдигна тънка вежда жената.

— На изток има Тунгар, а и още няколко имена звучат все по-гръмко. Изчакай още няколко години — и напълно ще те забравят.

В Елена явно се надигна гордостта и искаше да се възмути, но бързо се овладя.

— Е, всъщност точно към това се стремя — уморено въздъхна тя и отново започна бавно да кипва. — А ти с твоите игрички никак не ми улесняваш тази задача!

— Един изстрел — каза Виктор с успокояващ тон. — И повече няма да те моля за подобно нещо.

Жената насочи дулото на пушката към него и присви очи.

— Повярвай. Няма да пропусна.

---

[1] Вещица (рус.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

СИЛА НАЗАЕМ

Идиотска фраза: „Живей, сякаш ти е последният ден“. Е, кой в последния си ден ще живее нормално? Той ще прави глупости или ще се самосъжалява, ще се депресира, ще излива гнева си върху другите или ще хленчи във възглавницата. Варианти много, но аз не бих избрал нито един от тях. Предпочитам да прекарам днешния ден така, че утре да не се срамувам нито от действията си, нито от тяхното отсъствие.

Запис в дневника на
Алекс Селин

ГЛАВА 1

След заминаването на Стас и представителите на „Сребърния дракон“ Виктор незабавно извика линейка от клиника „Небесната сфера“. Въпреки че външно по Машка не се виждаха сериозни травми, при подобни случаи беше по-добре да се презастраховат. Докато чакаха лекарят да стигне до учебния център, Елена занесе момичето в стаята си.

След като придружиха икономката и Виктор до вратата, приятелите останаха да стоят объркани в коридора.

— И какво изобщо беше това? — зададе съвсем логичния въпрос Даня, поглеждайки от Алекс към Тьома и обратно.

— Самият аз още не съм наясно — отвърна честно Тьома. — Някакъв ритуален двубой за духа пазител, по някаква причина „Сребърния дракон“ също се намесва. Ако можех просто да си дам дракона, с удоволствие бих изхвърлил моя, така или иначе е безполезен. А Алекс дори има два. Защо могат да се предават само чрез смърт, що за глупави условия?

— Стас е убиец, просто трябва да го предадем на полицията и да видим тогава как ще се яви в уречения час — предложи Даня. — Какво? Ние ще изпълним нашата част от договора, само той няма да дойде за боя.

— Изглежда сега Стас е под закрилата на „Сребърния дракон“, а с техните пари изобщо не е проблем да се оправят с полицията — намръщи се Тьома. — Но поне не трябва да се притесняваме за безопасността си, до двубоя той няма да прави глупости... предполагам.

Даня поклати глава.

— Не, не. Не се знае какво ще му щукне в главата утре, особено след като явно не всичко е наред с тази глава. Видяхте ли как потрепваше лицето му и как се променяше тонът на гласа му? Въобще Стас като цяло не изглеждаше много здрав.

— Той каза, че е ограничен във времето — включи се в разговора Алекс, който до този момент стоеше мълчаливо и гледаше в една

точка. — И съдейки по тона, не ставаше дума за самолетни билети.

— Станислав умира — поясни Сенсеич, излизайки от стаята на Елена. — И вярва, че духът пазител е единственият му шанс да оцелее. Вече ви казах, че той се свърза с мен и ме обвини, че ако навремето не бях отказал да го тренирам, той вече щял да си има дракон и всичко със здравето му щяло да е наред.

— А така ли е наистина? — със съмнение уточни Тьома. — Мислех, че те изобщо не влияят на физическото ни състояние.

— Кой знае? — сви рамене Виктор. — Не съм лекар и нямам достъп до медицинското му досие. Но някой е убедил момчето, че духът пазител определено може да му помогне. И след като пристигнал в Москва с надеждата да се присъедини към някой от клубовете и да получи Духовния плод, Стас е разбрал, че никой няма да приеме такъв като него. Само най-близките и най-добрите ученици получават шанса да запечатат дух пазител и, разбира се, никой не би пропилявал тази възможност за непознат с болно тяло и нездрава психика. Чували ли сте за биполярно разстройство?

— Нещо като това, което прави Алекс? — предположи Тьома, с което накара Селин да се намръщи.

— Колкото и да е странно, доста си близо до истината — неочаквано се съгласи Виктор, като хвърли толкова студен поглед на Селин, че по гърба му пробягаха мравки. — Само че Алекс създава това разделяне на емоционални състояния изкуствено, а при Стас то е по рождение и възниква напълно непредвидимо. Настроението му може да се промени кардинално на всеки няколко минути или часове и дори неговата енергия чи е повлияна от тези състояния.

— Но дори при всичко това той е много силен — отбеляза Алекс, радвайки се на изместването на вниманието към Стас. — Що за обучение е преминал в Екатеринбург? И откъде е разбрал за Рейтинга?

— Посъветвах родителите му да изпратят Стас в школата по бойни изкуства „Стоманения нокът“ — това е едно от дъщерните дружества на малък клуб от Рейтинга. Чух много добри неща за майстора, който преподава там, той е психолог по образование и, както се надявах, би могъл да помогне на момчето да се справи с болестта много по-добре от мен.

— Не знам за помощта за психиката, но този майстор го е обучил прекалено добре. Стас е просто някакъв мутант! — възмути се Алекс.

— Дори Иван не успя да се справи с него. Подозирам, че ако бях получил същия удар и се отпечатам в стената, дори „Небесната сфера“ нямаше да успеят да ме съберат.

— Е, първо, Иван не се е бил сериозно с момчето, а просто го е изплашил — не се съгласи Виктор. — И второ, ако той е мутант, значи и вие сте.

— Как така? — възмути се Даня.

Алекс и Тьома се присъединиха към него:

— Защо?!

— Всеки от вас притежава значително по-голям потенциал от Стас — поясни Сенсеич с доволна усмивка. — Просто все още не сте успели да го разкриете.

— Защо? — чувствайки се малко глупаво, повтори въпроса Алекс.

— Ето това вече е добър въпрос, Алекс! — вдигна показалец Сенсеич. — Но на него ще се опитаме да отговорим заедно малко по-късно. Да изчакаме Мария да се присъедини към нас.

Докторът от клиниката пристигна около половин час по-късно. През цялото това време приятелите седяха в трапезарията и вяло обменяха мисли за всичко случило се. Алекс не можеше да си намери място, обикаляше помещението от единия ъгъл до другия и си представяше какво ще направи със Стас, щом получи такава възможност. Само ако имаше сили да се възползва от тази възможност...

— Тя ще се оправи ли? — за пореден път попита Алекс приятелите си, сякаш знаеха повече от него.

— Сто процента! — с готовност отговори винаги позитивният Даня. — Няма как да е другояче.

И Алекс продължи да се разхожда из трапезарията.

— Какво само сновеш?! — не издържа Тьома. — Дан, той напомня ли ти на някого сега?

— Определено — съгласи се мършавият баскетболист. — Абсолютно същите думи.

— За какво говорите? — спирайки рязко, недоволно попита Алекс.

— Машка също така сновеше напред-назад, когато беше в болницата — с усмивка обясни Тьома. — „Как е той там? Ще се

оправи ли? Ако имаше нещо сериозно, щяха веднага да ни се обадят, нали?“

— О, стига — изсумтя Алекс. — Аз съм сериозен.

— И аз съм сериозен — изобщо не се смути Тьома. — Успокой се, Сенсеич каза, че тя просто е припаднала от силен удар. Ето че неслучайно днес получихме VIP картите на клиниката, точно навреме.

— Да, картите! — спомни си Алекс.

Не беше успял да каже на Сенсеич за VIP картите!

Изскачайки от трапезарията, Алекс се качи на втория етаж и се сблъска с излизащия от стаята на Елена лекар. Този път „драконите“ бяха посетени не от главния лекар, а от някой от обикновените лекари. Солиден мъж в очевидно скъп костюм, скрит под небрежно наметнат бял халат. С елегантни маниери, гладко избръснат, с тънки устни и, съдейки по външния вид, леко арогантен. Или може би не леко.

— Не знам защо ме извикахте — казваше той на крачещия редом с него Виктор, докато прибираше тънък таблет в куфарчето си. — Просто загуба на съзнание поради леко сътресение. Следващия път, преди да се обадите на лекар, опитайте с амоняк, спестете си допълнителни хиляда долара.

Зад тях унило крачеше момичето.

— Колко, колко? — изненадано възкликна Алекс.

„Каква ли тогава е цената на един ден във ВИП стаята?!“ — ужаси се той.

Докторът спря и измери Алекс с отвратен поглед.

— Не се учудвайте толкова, млади човече. Услугите на специалистите от „Небесната сфера“ не са нещо, което обикновените хора могат лесно да си позволят.

Алекс присви очи.

Тонът на доктора малко го подразни. Не че се къпеше в пари, но такова пренебрежение определено изглеждаше гадно. Особено ако се вземе предвид контраста с отношението на един от членовете на борда на клиниката и главния лекар — и двамата оставиха много приятно впечатление от себе си. Без показност и арогантност, въпреки че с такива цени за услугите на клиниката те вероятно биха могли да си позволят да купят няколко острова в топли краища на света като лятна вила. Всъщност нищо чудно наистина да беше така.

— Точно за плащането дойдох да поговорим — с рязък тон отвърна Алекс.

Най-накрая Машка откъсна очи от пода и погледна Алекс с леко любопитство. Тя вече знаеше колко много се дразни да се отнасят с него по подобен начин.

— Няма отстъпки за студенти — намръщи се докторът.

Алекс извади от джоба си пачка от няколко златни карти и подаде една от тях на лекаря.

— Тази карта би трябвало да покрие всичко. Ако Машка е загубила своята, ето още една.

Мъжът изненадано се вторачи в ръката му.

— Какво е това, някаква шега ли? — най-накрая изстиска от себе си той.

Алекс се усмихна доволно, наслаждавайки се на ефекта.

— Можете да проверите номерата им, днес ги получих лично от Надежда Сергеевна.

Докторът извади носна кърпичка от предния джоб на самото си, изтри изпотеното си чело и се обърна към Виктор.

— Това шега ли е?

— Здравето не е шега — ухили се Виктор, гледайки доволно ученика си. — Изтъргува ги, значи. Браво, не го очаквах, честно казано. Костя взе парите и явно направи грешка.

Докторът въздъхна леко нервни и отново бръкна в куфарчето.

— Трябваше веднага да кажете, че притежавате VIP карти.

— Всъщност моята карта е в стаята ми — проговори Машка за първи път. — Просто ми излетя от главата, сега ще я донеса.

— Не е необходимо да я носите със себе си, ако сте в базата, тогава няма да има проблем — вече със съвсем друг тон каза докторът. — Просто ми кажете фамилията и телефонния си номер.

— Все още не сме ги активирали — призна Алекс. — Казаха ми, че ще бъдат регистрирани на моите приятели при първото им използване.

Докторът изпусна куфарчето от ръцете си заедно с таблета.

— Какво?! Държите в ръцете си неактивирани VIP карти?!

— Ами да — озадачено потвърди Алекс.

Докторът трескаво започна да вдига нещата си от пода.

— Разбира се, разбира се. Нека активираме картата ви сега и в бъдеще ще е достатъчно да дадете фамилията и номера на картата си — бързо избъбри той. — Съветвам ви да го запомните наизуст, някой ден това може да ви спаси живота. Някои дори си правят татуировка с баркода от картата, така че при нужда това да ги спаси. Клиентите ни невинаги са в съзнание, за да предоставят своите данни за контакт. Ако някога сте виждали хора с баркод на тила си, най-вероятно те са участници в Рейтинга с карта от клиника „Небесната сфера“.

„Уау — изуми се Алекс. — Мислех, че така се маркират любителите на наркотиците. А виж какво се оказа. И наистина съм виждал такива момчета по клубове, във фитнеса и дори просто на улицата.“

Лекарят използва таблета и регистрира картата на Машка, вземайки нейните данни за контакт. После настоятелно посъветва момичето днес или утре да отиде в клиниката и да се подложи на по-подробен преглед, а и за няколко възстановителни процедури. Изглежда, че след като разбра за наличието на VIP карта, излъсканият и високомерен мъж коренно промени отношението си към „студентите“. След като приключи с всичко, лекарят остави визитната си картичка на Машка, Алекс и Виктор и ги помоли да му звънят лично в случай на някакви здравословни проблеми.

След като го изпрати с поглед, Алекс попита Сенсеич:

— Защо той имаше толкова странна реакция?

Виктор се усмихна в отговор.

— Имаш ли представа колко струва една такава карта?

— Не много, честно казано — призна младежът. — Но, вероятно, доста, неслучайно е „VIP“.

— Наистина наглостта е второто щастие. За твоє сведение, VIP картите предоставят безсрочен безплатен достъп до всички услуги на „Небесната сфера“. Такива имат само главите на топ клубовете в Рейтинга, различни представители от списъка на „Форбс“ и президенти. И те получават тези карти при специални условия, без възможност за прехвърляне на други лица.

— Стига бе — не повярва Машка.

— И картата струва някъде около милион долара. Или два. Честно казано, не следя пазара, защото никога не би ми хрумнало да ги купувам. По-често те се получават за услуги, оказани на „Небесната

сфера“. Много сериозни услуги. А неактивирана карта — това въобще е рядко съкровище, защото при желание може и да се препродаде.

Алекс се взря в останалите карти в ръцете му така, сякаш щяха да прогорят кожата му и да паднат на пода.

— Колко-колко струват?!

— Да, това е много скъпо удоволствие — потвърди Виктор. — Очевидно техните специалисти възлагат много големи надежди на теб и другите мои ученици.

— Другите? — попита Машка. — Мислех, че ще изследват само Алекс.

— Да бе, да. А когато лекуват другите, няма да вземат никакви проби — подсмихна се Виктор. — Не. Те получиха на цената на един четирима потенциални носители на непозната за тях генетична особеност.

— Между другото, за това — опомни се Алекс. — Бих искал да поговорим...

— Стоп — прекъсна го мъжът. — Сега ще реша няколко въпроса с Елена, а след двадесет минути ще се съберем в трапезарията и спокойно ще обсъдим всичко. Вие ще зададете всички въпроси, които ви вълнуват, а аз ще ви разкажа за нашите бъдещи планове.

Алекс и Машка се спогледаха, като едновременно си помислиха, че е опасно да изпускат Сенсеич от поглед, в противен случай той пак можеше да изчезне, оставяйки ги с куп неразрешени проблеми.

— Между другото, Алексей, засега можеш да просветиш Мария за случилото се, след като тя загуби съзнание. Аз ѝ разказах само в общи линии — Виктор хвърли ключовете за колата на Алекс. — Включително и за това. А в отговор Мария ще ти каже как ѝ се е присънило, че те е викала по име, когато е лежала в безсъзнание.

— Какво?! — изненада се Алекс.

— Нямаше такова нещо! — възкликна веднага изчервилото се момиче.

Сенсеич някак подозрително бързо се оттегли в стаята на Елена, оставяйки ги сами. Хоп, и вече го нямаше. Те дори не чуха звука от отварянето на вратата.

— Хм... той се шегуваше — припряно каза Машка. — Наясно си, нали?

— Да, да, разбира се — съгласи се Алекс и бързо смени темата:
— И в кой точно момент те хвана Стас? Надявам се, че Вася не е пострадал?

— Не стигнах до кафенето. Таксито беше спряно от полицията, изведоха ме от колата и след това ме зашеметиха.

— Полицаи?! — шокира се младежът. — Не Стас?!

— Още дори не съм го виждала. По думите на Сенсеич той се е появил тук и е казал, че лично ме е нокаутирал. И вие повярвахте?! — момичето възмутено стисна юмруци. — Аз щях да го подреда!

Алекс веднага си спомни доволното лице на главата на клуб „Сребърния дракон“, който уверяваше, че е само наблюдател. Да бе, да. Очевидно само с неговите връзки полицията можеше да бъде замесена в отвличането. И сега ставаше ясно защо този „наблюдател“ подари на Машка кола. Беше някакъв вид извинение пред момичето за отвличането.

Алекс демонстративно раздрънка ключовете, получени от Сенсеич:

— Между другото, познай от какво са тези ключове?

Машка прехапа устни и демонстративно се замисли.

— Не знам. Съдейки по пластмасовия ключодържател с копчета и надпис „Мерцедес“ — сигурно от шкафче във фитнеса.

— Ама че остър поглед — Алекс дори беше малко разстроен, защото пълноценна изненада не се получи.

— Но защо Сенсеич ти ги даде? — поинтересува се момичето.

Алекс не може да сдържи доволната си усмивка.

— Те не са за мен, те са за теб.

— За мен?! — изненада се Машка.

— Да. Главата на клуб „Сребърния дракон“ по този начин се извинява за това, че е участвал в отвличането ти.

Машка запърха с мигли така, сякаш наистина смята да полети с тяхна помощ.

— Просто така си е дал колата?

— Явно — вече не толкова уверено отвърна Алекс.

Той някак си не се беше замислял за този жест, абсолютно не му беше до него. Но като цяло такъв подарък изглеждаше наистина доста странен.

— Да отидем да видим! — веднага изпищя от радост момичето, грабна ключовете от ръцете на Алекс и хукна надолу по стълбите.

Алекс нямаше друг избор, освен да я последва.

Чисто новият черен „Mercedes GLC“ примигна приветливо с фаровете си при натискане на копчето и Машка, като изписка още веднъж, се втурна към вратата и скочи вътре. Алекс отвори съседната врата и седна на пасажерската седалка.

— Така. Ако за всяко сътресение на мозъка ще ми дават кола, тогава ме бийте колкото ви душа иска — пошегува се момичето, имитирайки одески акцент. — А с документите за колата как е положението?

Алекс отвори жабката и очаквано видя там прозрачна папка с документи.

— Хей, тук изглежда всичко вече е регистрирано на теб, дори подписът ти стои — каза той озадачено, бързо прелиствайки документите. — Как е успял да направи всичко това толкова бързо?

— Нищо чудно, щом има връзки в полицията. И като цяло, нека помислим логично: ако Сенсеич познава толкова високопоставени хора, тогава си представи с кого общува главата на първия клуб в Рейтинга — съвсем логично разсъди момичето и веднага запали колата. — Хайде да се повозим! Тъкмо ще ми разкажеш какво се случи, докато бях в безсъзнание!

И Алекс започна да разказва. Като цяло разказът се получи доста кратък, въпреки че тогава му се струваше, че времето тече много, много бавно.

— Наоколо има много обидени — обобща Машка. — Костя се обиди, казва, че не го обучават достатъчно добре, този искал дракон — бил обиден. Къде, по дяволите, са нормалните мъже?

— Аха, наистина, наоколо е пълно с неадекватни хора — раздражено се съгласи с нея Алекс. — Например всички на чист руски ти казват да не напускаш тренировъчния център, а ти веднага тичаш на среща.

Машка се изчерви цялата.

— Кой да знае, че полицията ще му помага? Беше твърде непредвидимо.

— Да, да — съгласи се Алекс. — И когато второстепенен герой от филм на ужасите отива да провери тъмно мазе под зловеща музика,

последвалото кърваво убийство също се случва напълно непредвидимо.

— Хей, ти кого наричаш второстепенен герой?! — възмути се момичето, опитвайки се да го удари с юмрук по рамото.

Колата леко се отклони.

— Шегувам се, шегувам се — бързо се поправи Алекс. — Гледай пътя! Ти си най-главният от всички главни герои. Или героини.

Момичето примижа лукаво и се усмихна.

— Така е по-добре.

— Писа ли на Вася, че всичко е наред? — със закъснение попита Алекс.

Момичето погледна в страничното огледало, изпреварвайки поредната кола на околоръстното, и възмутено отвърна:

— Обиждаш ме! — след това последва кратка пауза и по-малко емоционално продължение: — Щом се върнем, веднага ще му пиша.

На теория Алекс би трябвало да се възмути от такова отношение, казват, мъжка солидарност и така нататък, но всъщност настроението му само се подобри. Но за проформа той все пак се възмути:

— Сигурно е притеснен!

— Шегувам се — засмя се момичето. — Разбира се, че веднага му писах. Казах, че съм претърпяла лек инцидент, но сега всичко е наред. След разговора със Сенсеич ще го видя, особено след като сега имам с какво да отида на среща — Машка се престори на много съсредоточена върху пътя и някак небрежно попита: — И ако говорим за личен живот, какво става с твоята Настя?

Алекс се намръщи.

— Много добре знаеш, че тя не е моя.

— Да, да — изсумтя момичето. — Спомням си, че е с някакъв красавец. Но нали заради нея се прехвърли в друг институт, а дори не си й казал какво изпитваш? Как така?

Като се замисли, и самият Алекс не разбираше защо все още не е говорил с Корольова. Тоест, уж реши да се държи в института както обикновено, без техниката за промяна на личността, а това означаваше, че вече може да не съдържа чувствата си.

— Или все още се играеш на зубрач?

— Не, не играя. Може би си права, време е да поговоря с нея — съгласи се Селин. — В крайна сметка, кога ме е интересувало, че едно

момиче вече си има гадже? — той се замисли още малко и каза още по-уверено: — Да! Така и ще направя на следващата консултация, ще я поканя на среща.

— Отлична идея — през зъби каза момичето.

— Ей, вече летиш с двеста! — опомни се Алекс, гледайки скоростомера. — Сега ще ти вземат книжката и повече никога няма да се качиш на нова кола!

— О — опомни се момичето и бързо намали скоростта. — Извинявай, просто реших да проверя как се държи колата. Огън е!

Прекараха целия път обратно в неловко мълчание, всеки мислейки за нещо свое. Едва когато колата спря пред тренировъчния център, Алекс се опомни и попита:

— Е, ще я задържиш ли?

— В смисъл?! — изненада се момичето. — Разбира се, че ще я задържа!

— Няма да отидеш и патетично да хвърлиш ключовете в лицето на този мъж? Един вид, не ми трябва твоите мизерни подаяния.

Машка завъртя пръст в слепоочието си.

— Това е моя законна компенсация. Сигурна съм, че за него тази кола не струва нищо и хвърлянето на ключовете в лицето му ще е безполезно. А така поне ще има някаква полза от всичко, което се случи — момичето погледна скептичното лице на Алекс. — Ох, добре. Ще покарам малко да ѝ се изкефя, след това ще я продам и ще даря всички пари на кучешкия приют, в който съм доброволка.

— Уф — облекчено въздъхна Селин. — А аз се уплаших, че си станала меркантилна.

— Не съм станала, винаги съм била — не се съгласи момичето. — Не съм монахиня, нали знаеш, за да отказвам светски блага. И между другото, не забравяй да заложиш на боя на Сенсеич, момчетата и аз вече прехвърлихме пари на Планинеца, остана само ти. Въпреки че пренасрочиха двубоя, залози все още се приемат.

Последното нещо, за което Алекс мислеше сега, бяха парите, но щеше да е глупаво да се отказва от такава възможност. В крайна сметка Сенсеич нямаше как да загуби, тук дори рискът беше нулев.

Иван посрещна приятелите на обичайното си място на входа.

— О, малката се върна. В съзнание и на собствените си крака — поздрави той Машка. — В твой случай това вече си е постижение.

— Много смешно — изсумтя момичето.

Машка изразително посочи с поглед към електрическия скутер, стоящ близо до входа.

— Надявам се, че не си забравил за своя дълг?

— Ти сериозно ли мислиш за това сега? — изсъска ѝ Алекс. — След две седмици... на един от нас му предстои бой до смърт.

Разбира се, той искаше да каже, че боят е именно негов, но успя навреме да се сдържи. Все пак беше добре, че Сенсеич избра бой с Иван като изпитание, защото в противен случай Алекс трябваше сериозно да се бие с Даня, Тьома и Мария за възможността да участва в Двубоя на Духа. И момичето определено не би позволило да я третират като по-слабия пол, правейки всичко, за да докаже силата си. А Алекс едва ли би могъл да даде всичко от себе си в битка срещу нея.

— Какво, сега изобщо ли да се откажа от удоволствията на живота?! — възмути се Машка. — А, не! Който и от нас да се бие с този психопат, победата пак ще бъде наша. Така че горе главата!

Алекс и Машка се качиха в трапезарията, но там не намериха никого. В стаите приятелите им също ги нямаше, а щом надникнаха в главната тренировъчна зала, видяха двете момчета, седнали в поза лотос пред Сенсеич.

— По дяволите! Изглежда сме успели да пропуснем редките тренировки на Сенсеич! — разстрои се Алекс.

— Закъсняхте — посрещна ги учителят. — Леле, и двамата кипите! Нека да отделим малко време, за да изчистите главите си от ненужни мисли и емоции, а после спокойно ще поговорим.

Алекс искаше да възрази, че никой не е определял час за тренировка, но Машка навреме го сръга с лакът и го сложи на пода до себе си. На Алекс не му отне много време да се потопи в обичайното си състояние на покой и да се отпусне. А изглежда след разговора с Машка наистина се нуждаеше от това.

— А сега ще отговоря на основните ви въпроси, за да можете да се концентрирате правилно върху предстоящата тренировка — каза Сенсеич след известно време. — Кой иска да започне?

Машка прилежно вдигна ръка.

— Да, Мария?

— Веднага ще задам най-важния въпрос: каква е вашата цел? Тоест по каква причина ни събрахте и създадохте този клуб.

Плешивият мъж кимна одобрително.

— Браво, Мария, веднага зададе правилния въпрос. След две години ние трябва да попаднем в челната тройка на най-силните клубове в Рейтинга.

— Какво?!

— А вие четиримата ще представлявате Русия на шампионата на най-добрите млади бойци в света на възраст до двадесет и пет години.

— КАКВО?!

— Как така?! — възкликна Даня, почти стигайки до фалцет. — В други клубове има истински чудовища. Тоест те не само по сила, но дори и външно са чудовища!

— Вие просто още не знаете истинската си сила — уверено заяви Виктор.

Алекс смутено се изкашля.

— Докато лежах в болницата, ми хрумна една странна мисъл. Възможно ли е да не сте избрал случайно точно нас петимата за обучение? Тоест, разбира се, вие сте избирали най-талантливите ученици, но може би не е ставало дума само за талант, а и за още някои други особености?

— Разбира се — не възрази Виктор. — Създаването на перфектния боец има много компоненти. Не бих се фокусирал само върху таланта.

— А върху какво още? — интересува се Даня.

Виктор лукаво погледна Алекс.

— Защо ми се струва, че Алексей вече се е досетил за почти всичко — мъжът направи подканващ жест. — Хайде, сподели своите мисли и аз ще те поправа, ако някъде грешиш.

Алекс наистина много беше мислил по тази тема в клиниката, както и през цялото време, когато беше оставен сам на себе си в тренировъчния център, но откъде Сенсеич беше разбрал за това?!

— Работата е там, че в клиниката ми казаха, че имам невероятна способност да се регенерирам — започна да разсъждава на глас Алекс. — Лекарите не можах да определят дали това е вродено или придобито умение, но в мен възникнаха определени мисли по този въпрос. Може би вие изначално сте търсили деца с определени мутации...

— Ти самият сериозно ли се мислиш за Върколака?! — писна Машка. — Имай предвид, че тогава аз ще бъда Сторм.

— ... или по някакъв начин сте развили способността ни за регенерация — продължи Алекс. — Например, тази наша дългогодишна традиция да прием чай след тренировка. Сега, когато знаем колко ефективни всъщност могат да бъдат различни отвари от китайската медицина и алхимия, какво ще се случи, ако поите младите организми с някаква полумистична билка по време на тяхното израстване?

Сенсеич слушаше Алекс с доволно изражение на лицето и когато той спря да говори, кимна окуражаващо:

— Интересни предположения. Това ли е всичко?

— Специални тренировки — кратко отвърна Алекс.

— Защо специални? — попита Даня. — Винаги сме се занимавали със съвсем традиционни бойни изкуства.

И тримата гледаха Алекс като луд.

— Тай чи, чи гун, различни мантри, асани. Може би това е нещо като програмиране на организма, в определен порядък, с конкретно изпълнение. Направих „осмата форма“ съвсем малко по-различно и нейният смисъл неуловимо се промени. Може дори да не разбираме как нашето изпълнение на стандартните комплекси се различава от общоприетите.

— Това вече са някакви конспиративни теории... — изсумтя Машка.

— И така! — прекъсна я Алекс. — Говорим за най-различни компоненти, може би необходими за създаването, както Виктор Михайлович току-що каза, на идеални бойци. Талант, генетични особености, тайнствени отвари и специални тренировки. И, разбира се, духовете пазители, те със сигурност също трябва да внесат своята лепта.

Виктор запляска с ръце.

— Не е зле. И си прав: професионалната подготовка, дори и в обикновения спорт, е сбор от много фактори. Ако исках да стана учител на най-добрите бойци в света, трябваше да предвидя всичко и да използвам всяка възможност за вашето развитие. Ти не взе предвид само един фактор — мястото на тренировките. Нашето добро старо мазе също допринесе за вашето развитие. Преди нас там постоянно

тренираха ъндърграунд бойци, затова аура там беше доста специфична.

— За какво изобщо говорите? — смаяно попита Машка, гледайки ту Виктор, ту Алекс. — Какви мутанти и аури, какви билки?

— Говоря за това, че Виктор Михайлович от самото начало ни е подготвял по определена комплексна и много сложна методика. Използвал е различни средства и тренировки, за да направи нещо с нас.

Виктор се вгледа внимателно в очите на Алекс.

— Казваш го, сякаш е нещо лошо.

— Не — не се съгласи Селин. — Това е страхотно. Имаме невероятен късмет, че сте избрали именно нас. Просто не разбирам защо е трябвало да го правите на тъмно.

— А ако това също е било част от методите на тренировка? — отговори на въпроса с въпрос Сенсеич. — Вие не трябваше да знаете за Рейтинга в първите етапи на подготовката си.

— Но сега сме изостанали!

— Това не е за дълго — уверено отговори Виктор Михайлович. — Просто още не всички компоненти на вашата подготовка са се събрали. След по-малко от седмица вие сами ще разберете за какво говоря. Сега сте като цветни пъпки, протягащи се към светлината, на които не достига само миг, за да разцъфнат и да засияят.

Алекс трепна от такова вулгарно сравнение.

— А ако не искате да цъфтите и сияете — вече с друг тон продължи Виктор, — тогава ще ви помогна с магически удар. Стани! Започваме тренировка!

ГЛАВА 2

— На вас тримата ви остават само два дни, за да научите основите на сатори — започна да обяснява Виктор.

— Защо точно два дни? — попита Машка.

— Защото иначе просто няма да можете да проследите предстоящия бой. А ще ви бъде много полезно да видите моите действия във всички подробности.

Приятелите веднага си спомниха как наблюдаваха своя първи бой между бойци от високо ниво. По принцип имаше изблици на аури и движенията на самите бойци изглеждаха едва различими, така че логиката на Сенсеич беше напълно разбираема.

Междувременно Виктор Михайлович изтърколи от задната стая някаква странна машина, смътно наподобяваща прахосмукачка.

— Запознайте се с Васек — представи машината Сенсеич. — Той ще бъде вашият треньор днес.

— Здравей, брато — махна с ръка Даня към „прахосмукачката“.

Алекс приближи и с интерес разгледа непознатото устройство. Надписът на корпуса „VAS K60“ не помогна много да се разбере приложението на този механизъм, но когато Сенсеич изнесе кофа с тенис топки и ги изсипа вътре, всичко веднага стана ясно. Беше машина за подаване на тенис топки!

— Планът е следният: вие тримата ще седнете на една линия — започна инструктажа Виктор, — а нашият приятел Васек ще хвърля топки за тенис пред лицата ви.

Тъома щракна с пръсти.

— И нашата задача е да ги хванем!

— Не — поклати глава Сенсеич. — На всяка топка са изписани букви и цифри. Вашата задача е да ги прочетете.

Последва леко напрегната пауза.

— Според мен тази задача не е за нас, а за Светкавицата или Сребърния куршум — изсмя се в пълната тишина Даня.

— Това въобще възможно ли е? — скептично попита Машка.

— И още как — увери ги Виктор. — Алекс, я им демонстрирай.

Алекс покорно седна на посоченото място.

— Ще е смешно, ако на топката пише „Аз съм глупак“ — тихо се пошегува Даня, което му спечели осъдителен поглед от Сенсеич.

— Готов?

Селин кимна мълчаливо.

„Няма болка, няма смърт...“

Всъщност той нямаше представа дали може да увеличи възприятието си достатъчно, за да прочете надписа, но това беше наистина интересна задача, предизвикателство към единствената му засега способност.

— За начало настроих скоростта само на пет метра в секунда — каза Сенсеич и натисна бутона.

Пуф!

Излетялата от дюзата топка прелетя пред лицето на Алекс, като почти докосна върха на носа му.

— Това е минималната скорост на подаване и вие ще тренирате на нея — продължи инструктажа учителят, а след това попита Алекс: — Е, успя ли?

— N-Z-X-двайсет и осем — каза Селин. — Нищо сложно.

Скоростта от пет метра в секунда всъщност не беше чак толкова висока. При определено стечение на обстоятелствата и при условие, че топката не се върти силно във въздуха, той би могъл да различи няколко букви дори без да използва сатори.

— А сигурно ли е, че това е набор от случайни символи? — отново се пошегува Даня. — Знам ви аз вас, фокусниците.

Алекс мълчаливо му показва юмрук в отговор.

— Разбрах, разбрах, доказателството е прието — бързо се поправи баскетболистът. — Но сега още повече не разбирам, как ние трябва да повторим този трик? Алекс беше обучен по екстремен метод, така да се каже, може би и нас трябва така?

— За съжаление, с вас това няма да проработи. На Алексей му помогна невероятно силен прилив на адреналин, който, както е известно, е отличен катализатор за електрическата активност на невроните.

„На кого е известно? — изненадано си помисли Алекс. — Сякаш сме доктори физиолози, по дяволите.“

— Адреналинът подпомага освобождаването на някои невротрансмитери — внезапно каза Тьома, — в частност ацетилхолин. Вярно, той по-скоро отговаря за предаването на сигнали от нервите към мускулите, отколкото за мозъчната дейност. Серотонинът повишава концентрацията, но адреналинът потиска производството му...

— Ето! — зарадва се Сенсеич. — Ти засегна много важната тема за невротрансмитерите. Всъщност това е нещо, което моментално може да промени нашето психофизическо състояние и настроение.

— Да, да, малко повече серотонин — и си по-добре концентриран на изпита, твърде много — и те отнася, все едно си на ЛСД — подхвана Тьома. — Недостиг на допамин — депресия, излишък — шизофрения. Това е като много фина настройка на музикален инструмент.

Даня и Алекс примигнаха изненадано.

— Тьома, а ти откъде знаеш всичко това?

— Когато усвоявах „желязната риза“, се наложи да се заема сериозно с анатомията — сви рамене паркуристът. — Трябва да усещаш и разбираш тялото си, за да го управляваш на по-дълбоко ниво.

— Браво — похвали го Виктор Михайлович. — Така че максимално силният прилив на адреналин може да помогне само на Алексей, защото при неговото ниво на серотонин и норадреналин не му достигаше именно този тласък. Във вашия случай трябва да се научите да управлявате нивото си на серотонин сами.

По принцип Алекс дори разбра за какво точно говори Сенсеич, тъй като самият той изучава невротрансмитерите като част от управлението на своето състояние при създаване на психоматрица, но само в общи линии. Единственият въпрос, който оставаше, беше как Сенсеич е успял да определи толкова точно нивото на различните невротрансмитери в тялото на Алекс, за да изгради техника за пробив към състояние сатори. Това изобщо възможно ли беше?

— Вече казах, че от самото начало ви подготвих по специална методика. Нейната цел беше именно, първо, да увеличи максимално броя на невронните връзки в мозъка ви и да развие невропластичност, и второ, да ви научи да контролирате състоянието си на подсъзнателно ниво с помощта на невротрансмитери. По същество това беше сливане

на древните китайски методи за обучение с новите знания на съвременната наука, защото никой не е изследвал ефекта на чи върху производството на невротрансмитери и нервната проводимост.

— И вие сам сте измислили всичко това? — изуми се Машка.

Устните на Сенсеич се изкривиха за миг в странна гримаса, но той веднага се стегна и се усмихна насила.

— В изследванията... ми помагаше един човек. Но после пътищата ни се разделиха — той плесна с ръце и бързо смени темата: — Така. Всъщност цялата тази теория за вас сега не е особено важна, така или иначе промените се случват на ниво усещания. Но трябва да го държите в главата си. Връщайки се към нашата тренировка: медитацията за концентрация трябва веднага да насърчава производството на серотонин. Тя е създадена за това. Вие трябва само да приучите нервните клетки на мозъка да го възприемат.

— Тоест, като медитираме, ние някак тренираме мозъка си? — уточни Даня.

— Именно.

— Странно, но сега ми стана по-ясно — призна Машка.

Алекс също отбеляза, че много неща са станали по-ясни, но него сега повече го вълнуваше друг въпрос.

— А можем ли да пробваме с трийсет метра в секунда? — попита той нетърпеливо.

— Да, разбира се — съгласи се Виктор, натискайки няколко пъти бутона за настройки. — Тъкмо ще определим приблизителното ниво на твоето сатори.

Пуф!

Топката прелетя толкова бързо, че Алекс едва успя да улови очертанията ѝ. Все пак сега тя се движеше шест пъти по-бързо.

— Никакъв шанс — заключи Алекс.

— Дори той не може! — възмути се Даня. — А ние как да научим това нещо за два дни?

— За начало на вас ви е достатъчно и най-ниското ниво — успокои го Виктор. — Над дълбочината, скоростта на навлизане в сатори и поддържането на това състояние в битка ще работим по-късно. Сега главното е да уловите самото усещане. За начало ще трябва да използвате медитация за концентрация в съвкупност с ускоряване на сърдечния ритъм и въртене на енергията в точката ин

тан^[1]. Поне веднъж се постарайте да изпаднете в състояние сатори, запомнете това усещане и нататък ще стане много по-лесно.

— Може ли да зададете скоростта на петнадесет метра в секунда? — попита Алекс, започвайки да изпитва леко възмущение.

Пуф.

Този път успя да види черните размазани ивици, но все още не можеше да прочете надписа.

— Още веднъж!

„Няма болка, няма смърт. Има само този момент.“

— Още веднъж!

Сенсеич спокойно продължи да натиска бутона за подаване.

Алекс започна да усеща парене в очите и болка в главата от пренапрежение, но все още опитваше максимално да се потопи в състояние сатори. По челото и слепоочията му потекоха капчици пот, но той го забеляза едва когато лютата пот започна да влиза в очите му.

— Стига — прекъсна процеса Сенсеич. — Твоето ниво засега е някъде около осем метра в секунда. Но не забравяйте, че това е доста абстрактно определение, тъй като става дума само за пълна концентрация върху сатори в неподвижно състояние. Поддържането на това състояние в битка е в пъти по-трудно, а скоростта на възприятие е няколко пъти по-бавна, отколкото в състояние на неподвижна медитация с отворени очи. А има още скорост на концентрация, способност на тялото бързо да реагира на информацията, всичко това е индивидуално и се тренира постепенно.

Алекс се отпусна и падна по гръб, разпервайки ръце встрани.

— Уфф! Не беше лесно.

— Не се разстройвай, самият аз с целия си опит не бих могъл да прочета буквите при тридесет метра в секунда — Сенсеич премести машината на няколко метра встрани, за да даде възможност на Алекс да си почине, и заповяда: — Хайде сега вие тримата седнете на мястото на Алекс.

Докато те сядаха на пода, Виктор се обърна към Алекс.

— Днес ти ще имаш още една тренировка. Време е да преминем към следващото ниво на сатори — в сферата на микровъзприятието.

Алекс се подпря на лакът.

— Ъ-ъ... къде?

— Изчакай малко.

Мъжът настрои машината, включи автоматичното подаване на топки с честота от десет секунди, така че момчетата да имат възможност да се концентрират, и отведе Алекс настрана.

— Слушай внимателно. Сатори е състояние, което изисква време, за да влезеш в него. Освен това то създава сериозен стрес за тялото и харчи много ресурси, дори аз не мога да го поддържам постоянно. За кратка битка, за която можеш да се подготвиш предварително, това е напълно достатъчно, но на изненади няма да можеш да реагираш толкова бързо. Например времето, необходимо за влизане в сатори, след като си усетил агресивно намерение, насочено към теб, или си успял да предвидиш предстоящ изстрел с пистолет секунда преди натискането на спусъка, може да е твърде дълго, за да избегнеш куршума. Това е така, защото времето между осъзнаването на опасността и началото на реакцията ти на нея за теб все още е естествен ограничител. Микровъзприятието — това е способността на мозъка да обработва импулсите от възприемащите органи с повишена скорост. По същество това е ускоряване на преминаването на всички сигнали по нервите.

— И как мога да тренирам скоростта на нервните импулси? — заинтригувано попита Алекс.

Вътрешно той ликуваше. Най-накрая пълноценни тренировки със Сенсеич!

— Ще изпълняваш четиридесет и осми комплекс от тай чи. Концентрирай се върху вътрешната енергия и се опитай да ускориш нейния поток. Както казах преди, вътрешната енергия е свързана с всичко в тялото. Всичко зависи от осъзнаването. Ако я насочиш с определен импулс към кръвта, ще можеш да повлияеш на качеството на кръвта, ако е към мускулите — ще усилиш удара си, а ако е към нервите, тогава можеш да подобриш тяхната проводимост.

— Помня това — кимна Алекс. — Тъй като все още не можем толкова съзнателно да контролираме чи, ние използваме комплекси, които чрез външни действия насочват енергията в нужното ни русло.

— Мария вече доста съзнателно управлява чи, иначе не би могла да формира своите невидими остриета — отбеляза Сенсеич. — А Тъома отлично чувства „вкореняването“, като се презарежда от земята. Така че остава само ти и Даня да ги настигнете.

„Това вече беше обидно — раздразнено си помисли Алекс. — Но пък справедливо. Надявам се, че след като взема «детокса» от духа пазител, той най-накрая ще започне да ми помага в обучението.“

— Доколкото си спомням, четиридесет и осмата форма Чен е обща, как тя може да влияе на скоростта на нервните импулси?

— В класическата ѝ форма — да. Но аз вече ви казах, че всяка форма, на която някога съм ви учил, има своите леки модификации. Конкретно четиридесет и осмата в моята интерпретация е фокусирана специално върху тренировката на микровъзприятието.

Алекс сви рамене.

— Добре.

— А за да проверя скоростта на твоята реакция, периодично ще те замерям с тенис топки. Трябва да успееш да забележиш моето движение, да влезеш в сатори и да хванеш топката. Така ще можем едновременно да тренираме както скоростта на преминаване на импулсите по нервите, така и влизането ти в състояние сатори.

Всичко това звучеше доста просто. Но Алекс бързо разбра, че дори само да се концентрира върху вътрешната енергия и в същото време да наблюдава Сенсеич с крайчеца на окото си е много трудно. А когато Виктор хвърли топката, стана ясно, че поставената му задача е почти неизпълнима. Алекс изобщо не видя началото на движението, а просто веднага получи удар с топка в корема.

— Концентрирай се върху вътрешните си усещания — напомни му Сенсеич. — И само с крайчеца на окото следи мен.

След час и половина такава тренировка, макар и с кратки почивки, Алекс имаше усещането, че е получил удар с топка по всяка част от тялото си. И никакъв прогрес. Съдейки по киселите изражения на лицата на другите, които все така седяха в поза лотос пред машината за мятане на тенис топки, те също не бяха постигнали никакъв напредък.

— Не се притеснявайте — увери ги Виктор, — на обикновените бойци в Рейтинга са им нужни много месеци тренировки само за да почувстват сатори.

— Месеци?! И вие искате да научим това за три дни?! — възмути се Тьома.

— Не, не. За три дни вие трябва не само да почувствате, но и напълно да овладеете това умение, макар и на най-простото ниво на

неподвижна медитация. Аз вярвам във вас.

Машка уморено потърка слепоочията си.

— Аз от доста време мога да контролирам енергията чи, но все още не разбирам и не усещам нищо. Никакви медиатори, серотонини и специални състояния. Може би има някакви по-конкретни инструкции?

— Много бих искал да ви обясня по-подробно какво трябва да усещате. Но това може само да ви обърка още повече. Представете си човек, който никога през живота си не е ходил и чак когато е на двадесет години, той усеща краката си и са започнали да го учат как да ходи. Обясняват му как трябва да се свие всеки мускул: прасците, бедрата, подколенните сухожилия, как работят долната част на гърба и седалищните мускули. Докъде ще стигне той с такъв обем „полезна“ информация?

— Спомням си как обяснявахте движението на чи в тялото — че било като да учиш някого как да мърда ушите си — с вселенска скръб в гласа се обади Даня. — „Може само да се каже, че този мускул е там и трябва да го усетите. Останалото ще трябва да направите сами“.

— Цитати на великите — вдигна палец Виктор. — Да. Откакто казах тази фраза, нищо не се е променило, просто към енергията чи са добавени нови същности, които също трябва да можете да контролирате на ниво усещания. Като цяло бойните изкуства са най-парадоксалната система: винаги имаш конкретен противник, но в тренировките се бориш най-често със самия себе си.

Алекс неволно си спомни за Смирнов. Ето кой наистина ще трябва да се бори със себе си дори още преди началото на пълноценните тренировки. Нищо чудно, че той периодично изчезва от погледа, явно се лута насам-натам, опитвайки се да разбере дали наистина се нуждае от тази битка. Неувереност в себе си, страх, слабост и болка в тялото от тренировката. За съжаление или за щастие, Алекс получаваше само удоволствие от мускулната болка и изобщо не изпитваше никакви страхове. Всичко беше затъмнено от спортната възбуда, дори когато ставаше дума за смъртоносен двубой. Може би затова не знаеше как да помогне на приятеля си и да разреши неговите проблеми. Но Алекс определено нямаше да го принуждава да тренира, ако Смирнов не се справи със своите страхове.

— Днес преди лягане и утре сутрин непременно трябва да медитирате, като използвате методиката с електронен метроном. Елена вече ги купи и ги е оставила в трапезарията. Принципът е същият като при топките, трябва да опитате така да се фокусирате в момента, че стрелката на метронома за вас да се забави.

„Това е добра идея! — с изненада призна Алекс. — За мен вече не е много актуално, но би трябвало да помогне да се овладее влизането в сатори.“

— Утре през деня можете да продължите да тренирате с топките, а вечерта ще измисля нещо друго, което да ускори обучението ви — продължи инструктажа Сенсеич. — Колкото до теб, Алекс, утре в обучението ще ти помогне Иван.

— Може би нямам нужда от Иван? — ужаси се Алекс.

— Не се притеснявай, той ще се старее — увери го Сенсеич.

Алекс потърка пострадалата си ръка и още по-пострадалия си хълбок.

— Точно от това се притеснявам.

Познавайки силата на Иван и любовта му към чупене на кости, Селин разбра, че топката за тенис в неговите ръце може да се превърне в истинско оръжие.

— Е, така ще имаш допълнителен стимул да не му позволяваш да те улучи — обобщи Виктор Михайлович. — А за днес приключихме. Денят се оказа много наситен за вас, така че си починете добре и утре се заемете сериозно с тренировките.

Тук Алекс беше напълно съгласен с него. Освен това на Селин все още му предстоеше „детокс“ от духа пазител, тъй като всички съставки вече бяха налични. По-точно, почти всички. Последната трябваше да му даде Сенсеич.

— О, да, бих поспал поне десет часа — прозявайки се, каза Даня.

— А аз не бих отказал лека вечеря — призна Алекс и се прозя в отговор. — И спане-е-е.

— Ти три дни спа — саркастично напомни Машка. — Ленивец.

— Още повече че това вече е въпрос на навик — изобщо не се смути Алекс. — Нуждая се от повече сън.

Даня потупа Алекс по рамото.

— Тоест да не те будим до понеделник?

— Точно докато ти спиш, ние ще научим сатори и единственото ти предимство над нас ще изчезне — с нотка ирония каза Тьома. — И тогава боя със Стас ще го дадат на един от нас.

И това не беше точно шега. В края на краищата досега сатори беше лично умение на Алекс, с предвидливостта и изкарването на чи извън тялото той нямаше особен успех. А за „желязната риза“ и дума не можеше да става, за нейното практикуване беше нужно не само да усеща добре мускулите си, но и да е на „ти“ с анатомията.

— Само ще се радвам, ако овладеете сатори — изобщо не си изкриви душата Алекс. — Но боя със Стас няма да го дам на никого.

Тьома многозначително се усмихна.

— Ще видим.

— Между другото, от утре можете да предизвиквате Иван — „зарадва“ ги Сенсеич. — Но не бих ви съветвал да бързате. Разбира се, той няма да се бие сериозно, но съдържаността определено не е неговата силна страна.

— А ако никой от нас не успее да издържи неговата проверка, наистина ли ще закриете клуба? — попита Даня.

— Пфф — Машка удари баскетболиста под коляното. — По-добре попитай как ще изберем победителя, ако всички преминаем изпитанието!

— Мисля, че в този случай Иван сам ще определи най-силния от вас — сви рамене Сенсеич. — Няма да ви позволя да се биете с пълна сила помежду си, това е твърде опасно, а обикновен спаринг не би показал пълния ви потенциал.

— А за Иван значи не ви е жал, с него може с пълна сила — изкиска се Машка.

— Ако искаш, излез с пистолет срещу него — увери я Виктор.

Когато приятелите отидоха в трапезарията, грижливо приготвената от Елена храна вече ги чакаше. Е, не точно приготвена, а... затоплена. И все пак доставката на готова храна беше едно от най-гениалните изобретения на двадесет и първи век. Разбира се, веднага след YouTube и Instagram.

— Защо ги учиш на лошо? — насмешливо попита Елена. — Така ще ми повредят братчето.

— Такъв да повредиш, как не — изсумтя Машка.

— Кой тук ще ме поврежда? — поллюбопитства Иван, влизайки в трапезарията.

Машка бързо отстъпи зад гърба на Алекс.

— Няма такова нещо.

Вечерята премина в спокойна и дори семейна атмосфера. По някакво негласно споразумение никой не обсъждаше предстоящия бой на Сенсеич и други проблеми, предпочитайки да бърбят по отвлечени теми, дори Иван се държеше изненадващо мило. Тоест цялата вечер мълча. След вечерята Машка скочи в новата си кола и отиде да се срещне с гаджето си, а Даня и Тьома се прибраха по стайте си, за да медитират и да се приготвят за лягане. Алекс отиде при Сенсеич за последната съставка за своята „детокс“ отвара.

— Най-важното е внимателно да слушаш инструкциите на духа пазител, когато приготвяш отварата — предупреди го Виктор, протягайки пакет с някаква сушена билка. — И въобще се постарай да намериш общ език и с двата духа, с тях много по-лесно ще развиеш умения за контрол на чи.

— Само ако зависеше от мен — измърмори Алекс.

Той наистина много искаше да започне тренировки с тигъра и дракона, както правеше Машка, за да започне най-накрая да развива и други умения освен сатори. В противен случай шансовете му да спечели дуела със Стас бяха прекалено малки, разбира се, при условие че изобщо можеше да победи приятелите си в тестовия спаринг с Иван. Но характерът на духовете пазители беше просто ужасен.

— А как вървят експериментите ти с психоматриците? — попита Сенсеич.

— Като цяло никак — честно отговори Алекс. — И ползата от тях в бой е малка. В едното състояние много добре усещам насочените към мен емоции и дори използвам бойно предвиждане, а в другото съм напълно невъзприемчив към чужди емоции или силно желание да ме убият, но пък се чувствам много по-силен и се движа по-бързо. Идея нямам как може да се използва това.

— След днешната тренировка още ли не си се досетил, че твоите психоматрици всъщност са матрици на състоянията на невротрансмитерите? — попита учителят. — Тоест ти на подсъзнателно ниво потискаш своето обичайно ниво на допамин и норадреналин, за да преминеш в спокойното, донякъде дори апатично

състояние на „зубрач“. Разбира се, това способства за повишена концентрация и успехи в училище. А при връщане към нормално състояние това се компенсира с повишаване на допамина — жажда за нещо екстремно и нови емоции.

Подобни мисли минаха през главата на Алекс, когато снощи четеше статии по тази тема, но окончателното разбиране се оформи едва в този момент.

— Така е! — радостта му бързо бе заменена от неразбиране. — И какво да правя с това знание?

— По същество твоите експерименти с психиката бяха глупави — неочаквано отсече Сенсеич. — Но с тяхна помощ ти, без дори да го осъзнаваш, се учеше да контролираш производството на невротрансмитери, затова и не те спрях. И между другото, ако не бяха тези твои експерименти, нямаше да мога принудително да те вкарам в състояние сатори. Затова те съветвам да използваш натрупания опит и нови знания, за да обединиш двете състояния в едно цяло и най-накрая да намериш хармония със самия себе си.

— Ще опитам — неуверено кимна Алекс.

Той тъкмо се канеше да тръгне, когато Сенсеич го спря.

— И още нещо.

— Да?

— Трябва да има причина, поради която си в състояние да въздействаш на невротрансмитерите при разделянето на личностите. И очевидно същата тази причина сега ти пречи да продължиш напред. Вярвам, че всички вие вече сте готови да разгърнете пълния си потенциал, но всеки от вас е възпрепятстван от някакви свои вътрешни ограничения. И ако не се справите с тях, тогава всички години на подготовка ще бъдат напразни.

След като влезе в стаята си, Алекс постоя известно време, гледайки в една точка, и се опитваше да разбере думите на Сенсеич. Той, разбира се, с експериментите си в крайна сметка само беше влошил нещата за себе си. Но какви биха могли да бъдат вътрешните проблеми на Тъома? Винаги е спокоен, винаги в добро настроение. Даня пък е ходещ оптимист. Може би Машка... но и с нея всичко като че ли изглежда наред, тя дори намери общ език с дракона и тренира усилено. Много странно. Но Сенсеич не би казал толкова сериозни думи само на шега.

Едва ли процесът на прочистване на тялото е мигновен, със сигурност отнема определено време, и колкото по-рано започне, толкова по-скоро ще приключи и ще може да използва огнената енергия на дракона. И все пак Тъома не беше съвсем прав, освен сатори Алекс имаше и друго предимство — да взема назаем сила от дракона. Може би не е много спортменско, но когато става дума за живот и смърт, всъщност не се налага да избираш.

Така че дойде време да призове духа пазител!

---

[1] Среца с храма (кит.) — една от точките на „чудесния меридиан“. Основната ѝ функция е да изчисти главата, да придаде блясък на очите и да „отвори“ носните канали и синусите. Намира се между веждите. ↑

ГЛАВА 3

Уви, тигърът така и не се появи, а Алекс все още не знаеше как да „дърпа каишката“, както Иван се опита да ги научи. Изобщо не му се искаше да спи, явно наистина добре се е наспал през трите дни в клиниката. Освен това, въпреки че Селин не искаше да си го признае, той не можеше да заспи, докато Машка не се е върнала от срещата си. Звучеше глупаво, но младежът нищо не можеше да направи със себе си. А и някъде на ръба на съзнанието му витаеха думите на главата на „Сребърния дракон“, че от гледна точка на закона Алекс е съвсем истински убиец. От онази битка с „рептилоида“ Алекс се опитваше да не мисли за случилото се, бързо намирайки оправдание за себе си: „рептилоидът“ заслужаваше смърт за убийството на Славик и много други, и като цяло не Алекс го уби, а бушуващата в него огнена енергия на дракона. Но дори и с тези доста логични извинения фактът си оставаше факт — той наистина беше станал убиец. И най-лошото бе, че скоро му предстоеше още един бой до смърт. И това беше още една причина, освен опасността да умре от ръцете на изперкал приятел от детството, да не позволи на никой от приятелите си да участва в това: досега от всички ученици на „Рижия дракон“ само той беше отнемал чужд живот и искаше това да си остане така възможно най-дълго.

За щастие денят се оказа не само наситен със събития, но и богат на придобити нови знания. Сенсеич им изсипа толкова много информация, че Алекс все още беше замаян. Невротрансмитери, медитация, управление на чи и управление на невротрансмитери с чи.

„Колкото повече научавам, толкова по-малко знам — помисли си Алекс, опитвайки се да премине от песимистичните мисли за смъртта към нещо по-практично. — Може би трябва да се заема със самообразование!“

В резултат на това цялото време, докато Машка отсъстваше от тренировъчния център, Алекс изкара пред компютъра, изчитайки информация за невронни връзки и невротрансмитери. И едва когато

черният мерцедес на момичето се появи под прозорците и тя влезе в сградата, Алекс си позволи да се отпусне и да легне да спи.

Той се събуди много рано сутринта изненадващо бодър, енергичен и с ясно оформена мисъл в главата си: Сенсеич вчера така и не отговори на въпросите им. Тоест той отговори, но само частично. Ако иска техният клуб да стане най-добрият в руския Рейтинг, това е страотно, разбира се. Ако иска да изпрати своите ученици на международен турнир — това също е разбираемо. Но защо? За крайната си цел Виктор Михайлович Тропов така и не каза нищо.

— Искаш твърде много — раздаде се насмешлив глас наблизко.

Алекс трепна от изненада, но веднага се успокои, виждайки седналия на нощното шкафче малък черен тигър. Сега, седнал и предизвикателно облизващ лапата си, той изглеждаше като най-обикновена котка. Само мощните, нехарактерни за котките лапи и твърде дългите зъби издаваха тигровата порода в него.

— За какво говориш? — озадачено попита Алекс.

— Мога да усетя мислите ти, когато мислиш достатъчно гръмко — напомни Бяко Тен. — Бъди реалист — вашият учител ви каза и ще ви казва точно толкова, колкото е необходимо в дадения момент. Всички учители са такива.

— Искаше ми се да знам какво става — измърмори Алекс. — Ние...

— Вълненията ти не са ми особено интересни — раздражено го прекъсна Бяко Тен. — По-добре бързо да се заемем с приготвянето на отварата за така наречения „детокс“. Доколкото разбирам, вече си събрал всички съставки?

— Е, не точно аз, но ги събрах — потвърди Алекс.

— Тогава да започваме, че имаме много малко време. Не мога да стоя дълго във вашия свят. Заради теб, между другото — все още си твърде слаб.

Алекс бързо скочи от леглото и си нахлузи панталоните.

— Казвай какво да правя!

Алекс изобщо не искаше да отлага приготвянето на магическия еликсир, защото не толкова често духовете пазители по собствена воля идваха при него с помощ. Освен това този момент не бива да се пропуска и поради причината, че по време на подготовката ще има

възможност да общува малко повече с тигъра и да задава въпроси, които отдавна го интересуват.

— Вземай съставките и бягай в кухнята. Аз казвам, ти го правиш.

Тигърът скочи върху ръката на Алекс и се превърна в подвижна двуизмерна татуировка.

— По този начин ще мога максимално да ти спестя енергия. Ще командвам оттук — обясни Бяко Тен.

Алекс влетя в трапезарията и се отправи към бара.

— Старателно изплакни всички съставки — заповяда тигърът. — След това сложи ето този корен да се вари, точно десет минути след като водата кипне. Загрей ножа до червено и нарежи До Хонг Ся Сяо^[1] на малки парченца... не това, ей онази гъба с форма на гъсеница.

Покорно изпълнявайки всички изисквания на тигъра, Алекс не се замисляше особено за логиката на случващото се. Прекалено странни бяха инструкциите за готвене: режи само по дължина, непременно на три равни части, потопи във вряща солена вода за тридесет и три секунди. Беше сам в помещението, така че нямаше какво да го разсейва и той изцяло се концентрира върху приготвянето на магическата отвара за „детокс“ и общуването с тигъра.

— А защо подготвям това нещо, ще ми припомниш ли? — неуверено попита той тигъра малко по-късно.

Тоест Алекс разбираше, че това е необходимо за по-нататъшното му развитие. Но как точно трябваше да действа отварата и как точно щеше да му помогне?

— Прочиства тялото ти, така че твоите енергийни канали да станат малко по-здрави — с неочаквана готовност отговори тигърът. — А после ти самият ще трябва да се постараш да ги развиеш. Но благодарение на това ще можеш да намалиш щетите от огнената енергия на дракона. Разбра ли?

— Общият смисъл е разбираем. А може ли малко по-конкретно?

— Ще се опитам да използвам опростени формулировки, които ще ти бъдат понятни. Помниш ли филма „Завръщане в бъдещето“?

Все пак беше много необичайно да чуеш заглавието на класически фантастичен филм от тигър. Макар Алекс да разбираше, че духът пазител взема информация директно от мозъка му.

— Ето ти — това е влакът от третата част.

— Ъ-ъ... какво?

— А огнената енергия на дракона — това са подсилените дърва — продължи тигърът. — И с теб се случва същото като с онзи влак — не можеш да издържиш мощността на това гориво и започваш да се разпадаш. Освен това, колкото по-често използваш енергията на дракона, толкова по-лошо ще усещаш собствената си енергия. Каж ми, наистина ли искаш да е така?

Алекс поклати глава.

— Разбира се, че не.

— Именно. От друга страна, ако постепенно закаляваш стоманата на котела с минимални порции подсилени дърва за огрев, тя само ще става по-здрава — тигърът замълча за известно време. — Не разбирам напълно смисълът на всичко, които казвам, но дори аз мисля, че аналогията е идиотска. Хей! Режи на по-ситно!

— Все пак не съм професионален готвач — озъби се Алекс.

— А аз имам лапи, но въпреки това бих могъл да го нарежа по-добре! — изсумтя тигърът. — Точно така, по-тънко, по-тънко. Да продължим с огненото чи на нашия люспест приятел: в малки дози то дори е полезно за тренировка на вътрешните канали. Освен това се усеща в тялото като нещо чуждо и затова е по-лесно да се управлява. Ти живееш с твоето чи цял живот, то е част от теб и да го почувстваш е значително по-трудно.

Като цяло всичко беше ясно. Само защо трябваше да използва сложни аналогии с филми, когато можеше просто да каже, че енергията на дракона в малки количества е полезна?

— А ти ще можеш ли да ме научиш да усещам огнената чи и да я контролирам? — уточни Алекс.

— След като подготвим тялото ти с тази вкусотия, ще можеш да взаимодействаш с малко количество драконова енергия без сериозни странични ефекти. С много малко количество. И тогава с обучението ти ще се заеме глупавият гущер, защото това е негово право.

Алекс въздъхна.

— Така че ще трябва да се договарям и с него.

Разбира се, той си спомни думите на Иван: човек може да шантажира дракона със заплаха да прекъсне духовната връзка. Но точно преди вероятната битка със Стас да влиза в конфликт с доставчика на мощна огнена енергия не беше най-добрата идея.

— Това вече не е мой проблем. Освен това чух, че са те призовали на Двубой на Духа? — тигърът надникна от татуировката и огледа подготвените от Алекс съставки. — Не е зле. Сега да преминем към основната част.

— Призоваха ме — потвърди Алекс, неволно затаявайки дъх.

Нима най-накрая тигърът ще сподели наистина полезна информация?

— Честно казано, изобщо не ме интересува. Съдейки по твоите спомени, този човек иска да получи дракона, което означава, че той ще бъде принудително прехвърлен на друг носител, ако ти загубиш. Чувал съм, че е доста болезнено. Аз просто ще загубя връзката си с теб, все едно си мъртъв, и това е всичко, но виж летящият гущер ще започне да се изнервя. Така че е много вероятно драконът сам да дотича при теб да те тренира.

Елена надникна в трапезарията и като видя, че Алекс е зает с приготвянето на отварата, тихо седна на масата и започна да наблюдава процеса.

— Добро утро — подхвърли Алекс, хвърляйки й бегъл поглед.

— Добро. Не се разсейвай.

Алекс приготви всяка част от отварата при различни условия: заля нещо с вряла вода, вари друго за десет минути, а един корен, точно обратното, охлажда в хладилника. И накрая събра всички съставки в голяма трилитрова тенджерка, превръщайки ги в нещо кашообразно и много миризливо.

— И трябва да изпия всичко това? — ужаси се Алекс.

— Спокойствие. Течността първо трябва да се филтрира и да изстине. Тогава и миризмата малко ще се промени — успокои го тигърът. — Трябва да пиеш на всеки три часа в пропорция два милилитра на килограм тегло в течение на два дни.

Алекс озадачено се огледа, чудейки се как да филтрира течността.

— За филтриране можеш да използваш салфетките от онова чекмедже там — предложи Елена, продължавайки с любопитство да наблюдава Алекс.

— Благодаря, мадам Смърт — благодари й тигърът, надниквайки за момент от татуировката.

Алекс се вторачи изненадано в Бяко Тен.

— Познавате ли се?

— Лично — не, но съм чувал — уклончиво отвърна тигърът.

— Той ме бърка с някого — отговори Елена на въпросителния поглед на Алекс. — Не се разсейвай.

Мислено отбелязвайки, че по-късно си струва да попита тигъра по-подробно за зловещия прякор на тяхната бойна икономка, Алекс се зае да филтрира получената каша. След преминаване през салфетката миризмата наистина се промени леко на сладниково тревиста, без никакви неприятни оттенъци. А вкусът...

След като изтича обратно в стаята си, за да се претегли на кантара, Алекс отмери полагащите му се сто седемдесет и пет милилитра течност, помоли се и предпазливо отпи от „детокс“ коктейла си. Вкусът се оказа доста поносим, напомняше на нещо като лайка или градински чай.

— Изпий го, не се излагай — подкани го тигърът. — И запомни, че е много важно да се претегляш преди всяко изчисляване на поредната доза.

— Преди всяко? — попита Селин, допивайки отварата си. — Теглото не се променя толкова много за един ден.

— О, твоето доста ще се промени — увери го тигърът. — Организмът се прочиства, това е съвсем нормално.

Алекс изненадано се втренчи в тигъра.

— Какво означава „доста ще се промени“?

Тигърът игнорира въпроса му.

— След два дни просто започни да черпиш енергия от дракона и той сам ще се появи, миличкият — с тези думи той спря да мърда и отново се превърна в обикновена татуировка.

В същото време стомахът на Алекс звучно изръмжа.

— Мамка му! — ужаси се Алекс.

— Спокойно, няма нищо страшно в това — успокои го Елена. — Малко ще се прочистиш.

— Трябва да тренирам, а не... да се прочиствам — хвана се за главата Алекс.

За щастие се оказа не толкова лошо, колкото той си помисли отначало. Не изглеждаше като резултат от отравяне или нещо подобно. Вярно, по-късно Елена каза, че според нейния опит с всяка доза на отварата ефектът само ще се засилва. Изобщо духовете пазители добре

го праметнаха, оставаше му само да се надява, че мъките няма да са напразни.

Алекс благоразумно занесе тенджерата с отварата при кантара в стаята си, за да не излее случайно някой съдържанието ѝ в мивката. Щеше да е доста обидно. Не само че съставките струваха безбожно много пари, но и Алекс не беше запомнил рецептата за приготвяне на отварата. А и едва ли някой можеше да я запомни, прекалено странна беше.

До идването на Смирнов имаше още много време, така че Алекс спокойно отиде да поплува в басейна, а след това направи загрявка и тренира четиридесет и осмата форма на тай чи. Разбира се, той се надяваше да усети някакви промени след приема на отварата, но нищо подобно не се случи. Явно беше още прекалено рано.

Връщайки се в трапезарията два часа по-късно, той намери приятелите си да вечерят.

— Както казах, ти определено си си отспал в болницата за седмица напред! — заяви Машка, щом го видя. — Как иначе си успял да се събудиш преди мен?

— Просто не излизам на срещи до два през нощта — измърмори Алекс в отговор.

Машка присви лукаво очи.

— А ти откъде знаеш, че е до два?

— Казах напосоки — веднага се смути Алекс.

Погледът му пробяга из трапезарията в търсене на повод да смени темата и се натъкна на Даня.

— Хей, какво правиш с моя до-хонг-каквото-там-беше?!

— Варя го — сви рамене Даня. — Елена каза, че този корен струва почти милион за килограм и отварата от него е много полезна. Кога друг път ще опитам нещо подобно?

Тъома се откъсна от овесените ядки и сандвичите.

— Как нарече коренчето?

— До Хонг... нататък не помня — честно отговори Алекс.

— До Хонг Ся Сяо?

— Точно така.

Даня, сякаш страхувайки се, че ще му отнемат ценната течност, бързо започна да я пие.

— До Хонг Ся Сяо можеш и да го дъвчеш — посъветва го Тьома.
— Също е полезно, чел съм го.

— Наистина ли? — подозрително попита Даня.

— Кълна се! — увери го русокосият паркурист. — Всъщност прочетох много интересни неща за това нещо.

Даня сдъвка продълговатото парче и преглътна без особено удоволствие.

— На вкус коренчето не е нищо особено.

— Всъщност това не е корен, а гъба — поправи го Тьома. — Расте много интересно. Върху насекоми. По-конкретно, този вид заразява гъсеници, живеещи в Непал и Тибет на височина от три до пет хиляди метра, докато са личинки. Постепенно превзема телата им, принуждавайки ги да излязат от земята на повърхността и там те умират веднага щом си покажат главите на открито. От тях расте гъбата До Хонг Ся Сяо, въпреки че всъщност цялата гъсеница постепенно се превръща в същата тази гъба. Яко, нали?

Даня пребледняваше с всяка нова подробност, а накрая просто се изкашля и изплю остатъците от „корена“.

— Леле, каква гадост!

— Гадина такава — присъедини се Алекс към него. — Даня добре, ще го изплюе и ще забрави. А аз още два дни трябва да пия отвара от това нещо.

Машка хвърли презрителен поглед на приятелите си.

— Какво толкова? В Тайланд ние ядохме хлебарки, и нищо.

— Не знам кой сте „вие“... но лично аз такава гадост... никога не съм ял — каза Даня, докато старателно изплакваше устата си. — И няма да ям.

Тьома прибра остатъка от изплютата от баскетболиста гъба, грижливо я изплакна с вода и я сложи обратно на дървената дъска.

— Аз лично с удоволствие ще си приготвя отвара от нея. Между другото, според китайската медицина, тя допринася за развитието на биоенергията.

— Тогава и за мен една чашка! — подкрепи го Машка.

— Откачалки — споглеждайки се, стигнаха до единомислие Даня и Алекс.

Тряс!

Вратата на трапезарията се удари в стената и на прага се появи широката фигура на Иван.

— И така, кого от вас, слабаци, наричат Алекс? Кого ще тренирам днес?

— В смисъл?! — ококори се Машка. — Нима още не сте ни запомнили имената?!

— Е, ти, малката, се казваш Мария — отвърна охранителят с напълно невъзмутимо лице. — Просто защото в компанията ви има само едно момиче и е трудно да те объркам. Общо взето все още не сте заслужили да помня имената ви.

Алекс отдавна имаше усещането, че Иван само се прави на глупак, подигравайки им се открито. Затова дори не виждаше особен смисъл да се обижда или по някакъв начин да реагира на закачките му.

Вдигайки ръка, той обречено каза:

— Аз съм.

— О, инвалида! — зарадва се Иван. — Е, да вървим да видим какво можеш.

Под съчувствените погледи на приятелите си Алекс последва охранителя в тренировъчната зала.

* * *

Да се каже, че Смирнов е изненадан, означаваше да не се каже нищо. Когато Льоха му каза, че ще го извика в своя тренировъчен център, той си представи нещо подобно на боксовата зала от филма „Роки“: мазе или полусутерен, стари тренажори, износени боксови круши и ръкавици. Всичко това повече съответстваше като място за тренировки на тайни майстори по бойни изкуства, отколкото разкрилия се пред него модерен спортен комплекс.

Игор обиколи сградата, за да се увери, че адресът е правилният, и застина в нерешителност на стълбите пред входа. „Спортивно-възстановителен комплекс «Рижия дракон». Курсове по самозащита и специализирана физическа подготовка за специалните части“ — вече за втори път прочете той надписа на табелата.

„И тук Льоха тренира някого? — помисли си Смирнов със съмнение. — Специални части? Да бе, глупости...“

Все още не смеейки да влезе вътре, той набра Алекс, но отговорът беше само дълги звукови сигнали.

„Да не се е пошегувал?“ — сериозно се напрегна младежът.

Застанал на стълбите, той още веднъж се огледа и погледът му от само себе си се спря на колите на паркинга. Мерцедес S-класа, порше, имаше дори един ролс-ройс. Но дори повече от откровено високата цена на колите, паркирани близо до сградата, смущаваше стоящият там автобус с надпис „ФСБ“.

„Дори ако тук наистина тренират представители на разни спецчасти, то колите явно не са техни — логично предположи той. — Едва ли спецчастите ни са толкова добре платени.“

Докато размишляваше, вратата на спортния комплекс се отвори и оттам излязоха няколко яки мъже с военни униформи.

— Този охранител ме напруга — каза един от тях.

— Теб? — изненада се втори. — Не мислех, че човек с толкова огромен боен опит може да се уплаши от обикновен глупак с кръстословица.

— Ако имаше мозък, и ти щеше да си нервен — увери го мъжът. — Чувството е такова, все едно снайперист те гледа през оптиката. Интуицията ми ме е спасявала неведнъж, мога да усещам такива неща.

— Мисля, че преувеличаваш. Просто тъп гардероб, не можеш да изградиш такива мускули в бойните изкуства.

— И това каза шампионът на региона по силов трибой... — ухили се първият.

Смирнов не чу по-нататъшния разговор, тъй като мъжете се отдалечиха.

„Как трябва да изглежда един охранител, за да го наричат гардероб дори такива гардероби като тези?“ — зачуди се Игор.

И тогава телефонът звънна. Беше Селин.

— Привет. Е, къде си? Свободен съм.

— Стоя на входа — неуверено отвърна Смирнов. — Това триетажна бяла сграда ли е? „Рижия дракон“?

— Да, да — потвърди Алекс. — Влизай вече, кажи на пропуска, че идваш при мен.

Пропускайки покрай себе си още няколко военни, Игор влезе в тренировъчния център. На пропуска седеше същият здрав охранител, за когото говореха тримата мъже. И наистина изглеждаше огромен!

Може би в обикновена врата с такива рамене би се промушил само на една страна, и то ако предварително издиша. Като цяло гигантът се характеризираше само с една дума — квадрат. Когато седеше зад масата, фигурата му изглеждаше толкова широка, колкото и висока. Добави към това квадратна челюст и огромни длани-лопати, държачи изглеждащ като играчка таблет, и се получава подобие на Невероятния Хълк, а не обикновен жив човек.

— Дебелак, какво правиш тук? „Мақдоналдс“ е надолу по улицата — без да вдига поглед от таблета, каза охранителят.

Смирнов замръзна на място, онемял от изненада.

— Ъ-ъ... аз при Селин. Той ме покани...

— Нямам представа кой е, но ако те е поканил, тогава върви. Какво още стоиш?

Дебелият въздъхна, мина странично през портала и нерешително спря във фоайето.

Така, и накъде сега?

— Игор! — махна му от стълбите на втория етаж Лъоха.

Игор за първи път виждаше приятеля си по тениска и с изненада осъзна, че той е не само много мускулист, но и покрит с огромни синини.

— Какво ти се е случило? — попита той изненадано приятеля си, докато стискаше силната му ръка.

— А, тренировката беше твърде... интензивна — махна с ръка Лъоха, като по някаква причина погледна към охранителя. — Да вървим, сега ще ти покажа къде ще тренираш.

Когато дебелият се канеше да пусне ръката на Лъоха, той неочаквано стисна по-здраво пръстите му и го погледна внимателно.

— Какво не е наред с лицето ти?

Очите на дебелия се стрелнаха нервно.

— Всичко е наред — бързо отвърна той.

— Не, не, имаш странен цвят на кожата — уверено каза Селин. — Да не си се пудрил?!

Дебелакът неволно прикри с ръка лявата си скула.

— Защо ми е да се пудря?

Разглеждайки отблизо формата на лицето на приятеля си, Селин разбиращо се усмихна.

— Например, за да скриеш синина. Скулата ти е подута.

— Е, да, малко е подута — неохотно призна Смирнов, без да се прави на глупак. — Нищо страшно.

Селин не зададе въпроса отново, а мълчаливо продължи да гледа приятеля си, като леко наклони глава.

— Добре — не издържа Смирнов. — Просто не исках да ти казвам. Ще се ядосаш, ще тръгнеш на саморазправа, а аз не съм длъжен да се крия зад гърба ти. С това мога да се справя сам.

Съученикът най-накрая пусна ръката му и сви рамене.

— Както кажеш.

— Наистина? — подозрително попита Смирнов.

— Спокойно, няма да бия никого — увери го Селин.

— Бяха Холин и Власов — призна дебелият след кратка пауза.

— Ама че изроди! — ядоса се Лъоха. — Не ги ли е грижа за предупреждението на Планинеца? Само да се обадя и ще ги изгонят от федерацията — той се почеса по тила. — Е, вероятно ще го изгонят, ако човекът удържи на думата си. Добре, с това ще се занимавам по-късно. Как успя да се засечеш с тях?

— Ами в понеделник след изпита отидох на една площадка недалеч от института — отговори Игор, като погледна предпазливо приятеля си. — Мислех да потренирам малко, и така бях пропуснал цял ден заради изпита. Кой да знае, че ще ме следят.

Селин бавно издиша.

— И какво направиха?

— Нищо кой знае колко жестоко — смути се дебелият. — Просто ми предложиха да ме тренират малко преди битката със Стас. По приятелски. Да направим, както го нарекоха, лек спаринг, на който не мога да откажа.

Честно казано, спарингът не бил толкова лек. Изминали бяха три дни и отокът едва сега започнал да спада. От друга страна, този път Смирнов наистина опитал да се съпротивлява и дори успял да нанесе един удар. Макар и не особено успешен.

— Приятелски спаринг, значи? — криво се усмихна Алексей. — Кога е следващата ни консултация?

— В понеделник — отвърна Игор и леко потръпна. — Обеща да не биеш никого. А и онзи дългокосият младеж каза, че е под твоето ниво да се биеш с обикновени хора.

— Никакви битки — увери приятеля си Селин, усмихвайки се многозначително. — Това би било твърде лесно. Но определено ще измисля как да им отмъстя за теб. Междувременно стига сме губили време за тези идиоти, ела да ти покажа къде е съблекалнята и да започваме тренировката.

След като се преоблече, Смирнов най-накрая стигна до залата за тренировки. Огромното помещение с високи тавани беше пълно с разнообразни тренировъчни съоръжения, повечето от които той не беше виждал нито в живота, нито във филмите. Круши, дървени чучела, окачени тренажори, огромна полоса с препятствия, множество тренировъчни оръжия по стените. При това сега залата беше практически празна и само две момчета и едно момиче седяха в поза лотос, препрели пръсти в странна фигура на корема си. До тях имаше машина, която периодично изстрелваше тенис топки, прелитащи точно пред лицата им.

— Какво правят? — попита изненадано Смирнов.

— Медитират — отвърна Льоха — Не им обръщай внимание. Да започваме загревката.

Първоначално тичаха из залата в много спокойно темпо около десет минути. Селин сякаш усети, че още малко и приятелят му ще започне да се задъхва, и веднага премина на ходом.

— Сега можеш да идваш тук всеки ден от един до четири. Сутрин и вечер тук се провеждат тренировки, а през останалото време залата ще бъде изцяло на наше разположение — започна да обяснява Селин, докато Смирнов си поемаше дъх. — Ще започнем със специална физическа подготовка, за да привикнем мускулите ти към удари.

След щателно загреване на всички мускули, Игор се почувства изненадващо добре, сякаш дори е увеличил енергията си. Макар че по-рано, когато се опита да практикува самостоятелно на площадката, усещанията бяха точно противоположни. Той дори не се сдържа и попита Льоха защо се получава така.

— Загревката не е само няколко движения — охотно поясни Алекс. — Ти подготвяш тялото за тренировка и се настройваш психически. Натоварвам те точно толкова, че да загрееш, но не и да се умориш, а редът на упражненията също не е случаен. Съветвам те да

запомниш какво правим и да повтаряш тази загрявка, когато тренираш самостоятелно.

Първото упражнение за Смирнов беше хвърляне на пълна с пясък топка в стената. Уж беше само три килограма, но тласкането с една ръка в имитация на удар много бързо принуди мускулите му да пламнат от болка. След това започнаха да работят над постановката на удара. За първи път Игор почувства, че наистина се подготвя за битка, а не просто прави общофизическа подготовка.

— Знаеш какво казват бойците, ако искаш да се научиш да се биеш, бий се — обясни Селин, връчвайки боксови ръкавици на приятеля си. — Ето защо ще се занимаваме само с практика с минимално количество тежко физическо натоварване. В противен случай просто няма да ти стигнат силите. В свободното си от тренировки с мен време ще тичаш и ще правиш леки тренировки на площадката.

И продължиха с „лапите“. И с крушата. И с въздуха. Селин обикаляше около него и постоянно коригираше всяко негово движение, обяснявайки особеностите на пренасянето на тежестта на тялото при удар. И по време на тренировката постоянно говореше:

— Слушай ме внимателно. Ако искаш да постигнеш резултати, трябва да спазваш режима винаги и навсякъде, независимо от желанията или настроенятия. Забрави тези твои „ще пропусна само днес“ и „само малко чипс“. Дори и най-малкият компромис влачи след себе си стотици други, и скоро от режима ще остане само спомен.

Селин вдигна боксовата „лапа“ и Игор бързо нанесе два удара.

Бам-бам.

— Твърде бавно — веднага коментира Алекс. — Отпусни ръцете и раменете. Ударът трябва да е хапещ, а ти се движиш като робот-трансформер.

Бам-бам!

— Още по-бързо!

И около час по-късно из залата изведнъж се разнесе радостен женски писък:

— Да! Направих го! X-L-K-S-шейсет и три!

— Браво, Машка! — поздрави я високият младеж. — Аз още не усещам нищо.

Селин прекъсна тренировката и заведе Смирнов при приятелите си. Момичето се втурна към него и увисна на врата му.

— Направих го!

В същото време Льоха изобщо не изглеждаше смутен, само по някаква причина леко недоволен. Игор изобщо не разбираше подобна реакция към прегръдка от толкова красиво момиче.

— Да, браво на теб — каза Селин някак механично. — Запознайте се, това е моят съученик Игор — представи той Смирнов.

— Привет. Чували сме, чували сме — топло му се усмихна момичето, пускайки Льоха. — Бъдещ шампион по ръкопашен бой.

Момчетата се представиха и се ръкуваха с него, а Льоха се обърна към приятелите си с въпрос:

— Трябва да реша по каква методика да го подготвя за боя.

— А какви са вариантите? — с интерес попита момичето.

Смирнов крадешком продължи да гледа Мария и да се чуди защо Льоха въздиша по Корольова, когато има толкова страхотна приятелка. И тя явно проявява симпатия към него, трудно можеше да не се забележи. Какво, по дяволите, не му е наред?

Междувременно Селин отговори на въпроса:

— Е, очевидно не класически китайски подход, когато в началото ученикът се занимава изключително с обща физическа подготовка, докато достигне необходимото ниво, и едва след това започва да изучава основни техники. С такива темпове няма да успеем за три месеца.

И четиримата се спогледаха и се засмяха на шега, която само те разбираха. Смирнов и без това се чувстваше неудобно, а в този момент се почувства напълно излишен в тяхната компания.

— Планирам да построя тренировките така, че да съчета физическата подготовка с работа над бойни техники и спаринги. Но какъв точно стил трябва да учи... По телосложение боксът или борбата биха били най-подходящи за него. Освен това точно боксът позволява боецът да се подготви в най-кратки срокове. При желание след месец той вече ще може да се чувства уверено в спарингите.

Смирнов гледаше очарован приятеля си.

— Страхотно...

— Да, щеше да е страхотно, ако му предстоеше да се бие с обикновен средняк от някоя школа по ръкопашен бой, а не с шампиона

на Москва — отбеляза високият младеж с добродушна усмивка.

— Тогава какво да правя? — попита го Лъоха.

— Знаеш ли, сред престъпниците също има своеобразни бойни изкуства — каза замислено Тъома. — Само подходът там е малко... различен... Обикновено те научават само едно атакуващо движение. И го довеждат до съвършенство. Нещо като удар с пръсти в очите или ритник в слабините. Не всеки майстор ще може да направи това движение толкова светкавично и професионално като тях. Само един удар за всички случаи: да се справят с други престъпници, за ченгетата.

— Тоест предполагаш да овладееш до съвършенство удара в слабините? — с насмешка каза Селин.

— Всъщност не е най-лошият вариант — усмихна се русият младеж. — Жалко, че този удар е забранен от правилата на състезанието. Но общият подход... Трябва да подбере няколко нестандартни техники, базирани на слабите места на неговия противник. Гледал ли си го как се бие?

— Естествено — отвърна Лъоха. — Често гледах спарингите му в залата и съм забелязал всички слепи точки и слаби места... Никой не знае по-добре от мен как може да бъде победен. Въпреки че аз вероятно не бих се възползвал от това знание...

— Защо? — попита с интерес Смирнов.

— По-скоро умишлено бих го победил там, където се смята за наистина силен — очите на Селин заблестяха от възмущение, сякаш се готвеше за боя или дори участваше в него. — Удар след удар, избивайки от него цялата му глупост, цялата му наглост...

Смирнов накъсано си пое дъх, прекъсвайки мечтите на Алекс.

— Така, добре — опомни се Селин. — Общият план на тренировките му ще изглежда така: специална физическа подготовка, основни елементи на бокса и борбата и няколко специални техники, които ще измислим индивидуално. Ако нямате нищо против, бих искал да ми помогнете малко с това.

— Няма проблем, брато — увери го Даня. — Така и ние ще тренираме, и ще ви подскажем къде е необходимо. Още повече че по някаква причина освен бокса и борбата забрави да споменеш уин чун. Това е направо обида.

— Мой пропуск — съгласи се Селин. — Значи мислиш, че си струва да го научи.

Дългокосият Даня потупа Смирнов по рамото.

— Ще направим от теб истински боец.

— Официално ще наречем нашия курс тренировки „Стани най-добрият или умри“ — изкиска се момичето. — Особено след като сега имаме здрави връзки в супер болница и ако стане нещо, те ще го оправят.

В този момент усмивката на момичето вече не изглеждаше на Игор сладка, а по-скоро зловеща.

---

[1] китайски див кордицепс — лечебна гъба, използвана в китайската медицина. ↑

ГЛАВА 4

Като за първи път Алекс реши да не товари Смирнов прекалено много, ограничавайки се до двучасова тренировка. Освен това сега трябваше да отделя повече време на своето развитие и работата в тренировъчния център, дотук цялото обучение на спецслужбите лежеше основно на плещите на неговите приятели.

„Как така всички вече активно действат, и единствено аз тъпо страдам? — помисли си той, докато придружаваше Смирнов до изхода. — Сякаш през времето, което прекарах в болницата, те вече са си изградили цялостен план на тренировките, а мен са ме оставили зад борда.“

Алекс нямаше търпение по-бързо да изпрати Игор и да помогне на приятелите си с тренировките. Още повече че досега само Машка беше успяла да усвои сатори, а Даня и Тьома все още не бяха подготвени за гледане на двубоя, който трябваше да се състои утре. Затова сега те се нуждаеха от свободно време много повече от него.

— Значи да дойда утре? — уточни Смирнов.

— Да, по същото време — потвърди Алекс. — Надявам се, че днес не те натоварих твърде много и утре ще можеш да станеш от леглото. Между другото, имаш ли някакви проблеми с парите?

— Не, разбира се... — отвърна с готовност дебелакът. — Вероятно трябва да платя нещо за залата, нали?

— Пфф, що за глупости? — махна с ръка Алекс. — Искам само да те посъветвам да ходиш три пъти седмично на спортен масаж, той ще облекчи мускулните ти болки. Най-добре вечер, преди лягане.

По някаква причина Смирнов се смути.

— Аз не обичам масажите...

— Да бе — не повярва Алекс. — Всеки обича масаж.

Казвайки това, изведнъж осъзна, че и за самия него няма да е лошо да му размачкат мускулите, особено след като сега имаше достатъчно пари. Оставаше само да изчака синините от тренировката с Иван да се махнат...

— Не всички са такива... — Смирнов сведе поглед — дебели като мен.

Сега вече се смути Алекс.

— А, ти за това... Да, срамуваш се от тялото си — не ходиш на масажист. Но не всеки може да бъде перфектен. Освен това масажистите са като лекари, често имат медицинско образование, между другото. Не им пука как изглеждаш. А за теб масажът ще е много полезен.

— Ами, не знам...

— Хей, нали знаеш съвременните тенденции за позитивно отношение към тялото? Бъди себе си — насърчи го Алекс, потупвайки го по рамото.

— Лесно е човек да бъде себе си, когато изглежда... като теб — усмихна се Смирнов. — Аз съм по-скоро депресиран от тялото си — той хвърли изразителен поглед към мускулите на Алекс. — Значи ти, оказва се, тренираш всеки ден от много години?

— Разбира се. Понякога няколко пъти на ден, а понякога дори цял ден — лекомислено отвърна Алекс. — Сега поради определени причини дори не смятам да ходя на изпити, въобще не ми е до тях. После ще ги взема.

„Ако оцелея“ — добави той мислено.

— Решил си да посветиш целия си живот на тренировки? — слабо се усмихна дебелакът.

Алекс все още не планираше да казва на Смирнов за Рейтинга, затова му беше трудно да обясни причините за маниакалната му жажда за тренировки. Мнозина не биха разбрали готовността на момчетата да получават синини и охлузвания в спаринги дни наред и да седят в неподвижна медитация с часове. А имаше цели три причини да забрави абсолютно всичко и да се занимава само с тренировки: за да оцелее в Рейтинга, за да подобри здравето си и като цяло да удължи живота си, и за да печели пари, защото самата позиция в Рейтинга очевидно би могла да донесе много пари. Но всичко това беше второстепенно, основното си оставаше любовта към саморазвитието като такова и желанието да научат онези невероятни неща, които бяха виждали само във филмите и за които бяха слушали в легендите.

— Предполагам, че просто съм избрал такъв живот, в който без тренировки не може. И ако смяташ да се занимаваш сериозно с

тренировки, храни се правилно и ходи на масаж.

— Разбрах, разбрах — въздъхна Игор. — Майка ми е собственик на салон за красота, там май има и салон за масажи. Ще разпитам.

След като се увери, че Смирнов вече не е депресиран, Алекс се сбогува с него и се върна обратно в залата.

— Е, как мислите, има ли шанс? — веднага попита той приятелите си.

— Не знам доколко добър е бъдещият му противник — сви рамене Тьома, — но нивото на първенството на Москва би трябвало да е доста високо.

— Но би могъл малко да го пренастроиш — предложи Даня. — Твоите техники за самохипноза... Нали вече знаем на какво се основават промените в характера. Може да опиташ да настроиш неговите невротрансмитери така, че да подобриш бойните му качества.

Алекс щракна с пръсти.

— Добра идея!

— Можеш също така да му дадеш някаква отвара за берсерк — присъедини се Машка. — Мисля, че силно подценяваме китайската медицина. Ето Алекс си пие отварата и определено има някакъв ефект. Съдейки по изтощеното лице, вече е отслабнал с три килограма.

— Точно така, отварата! — плесна се по челото Алекс, поглеждайки часовника си.

Разбира се, той беше задал аларма на телефона си, но въпреки това се страхуваше да не пропусне часа за прием. Кой знае какво може да се случи, ако не следва точно инструкциите на духа пазител...

— Можеш да дадеш на дебелия VIP карта на „Небесната сфера“, за да му помагат да се възстанови по-бързо — предложи Тьома. — Вярно, би било глупаво да хабиш толкова скъпо нещо заради участие в първенството на Москва... но нали разглеждаме всички варианти.

Обсъдиха още известно време методите за тренировка на дебелака, а след това разговорът премина към състоянието сатори. Всички, включително и Алекс, се чудеха как Машка е успяла да се вкара в това състояние.

— Слушайте, всичко е в правилната асана, мудра и усещането за чи. Вече мога да чувствам потока на вътрешната енергия, но я управлявам изключително трудно. А асаната и мудрата създават условия, при които чи сама променя посоката, както и където е

необходимо. Понякога успявам да уловя това усещане, но по-често не успявам.

— Според мен тя ни се подиграва — обидено коментира думите й Даня. — Направете нещо, ама не знам какво. Със същия успех може да каже, почувствайте левкоцитите в кръвта и ги насочете към раната. Аз знам, че са там, но, разбира се, изобщо не ги усещам!

Очите на Тьома веднага светнаха от възмущение.

— Но това наистина е възможно на едно от нивата на „желязната риза“! Вярно, че това е много високо ниво на разбиране на тялото, китайските майстори го достигат на деветдесетгодишна възраст.

Машка скочи на крака и започна да обикаля около момчетата, мислейки как най-добре да обясни усещанията си.

— Хей, гледали ли сте „Наруто“? — неочаквано попита момичето, като рязко спря.

— Кой не го е гледал — усмихна се Алекс.

— Така! Помните ли техниката за отваряне на порти на Майто Гай и Дебеловеждия? Сатори — това е същото като първата порта. Само че тук аз просто леко ускорявам потока на чи през тялото и го насочвам към необходимите нервни възли с помощта на мудра. Благодарение на това нервните импулси също се ускоряват и мозъкът започва да обработва информацията по-бързо. И тяхната система от печати е същата като нашите мудри и асани, кара течащата в телата на нинджите чакра да формира определени техники!

— Изглежда губя много, като не гледам аниме — заключи Тьома. — Нищо не разбрах, но звучи толкова логично...

Машка се хвана за главата.

— Сега разбирам защо Сенсеич никога не ни е учил как да управляваме вътрешната енергия. Нямам идея как да ви го обясня с думи, на мен Лотта ми показва всичко. Тя сама управляваше енергията ми, показвайки ми какво трябва да се получи, а след това аз се опитвах да повторя тези усещания.

Тьома и Даня веднага започнаха възмутено да ругаят своите духове пазители. Изглежда реално са имали по-малко късмет дори от Алекс, той поне беше осъществил контакт с тигъра и дори беше получил своята отвара за детоксикация.

— Така и ще се лутаме като слепи котенца — обобщи Тьома. — Докато не принудим драконите да ни помогнат.

— Има и друг, по-лесен вариант! — внезапно се намеси Даня. — Мисля, че просто трябва спешно да ни ударят по главата. Ето Алекс го набиха — и получи VIP карти за супер клиника. Машка беше зашеметена — и сега влиза в сатори, в добавка и нова кола получи. И аз искам така!

Тьома изразително го заплаши с юмрук.

— За кола и сатори не обещавам, но мога да те ударя по главата. Тук говорим за сериозни неща.

— Само си помисли — изсумтя баскетболистът. — Засега твоята сериозност не ти помага много. Може би, напротив, си струва малко да разхлабиш?

Те можеха да продължат така безкрайно, но в крайна сметка всичко се сведе до това, че Мария започна да обяснява на момчетата възможно най-подробно как да управляват своята енергия чи. Вярно, това беше по-скоро разговор между слепи и глухи, отколкото нормално обучение.

— Сега приличам на теоретиците от фитнеса. Онези с отпуснатите кореми, които постоянно съветват всички какво и как да правят — оплака се Машка. — Аз всъщност не мога да направя нищо сама, а сега се опитвам вас да науча.

— Чувстваш ли се дебел мъж? — ухили се Даня. — Това вече е новина! Не, аз винаги съм подозирал нещо подобно, но...

Не беше необходимо да имаш способност за предвиждане, за да разбереш, че някой ще бъде набит сега. Затова самият баскетболист се отдръпна от Машка още преди да завърши последната фраза.

— Бягай, бягай — каза Машка с изненадващо спокоен тон, като го заплаши с юмрук. — И можеш да забравиш да ти дам да покараш новата ми кола.

Даня замръзна на място и бавно се обърна.

— Прости на мен, грешния глупак!

— Бог ще ти прости — заплаши го с юмрук момичето. — А аз ще си отмъстя. Не сега. После. Когато не си готов.

— Мисля, че разбрах кой е помогнал на Даня да развие предвиждането си — прошепна Тьома на Алекс. — Те винаги така се джафкат.

Алекс сви рамене в отговор. Както показваха опитът и обясненията на Сенсеич, всяка дреболия влияе на тренировката: как

тренираш, къде и в какво състояние. Така че в шегата на Тьома можеше да има и много истина.

Днес момчетата разделиха учениците на четири групи от около двадесет души. Въпреки някои опасения на Алекс, първата пълноценна тренировка с военните премина изненадващо продуктивно. Той дори получи удоволствие, обяснявайки различните методи на цин на^[1]. От всички раздели и стилове на китайското ушу, според него този набор от техники беше най-подходящ за полицаите и другите представители на правоприлагащите органи. В някои отношения цин на напомняше на айкидо, което силите за сигурност не пренебрегваха, макар да предпочитаха по-целенасочени въздействия. Ако за изучаването на айкидо беше достатъчно да имат основно разбиране за моториката на движенията и познания за самите техники, то цин на изискваше по-задълбочено изучаване на анатомията. Разбира се, тук познанията на Тьома бяха най-задълбочени, но точно затова, докато обясняваше техниките, самият Алекс придоби значителни практически знания и ново разбиране за тях.

— Ще се изненадате, но именно ушу максимално пълно систематизира техниките на бойните изкуства, като любезно ги пръска по различните стилове — започна да обяснява Алекс. — И така, цин на буквално се превежда като „техника захват-заклучване“ и съдържа в себе си всевъзможни техники за блокиране на ставите, мускулите и сухожилията на противника.

— Като в айкидо? — веднага уточни един от военните.

— Близко, но тук има по-малко философия и повече практически знания. Има четири вида техники в цин на: извиване на костите, разделяне на мускулите, блокиране на дишането и вените и въздействие върху жизненоважни точки. Последните два метода са твърде опасни, първият включва добре познатите сгъвания и блокажи на ставите, днес също ще се занимаваме с тях, но най-интересно е разделянето на мускулите. Методите за натискане на определени зони за причиняване на болка, но без съществено увреждане на тялото, могат да помогнат както в самата битка, така и за успокояване на противника при захват.

Сериозен мъж на около четиридесет учтиво вдигна ръка.

— Каква е тогава разликата от въздействието върху жизненоважни точки?

— Това, че въздействието не е точково, не изисква перфектно попадение под прав ъгъл и с определена сила. И не причинява сериозна вреда, само болка и евентуално временно блокиране на мускулите. Сигурно на всеки от вас се е случвало да удари лакътя си така, че през ръката ви все едно е минал ток и известно време тя не се движи добре. Това е едно от онези слаби места.

И именно докато практикуваше цин на със своите ученици, Алекс постепенно започна да разбира на какво трябва да обучава Смирнов. Дебелакът в никакъв случай не беше глупак и имаше повече от достатъчно свободно време през лятната ваканция, за да се заеме с изучаване на анатомия. Малко вероятно беше той да има достатъчно рязкост за точкови удари, но дори един сполучлив удар в правилната точка можеше да реши изхода на цялата битка.

Самият Алекс се възползва от тренировъчните спаринги с военните, за да продължи собственото си обучение. Хрумна му неочакваната мисъл да тренира нервните си влакна с помощта реакцията на болезнени усещания. Дори неспортист може да реагира на изкълчен крак и да прехвърли тежестта на тялото към другия, преди травмата да стане още по-сериозна. А за боец е съвсем нормално нещо да извади става от захват при най-малката опасност просто по рефлекс.

— Можете да ме удряте с всички сили и да ми правите ключове без никакви притеснения — позволи им той. — Не се страхувайте да ме нараните.

Първоначално бойците бяха скептични, но скоро всички разбраха, че наистина не могат да причинят сериозни щети на Алекс. И всичко това, защото той всячески се стараеше да реагира на захвати веднага след началото на движението на противника, позволявайки му да започне прийома и прекъсвайки го в самия край. Задачата му съществено се усложняваше от това, че след призоваването на дракона в реалния свят вътрешните му резерви бяха почти напълно изчерпани. В нормално състояние това изобщо не се усещаше, но още щом опиташе да влезе в сатори, веднага силна слабост обземаше цялото му тяло. Но за тази тренировка това беше по-скоро плюс, тъй като той трябваше да подобри реакцията си като цяло, без сатори.

По-късно вечерта Сенсеич се върна и продължи да води тренировката по стария сценарий. За Машка измериха дълбочината на влизане в сатори, оказа се около шест метра в секунда. Тя все още

беше далеч от нивото на Алекс, освен това можеше да влезе в сатори само в състояние на неподвижна медитация, но за втори ден тренировки резултатът изглеждаше просто зашеметяващ.

— Скоро ще те настигна — увери тя Алекс. — Буквално усещам как всеки път влизането в сатори ми се удава все по-лесно и по-лесно.

Алекс принудено се усмихна, без да е решил дали да се зарадва за приятелката си или да започне да се изнервя. С такива темпове Машка наистина можеше да го изпревари и да настоява за двубой със Стас. Селин отлично разбираше, че постигайки по-добър резултат от него, момичето ще се заинати и непременно ще иска да се бие тя. И въпросът беше не само в смъртната опасност, защото дори и да победи, тя ще стане убиец. Като Алекс. Да, това не е убийство в буквалния смисъл на думата, а победа в двубой, но съдейки по описанието, загубилият ще умре, ако загуби по някакви мистични причини. Но дори така Стас не беше никакъв си побъркан „рептилоид“, а човек, когото познават, и ще им бъде много по-трудно да се примирят с тази смърт.

— Алексей, това е отличен стимул за теб — отбеляза Сенсеич, сякаш прочел мислите му. — Ако можеш да влезеш в сферата на микровъзприятието, то и дълбочината на сатори веднага ще се подобри. Това е като при висок скок: след като се издигнеш една стъпка в развитието на нервните влакна, ще можеш и да скочиш малко по-високо.

„Ох, тези негови алегии — раздразнено си помисли Алекс. — Преди изглеждаха умни и полезни, но сега повече дразнят, отколкото помагат.“

— Изглежда, роденият да пълзи не може да скача — тъжно изкоментира Даня. — Засега нямам абсолютно никакъв успех.

— Може би защото не се отнасяш достатъчно сериозно към тренировките? — жегна го Машка.

— В смисъл?! — възмути се баскетболистът. — Аз съм много сериозен!

— Не ме размивай — изсумтя момичето. — Също както повече от година сериозно се занимаваш с разтягане.

Даня се намръщи.

— При някои хора просто ставата не им позволява да седнат на шпагат.

— Дрън-дрън.

— Дори лекарят ми каза...

— Дрън-дрън — отново повтори момичето. — Виктор Михайлович, поне вие му кажете, че всичко това са оправдания.

Сенсеич безпомощно вдигна ръце.

— А, не, мен не ме намесвайте във вашите спорове — той лукаво примижа. — Макар че ако Данил има проблеми със ставите, това е напълно решимо. Само да има желание.

Машка направо подскочи от радост.

— Ето! Точно за това става дума!

Даня само обидено се намръщи, без да намери какво да отговори на заяждането на момичето, особено след като дори Сенсеич взе нейната страна. Алекс също би могъл да каже, че баскетболистът се отнася твърде лекомислено към много неща в живота, но това беше по-скоро предимство, отколкото недостатък. От друга страна, в тренировките без постоянство определено не се стига далеч.

— Добре, стига за днес — резюмира Виктор. — Всеки от вас има за какво да помисли. Утре ще опитаме да направим още една тренировка, а вечерта ще ви изпратя адреса на мястото, където ще се проведе двубоят.

Приятелите веднага се напрегнаха, спомняйки си за предстоящия двубой до смърт на Сенсеич.

— И кога ще бъде? — бързо попита Машка.

— Към два-три часа през нощта. Така че неуспелите досега все още имат шанс да овладеят сатори.

— Добре, защото трябва да се появя поне за час утре на тренировката на отбора по гимнастика — облекчено въздъхна момичето. — Значи ще мога да успея навсякъде.

До вечерта Алекс успя да пие отвара пет пъти и с всяко претегляне наистина сваляше по един-два килограма. Дори имаше чувството, че към края на „детокса“ ще тежи по-малко от Машка. И при това нямаше никакви проблеми със стомаха, прочистването на организма ставаше някак много естествено.

Веднага след вечерята Даня и Тьома унило се пръснаха по апартаментите си, явно възнамерявайки да прекарат цялото оставащо време в опити да се свържат със своите духове пазители и да продължат да медитират с метрономи. Машка тази вечер също остана

в центъра, решавайки да мине без срещи и да работи върху сатори, за да може по-бързо да настигне Алекс.

Селин, по подобие на приятелите си, се затвори в стаята си и се опита да медитира. През целия ден чувстваше, че не му достига нещо съвсем дребно, за да усети вътрешната енергия чи. Макар че беше напълно възможно това да е самозаблуда и просто да му се иска да е така.

Класическата медитация винаги му се отдаваше значително по-трудно от медитацията в движение. Плавните форми на тай чи му помагаша да се освободи от ненужните мисли, докато неподвижното състояние, точно обратното, го настройваше на глупави мисли. Затова на Алекс бързо му омръзна да седи на пода и той премина към практика на четиридесет и осмата форма на тай чи. Едва сега успя да изпадне в състояние на откъснатост от външния свят, но всичките му усилия моментално се разпаднаха, когато Алекс усети, че насила го потапят в сън. Той вече можеше да различи състоянието, използвано от духовете пазители да общуват с него, от обикновен сън и още повече — от реалността.

Стаята изобщо не се промени, само стана по-ясна и по-цветна. Сега той можеше в детайли да разгледа всяка дребна вещ, докато стои неподвижно, сякаш в очите му са вградили многократен „зуум“. И почти веднага в центъра на стаята се появи червено облаче, което бързо се превърна в червен дракон.

— Рон-Тиан? — изненада се Алекс.

Разбира се, той се надяваше, че драконът рано или късно ще се появи, но дори не разчиташе на такъв подарък.

— А кого очакваше да видиш, носителю? — раздразнено попита драконът. — Проскубаната котка ли?

— Бяко Тен изобщо не прилича на проскубана котка — не се съгласи Алекс. — И от него получих много повече помощ, отколкото от теб.

Драконът издиша огнена струя към Алекс, явно недоволен от думите му. Но младежът изобщо не се опита да го избегне и остана неподвижен, дори усети силна жега по лицето си.

— Аз ти спасих живота — напомни драконът, — а ти в знак на благодарност реши да ме опозориш и да се съгласиш на Двубоя на Духа! Знаеш ли изобщо какво ще стане, ако загубиш?!

— Ще умра — сухо отвърна Селин.

— Не ми пука за теб! Това е позор за дракона — да бъде проигран като някаква си вещ! Да не говорим, че при прехвърлянето на татуировката ще загубя част от силите си. Така че дори не си помисляй да приемаш предизвикателството, остави някой от двамата ти безполезни приятели да се опозорява и да умира.

Селин бавно започна да кипва. Ако духовете пазители искаха да обиждат Алекс лично, това той можеше да понесе, но никой нямаше право да нарича приятелите му безполезни! Особено след като драконите на Тъома и Даня, както и Рон-Тиан, не правеха абсолютно нищо за тяхното обучение.

— Ти, глупав гущер. Не знам как там живеете във вашия духовен свят, но тук ще внимаваши с езика си.

В отговор драконът отново издиша пламъци, но този път наистина се опита да опърли лицето на Алекс. И младежът отново остана неподвижен, като моментално почувства много силна болка по кожата си.

— Знаеш ли, мога да ти спестя позора и да се откажа от татуировката още сега — изсъска Алекс през стиснатите от болка зъби.

Ако беше помислил разумно, щеше да осъзнае, че Стас иска да се бие именно за духа на дракона и отървавайки се от Рон-Тиан, той на практика се отказва и от участие в двубоя. Но след думите на летящия гущер за смъртта на един от приятелите му очите на Алекс бяха покрити с червената пелена на яростта.

Горещината на огъня и болката по кожата сякаш му дадоха ключа към усещането на огнената енергия на дракона. Част от нея беше смесена с огъня и сякаш попиваше в порите, оставяйки вътре в мускулите на лицето на Алекс. Той направи с ръце доведеното до автоматизъм движение от четиридесет и осмата форма на тай чи и насочи енергията от лицето си по голям кръг на циркулация към ръката, на която трябваше да е татуировката на дракона.

— Какво правиш?! — изкрещя драконът.

— Отървавам се от безполезния баласт — изръмжа Алекс.

Той усети пулсираща болка по цялото си тяло, където преминаваше енергията чи на дракона, и мислено се опита да прехвърли цялата тази болка в дясната си ръка.

— Браво! Запомни това усещане! — неочаквано радостно извика драконът и отново издиша огън в лицето му.

Алекс изпищя от болка и още по-яростно започна да насочва огнената енергия към ръката си. Но вместо да се уплаши, драконът сам скочи на предмишницата му и се разпротря върху нея в двуизмерна татуировка.

— Отлично — увит около ръката, драконът с лекота изсмукваше в себе си цялата енергия. — Надявам се сега разбра как работи?

Застинал като статуя, Алекс известно време идваше на себе си и се опитваше да осъзнае случилото се.

— Какво направих току-що? — произнесе най-накрая той с пресъхнали устни.

— Взе моята енергия и съзнателно я пренасочи по своите канали в ръката си — доволно поясни драконът.

„Така, стоп. Но защо не успях да го прогоня? — озадачено си помисли Алекс. — Иван каза, че е достатъчно да използваме енергията си, за да...“

— Именно, собствената, глупако — изсумтя Рон-Тиан, четейки мислите му. — Ти сериозно ли очакваше да ми навредиш със собствената ми енергия? Не става така.

Алекс рухна съсипан на пода и с треперещи ръце започна да опипва лицето си в търсене на ужасни изгаряния. Но освен лека болка, сякаш е изгорял на слънце, не усети нищо друго.

— И какво беше това? — попита той отново. — Нарочно ми спретна това представление, за да ме ядосаш.

— Това е просто процес на обучение — насмешливо отвърна драконът. — Нали не мислеше, че ще те дундуркам като бебенце? Болката е най-добрият учител. Твоите енергийни канали все още са твърде слаби, но можеш да започнеш да ги развиваш още в процеса на прочистване на тялото, така ефектът ще бъде дори по-добър.

Алекс стисна юмруци и се надигна от пода.

— Тогава да опитаме още веднъж?

— Стига за днес, все още си прекалено слаб. Всъщност мога да те уча да работиш съзнателно с вътрешната енергия само в реалния свят, а в момента ти просто не можеш да ме издърпаш там. Затова се възстанови добре и утре опитай да ме призовеш отново.

Точно това младежът определено не очакваше от дракона. Просто така да започне да го учи? Каква ли е уловката тук?

— Но защо изведнъж реши да се заемеш с обучението ми?

— Предстои ти труден бой — отвърна драконът, поглеждайки от татуировката. — Може би единственото нещо, което уважавам у хората, е способността да гледат смъртта в лицето. Ти премина изпитанието на огъня и доказа, че си достоен да бъдеш мой носител.

— Ами приятелите ми, които трябвало да умрат вместо мен? — навъсено попита Алекс.

— Ти си носител на червен дракон! Ние никога не се плашим от битка, дори и ако можем да загубим! Ако няма да участваш в двубои, то какъв е смисълът да се занимаваш с бойни изкуства?

* * *

На следващата сутрин. Гимнастическата зала.

Машка.

Машка за пореден път направи съчетанието на греда без нито една грешка. Тренировката направо полудя от щастие, защото преди шест месеца това беше най-нелюбимият гимнастически уред на момичето. Пет метра дължина, десет сантиметра ширина — толкова много и толкова малко. Падането е не толкова болезнено, колкото обидно. И дори викът на приятелки и приятели: „Спри!“ не може да помогне да запазиш баланса си. Може би страхът от гредата беше заседнал в Машка още от детството и с годините само ставаше още по-силен. Ето защо, за разлика от упражненията на земя, успоредката и прескока, гимнастичката винаги negliжираше гредата. Така беше доскоро, или по-точно, до боя на арената на Рейтинга.

Момичето седна на дюшеците до гредата и по навик започна да масажира глезена си. Контузията отдавна беше отминала, може би заради ускорената регенерация, която, според Алекс и Иван, притежаваха всички ученици на клуба. Но навикът да разтрива болното място все още оставаше.

— Да отидем днес след тренировката да хапнем суши, както в доброто старо време? — попита стройната блондинка, сядайки на дюшека до нея.

Мария виновно сведе поглед.

— Съжалявам, Ол, днес не мога. Обещах да пия кафе с... — след кратка пауза тя неуверено, сякаш вкусваше думата, продължи: — С гаджето си.

— О-о — възхитено цъкна с език Оля. — Твоят глупак най-накрая се реши?

— Не съвсем — намръщи се момичето. — По-точно, никак.

Оля така се разчувства, че импулсивно прегърна приятелката си.

— Най-накрая проклятието е свалено! Кой би си помислил, че нашата звезда толкова години ще се измъчва с проблема с приятелската зона. Виждала ли си се в огледалото? Що за глупак трябва да е, за да е само приятел с такава красавица?!

— Колкото до глупака, много точно казано — малко тъжно се усмихна гимнастичката.

— Що за герой е успял да те изтръгне от лапите на ужасната несподелена любов? И да не би чисто новата кола, с която пристигна днес, да е свързана с него?

— Не, колата просто ми я подариха — махна с ръка Мария.

— Просто са ти я подарили?! — шокира се Оля. — Кой просто така подарява мерцедес?!

Машка и сама разбра, че е изтърсила глупост.

— Роднина — бързо намери тя подходящо обяснение. — За доброто завършване на учебната година.

— Огън! Днес ще те пусна, но следващия път ще се повозим!

— Няма проблем — съгласи се Мария.

— А сега ми разкажи за гаджето си. Къде се запознахте? Какъв е той?

Гимнастичката се замисли за момент.

— Ами, младеж като младеж... забавен.

— И само това?!

— А какво друго?

— Когато говореше за твоя Алекс, не можеше да млъкнеш. А сега просто „забавен“. Сигурна ли си, че това е правилният избор?

Машка се намръщи.

— Не говори глупости. Както и да е, хайде да отидем да видим твоята волна програма, преди да съм тръгнала. Покажи ми какво сте измислили с тренъора. Каква музика избрахте?

— Бягаш от разговора? — разбиращо се усмихна Оля. — Добре, добре. Но темата не е затворена! Ще се върнем към нея с вино и рулца.

„И самата аз не разбирам защо тази тема все още не е затворена за мен — помисли си Машка, гледайки как приятелката ѝ изпълнява акробатични елементи. — Но явно е само въпрос на време.“

---

[1] изкуството на захватите и чупенето. ↑

ГЛАВА 5

На сутринта Алекс се събуди толкова бодър, че не се сдържа и скочи от леглото направо на стойка на ръце. Десет лицеви опори и ето че вече седеше в шпагат.

„Животът е прекрасен! — радостно си помисли той. — Значи всичко, което е трябвало да направя, е било да усвоя управлението на чи. Сега ще видим кой ще се справи по-бързо с Иван.“

Изненадващо, но беше успял да се наспи дори въпреки факта, че се будеше два пъти от будилника, за да изпие поредната порция от отварата. И въобще в тялото си усещаше необичайна лекота, а получените в резултат на тренировката с тенис топка синини просто изчезнаха.

Скачайки на крака след краткото разтягане, Алекс с лекота се съсредоточи и започна да практикува четиридесет и осмата форма на тай чи. И веднага усети, че нещо не е наред. И по-точно, той не чувстваше абсолютно нищо.

— Но вчера се получи!

Почувства се така, сякаш първо са му връчили най-дългоочаквания подарък на света, а след това веднага са му го отнели и дори силен шут в задника е получил.

„Стоп, не се изнервяй — каза си той. — Нека помислим логично. Очевидно все още не мога да усетя своята чи, но съм сигурен, че отново ще мога да използвам енергията на дракона.“

Алекс мислено се съсредоточи и превключи към психоматрицата на „зубрача“. Съдейки по думите на духа пазител, сега той беше запечатал всички силни емоции и в същото време започваше да черпи енергия от Рон-Тиан. След като изчака десет минути, той отново се върна към първоначално състояние и веднага усети вече познатото парене в себе си. Сега, използвайки тай чи, той успя да прокара енергия по нервните си канали. Усещането беше такова, сякаш в тялото му се движи истински огън — горещ, но не и изгарящ. И всеки мускул реагира на този огън с прилив на енергия.

О, да! Беше подобно на еуфорията, която го обземаше, когато след дълго трениране на сложен акробатичен елемент той най-накрая е започнал да се получава.

Но не му беше позволено да се наслаждава дълго на това чувство. Татуировката на дясната му ръка започна да се движи, отдели се от предмишницата и във въздуха пред него се появи червен дракон.

— Стига! — яростно закрещя Рон-Тиан, като мигновено изсмука в себе си цялата огнена енергия, течаща по вътрешните канали. — Какво правиш?!

— Упражнявам се — спокойно отвърна Алекс. — Само не ми казвай, че съм взел твърде много от твоята енергия. Усещам, че не е така. Не бъди толкова алчен.

Поне този път Рон-Тиан не започна да плюе огън, въпреки че не спря да крещи:

— Не става дума за алчност! Ако злоупотребяваш с моето чи, няма да можеш да работиш правилно с твоето. Дръгливата котка за кого разказа историята с влака?

Тук вече Алекс леко се напрегна.

— Може би точно това е причината, поради която все още не усещам своето чи?

— Изобщо ли? — уточни драконът.

Алекс кимна мълчаливо.

— Това е много лошо — изненадващо сериозно каза Рон-Тиан. — Трябва поне нещо да усещаш. Я сядай и опитай да се съсредоточиш върху една от вашите мудри за управление на вътрешната енергия.

Отпускайки се покорно на пода, Селин използва мудрата на концентрацията, използвана от приятелите му за тренировка на сатори.

— Енергията тече. Макар и хаотично, но все пак тече. И ти не я усещаш?

— Не.

Драконът кацна на пода пред него и започна да крачи напред-назад на люспестите си лапички, потраквайки делово с ноктите по ламинирания паркет.

— Изводът е, че за онези няколко пъти, когато изтегли голямо количество от моята енергия, каналите ти са се оказали прекалено силно изгорени.

— Изгорени?! — Алекс беше ужасен. — Завинаги ли?!

— Разбира се, че не — успокой го драконът. — Просто тяхната чувствителност е намалела много. Но ако продължиш да използваш моето чи, те определено никога няма да се възстановят.

Алекс подозрително погледна дракона.

— Нали не ме лъжеш? Тъкмо се научих да управлявам твоята енергия и ти веднага заявяваш, че тя е вредна за мен. Звучи много подозрително.

— Не се ласкай — изсумтя Рон-Тиан. — Да управлява се научил — един път прекарвайки я през тялото... И въобще, ако не ми вярваш, можеш да говориш на тази тема с проскубания котарак. Той ще види същото като мен — „раздраконени“ енергийни канали. Как ти харесва моя каламбур?

— Отвратително. И колко време трябва да чакам момента, в който енергийните ми канали ще възстановят чувствителността си? — обречено попита Алекс.

— По вашите мерки... една-две седмици. Не е толкова сериозна травма.

Селин със сила удари с юмрук по пода.

— О, не! Имам бой след две седмици...

— Е, можеш да продължиш да използваш моята енергия, но така ще спреш развитието си за много дълго време, а може и завинаги.

Алекс буквално беше зaleyт от вълна от безнадеждност.

— А отварата, която пия сега, няма ли да ми помогне да се възстановя по-бързо?

— Всъщност благодарение на нея е само две седмици, а не месец.

И като цяло да вини дракона за това фиаско беше глупаво. Първият път Рон-Тиан просто спаси живота му, като сподели енергията си, а след това самият Алекс несъзнателно започна да се обръща към нея. От друга страна, ако драконът веднага беше обяснил колко вредно е да използва енергията му... Макар че всъщност многократно беше говорил и дори крещял за това.

— И какво да правя сега? — обречено попита Селин.

— Бъди търпелив — спокойно отвърна драконът. — Има шанс да се възстановиш преди боя.

„Страхотно — раздразнено си помисли Алекс. — Но какъв е смисълът, ако не мога да тренирам нормално през цялото това време?“

— Продължавай да пиеш отварата и през ум да не ти е минало да използваш енергията ми отново. Аз периодично ще идвам, за да проверявам състоянието ти.

Драконът се превърна в червен облак и се втурна към ръката на Алекс. Хоп — и на ръката му отново имаше неподвижна татуировка.

— А денят започна толкова добре — измърмори под нос Алекс.

Настроението му направи скок от „Страхотно“ до „Животът е болка“ за толкова кратък период от време, че дори леко му прилоша. Известно време той просто седеше, взирайки се в една точка, и тогава в главата му изникна една доста интересна мисъл:

„Може би си струва да се консултирам с главния лекар на клиника «Небесната сфера»? Тя каза, че мога да ѝ се обаждам, ако имам въпроси. Ами ако тази мила жена знае за травмата на вътрешните канали повече от дракона?“

За щастие имаше визитната картичка на Надежда Сергеевна. Набирайки номера ѝ, Алекс смутено ѝ разказа за проблема си.

— Това е доста разпространена травма — веднага отговори жената. — В такива случаи ние винаги препоръчваме почивка от всяко използване на техники, свързани с използване на вътрешна енергия.

— И колко време тези канали ще се възстановяват?

— Трудно е да се каже. Зависи от степента им на нараняване. За съжаление все още не са измислени общи методи за тяхното диагностициране и лечение. Точно затова хората с духове пазители имат предимство: духовете обитават различна равнина на битието и могат да усещат енергийните потоци, подсказвайки къде и какви грешки прави боецът. Това е и основната им помощ за техните носители.

„Това вече го разбрах — помисли си Селин. — Но защо, по дяволите, получаваме цялата информация на части и абсолютно ненавреме?“

— Но можеш да дойдеш в клиниката, ще опитаме да проучим проблема и да направим някои възстановителни процедури. Ще бъде интересно да разберем дали повишената ти регенерация се разпростира и до вътрешните канали.

— Мислех, че няма методи на диагностика.

— Казах, че няма общи методи. Но все пак имаме специалисти, способни да усещат състоянието на вътрешните канали и енергията чи.

Алекс замълча за момент, обмисляйки предложението ѝ. В крайна сметка с помощта на диагностика можеше поне да се увери, че драконът не го е излъгал. А и всякакви процедури, способни поне малко да ускорят възстановяването, със сигурност нямаше да са излишни.

— А мога ли да дойда сега?

— Разбира се. Ще изпратя такси до школата.

Селин не отказа, като логично прецени, че за главния лекар на клиника от това ниво разходите за такси са дреболия, а за него — спестяване на време. Преди да тръгне към клиниката, той изтича в трапезарията да хапне и завари там Тьома и Даня. Момчетата унило седяха на масата и вяло чоплеха чиниите си с лъжици.

— Привет на всички. Защо сте толкова тъжни? — попита той, насочвайки се първо към кафемашината.

— Все още нямаме никакъв успех — въздъхна Тьома. — Цяла нощ се опитвах да призова духа пазител, но безуспешно.

— А ти? — обърна се Селин към баскетболиста. — Твоят дракон май реагираше на призоваване.

— О, да, понякога се появява — съгласи се Даня. — Нарича ме бездарен и отново изчезва. А как са твоите усещания след вълшебната отвара?

Алекс разказа накратко на приятелите си за проблема, който го е сполетял.

— Значи сега дори в сатори не бива да влизаш? — уточни Тьома.

— Ъ-ъ... това пък защо?

— Ами как иначе. Влизането в сатори всъщност е един от начините, по които чи въздейства на твоето тяло: ускорява преминаването на нервните импулси и работата на мозъка. Просто ние се опитваме да го правим съзнателно, а при теб този процес се инициира автоматично.

— Надявам се, че става въпрос само за енергията на дракона — ужаси се Алекс, защото без сатори той губеше основното си и всъщност единствено предимство в битка.

След като пожела на приятелите си късмет с днешните тренировки, Селин отиде в клиниката. Надежда Сергеевна лично го заведе в кабинета на мила и напълно сляпа жена на около петдесет. Впрочем, както често се случва, загубата на едно сетиво се

компенсираше от усилването на други или, по-точно, от появата на ново — възприемане на вътрешната енергия.

След като се поздравиха, Алекс седна на кушетката пред миниатюрната жена.

— Стойте неподвижно, ще отнеме известно време — каза тя и започна плавно да движи ръце над него.

Селин за момент се почувства като участник в шоу на екстрасенс, толкова глупаво изглеждаше всичко. Изминаха десет минути, преди жената да спре да прави „магическите“ си движения и да произнесе присъдата си:

— Каналите са силно обгорени. Ако използваме общоприетата класификация на изгарянията, бих нарекла това лек вариант на изгаряне трета степен.

„Общо май бяха само четири степени — помисли си Алекс. — Значи наистина е сериозно.“

— Трета степен не е толкова зле — увери го Надежда Сергеевна. — Чак при четвърта степен може никога да не се възстановят. Да се надяваме, че твоята регенерация бързо ще се справи с тези увреждания.

— А вие споменахте, че процесът на възстановяване може по някакъв начин да бъде ускорен — напомни Алекс.

— Нищо свръхестествено, ръководим се от правилото: „В здраво тяло — здрав дух“. Затова ти предлагам да използваш по предназначение VIP картата си и да се подложиш на няколко общоукрепващи процедури.

Алекс погледна часовника си. Не беше минало много време, денят още беше пред него.

— Да, нека опитаме, защо не.

Противно на очакванията му, във възстановителните процедури отново нямаше нищо необичайно. Масаж, втриване на някакви миризливи мехлеми, акупунктура. Виждайки вече познатия казахстанец с иглите, Алекс едва се сдържа да не окаже физическа съпротива, защото да лежи в кома следващите няколко дни определено не влизаше в плановете му.

— Всичко ще е наред — увери го казахстанецът. — Нямаме толкова тежки физически травми, за да изпаднете отново в кома.

Поглеждайки скептично дългите тънки игли, Алекс въздъхна.

— Добре, действайте.

Три часа по-късно той се чувстваше така, сякаш тялото му е прекарано през месомелачка. Но тази болка беше по-скоро приятна, като след много продуктивна тренировка. Надежда Сергеевна го посъветва да се подлага на същите процедури веднъж или два пъти седмично, по-често няма да е от полза, а по-скоро ще е вредно. Също така жената искрено се изненада, че приятелите му не използват услугите на клиниката за ускорено възстановяване след тренировки.

Вече канейки се да напусне кабинета на главния лекар, Алекс изведнъж със закъснение си помисли, че има чудесна възможност да зададе и други въпроси го въпроси на специалиста. Макар че не се знаеше доколко тук разбират от общуване с духовете пазители.

— О, духовете пазители са една от многото загадки в света на Рейтинга — усмихна се леко жената, след като го изслуша. — Те не разказват много за себе си и цялото ни знание се основава само на древни китайски легенди. А храмовете, които се кланят на тези духове, много неохотно споделят каквато и да е информация.

Алекс разочаровано въздъхна.

— И никой не знае как живеят те там, в техния свят?

— Дори не съм сигурна, че духовете в естествената си форма изглеждат по същия начин, както ги виждаме ние. Защо изобщо създават връзки с хората? Имаме само предположения.

— Вие се изненадахте, че имам два духа, но не се заинтересувахте особено от този факт. Защо?

— Подобни случаи вече са се случвали. Има теория, че връзката с духа пазител се създава на ниво емоции, те избират носители, които са им близки по характер или емоционален фон. Понякога два духа могат да създадат връзка с един носител, но на практика човек ще може да общува нормално само с един от тях.

Алекс усети, че е чул нещо, което може да помогне на приятелите му да намерят общ език със своите дракони, но все още не можеше да формулира точно тази мисъл.

— Има и друга теория — продължи Надежда Сергеевна. — Според нея духовете пазители изобщо не са същества от друг свят, а олицетворение на човешката душа. Неслучайно те могат да четат мисли и дори да копират огледално стила на общуване.

Алекс кимна с разбиране.

— Да, да общуваш с тях е много странно.

Драконът и тигърът наистина използваха твърде специфични фрази в комуникацията и оперираха с най-различна информация от главата на своя носител. Те правеха препратки към филми, например, при това драконът отлично знаеше съдържанието на неговите разговори с тигъра. И беше много трудно да си представиш как това работи всъщност.

— Тоест на теория, ако човек не може да намери общ език със своя дух пазител, значи трябва първо да се разбере със себе си? — внезапно го осени Алекс.

— Това обяснение с нищо не е по-лошо от другите — сви рамене Надежда Сергеевна. — Но сам разбираш, че имаме прекалено малко статистически данни. Хората много неохотно споделят информация за всичко, свързано с техниките им за боравене с чи, и още по-малко — за отношенията им с духовете пазители.

— Значи така. Ако имам два духа пазители и не мога да се разбера с нито един от тях, то след като намеря хармония в себе си, автоматично ще оправя отношенията си с тях? — продължи да размишлява на глас Алекс.

— Много вероятно — съгласи се жената. — Като цяло и двете теории говорят за едно и също нещо — само разбирайки себе си, можеш да установиш контакт със своя дух, независимо дали той е част от теб или свързана с теб на емоционално ниво външна същност.

„Ако разсъдя логично, то откакто спрях да се стремя да разделя своето «аз» на две части, отношенията с духовете пазители наистина започнаха да се подобряват — изведнъж осъзна Алекс. — И ако Даня и Тьома все още не могат да намерят общ език с драконите си, то може би причината е в самите тях? Някакви вътрешни проблеми им пречат да установят емоционална връзка.“

След продуктивния разговор с главния доктор Алекс още дълго размишлява какво да прави сега с тренировките. За щастие, преди да си тръгне, той говори с Надежда Сергеевна за използването на сатори и жената го успокои — ограничението за работа с чи се отнася само до енергията на дракона. А и като цяло е невъзможно да прекъсне потока на собствената си жизнена енергия, тя е в основата на неговото съществуване. Но също така не си струва да се претоварва с практикуването на вътрешни техники.

Седейки на задната седалка на таксито, Алекс в полумедитативно състояние слушаше музика, гледаше как минават сградите и мислеше за приятелите си.

Съдейки по връзката с духовете пазители, Машка беше единствената, която живееше в хармония със себе си. Или просто тя и червения дракон Лотта се оказаха напълно съвместими? Жалко, че няма точна рецепта за взаимодействие с духовете: дали да се отнасяш към тях като към животни, по съвета на Иван, или да се опиташ да намериш общ език и да уловиш емоционалното настроение на драконите. А може би те наистина са само част от душата на носителите или са пряко свързани с нея и само разбирайки себе си, можеш да получиш пълната им подкрепа?

„Стоп! Всъщност Сенсеич още в началото каза, че никакви вътрешни ограничения ни пречат да се развиваме — изведнъж му просветна. — Може би е ставало дума точно за вътрешната хармония? Тогава трябва да помисля каква недовършена работа все още ми остава. Какво трябва да сложа в ред, за да стана по-цялостна личност? И ако има шанс духовната хармония да е ключът към по-добри отношения с духовете пазители, тогава защо да не опитам?“

Какво влияеше на вътрешното му състояние? Дългът към Ворон — Алекс му обеща да го призове на двубой веднага след боя на Сенсеич. Неразбираемият копнеж по Корольова. По-точно копнежът беше разбираем, но виж внезапното му изчезване — не. Освен това, едва след като реши да не използва психоматрицата на „зубрача“, тигърът и драконът започнаха истински да му помагат. А това беше сериозно доказателство за теорията за вътрешната хармония. А, да, имаше ги и онези двамата от института, които постоянно тормозеха Смирнов, те също съществено влияеха на емоционалното му състояние...

Телефонът звънна.

— Да, Даня, вече съм на път за нашия център — каза той, отговаряйки на обаждането.

— Код червено — бързо изстреля Даня. — Код червено. Връщай се по-бързо.

Алекс се намръщи.

— Какъв е този червен код? Ние нямаме никакви кодове.

— Тревога, пич — бързо каза баскетболистът. — Сестра ти е в тренировъчния център.

— Какво?! — едва ли не премина във фалцет Алекс. — Тя каза, че ще дойде следващата седмица!

— Нищо не знам, но ние сега имаме тренировка, а Аня пие кафе в нашата трапезария в компанията на Иван.

Селин дори не разбра веднага какво му казва неговият приятел.

— С Иван?! — попита шокирано.

— Да, изглежда здравенякът я сваля.

Алекс едва не счупи телефона си от ярост.

— Вече идвам!

Това, което Селин определено не искаше, беше сестричката му да общува с този тъпак. Той прекара остатъка от пътуването като на тръни, мислейки какво ще направи на охранителя, ако дори докосне сестра му. И в същото време се опитваше да измисли как да обясни на Анка новото си местообитание.

Двадесетина минути по-късно Алекс влетя във фойето и видя Иван да седи на обичайното си място с таблет в ръце.

— Ти си тук?! — отдъхна си той.

— А къде да бъда? — спокойно попита Иван.

— Ами...

Алекс мислено прокле Даня с неговите глупави шеги.

— Сестра ти те чака в трапезарията — без да вдига поглед от таблета, каза здравенякът.

„Или Даня все пак не е излъгала?! — помисли си Алекс, като погледна подозрително Иван. — Този увъртал ли се е около сестра ми или не?“

По-голямата сестра на Алекс наистина седеше в трапезарията, пиеше кафе и гледаше през прозореца отдалечаващото се от сградата такси. С бежова лятна рокля без ръкави, събрана в кокетна опашка тъмна коса, ярко червило и минимум грим — тя, както винаги, беше облечена с вкус, но в същото време доста скромно.

— Откога се возиш на скъпи таксита? — вместо поздрав попита момичето.

Алекс се намръщи.

— Каза, че ще дойдеш следващата седмица.

— Е, като ми даде адреса си, реших от любопитство да го видя в интернет. Виждайки, че това е някакъв тренировъчен център, а не жилищна сграда, бях просто длъжна да го проверя.

— Любопитството уби котката — измърмори Алекс.

— И така, слушай, ти, котарако — стана от масата момичето и сложи ръце на кръста си. — Покажи ми в какъв килер си се сврял тук? Наистина ли толкова много искаше да се измъкнеш от дома, че си готов да живееш тук?

Алекс не можа да не се усмихне.

— Много подценяваш това място — той погледна скептично сестра си. — Знаеш ли, да тръгваме, ще ти покажа „килера“ си.

Изкачвайки се на втория етаж, Алекс заведе сестра си до своя апартамент и ѝ отвори вратата.

— Как ти харесва килерчето ми? — саркастично попита той.

Ана влезе в хола, хвърли бърз поглед към разхвърляните вещи, а след това надникна в спалнята и банята.

— Колко метра са тук? Под петдесет, предполагам? — предположи тя.

— Не знам, не съм ги мерил — честно отговори Алекс.

— А къде живее Тьома?

— Тьома? — разсеяно попита Алекс. — А, той се е приютил в също такава стаичка по-нататък по коридора.

Момичето примижа лукаво.

— Нали каза, че ще наемете един апартамент за двамата?

Алекс изобщо не беше в настроение да дава някакви обяснения.

— Както виждаш, условията се оказаха малко по-добри, отколкото очаквах.

— Колко плащаш за всичко това? — тонът на сестрата стана повзискателен. — И защо апартаментът ти е в някакъв странен тренировъчен център?

Алекс се намръщи.

— Какво значение има? Апартаментът добър ли е? Добър. Дори охрана има.

Аня се намръщи и тропна с крак:

— Така! Да не си посмял да ми повишаваш тон!

— Не ти повишавам тон — започна да се дразни Алекс. — Какво искаш да чуеш?

— Искам да разбера — как си свързан с този тренировъчен център? И защо са ти дали такъв луксозен апартамент?

— Е, не е много луксозен. И не го дават под наем, не плащам нищо за него.

Сестра му беше толкова шокирана, че дори не веднага намери подходящите думи.

— Ъ-ъ... в смисъл?

Да се опитваш да заблуждаваш собствената си сестра, когато животът ти е в постоянна опасност, би било просто глупаво. Още повече сега, когато постигането на вътрешна и външна хармония очевидно не предполагаше лъжи.

— Този апартамент ми се предоставя безплатно като на преподавател в тренировъчния център.

— О, не ме карай да се смея, малък — избухна в смях Ана. — И какво преподаваш тук?

Алекс за разнообразие изпита някакво отмъстително удоволствие. В края на краищата, ако го убият в двубоя, то поне сестра му щеше да знае какъв е той всъщност.

— Ела да ти покажа — въодушевено каза той и я хвана за ръката.

Сестра му недоверчиво го последва.

В главната зала имаше тренировка на основната група. Даня и Машка водеха спаринги на дъшеците, а Тьома, както обикновено, отговаряше за полосата с препятствия.

— Яко-о — възхитено ококори очи Ана. — Това е като тренировъчна площадка за разни ниндзи от филмите!

— Това е нашата тренировъчна площадка — доволно се ухили Алекс.

Момичето въртеше глава, оглеждайки се във всички посоки, и непрекъснато ахкаше.

— Чакай, онова момиче, което се бие с едрия мъж, това е Мария! — възкликна тя изненадано. — Твоята приятелка от детинство, заедно ходехте на танци. А ето там е Тьома, той... с паркур ли се занимаваше?

— Да, те също живеят и преподават в този център — потвърди Алекс.

За известно време Ана остана безмълвна. Тя мълчаливо стоеше и гледаше случващото се в залата, опитвайки се да го съпостави с образа на странния брат-зубрач.

— И ти ли се биеш тук?

— Това се нарича спаринг — поправи я Алекс. — Бият се по улиците, а това са бойни изкуства.

— Знаеш ли, предполагам отдавна съм се досещала, че се занимаваш с нещо подобно. Всички онези синини, вечерните разходки... Още откакто някой изпрати моя съученик в болницата. Нали беше ти?

— Аз или не, той така или иначе получи това, което заслужаваше — уклончиво отговори Алекс.

Забелязвайки появата на Алекс и сестра му, Машка остави своите ученици да се упражняват сами и се отправи към тях. След като поздрави мило Ана, момичето одобрително потупа Алекс по рамото и прошепна:

— Крайно време беше. Не да си играеш на двойствен живот. Като скапан шпионин.

Ана внимателно гледаше връщащото се към тренировката момиче, след това и брат си.

— Вие срещате ли се?

— Това пък откъде? — ококори се Алекс. — Не, разбира се!

Момичето лукаво примига.

— А защо? Или си имаш друго момиче?

„Как работи това? — със смесица от възхищение и изненада си помисли той. — Разкрих й такава тайна, а единственото, което я интересуваше, беше дали си имам приятелка!“

— Нямам приятелка! — отвърна той раздражено.

— Тогава, братле, си оставаш все същия глупак — обобщи Анна. — Може би трябва да се научиш на маниери от вашия охранител.

— Той пък какво общо има тук?

— Много приятен човек. Посрещна ме мило, предложи ми кафе, правеше ми компания.

Алекс изненадано се втренчи в сестра си.

— Иван ли е приятен?!

— Разбира се. Дори ме покани на среща.

— Кога е успял? — блокира Алекс. — Дойдох само за двадесет минути!

— За това говорим! — изкиска се момичето. — А вие с Мария се познавате от деца — и все още не си предприел никакви стъпки.

Детска градина, панталон с презрамки.

Алекс покри очите си с ръка.

„Господи... защо на мен?“

И чак тогава със закъснение осъзна, че охранителят се е осмелил да сваля сестричката му!

— Чакай, той наистина ли те покани на среща?! — изръмжа Алекс.

— Да — изобщо не се смути Аня. — И какво толкова?

„Та той е морален изрод! — Алекс беше ужасен. — Не мога да му позволя дори да доближава до Анка!“

Колкото по-дълго гледаше сестра си, толкова по-ярко си спомняше момента, в който тя влетя вкъщи след... срещата със своя съученик, осмелил се...

Алекс почувства как цялото му тяло започва да се тресе от гняв, а вътре се заражда познатото усещане за топлина, бавно преминаващо в изгарящ огън.

— Няма да ходиш на среща с него — изхриптя сухо той.

Момичето завъртя игриво очи.

— О, стига. Сама ще решавам с кого да се срещам.

„Какво, по дяволите, правя?“ — опомни се Алекс и бързо прекъсна едва започналия процес на изпомпване на огнена енергия.

— Той не е толкова сладък, колкото си мислиш — уморено каза Алекс. — Всъщност изобщо не е сладък. Знаеш ли... — изведнъж му хрумна интересна мисъл. — Сега ще ти го докажа.

В края на краищата все някой от тях трябваше да е първият, предизвикал Иван, така че защо да не го направи сега?

ГЛАВА 6

Тренировката вече беше към своя край, така че Алекс трябваше да изчака около двадесет минути, преди залата напълно да се освободи. А до този момент те със сестра си просто седяха и наблюдаваха спарингите. Алекс и сам не забеляза как започна ентузиазирано да ѝ разказва за различните стилове бойни изкуства и видовете хладни оръжия, окачени по стените.

— Наистина ли всичко това ти е интересно? — изненадано попита момичето след известно време.

— Много. Дори бих казал, че това е моят живот.

— А аз си мислех, че целият ти живот е в компютърните игри — изхихика Ана. — Кой да знае. Макар че когато се връщаше вкъщи с поредната синина, подозирах нещо, но мислех, че просто те пребиват в института.

Алекс самоуверено се усмихна.

— А? Да ме пребиват? Глупости.

Казвайки тези думи, той неволно си спомни последните два сблъсъка с участници в Рейтинга и това, че и двата завършиха не в негова полза. Усмивката му бавно избледня до нивото на виновна, сякаш току-що беше измамил не само сестра си, но и самия себе си.

След края на тренировката Тьома, Даня и Машка се присъединиха към тяхната компания.

— Е, как ти се струва нашата обител? — обърна се Тьома към момичето.

От всички членове на клуб „Рижия дракон“ сестра му беше виждала Тьома най-често, така че можеше да се счита, че са добри познати.

— Много странно — честно отговори Ана. — Помня времената, когато ти и Льошка, двама пъпчиви тийнейджъри, седяхте с дни у нас и играехте на конзолата.

Алекс и Тьома си размениха погледи.

— Но оттогава всичко се промени.

— Да, макар и да си останяхте същите пъпчиви тийнейджъри, но сега, вместо да играете на „Mortal Kombat“, самите вие се биете — съгласи се Аня.

— Отлично сравнение! — вдигна палец Даня. — Веднага се вижда, че си наясно с темата.

Алекс дръпна Даня настрана и тихо каза:

— Слушай, реших днес да се опитам да премина теста със спаринга с Иван.

— Това защото се е присламчвал към сестра ти ли? — веднага се досети баскетболистът. — Слушай, така или иначе не можеш да му направиш нищо. Какъв е смисълът да му скачаш?

Наострилата уши Машка долетя до Алекс и му прошепна в ухото:

— Да, защо е това демонстративно самоубийство в стена. Една такава здрава каменна стена с тъпи шегички.

Докато Тьома говореше с Аня, Алекс продължи обсъждането с приятелите си:

— А защо не? Така или иначе, един от нас ще трябва да го направи първи. Така че нека поне разберем на какво е способен и за какво да се готвим.

— Глупост, но е вярно — опомни се Даня. — Какви изобщо ги дрънкаме ние? Ти си вече опитен, свикнал си да ти набиват канчето сериозни бойци от Рейтинга.

— Но ако се надяваш, че Анюта като види как те изтупват като брашнен чувал и няма да отиде на среща с него, то те чака разочарование — изкиска се Машка.

Алекс само изсумтя ядосано в отговор. Разбира се, планът беше точно такъв, но в този момент му се искаше да направи поне нещо. И ако не намери отдушник на яростта си, определено нямаше да се сдържи и щеше да използва чи на дракона, и последствията щяха да бъдат много по-плачевни.

— Аз ще го извикам! — с подозрително радостно изражение на лицето каза Даня и изхвърча като куршум от залата.

— Виж, ако Иван се държи с мен както обикновено, това ще бъде достатъчно за всяко нормално момиче да се отврати от него — не се съгласи Алекс с приятелката си.

— Ох, Льошка, нищо не разбираш от момичета — отвърна тя с усмивка.

Тук Алекс дори не си помисли да спори. Той дори Машка невинаги разбираше, а се познаваха от петгодишни.

— Освен това какво му пречи да бъде по-мек с теб пред Аня? — продължи момичето.

— Ако започне да се сдържа пред сестра ми, това също не е чак толкова лошо — каза Алекс след кратък размисъл. — Ще остана по-цял. Тъкмо се върнах от клиниката, не искам да се връщам още днес.

Скоро Даня се върна в залата, придружен от охранителя.

— Е, радвам се, че най-накрая се решихте — заяви той още от прага. — Честно казано, бях изненадан, че никой не се опита да премине теста още вчера. Явно бойният ви дух е като самите вас, на нивото на мокра мишка. И така, кой ще ходи в болница днес?

Алекс погледна победоносно Машка, но после мярна усмивката на сестра си и цялата му радост някъде се изпари. Изглежда Ана беше сметнала думите на Иван за някаква шега, въпреки че за болницата той явно говореше съвсем сериозно.

Селин вдигна ръка.

— Аз.

— Аха — Иван за един дълъг миг задържа погледа си върху него, после погледна Ана, съпостави нещо и неуверено каза: — Алекс?

„Е, това е краят на света. Той ми е запомнил името“ — помисли си раздражено Селин.

Иван си събу обувките и пристъпи на татамито.

— И така, правилата на изпитанието са съвсем прости — трябва да издържите пет минути срещу мен или да ме ударите поне веднъж.

— Само един удар? — попита Алекс. — Просто така?

Условието да издържи пет минути беше практически нереално, защото Иван при желание можеше моментално да нокаутира всеки от тях. Ако поискаше, никой от тях нямаше да участва в Двубоя на Духа. От друга страна, Алекс вярваше, че с малко късмет и максимални усилия дори Сенсеич може да бъде ударен. Разбира се, трябва да изчакаш подходящ момент. Много, много подходящ момент.

— Защо да усложняваме? — ухили се Иван. — Разбира се, този удар аз трябва поне да го усетя.

Тук Алекс се напегна още повече. А какво ще стане, ако този гигант изобщо с нищо не може да бъде преодолян? Ако, например, практикува „желязната риза“, то с неговата маса и умения такава защита дори таран не може да пробие.

— И не се притеснявайте, имам груба представа за нивото на сила на бъдещия ви противник и ще се опитам да се огранича до него.

Тъома тихо обясни на Ана смисълът на цялата сценка и Алекс се надяваше, че няма да разкрие всичките им тайни.

— Да започваме? — предложи охранителят.

— Смъртоносната битка започва! — радостно възкликна Даня.

Отстрани съперниците изглеждаха като спортна илюстрация към баснята „Слон и мопс“. Дори и без разликата в уменията, тях ги делиха поне три теглови категории.

— Нападай — направи подканващ жест Иван.

Алекс не се забави с началото на боя и веднага се втурна напред. Е, не точно се втурна, а по-скоро нанесе няколко предпазливи удара. Ритник под коляното, дълъг удар в лицето и веднага след това отстъпление. Иван избегна лоукика с вдигане на крака, а удара в лицето просто плавно избегна.

„Няма живот, няма смърт...“

Влизайки в сатори, Алекс започна да действа по-уверено. Но въпреки увеличената му скорост и реакция, имаше усещането, че Иван може да блокира всичките му удари, без изобщо да се напруга. Охранителят също не се забави с контраатаките и след като нанесе само пет-шест удара, Алекс веднага получи тласък в гърдите с такава сила, че беше отхвърлен на няколко метра назад.

— Много зле — изкоментира Иван. — Съвсем прости и слаби удари, посредствена скорост.

Алекс би трябвало да започне да се ядосва, но остана напълно спокоен и съсредоточен, защото от самото начало знаеше, че Иван определено няма да мълчи и сигурно ще започне да му се подиграва по любимия си начин. Можеше дори да се каже, че беше изненадващо мек и конкретен.

„Сенсеич винаги е казвал, че основното предимство на учениците от клуб «Рижия дракон» е разнообразието от научени техники, съобразени точно с нашите особености и физика —

абстрактно си помисли Алекс. — Така че ще видим кой тук е най-простият.“

Тъй като обикновените прави удари не можеха да пробият до Иван, Алекс започна да използва кръгови движения от тай чи, за да атакува противника си по необичайни траектории. Селин дори се опита да отклони ударите му и да пренасочи инерцията им, но не успя да отмести ръката му дори на милиметър.

— Добър опит — отново коментира Иван. — Но движенията ти са безсмислени, глупаво се опитваш да въздействаш на ръката ми. Тай чи не е създаден за това, неговите движения трябва да пренасочват нечия чужда чи.

Изненадващо, но изглежда охранителят сякаш сериозно възнамеряваше да го научи на нещо.

Алекс не се предаваше, отново и отново се опитваше да отгатне момента и да нанесе удар, но всеки път се натъкваше на твърдите като камък ръце на здравеняка. В същото време той усещаше, че се движи с почти същата скорост като своя противник. Или Иван наистина се съдържаше, или скоростта не беше силната му страна — и двата варианта изглеждаха съвсем логични.

— А, разбрах, това е стилът на глупав майстор! — продължи да го дразни Иван. — Има един филм „Пияният майстор“. Там, на теория, има изкуствено създаден стил, базиран на стила на „играта на петте животни“. Концепцията е да изглеждаш пиян, но да не си. Тук ти си почти същият, само че не се преструваш.

Може би Иван се опитваше да го изкара извън кожата му, но го правеше някак вяло, без страст. Може би просто защото сестрата на Алекс гледаше.

Боят завърши неочаквано — Иван просто изкара целия въздух на Алекс с един удар в корема, изпращайки го да се гърчи на татамито.

— Е, предполагам, че с това приключваме — каза той, надвесен над опитващия се да си поеме дъх младеж. — Издържа минута, и то при условие, че ти направих отстъпка като първи клиент и не те атакувах веднага.

— Някой друг иска ли да опита? — обърна се Иван към останалите ученици. — Но не забравяйте, че сезонът на отстъпките приключи.

Даня и Тьома се спогледаха и мълчаливо поклатиха глави. Без сатори те нямаха никакъв шанс. Дори гледайки отстрани, в нормалното си състояние те трудно различаваха движенията на Алекс и Иван, а охранителят със сигурност не показваше пълната си скорост. Машка явно сериозно обмисляше спаринг с охранителя, но накрая все пак се въздържа.

— Добре, ако решите, аз винаги съм тук — сви рамене Иван.

Кимвайки на сестрата на Алекс, той отиде да си обуе ботушите.

— Хей, сигурен ли си, че преподаваш нещо тук? — попита Ана напълно сериозно. — Някак си не можеш да ме убедиш, че си истински боец. Бихте се почти минута, а ти изобщо не успя да го удариш.

Машка и Даня едва се сдържаха да не се разсмеят, а Тьома потупа съчувствено приятеля си по рамото.

— Не Алекс е слаб, а Иван е прекалено силен — обясни паркуристът.

Ана преценяващо погледна фигурата на напускащия залата охранител.

— Е, да, вижда се, общо взето.

„Защо ли имам усещането, че само влоших нещата?“ — обречено си помисли Алекс.

Ана си тръгна след около половин час, като обеща периодично да им гостува. Алекс не се зарадва особено на това обещание, но не рискува да спори със сестра си, която вече знаеше тайната му. Разбира се, Ана увери брат си, че няма да каже нищо на родителите им, но фактът беше, че вече има повод за изнудване.

Останалата част от деня мина по същия начин, в тренировки. Гледайки битката между Алекс и Иван, която дори не можеше да се нарече битка, приятелите осъзнаха колко далеч са от успешното преминаване на този тест. А имаха много, много малко време за подготовка.

Следобед Смирнов пристигна, получи своята порция тренировка и изпълзя към дома след почти три часа в залата. Този път към графика му добавиха разтягане, което неочаквано за всички реши да ръководи Даня.

— Какво? — не издържа учудените им погледи баскетболистът. — Знам по-добре от вас колко е болезнено това и ще проведе

тренировката много добре. В същото време ще се разтегна и аз.

— Доскоро смяташе, че всяко разтягане е излишно — насмешливо напомни Машка.

— Може би съм си променил мнението — измърмори Даня.

Никой обаче не започна да му се подиграва, а напротив, следвайки неговия пример, всички започнаха да тренират още по-усилено. А късно привечер в залата се появи Елена.

— Е, как напредвате? — обърна се тя към Даня и Тьома.

Младежите седяха на пода, продължавайки усилено да медитират. Тьома и така изглеждаше разстроен, а след въпроса на Елена съвсем клюмна.

— Много се срамуваме, но не успяваме да овладеем сатори — каза той тихо.

— Направихме всичко възможно — увери я Даня. — Тьома — със сигурност. Аз съм малко бездарен, както казва моят дух пазител, но той се старае и за двама ни.

— Всичко е наред — неочаквано ги увери Елена. — Вземете тези капсули. Те ще ви въведат в необходимото състояние за около три минути. Надявам се това да е достатъчно, за да проследите двубоя.

— А така възможно ли е?! — възкликна Даня, скачайки на крака. — Защо тогава се потихме толкова?

— Възможно е, но не е желателно — поясни жената. — Това е за краен случай. И страничните ефекти няма да са много приятни: главоболие, температура, болки по цялото тяло. Но от друга страна има вероятност благодарение на това да можете малко да допълните усещанията си и да се придвижите напред в изучаването на сатори.

— Казах ви, че подценяваме китайската медицина! — самодоволно отбеляза Машка.

— Изпийте ги, когато боят започне. Ще подействат почти мигновено — продължи инструктажа Елена. — Двубоят ще е тази нощ, в три часа. Вече изпратих координатите на вашите телефони.

— Няма ли да отидем всички заедно? — разочаровано попита Тьома.

— Не. Аз, Иван и Виктор ще отидем отделно, не от тренировъчния център. А вие си починете — посъветва ги Елена. — Нощта може да бъде много натоварена.

* * *

Измайловски горски парк, късно през нощта.

Този път битката щеше да е не в центъра на града и дори не в „изоставена“ съборетина, а на най-обикновена площадка в средата на парка. Тя не изглеждаше особено уединена и беше скрита от случайни погледи само от рядка горичка.

— На правилното място ли сме? — изрази съмненията си Алекс.

— Точката в навигацията сочи това място — също толкова неуверено отговори Даня. — А изглежда и хората се събират.

И наистина, недалеч от момчетата се виждаше разнородна компания от около петнадесет души. На вид — най-обикновени мъже и жени. Ако приятелите очакваха да видят множество интересни персонажи, както беше в последния двубой от Рейтинга, то сега ги очакваше пълно разочарование. Хората изглеждаха съвсем нормално, много от тях дори не приличаха на бойци.

Машка хвана Алекс за ръката.

— Виж, това там не е ли Костя?!

И наистина, сред събралите се в очакване на предстоящата битка зрители се мяркаше една изгубена душа.

— Трябва да отидем да го поздравим — зарадва се Даня.

— Чакай — спря го Машка. — Той е предател, сега е в „Сребърния дракон“, а те с шантаж ни принудиха да приемем предизвикателството на Двубоя на Духа. Няма защо да го поздравяваме.

Тъома замислено погледна Костя.

— Всъщност Машка е права. Откакто напусна, нито веднъж не отговори на позвъняванията и съобщенията ми. Толкова за отношението му към приятелите.

— Така че нека не бъдем като него — настоя Даня. — Ние така или иначе си оставаме приятели, дори и сега да е в такъв период.

— Аха, период на идиотизъм — изсумтя Машка.

— Той винаги е бил в този период — усмихна се Алекс. — Но съм съгласен с Даня. Ако Костя иска да се държи като дете, това е негов избор. А ние ще бъдем по-умни.

С тези думи той се отправи право към стария си приятел, който стоеше в компанията на двама младежи, явно представители на клуб „Сребърния дракон“. Лицата и на двамата определено не бяха познати на Алекс.

— Привет!

Костя явно отдавна беше забелязал приятелите си, но не бързаше да се срещне пръв с тях. В същото време той изглеждаше така, сякаш е срещнал бивша приятелка, докато се разхожда из града с новата си страст. И между другото, новата компания на Костя беше много впечатляваща: високият синеок блондин изглеждаше като слязъл от корицата на модно списание, а вторият мъж по обем на мускулите можеше да се конкурира с Иван. И двамата гледаха приближаващите се момчета с леко високомерна насмешка.

— Привет — малко неуверено поздрави Костя.

Тъома му кимна леко, а Машка само изсумтя, хвърляйки пренебрежителен поглед на Костя. Но Даня със своята простодушна спонтанност разруши цялото напрежение на момента.

— Какво става, човече? — радостно поздрави той приятеля си, като хвърли да го прегръща и да го потупва по гърба. — Как са тренировките в новия клуб? Вече научи ли нещо ново?

— Разбира се — бързо се опомни Костя. — За една седмица научих повече за бойните изкуства, отколкото през цялата година.

Алекс едва потисна усмивката си. Колкото и да е странно, те можеха да кажат точно същото нещо, и до голяма степен благодарение на помощта на Елена и Иван. Той все още прехвърляше в главата си думите на охранителя по време на спаринга за истинския смисъл на техниките от тай чи. Само че как да пренасочиш чуждо чи, когато дори своето не усещаш?

— Страхотно! — искрено се зарадва баскетболистът. — Трябва да си направим спаринг.

Костя измъчено се усмихна.

— Да, с удоволствие.

— Никой от клуб „Сребърния дракон“ няма да организира благотворителни спаринги с малки клубове от самото дъно на Рейтинга — намеси се синеокият блондин.

— Уау-уау, по-спокойно — вдигна ръце пред себе си Даня. — Щом е така, добре.

Костя виновно разпери ръце, но не тръгна да спори.

— Да се надяваме, че вашият учител ще покаже добър бой — продължи блондинът. — Все трябва да е научил нещо в Китай.

Машка се канеше да каже нещо остро, но Алекс я задържа и нежно я дръпна към себе си.

— Всички сме дошли, за да видим добра битка — уклончиво отвърна той. — Приятна вечер.

Когато бяха достатъчно далеч, момичето се нахвърли върху Алекс:

— Какво си тръгнал да говориш с тях, този русичкият явно искаше да ни обиди!

— Разбира се — съгласи се Алекс. — Но сега не е най-добрият момент за конфликт с хора от клуб на върха в Рейтинга.

Машка изсумтя.

— Нали ги чу: прекалено са високомерни, за да ни предизвикат на бой. Да се бият с нас също е под достойнството им, така че можем да им кажем каквото си искаме.

— Още по-зле. Да нагрубяваш, като се криеш зад своята слабост, е дори по-лошо, отколкото да го правиш от позиция на силата — настоя Алекс. — А така и на Костя можем да създадем ненужни проблеми.

— Защо изведнъж стана толкова мил? — изненадано попита Машка. — Ти не можеше да го понасяш дори преди още да напусне клуба. А сега той се мотае с потенциалните ни врагове.

— Просто започнах да разбирам защо той напусна след загубата. Бих го нарекъл криза на вярата в учителя. Аз самият почувствах нещо подобно, когато срещнах Стас и стигнах до болницата. Сенсеич най-накрая ни обясни причините за такава структура на тренировките, но Костя така и не научи.

Тъома подсвирна.

— Оказва се, че понякога е полезно да те ударят по главата. Веднага стана по-толерантен към хората.

— Аха, истински търпеливко — ухили се Машка.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— Повярвайте ми, веднага щом стана толкова добър, че да мога да изпратя този блондин в болницата със собствените си ръце, първото нещо, което ще направя, е да отида и да му кажа в лицето всичко, което

мисля за него. С всички интимни подробности. Но точно сега е по-добре да не влизаме в конфликт с никого.

Машка само завъртя очи в отговор.

— Както кажеш.

— Слушайте, до боя не остава много време, а почти няма хора — реши да смени темата Даня. — Дали защото смениха датата на битката, или по принцип не е особено интересна за никого?

И наистина, хора все още идваха, но бяха дори по-малко, отколкото по време на двубоите на покрива на изоставената болница. А в битките там участваха обикновени ученици, а не майстори.

— Това е заради ограниченията — поясни Тьома. — Говорих с Планинеца, имало е ограничен брой билети за продажба. „Огнената маймуна“ специално са настояли битката да се проведе при минимален брой зрители.

Машка се намръщи.

— Защо им е това?

— Това е битка до смърт. Ако техният майстор загуби от клуб от нашето ниво, това ще бъде позор, ако спечели, също няма с какво да се гордеят — намеси се Алекс. — Както разбирам, първоначално „маймуните“ просто са искали да спечелят допълнителни пари от приятелска битка с нащумял в Рейтинга новодошъл — майстор от Храма на дракона. Но след като нашият стар познайник уби сина на главата на клуба, парите са престанали да имат никакво значение.

Тьома погледна одобрително приятеля си.

— Да, определено е добре за теб да те удрят по главата. Може би ако още няколко пъти срещнеш Стас на улицата — и кандидат-майстор ще защитиш след месец?

— Засега аз съм единственият, който е оцелял след битка с него — напомни Селин. — Мислиш ли, че ще имам същия късмет и втори път?

— За какво...

— А ето ги и представителите на „Огнената маймуна“ — прекъсна ги Даня.

Алекс за първи път виждаше майстора на „Огнената маймуна“ отблизо, тъй като беше наблюдавал битката от Рейтинга от прилично разстояние. Огромният мечкоподобен кавказец не изглеждаше много доволен от живота и се оглеждаше, сякаш беше готов да нападне

всеки, който го погледне накриво. Всъщност това беше съвсем логично за човек, чийто син наскоро е бил убит, пронизан със стоманена тръба. В същото време той разменяше кратки фрази с красива жена в дълга червена рокля, която крачеше до него. Очевидно тя също владееше мистични бойни изкуства, защото без тях беше просто невъзможно да се движи с такава грация на тънки токчета по неравната горска пътека. Или бойни изкуства, или магия, не можеше да има други варианти.

— Странно е, че са само двама. Къде са учениците им?

— Дошли са отделно — предположи Алекс. — Сенсеич също ни изпрати отделно. Може би тук не е прието майстори и ученици да обикалят заедно по събития.

— Глупости — не се съгласи Тьома. — Те просто са имали някаква работа.

— Да, Сенсеич изчезва някъде по цели дни — недоволно измърмори Машка. — Толкова много работа, толкова много работа... Сякаш е решил да приключи всичките си недовършени неща преди тази битка...

Тя внезапно млъкна с ококорени от страх очи.

— Не, не, глупости — бързо се поправи тя. — Елена каза, че Сенсеич е един от най-силните бойци в руския Рейтинг. Той не може да загуби от някакъв безименник от средняшки клуб.

По принцип клуб „Огнената маймуна“ наистина можеше да се нарече среден, тъй като се намираше приблизително в средата на Рейтинга. Но „Рижия дракон“ все още оставаше някъде дълбоко на дъното. Въпреки че Алекс предпочиташе да нарича тази позиция в списъка не дъно, а нисък старт. Още повече че мястото в Рейтинга беше показател за силата на клуба като цяло, а не за един конкретен майстор.

Приятелите изчакаха още десетина минути, пристъпвайки на място под погледите на събралите се участници в Рейтинга, преди най-накрая да се появи Сенсеич, придружен от Елена и Иван. Заради събитието Елена беше облякла прилепнал по атлетичното й тяло и очевидно скъп черен костюм, а Иван... дори не беше сменил вчерашната си риза, но въпреки това изглеждаше внушително както винаги. Сенсеич също не се притесняваше за тоалета си и идваше на двубоя с износен анцуг адидас, явно купен още преди двадесет години.

— Да, едва ли Сенсеич е дошъл отделно от нас само заради грандиозната поява — изкиска се Машка. — Мисля, че той е единственият тук в анцуг.

— Фукльовци — засмя се Даня. — Мисля, че нарочно се е облякъл така. Да се подиграе малко с местната претенциозна публика.

— Здравейте всички! — бодро и високо поздрави Виктор. — Нали не съм закъснял?

— Както винаги си точно навреме — увери го Светлана, излизайки да го посрещне.

— Какво?! — шокирано възкликна Алекс. — Тя е била тук през цялото това време?

На поляната нямаше чак толкова много хора, а и приятелите бяха тук достатъчно дълго, за да огледат всеки един от публиката, но „котката“ определено не беше сред тях.

— Очевидно добре се е сливала с обстановката — логично предположи Машка.

И наистина, Светлана беше облечена в тясна зелена рокля, подчертаваща прекрасната ѝ фигура, въпреки че само това очевидно нямаше да е достатъчно, за да я скрие от погледите на хората. Явно беше използвала някаква специална техника, може би дори не нарочно. Главата на клуб „Диамантената котка“ хвърли преценяващ поглед на Елена и демонстративно хвана Виктор под ръка.

— Еха, нима ревнува? — изхихика Машка.

— По-скоро прилича на показно — не се съгласи Алекс. — Сякаш буквално демонстрира на другите, че техният клуб подкрепя нашия.

— Измисляш ненужни значения — не се съгласи Даня. — Това не са политици, а майстори на бойни изкуства.

Междувременно Виктор се приближи до учениците.

— Е, как е настроението?

— Бодро — отговори Алекс за всички.

— Това е добре — усмихна се учителят им. — Заложихте ли пари за победата ми?

Приятелите така се изненадаха, че дори не веднага намериха думи за отговор.

— Откъде знаете за залаганията? — попита Машка, смутено свеждайки поглед.

Виктор се усмихна успокояващо.

— О, хайде, тотализаторът е благородна кауза, ако залагаш за своите, а не срещу тях. Вие нали заложихте на мен?

— Разбира се! — в хор го увериха всички, само Алекс се поколеба за момент — беше забравил да заложи на боя.

— Това е добре. Можете да започнете да се подготвяте, шоуто ще започне скоро.

— Тъ-ъ... добре...

За приятелите беше малко неудобно да седат на земята пред всички, събрали се на мястото. Уви, както обясни Елена, при тяхното ниво на развитие е по-добре да използват капсулите в състояние на медитация, това щеше да засили ефекта им. За Алекс беше малко по-лесно, защото той вече знаеше как да управлява това състояние доста добре дори в движение, но другите все още имаха сериозни затруднения с това. Машка би могла да се справи и сама с гледането на битката, но Даня и Тъома тепърва трябваше да разберат какво е да влезеш в състояние сатори.

Колкото и да е странно, никой от майсторите не започна да се подиграва с младите адепти на бойните изкуства, още повече че имаше още няколко души, които спокойно последваха примера им.

Затова пък по-младите зрители не пропуснаха да ги подкачат с няколко тихи, но отчетливо подхвърлени думи:

— Слабаци.

— Толкова ли са неподготвени, че дори не могат да проследят битката прави?

По принцип Алекс можеше да остане на крака, но предпочете да подкрепи приятелите си и да седне на земята. Външно събитието можеше да мине за пикник, ако бяха взели със себе си одеяла и храна и не бяха заобиколени от десетки хора в официални костюми. О, да, и всичко се случваше през нощта, което също не беше подходящо време за пикници.

Виктор кимна одобрително на учениците.

— Браво, не слушайте другите, правете каквото трябва.

Майсторът от „Огнената маймуна“ предаде якето си на своята спътница и излезе да посрещне Виктор.

— Вече мислех, че няма да дойдеш.

— А защо не? — учуди се Виктор. — Ти си силен противник, това е чудесна възможност да направя първия ход в руския Рейтинг.

Здравенякът стисна силно юмруци.

— Първият и последният.

Виктор сви рамене.

— Ще видим. Въпреки че бях малко изненадан от желанието ти за двубой до смърт, но това е твой избор.

— Учителят трябва да носи отговорност за своите ученици — навъсено отвърна противникът на Виктор.

— Що за глупава логика? — прошепна Машка. — На какво би могъл да научи Сенсеич едно седемгодишно дете? Да му лепнат тогава и убийствата, извършени от онези, които са седели до Сенсеич в метрото преди двадесет години!

Тьома сви рамене.

— Мисля, че човекът просто има нужда от някой, когото да обвини за смъртта на сина си, докато не отидат на Стас. А съдейки по подкрепата на „Сребърния дракон“, никога няма да ги лепнат на него.

— А може да има и други причини за това — не се съгласи Тьома. — Защо изобщо той предизвика Сенсеич. Да, Алекс предположи, че майсторът на „Огнената маймуна“ просто е искал да спечели репутация, но това е само един от възможните варианти. А и мутрата му е някак подозрителна.

— Да, мутрата му е тъпа — каза Иван, заставайки до учениците.

— Ваня, контролирай се — помоли го Елена, потупвайки го успокоително по рамото. — По-добре наглеждай момчетата и им помогни да разберат какво ще се случи по време на битката.

Иван завъртя очи.

— Пак трябва да ги дундуркам... А ти къде отиваш?

— Искам да обсъдя нещо с тази „котка“ — отговори бойната икономка. — Тъй като е близка с Виктор, може да ни помогне с нещо...

Елена тръгна, елегантно поклащайки бедра, а Иван насочи поглед към учениците:

— Някой тук тормозил ли ви е, докато ни нямаше? Ако има нещо, само ми кажете, ще му откъсна главата.

— Направо ще му откъснете главата? — ухили се Машка, хвърляйки изразителен поглед към учениците на „Сребърния дракон“.

— Или ще му счупя краката — увери я Иван, като също изразително се огледа. — Кой тук е гледал накриво учениците на клуб „Рижия дракон“?!

Или беше достатъчно силен, или просто поддържаше реноме, но изглежда Иван изобщо не се страхуваше от събралите се на поляната майстори. Впрочем, самите зрители не обърнаха особено внимание на думите на Иван, като предпочетоха да насочат цялото си внимание към поляната в очакване на зрелището.

— Виктор Михайлович няма да загуби, нали? — обърна се Машка към Иван, сякаш едва в този момент напълно осъзна, че сега тук ще започне битка до смърт.

— Глупав въпрос, малката — пренебрежително се усмихна Иван. — Той дори няма да се изпоти.

Тъома дълго време се оглежда, размишлявайки за нещо, а след това все пак зададе въпрос на Иван:

— Не разбирам: как с такъв подход към организирането на двубои все още успяват да запазят случващото се в тайна? Наистина ли никой не е успял да заснеме някоя битка с използване на свръхсили?

— Да, снимаха, разбира се, и то много пъти — отговори му Иван. — Вероятно дори ти си виждал подобни записи в мрежата. В раздел „Хумор“.

— Защо хумор? — попита Даня.

— Видеокамерите не могат да уловят случващото се на енергийно ниво. Така че е напълно вероятно някои от записите на безконтактни битки, с които хората обичат да се шегуват в мрежата, всъщност да показват най-сложни битки между истински майстори.

— Стига! Виждала съм много такива записи! — шокира се Машка. — И всички те са с бойци от Рейтинга?!

— Не, повечето от тези записи са просто на откачалки — намръщи се Иван. — Но има и изключения. И въобще това, че не виждате охрана, изобщо не означава, че нея я няма. Мястото е много добре защитено от всякакви случайни зяпачи.

След като направи няколко разгриващи движения, Виктор махна подканващо с ръка.

— Да започваме?

Щом каза тази фраза, Тъома и Даня моментално глътнаха капсулите си.

„Няма живот, няма смърт...“

Алекс се гмурна в сатори и успя да улови момента, в който двамата майстори пристъпиха един към друг. Битката започна.

Дори в състояние на сатори, движенията на майсторите бяха едва различими, но Алекс ясно виждаше, че използват доста стандартни техники.

„И какво трябва да гледаме, според Сенсеич?“

Сякаш четейки мислите му, Иван изведнъж проговори:

— Вгледайте се добре. Когато телата им се докосват едно с друго, между тях прескачат едва забележими проблясъци.

Изненадващо, но ако знаеш какво да търсиш и си напълно фокусиран, наистина можеха да се видят цветни проблясъци. Те се появяваха буквално за частица от секундата.

— Това е усиляване на ударните повърхности с помощта на чи — продължи обяснението Иван. — И то на много високо ниво. Погледнете по-внимателно, и двамата отделят енергия само в мястото, което е в контакт с противника, и то точно в момента на контакт. Това изисква отличен контрол и много бързи реакции.

Разбира се, Алекс съвсем грубо си представяше как това би трябвало да работи, но за първи път видя толкова ясно проявлението на чи.

— А другите също ли го виждат?

— Всеки, който има достатъчно развито умение сатори. Но дори и така, на дневна светлина е твърде трудно да се види проявлението на чи.

„Нима само затова Сенсеич се е съгласил битката да се проведе през нощта?“ — изненадано си помисли Алекс.

Алекс хвърли кос поглед към приятелите си и определи по възхитените им лица, че и те виждат същото. Просто за разлика от Алекс те мълчаха, страхувайки се да не загубят концентрация.

— Ще ти кажа повече — продължи да обяснява Иван. — В момента на контакта има и борба между две енергии. Затова, в допълнение към действителната битка, те трябва да се концентрират и върху микровъзприятията си. Но за това вие дори няма смисъл да мислите, просто наблюдавайте движенията им и запомнете външните прояви на техниките, които Виктор използва. Това може да се окаже полезно в бъдеще.

И Алекс гледаше, стараяйки се не само да види, но и да усети всяко движение на учителя.

Скоро стана ясно, че Виктор значително превъзхожда опонента си. Всеки негов удар принуждаваше „маймуната“ малко да отстъпва. Сякаш при съприкосновението на двете чи винаги надделяваше майсторът на клуб „Рижия дракон“.

— А ти наистина си добър — призна мъжът, отстъпвайки на няколко крачки от Виктор. — Но техниката не е всичко, покажи истинската си сила!

Тялото на „маймуната“ започна да свети с червена светлина. Приятелите вече бяха виждали нещо подобно по време на предишната му битка, когато той и противникът му веднага започнаха с така наречената „битка на аурите“. Червеното сияние започна да придобива формата на мечкоподобен звяр, подготвящ се за атака. За разлика от него Виктор остана спокойно да стои неподвижен, без да изпуска аурата си.

— За да те убия, ми стига и техниката — усмихна се той.

Рязко скачайки напред, Сенсеич спокойно проби „аурата“ на противника, при което за миг блесна ярко оранжева светлина, и нанесе мощен удар с юмрук в гърдите. Този удар съвпадна с най-яркия проблясък от всички досегашни. Мъжът се люшна назад като счупена кукла, а Виктор изведнъж падна на колене, сякаш беше изразходвал всичките си сили за този удар.

„Котката“ приближи до падналия боец, провери пулса му и провъзгласи:

— И представителят на клуб „Рижия дракон“ е обявен за победител!

— Да! — радостно възкликна Даня. — Ние сме богати!

— По-тихо! — яростно му изсъска Машка. — Няма нужда всички да разбират за нашите залози.

„Ама че съм загубеняк — тъжно си помисли Алекс, — защо трябваше да забравя за залога... това бяха сигурни пари, Сенсеич нямаше как да загуби.“

Виктор стоеше неподвижно на колене, без по никакъв начин да реагира на думите на Светлана. А после от челото му потече тънка струйка кръв и той бавно се килна на една страна.

Елена и Иван мигновено се озоваха до него.

— Това е дупка от куршум! — изръмжа охранителят.
На Алекс буквално му притъмня пред очите, а краката му
моментално омекнаха.
Застреляли са Сенсеич?!

ИНТЕРЛЮДИЯ 5

Няколко минути по-рано.

Столицата никога не спи. Независимо дали е късна вечер или ранно утро, хората винаги бързат нанякъде: бързат с коли, целенасочено крачат по слабо осветени улички и бодро махат крачоли по широки булеварди. И само някои кътчета от големите градски паркове нощем са наистина пусти. Много рядко тук може да се появи самотен минувач, но дори той бързо се изнася, стремейки се възможно най-бързо да остави сенчестата гора зад гърба си. И малко хора знаят какво всъщност предизвиква толкова силен страх от някои паркови пътеки и детски площадки, защото е твърде ирационален и нелогичен. Толкова нелогичен, че може да е бил предизвикан изкуствено...

— Четвърти готов.

Тихият мъжки глас се раздаде от храстите близо до пътя. Скрит от любопитни очи, мъжът седеше на земята в поза лотос, със затворени очи и отпуснати на коленете ръце. Пръстите му бяха сплетени в причудлива фигура, а в дясното му ухо се виждаше малка черна слушалка.

— Трети готов — раздаде се в слушалката.

— Първи готов.

— Втори готов.

Мъжът си пое бавно и дълбоко въздух, последваха няколко резки издишвания и той тихо каза:

— Периметърът е затворен, може да започвате.

Днешното дежурство изобщо не му тежеше. Напротив, заповедта за обезпечаване на сигурността на двубой от това ниво можеше да се счита за знак на високо доверие. Клуб „Костенурката на дъгата“ принадлежеше към семейството школи с индийски корени, основно специализирани в духовни практики. Костенурката беше един от аватарите на бога-пазител Вишну и именно затова учениците на клуба бяха особено добри в защитните техники. За съжаление, не твърде високата позиция в Рейтинга лишаваше „костенурките“ от доста от наистина сериозните договори, и този път беше по-скоро изключение

от правилото. Битка на клубове от долната част на Рейтинга не можеше да се нарече голямо събитие, но днес на „костенурките“ им предстоеше наистина трудно предизвикателство: не беше толкова лесно да отклонят очите на минувачите от това, което майсторите на дори такива малки клубове биха могли да направят.

Максим — така се казваше този мъж, беше в първия от трите кръга на защита, осигуряващи охраната на външния периметър, чиято задача беше да отклонява погледите и да провокира липса на интерес към случващото се от страна на случайните минувачи. Той и още три „костенурки“ се бяха разположили около площадката за двубоя, обединиха се в обща медитация и по сигнал започнаха да проектират ментални образи в околните, които трябваше да предизвикат необясним страх и желание да напуснат това място възможно най-бързо. Разбира се, подобни трикове не можеха да повлияят по никакъв начин на зрителите и участниците в двубоя — всички членове на клубовете отлично можеха да се защитят от толкова прости намеси. Вторият охранителен кръг осигуряваше сигурност от хипотетични нарушители, способни да преодолеят „зоната на страха“. А третият кръг беше натоварен с най-трудната задача — да защити публиката и нищо неподозиращите случайно преминаващи от възможни изблици на чи и други опасности от битката. И точно тук клуб „Костенурката на дъгата“ трябваше да събере всичките си най-добри ученици, начело с двама учители — работата беше наистина трудна и опасна, защото това беше битка до смърт и никой от участниците нямаше да се съдържа.

— Четвърти, усещам отслабване на вниманието от ваша страна — чу се в слушалката. — Уф, не мога да ги понасям тези мероприятия. Макс, не се отпускаяй там, по-сериозно!

Мъжът прекъсна пространните си размишления и се съсредоточи върху задачата. Аурата на отчуждение изискваше сериозна работа на въображението, защото за да се създаде вълна от ужас, която може да уплаши всеки минувач, беше необходимо да си представи нещо невероятно гадно. Но в това отношение Максим не се напрягаше особено, проектирайки в околното пространство спомени от посещението при зъболекаря. Този страх щеше да накара всеки да се обърне и да продължи пътя си в друга посока.

Работата си е работа, но Максим малко съжаляваше, че не може да гледа този двубой. „Огнената маймуна“ беше вторият по сила от петте „маймунски“ клуба, а техен опонент беше черната котка на Рейтинга — новият и едва втори „драконов“ клуб в Русия. Никой не би обърнал толкова внимание на появата им, ако не беше фактът, че основателят на клуба се е обучавал в Китай заедно с главата на „Сребърния дракон“. А това вече говореше много за неговите умения. Участието на който и да е от тези майстори щеше да събере стотици зрители, а две такива чудовища да се срещнат на една и съща арена — цената на билетите буквално удари тавана. Затова беше малко странно, че предизвикващата страна неочаквано отмени приятелската среща на официалната арена, върна всички пари за билетите и премести битката тук, в парка. От друга страна, сега на майсторите им предстоеше двубой до смърт, а разрешеният брой зрители беше толкова ограничен, че цените на билетите скочиха до небесата. Дори Максим трябваше да избира между купуването на нова кола и гледането на битката, и най-вероятно той щеше да предпочете битката. А и защо ли му трябваше трета кола? Учениците на клуба, който заемаше деветдесетото място в Рейтинга, не можеха да си позволят такъв лукс. Всъщност за днешната работа Максим трябваше да получи достатъчно пари, за да отиде за няколко седмици в елитен тренировъчен лагер в Гоа.

— Четвърти, усети ли?

— Какво точно?

— Битката започна.

Цялото внимание на Максим беше насочено към външния периметър, така че той наистина беше пропуснал този момент. Подобно на останалите четирима в първия кръг на охраната, Максим беше добър емпат и отлично усещаше емоциите на намиращите се в близост хора. А обединен емоционален импулс на десетки зрители щеше да усети дори от километър, ако не се беше отдал на мечти за Гоа.

— Ех, бих се наслаждавал на този бой — раздаде се в слушалката гласът на Втори.

— Прекратете разговорите — веднага реагира Първи.

— О, стига — присъедини се Макс. — Какво би могло да се случи тук? Ще отклоним погледа на всеки външен, а никой от нашите не би тръгнал да напада.

— Толкова ли си сигурен в това? — заплашително попита Първи.

— Тук присъстват десетки бойци от Рейтинга, включително ученици на „Сребърния дракон“. Нима би се намерил такъв идиот? Дори да мине през нас и останалите охранителни кръгове, там просто ще го разкъсат на парчета.

— А защо Трети мълчи? — попита Втори.

— Не го закачай — отсече Първи. — Ако вие, мърльовци, може да се разсейвате и да дрънкате безспир, той е още далеч от това.

— Момчета... — раздаде се неочаквано нов глас.

— О, Трети се събуди.

— Някой пресича периметъра!

И четиримата веднага млъкнаха, вслушвайки се внимателно в емоционалния фон.

— Къде?!

— До мен. Едва уловимо напрежение.

— Ах, вие, лентяи, за малко да го пропуснете! — извика Първи.

И четиримата насочиха усилията си към натрапника, внушавайки му постоянно чувство на страх и желание да заобиколи това място. Уви, всичките им усилия бяха напразни — гостът спокойно премина външния контур и продължи да се движи към арената.

— Това е някой от Рейтинга — заключи Четвърти. — Искам разрешение за прихващане.

От слушалката се раздаде гласът на майстора от втория кръг на охраната:

— Разрешавам. Ако не успеете, аз ще се погрижа.

— Макс, да вървим да го хванем, той е от моята страна! — заповяда Четвърти. — Останалите останете на местата си.

Макс скочи.

— Къде е тръгнал така? — изсъска, докато тичаше. — Мястото беше съобщено само на тези, които са закупили билети, би могъл да мине официално през мениджъра.

— Този едва ли е просто закъснял зрител.

— И не е майстор, иначе щеше да мине покрай нас незабелязано.

— Така че е още по-задължително да го хванем, преди да стигне до втори охранителен кръг. Определено ще получим порицание за това.

Макс изруга.

— Порицание? А ако е тръгнал с лоши намерения и някой пострада?!
— Идиот! Разбира се, че е с лоши — не е фен, който тича с букет цветя!

— Спря! Да го заобиколим от две страни!

Двамата бойци изскочиха на малка полянка и се огледаха изненадано.

— Само преди секунда той беше тук.

— Дори бих казал, че е тя — поправи го Макс, гледайки следите от женски токчета.

„Кой изобщо тича по трева с токчета?“ — помисли си озадачен.

— И изглежда няма да се измъкнем с просто порицание — пребледнявайки, каза Четвърти. — Виж.

В гъстата трева лежеше оксидирана снайперска пушка.

— Хей, хванах натрапника! — разнесе се гласът на майстора на клуба, участващ във втория кръг на охраната. — Как успяхте да го пропуснете? Това е някакъв ученик!

Мъжете се спогледаха изненадано.

— Не е жена?

— Каква жена? Плешив, слаб тийнейджър, съпротивлява се като звяр, едва не ми счупи ръката.

— И не носи дамски обувки, така ли? — чувствайки се пълен идиот, уточни Максим.

И тогава в слушалките се разнесе такъв яростен рев, че те едва не се повредиха от претоварване.

— Идиоти! Един от участниците в битката е убит! Някъде има снайперист!

— Хванах го, но той няма оръжие със себе си — бързо отговори майсторът от втория кръг на охраната.

— Оръжието е тук — обади се Макс. — Но стрелецът се е измъкнал и едва ли е бил тийнейджър.

В ефира се възцари напрегната тишина.

— Прецакани сме — рязко изруга някой от майсторите след дълга пауза.

ГЛАВА 7

Всичко, което се случи, след като Сенсеич се свлече на земята, Алекс си спомняше откъслечно. Елена и Иван веднага се оказаха до тялото на простреляния учител. Жената провери пулса му, каза нещо на брат си и се втурна към най-близките храсти. Иван бързо се обади по телефона, вдигна Виктор на ръце и с невероятна скорост хукна към пътя.

Приятелите дори нямаха време да реагират и да ги попитат за състоянието на учителя.

— Накъде? — попита кратко Даня, като гледаше ту в посоката, в която изчезна Иван, ту към храстите.

Чувайки гласа му, Алекс моментално излезе от шока. Бързо възвърна концентрация и се потопи в сатори, за да получи малко повече време да помисли и да ориентира приятелите си:

— Машка, ти догони Иван. Даня, остани тук, за да сме в течение на случващото се, а ние с Тьома ще се опитаме да последваме Елена. И пишетте веднага щом се появи някаква информация.

Приятелите не възразиха, изглеждаха все още в лек шок.

Даня тръгна да търси „котката“, надявайки се да разбере какво се е случило, Машка хукна след Иван, а Алекс и паркуристът последваха бойната икономка. Както се изясни по-късно, не само те бяха тръгнали да търсят снайпериста, но и много други зрители, с много по-изявени умения, но така и не намериха никого. След като изтичаха на полянката, Алекс и Тьома откриха интересна сцена: Елена стоеше над трима мъже, легнали на земята в доста неестествени пози.

— Как можахте да допуснете снайперист толкова близо?! — попита тя с тон, който накара по кожата на приятелите да пробягат мравки.

— Бил е истински майстор на маскировката! Освен това бяхме разсеяни от някакъв тийнейджър, който се опитваше да пробие защитния периметър — с усилие промълви един от мъжете.

— Къде е той?

— Нашите вече го водят на площадката. Но, съдейки по всичко, това е просто хлапе, което се е опитало да гледа битката без билет.

Елена се приближи към говорещия и стъпи на ръката му. Чу се слабо хрущане.

— Казах всичко! — изсъска мъжът през стиснати зъби.

— Отсега нататък ще бъдеш по-учтив с непознати дами — студено каза Елена, след което се обърна към момчетата и меко се усмихна: — А вие накъде сте хукнали? По-добре да бяхте тръгнали с учителя в клиниката.

Алекс облекчено въздъхна.

— Значи е жив?

— Жив е, разбира се. Повече подробности за състоянието му ще кажат само в клиниката.

— А кой е стрелял?

— Ако знаех, нямаше сега да стоя тук — отговори Елена без никаква насмешка. — Ще разберем — тя многозначително погледна мъжа със счупената ръка. — И този, който е отговарял за охраната, ще отговаря за провала си лично пред мен.

Скоро дойде съобщение от Машка:

„Сенсеич е жив, но е в безсъзнание. Линейка на «Небесната сфера» чакаше Иван на входа на парка, сега пътуваме към клиниката.“

— Върнете се на поляната, аз ще пообиколя района — заповяда им Елена.

Приятелите нямаха друг избор, освен да ѝ се подчинят — по изражението на жената беше ясно, че е по-добре сега да не спорят с нея. На площадката всичко беше изненадващо спокойно. Част от хората вече си бяха тръгнали, но се бяха появили нови лица.

Към приятелите се втурна Даня.

— Слушайте. За охраната на площадката е отговарял клуб „Костенурката на дъгата“, те са пропуснали снайперист в безопасната зона. И също така са хванали един наш познат.

Светлана спореше за нещо с няколко мъже в черни дрехи, а до тях стоеше плешив младеж с белезници.

— Стас?! — изненада се Алекс. — Той пък какво прави тук?

Плешивият видя момчетата и радостно им помахаша с окованите си ръце.

„Все пак е ненормален“ — помисли си Алекс.

— Сигурно се е опитал да се промъкне за битката. Очевидно е искал да види как се бие Сенсеич — предположи Даня. — Билети за двубоя се продаваха само на официалните участници в Рейтинга, а той не е от тях. По някаква причина приятелчетата му от „Сребърния дракон“ не са го взели със себе си.

Костя притича до момчетата.

— Как е Сенсеич, добре ли е?

— Да, точно така описват състоянието на човек, който е получил куршум в челото от снайперска пушка — каза мрачно Тьома. — „Добре е“. Теб какво те интересува, предател?

— Престани, Тьома — пресече го Алекс. — Виктор изглежда е жив, но все още не знаем подробности — отговори той на Костя.

После към тях се приближи русокосият младеж от „Сребърния дракон“ и неочаквано сериозно каза:

— Който и да е направил това, е избрал идеалния момент за изстрел. Вашият майстор атакува аурата на противника, използвайки цялата си сила за мигновен пробив. И веднага след този изблик последва изстрела. Без емоции, без подготовка, иначе всеки майстор би почувствал опасността. От минимално разстояние, така че да няма време да реагира.

— И какво? — предизвикателно попита Алекс.

— Просто казвам, че това определено е работа на професионалист. Двубоите в Рейтинга са свещени. Клуб, който реши да се намеси в двубой, незабавно ще бъде унищожен — усмихна се блондинът. — Но никой няма да намери този снайперист и клуба поръчител, такива професионалисти не оставят следи. Жалко, че вашият учител приключи така бързо, но трябва да призная, че никой не би могъл да оцелее при толкова добре планирано покушение.

Алекс си пое дълбоко дъх, опитвайки се да успокои появилото се някъде в дълбините на душата му желание да се обърне към огнената сила на дракона и да удари самодоволното лице на блондина. Колкото и да е странно, всеки път ставаше все по-лесно и по-лесно да се откаже от силата на дракона, сякаш се лекуваше от някаква зависимост.

— И ти не би оцелял? — с кисела усмивка попита той.

— Мозъкът ми щеше да се разпръсне по цялата поляна — спокойно отвърна „драконът“. — А вашият майстор дори успя да

повлияе на куршума, така че той загуби част от инерцията си. Вярно, това не успя да го спаси.

И казвайки тези думи, блондинът бутна Костя по рамото:

— Да вървим. Тук вече нямаме работа, шоуто приключи.

Костя послушно го последва, но преди да тръгне се обърна и помоли:

— Пишете ми веднага щом имате информация за... Виктор.

Алекс мълчаливо кимна. Това не беше подходящият момент за започване на кавги, особено след като разбираше, че Костя е съвсем искрен.

След известно време Елена се върна в компанията на един от мъжете, които преди това беше пребила.

— И така, момчета — бодро започна тя. — Този човек се казва Максим, той е от клуб „Костенурките на дъгата“, отговарящ за безопасността на двубоя. Сега той ще ви заведе в болницата при Виктор и Мария, а аз ще остана тук и ще се опитам да разбера кой за какво е виновен и какви ще са последствията за тях.

Под студения поглед на Елена представителят на „Костенурката на дъгата“ потръпна и предложи на момчетата:

— Колата ми е наблизно, на паркинга. Ще тръгваме ли?

— Може би ще ви трябва помощ? — колебливо предложи Тьома на икономката.

Изглежда изобщо не му се искаше да остави Елена сама, макар с ума си да разбираше, че дори стотина като него не могат да се сравнят с нея по сила.

— Всичко е наред — увери го жената. — Вървете.

През целия път представителят на клуб „Костенурката на дъгата“ напрегнато мълчеше, не смеейки да заговори момчетата. Явно се чувстваше виновен, че клубът му не се справи със задачата си. От друга страна, да организираш бой в центъра на голям парк и да разчиташ на пълна безопасност беше просто глупаво. Колкото и добри да са специалистите им, това беше открита територия и при желание снайперист би могъл да стреля дори от някоя от близките сгради. Макар че тогава, по думите на русия „дракон“, Сенсеич щеше да има време да реагира на изстрела...

В клиниката не ги пуснаха в стаята на Сенсеич и момчетата прекараха следващите няколко часа в зоната за изчакване. Очите на

Машка изглеждаха зачервени, но пред приятелите си тя само от време на време конвулсивно въздишаше.

— С него всичко ще е наред, той е много силен — увери я Алекс и сам искрено вярваше в думите си. Не би могло да бъде иначе.

Чак след три часа Надежда Сергеевна излезе при тях и каза почти същото нещо, което вече бяха чули от ученика на „Сребърния дракон“: куршумът е загубил основната част от импулса си и дори не е пробил главата, засядайки в челната кост. Въпреки това мозъкът е пострадал и в момента Виктор е в кома. По-точна информация не можела да даде, тъй като мозъкът, по принцип, и комата, в частност, все още не били напълно изучени. Да, има травма, но колко бързо ще се възстанови Виктор и дали изобщо ще успее да се възстанови, дори лекарите от „Небесната сфера“ не можели да прогнозират сега.

— Ще следим динамиката на състоянието му и щом има новини, веднага ще ви се обадя — увери ги главният лекар. — Клиниката ни е достатъчно добре защитена, но специално за Виктор сме осигурили допълнителна охрана.

Едва към седем сутринта момчетата в компанията на охранителя се върнаха в тренировъчния център. Елена още не се беше прибрала, но Иван изобщо не се притесни.

— Вървете да спите, мъници — добродушно ги посъветва той. — Елена ще разнищи ситуацията и утре ще разкаже всичко.

Но на следващия ден тя така и не се появи. Момчетата проведоха тренировка на пълен автомат, продължавайки мислено да са някъде в миналата нощ, и на практика не си говореха. Всеки витаеше някъде в мислите си. Следобед, когато Смирнов се появи за тренировката си, Тьома и Алекс седяха на татамито, преструвайки се, че се разтягат, Даня повтаряше комплексите на уин чун, а Машка медитираше, макар че може и тя просто да се преструваше.

— Защо сте толкова мрачни, сякаш някой е умрял? — попита дебелакът, когато видя лицата на Тьома и Алекс.

— Млъквай! — раздразнено отвърна Алекс. — Не говори глупости. Просто нощта се оказа напрегната, настроението ни е ужасно.

Дебелакът смутено сведе поглед.

— Извинявайте. Аз, по принцип, мога и сам да тренирам...

— Всичко е наред — успокои го Алекс и със скок се изправи на крака. — Дай днес да се съсредоточим върху работата с лапи.

Работата с лапи беше най-добрият начин за тренировка на начинаещ спортист и за подобряване на координацията му чрез трениране на избягване и чувството за дистанция. А за дебелака, който все още на подсъзнателно ниво се стряскаше от най-обикновени удари, лапите не изглеждаха толкова заплашителни и му позволяваха да се концентрира по-добре върху тренировките. Когато дойде време да пие отвара, Алекс отстъпи мястото си на Тьома и се просна на дюшеците да отдъхне малко. Все пак безсънната нощ, нервите и витаещото в залата усещане за несигурност си казваха думата. Машка все така седеше и медитираше някъде на полосата с препятствия, а Даня, в другия край на залата, ожесточено отработваше удари от уин чун върху дървена макивара, кокалчетата му бяха целите в кръв. Всеки се справяше с преживяването по свой си начин.

Смирнов отдавна беше започнал да хвърля крадешком любопитни погледи към Даня — баскетболистът се движеше наистина ефектно и нанасяше удари с пълна отдаденост. Алекс май никога не беше виждал добродушния младеж толкова отдаден на тренировката.

След малко колебание, дебелакът все пак попита, като посочи високия:

— А ние ще учим ли нещо подобно?

— Защо ти е? — насмешливо попита Тьома.

— Е, това е по-готино от обикновени удари, като от бокс и други подобни.

Тьома се хвана за главата.

— Не говори глупости, ти дори базовите удари едва ще имаш време да усвоиш за цялото лято!

— Мислех, че колкото повече удари знаеш, толкова по-добре... — несигурно каза Игор. — Всичко може да влезе в употреба.

— Де да беше толкова лесно — усмихна се Алекс. — Вариативност, всичко е в нея. Когато се биеш, всички движения се извършват на ниво рефлекс, и всеки път мозъкът ти избира от „базата“ заучени техники тази, която според него е най-подходяща в дадения момент. А преди движението да се усвои дотолкова, че да се превърне в рефлекс, трябва да мине време. Много време.

Тьома застана срещу Смирнов.

— Нанеси обикновен удар с ръка в лицето ми.

Дебелакът послушно удари и паркуристът започна да показва:

— Боксьорът на практика има четири варианта: да избегне удара, отклонявайки се на една страна, да отбие с ръка, да увеличи дистанцията или да комбинира избягването с контраудар. Виждайки началото на движението, мозъкът избира по някакви критерии един от начините да реагира на удара, но това отнема време. Дори да е част от секундата, при реален бой това е много време. И колкото по-голяма е вариативността, толкова по-дълго е времето за вземане на решение и толкова по-големи са шансовете да сгреша с някой от критериите и да направиш грешно движение.

— Какви са тези критерии? — озадачи се Смирнов.

— Каквито си помислиш. Посоката на погледа на противника, разстоянието помежду ви, позицията на краката, дори само предпочитанията в техниките. Критериите за избор на мозъка на едно от движенията се формират само с практикуването на спаринг. Техниката на някои удари може да се тренира и върху круша, но опит се придобива само в бой. Дори на боксьорите с техния ограничен набор от удари и отклонявания им отнема години, за да развият правилните рефлексии и да научат мозъка да избере подходящия начин да реагира на едно или друго движение.

— А ако добавим към вариантите за реакция ритници и борба, веднага сложността за вземането на решение многократно се увеличава — присъедини се Алекс към обяснението. — Ето защо на първо време не трябва да гониш сложни и претенциозни удари, а да овладееш сносно поне най-базовите, както и да се научиш да ги използваш правилно на ниво рефлексии.

— А колко време продължава този „на първо време“? — разочаровано попита Смирнов.

— Десетина-петнадесет години — усмихна се Алекс.

— Колко?!

От изненада гласът на дебелака се извиси до фалцет.

— Е, може би малко по-малко, ако отделяш достатъчно време — неуверено отвърна Тьома. — За да разбереш — ние тренираме от почти петнадесет години, много от уменията са ни ги втъпявали още от детството. Но всеки от нас избра най-подходящия за него стил на бой и с него разнообрази класическата система от удари. Само ги

разнообрази. Тоест основата е една и съща — удари, блокове, техники на борба. И само двадесет процента от това, което използваме в боевете, са необичайни удари и сложни техники.

— А всички тези красиви комплекси, които изпълнявате? — попита Смирнов. Той не беше за първи път в залата и често виждаше как момчетата тренират гъвкави и ловки, приличащи на танц, движения.

— Практикуваме неща, които след време ще можем да използваме в битка. Отработваме движения. Но до това трябва да дораснеш.

За това, че многобройната вариативност на движенията допринася за развитието на мозъка, като например да използваш недоминиращата ръка в ежедневните дейности, Алекс предпочете да премълчи. Всъщност увеличаването на броя на изучаваните и практикувани техники подобряваше уменията и най-важното — скоростта на избор на една от тях в отговор на чужди движения. Тоест съществуваше някакъв преломен момент в тренировките, когато скоростта на реакция и движенията на спортист, практикуващ по-сложни бойни изкуства от ограничения бокс или кикбокс, започваше да превъзхожда тези на другите спортисти. Вярно, това изискваше години и години тренировки и спаринги, с което всъщност се занимаваха само единици от многото хиляди хора, практикуващи източни бойни изкуства.

— Затова практикувай базови техники и не мрънкай — заключи Алекс. — После ще добавим към тях няколко изненади за Стас, които ще успеят да променят хода на боя в твоя полза.

— И да медитирам ли не бива? — разочаровано попита Смирнов.

Изглежда на дебелака наистина му хареса да тренира и възнамеряваше да обхване всичко наведнъж. На няколко пъти той дори хвърляше поглед към полосата с препятствия, но логично заключи, че все още не е физически готов за нея.

Тъма погледна Алекс, но той поклати отрицателно глава. Определено нямаше намерение да посвещава Смирнов в тайните на Рейтинга. Поне не и в близко бъдеще.

— До това също трябва да дораснеш — отвърна той уклончиво на Игор. — Не бързай. Ако имаш сили, по-добре е да бягаш вечер, издръжливостта в бойните изкуства никога не е излишна.

В тренировъчната зала надникна Иван.

— Хей, трагичната четворка, Елена иска всички да се съберете в трапезарията след двадесет минути.

— Идваме веднага — на мига отговори Алекс, без дори да се намръщи от подобно нелицеприятно отношение. Важното беше, че Елена най-накрая се появи!

Виждайки Смирнов, охранителят влезе в залата и заинтригувано попита:

— И за какво събитие толкова усърдно готвите това прасенце-сукалче? Вече трети пореден ден идва да се поти в залата.

— За есенното състезание по ръкопашен бой — не скри нищо Алекс.

Иван хвърли скептичен поглед на дебелака.

— Никакъв шанс.

— Но аз нямам намерение да печеля състезанието — предпазливо каза Смирнов.

Огромният охранител дотолкова плашеше дебелака, че той дори се страхуваше да го погледне.

— А с такова отношение изобщо няма какво да прави там — отсече Иван.

— А къде отиде прословутото: „Важна е не победата, а участието“? — застъпи се за приятеля си Алекс. — И всъщност целта му е да спечели само един бой.

— Глупости. Това са го измислили слабаците и неудачниците. Пълна и безусловна победа е това, за което участваш във всяко състезание. Има само един победител, останалите са неудачници.

— А второто и третото място? — заинтригува се Тьома. — Те също изглеждат като победители... почти.

— О-о, не, това са особени неудачници, които са останали на косъм от първото място. Най-често не им липсват сили или умения, а просто желание за победа. Ако искаш да се развиваш, никога не трябва да си сред тях. Само победа на всяка цена.

— На всяка цена? — повтори Алекс. — Не е ли прекалено...

— На всяка — твърдо повтори Иван.

Тьома се намръщи.

— Дори с измама и против правилата?

— Не-е, само по правилата — неочаквано злобно изляя охранителят. — Трябва да победиш честно, за да не остане и сянка на съмнение, че си най-добрият.

— И не бива да мамиш, дори и никой да не узнае?

— Но ти ще знаеш. Ще можеш ли да си уверен в себе си, знаейки, че някъде си спечелил с измама? — Иван по някаква причина погледна изразително Алекс. — Основната прелест на победата е усещането, че си най-добрият от всички, че си можел, пожелал си и си успял. А купите и наградите... кому са нужни? Парчета безполезно желязо и няколко листа красива хартия, ставаща само за тоалетната.

След разговор с Иван Смирнов се затвори в себе си и напусна залата с много замислено изражение на лицето. А момчетата отидоха в трапезарията, за да узнаят последните новини от Елена, и, уви, те се оказаха разочаровани.

— Състоянието на Виктор все още е без промяна.

— А кой е стрелял, разбра ли се? — попита Машка.

— Все още не. „Костенурката на дъгата“ правят всичко възможно, но без резултат. Но, както се оказа, същата вечер са задържали един без билет, който се оказа ваш стар познат.

— Стас — кимна Алекс. — Видяхме го.

— Точно така. Но трябваше да го пуснат по молба на главата на „Сребърния дракон“, казал, че момчето просто искало да гледа двубоя. „Костенурките“ бяха толкова притиснати, че направо се престориха, че никого не са хващали.

— Той може ли да има нещо общо с убийството?

— Мисля, че не. Момчето просто е обсебено от учителя, който, както той вярва, го е изоставил — поклати глава Елена. — И иска да докаже, че струва нещо, а ако Виктор умре, би било доста проблематично да го направи. Но някой би могъл да го използва, за да отклони вниманието на охраната.

— И какви са бъдещите ни планове? — попита Тьома, уморено потривайки нос.

— Нищо не се е променило — намеси се Иван. — Имате седмица и половина, за да получите моята благословия за Двубоя на Духа. А ако никой не може да премине изпитанието, ще закрием клуба. Така че тренирайте и не се разсейвайте с нищо, останалите въпроси ще решаваме ние.

— А няма ли опасност този, който стреля във Виктор, да нападне и нас? — показва неочаквана прозорливост Даня.

— Ако някой искаше да ви убие, отдавна да го е направил — саркастично отвърна Иван. — Нападението срещу Виктор е изисквало много сериозна подготовка и перфектен тайминг, а специалист от това ниво може да ви отстрани във всеки един момент.

— Това не звучи много успокояващо — мрачно отбеляза Алекс.

— Не се притеснявайте, момчета — каза Елена. — Сигурна съм, че до два дни ще намеря този, който стреля по Виктор, и ще приключим с този въпрос.

Останалата част от вечерта премина в закъсняло обсъждане на боя на Сенсеич. Иван и Елена отново обясниха какви точно техники са използвали майсторите и дори дадоха няколко съвета за тренировките. Ако не бяха последните събития, момчетата дори щяха да се зарадват на такъв невероятен подарък, но сега трябваше да положат усилия да се концентрират върху обучението.

Следващият ден премина в абсолютно същото напрежение. Състоянието на Сенсеич не се променяше, момчетата продължаваха да тренират още по-ожесточено от преди. За да се разсеят по някакъв начин от лошите мисли, Тьома и Даня предизвикаха Иван. И двамата не издържах и две минути, но резултатите им все пак бяха по-добри от този на Алекс. Селин се пробва втори път, но не издържа дори половин минута, а освен това получи и леко счупване на ръката. Както се оказа, скоростта не е всичко, или Иван нарочно даде на Тьома и Даня повече време от Алекс, за да го унижи. Алекс все още не разбираше защо Иван се отнася така с него.

Селин прекара половината от следващия ден в клиниката, възстановявайки ръката си и в същото време минавайки още един преглед на вътрешните канали. Благодарение на това той узна, че възстановяването върви дори по-добре, отколкото Надежда Сергеевна очакваше, което не можеше да не радва. Може би поради това усещанията му се изостриха или беше просто случайност, но през нощта Алекс се събуди от чувство на силна тревожност. Все едно си сънувал някакъв напрегнат сън и внезапно те върнат в реалността, но сега Алекс беше сигурен, че не е сънувал нищо подобно. Въобще, откакто започнаха сериозните тренировки, той винаги спеше дълбоко, практически напълно изключвайки бързата фаза на съня, и затова се

възстановяваше по-бързо. Във всеки случай поне той мислеше така в онези дни, когато не знаеше за невероятните способности на тялото си да се регенерира.

В коридора наистина се чуваха някакви звуци, така че той бързо навлече панталони и тениска и предпазливо надникна навън. В полумрака на коридора се мярна фигура и изчезна надолу по стълбите.

„Някой е решил да ходи в трапезарията? — предположи той. — А ако не? По-добре да проверя.“

Алекс предпазливо се прокрадна по коридора и надолу по стълбите към първия етаж, чувствайки се в същото време малко глупаво. Но той логично реши, че по-добре да се презастрахова, защото можеха да са крадци или някой още по-опасен — след изстрела по Сенсеич можеше да се очаква всичко.

И наистина, на пода близо до входа на трапезарията той видя голяма тъмна сянка, подозрително наподобяваща човек. Приближавайки предпазливо, Алекс мигновено се убеди, че това наистина беше човек. И при това именно „беше“, защото бърз оглед показа, че той определено е мъртъв и е убит не с някакво оръжие, а с голи ръце — под него нямаше никаква кръв.

Алекс никога не беше разбирал тази глупава реакция при намиране на труп във филмите. Да, неочаквано е, разбира се, и гадно, но защо всички крещят като заклани? Дори мъжете започват да се тресат и да се плашат, сякаш това не е обикновен труп, а някакво зомби. Алекс изобщо не се уплаши. По-скоро искрено се зачуди кой би могъл да се промъкне в тренировъчния център и с каква цел. Под защитата на Елена и Иван те едва ли трябваше да се опасяват от обикновени крадци или дори убийци.

„Няма живот, няма смърт...“ — мислено повтори той мантрата си, мигновено издигайки състоянието сатори на максимум.

След кратко замисляне той хвана тялото за ръката и го завлече в трапезарията. Просто за всеки случай. После се огледа за оръжие и приборите за хранене веднага се набиха в очите му. Разбира се, в мятането на предмети уменията на Алекс бяха значително по-слаби от тези на Машка, но все пак определено можеше да улучи човек от няколко метра. Да вземе ножове не посмя, твърде лесно беше да убиеш човек с тях, затова грабна няколко вилици, те бяха напълно достатъчни, за да неутрализират възможни противници. Селин все още

си спомняше думите на майстора на „Сребърния дракон“, че той, Алекс, е убиец също като Стас, и не искаше случайно да убие още някой.

След това той предпазливо се върна на втория етаж, за да събуди приятелите си възможно най-скоро. Не се знае колко души са се отправили към тренировъчния център и дали охраната в лицето на Елена или Иван се е справила с всичко, така че трябваше да побърза.

Неочаквано на стълбите той се натъкна на друго тяло. Изненадващо, преди няколко минути тук нямаше нищо.

„Какво изобщо става тук? — напрегнато си помисли той, като предпазливо продължи да се качва по стълбите. — Кой са всички тези хора и какво правят тук?“

На втория етаж Алекс с крайчеца на окото си улови в полумрака бързо движение, насочено към него, и веднага хвърли вилица, целейки се в ръката, посягаща да го посрещне.

— Охо, вилица — прозвуча учуденият глас на Елена. — Опасно.

Жената с лекота улови необичайното метателно оръжие и излезе в петното светлина, изливаща се от малък прозорец.

— Можеш да се връщаш да спиш, вече реших проблема.

В същото време тя изглеждаше не само опасна, но и много секси. Очевидно срещу неканените гости беше изскочила в това, в което е спала — тънка нощница на голо тяло.

„Ех, Тьома, утре много ще съжаляваш, че спиш толкова дълбоко“ — с лека насмешка си помисли Алекс.

Вратата на една от стаите се отвори и Машка погледна в коридора.

— Ей, какво правите тук? — попита подозрително тя, когато видя фигурите на Алекс и Елена.

А като видя с какво е облечена икономката, момичето стисна юмруци и бързо тръгна към тях.

— Щом двамата сте вече будни, помогнете ни да почистим — каза Елена, без да обръща никакво внимание на недоволството на момичето. — Хващайте тялото на стълбите и го занесете до задния вход.

Машка замръзна като вкопана.

— Какво тяло?

— Алекс ще ти покаже — махна с ръка Елена. — А аз ще отида да се наметна с нещо — тя върна вилницата на Селин. — Следващия път се цели в лицето, а не в ръката. Сериозен боец травма на ръката няма да го спре.

— Какво става тук?! — изсъска Машка на Алекс, щом жената изчезна зад вратата.

— Де да знаех — сви рамене Селин. — На стълбите и в трапезарията има два трупа. Очевидно някой е проникнал в тренировъчния център с лоши намерения и Елена ги е посрещнала.

— И просто така ни казва — вървете занесете труповете на хората до сметището? — шашна се момичето.

— Е, не до сметището, а до аварийния изход — неуверено отвърна Алекс. — Може би трябва да събудим момчетата, да помогнат?

— Глупости — изсумтя Машка. — Нека си спят. Аз какво, едни трупове ли не мога да влача...

— Не е смешно — нервно се усмихна Алекс. — Е, тогава да се залавяме за работа...

Може би глупавите шеги не бяха най-лошия начин за справяне със стреса. Всъщност нито Алекс, нито Машка бяха виждали мъртъв човек толкова отблизо. Държейки за краката доста тежкия мъж, Алекс се опита да разбере как се чувства в момента. Трябваше да има отвращение или страх, но по някаква причина не успя по никакъв начин да асоциира това тяло с жив човек. Просто празен съд...

На задния вход се натъкнаха на Иван. Здравенякът делово влачеше в ръка, като някакъв ствол, още едно тяло и си подсвиркваше нещо весело под нос.

— О, и вие ли сте убили някой? — учуди се той. — Браво на вас.

— Не сме ние, а Елена — бързо отрече Алекс.

— Е, да, нещо май ви надцених — призна Иван след кратък размисъл. — Носете го в колата.

На задния вход, плътно до вратата, имаше микробус с надпис „ФСБ“ и двама мъже във военни униформи.

— Това ли е всичко? — попита един от тях, кимайки към тялото.

— Да, общо бяха петима — потвърди Иван.

Елена излезе от центъра с торбичка с дръжки от супермаркета, пълна с нещо дрънчащо. Като се вгледа, Алекс разпозна нахвърлени

пистолети със заглушители.

— Не ни трябва подобни неща — обясни Елена, подавайки чантата на военния.

— Ей, това е онзи доктор, който дойде да ме прегледа! — изненадано възкликна Машка, надниквайки в колата. — Защо се опита да ни убие?

Елена погледна тялото, посочено от Машка.

— Ето значи кой е уредил всичко... Всъщност не е трудно да се досети човек какво точно е искал.

— Да не би VIP картите? — веднага се досети Алекс.

— Разбира се — потвърди подозренията му Елена. — Видял е неактивирани ви VIP карти и е искал да ги открадне. Но преди Виктор да попадне в болницата не е смее да нападне тренировъчния център толкова открито. Но виждайки, че главата на клуба е в кома и не може да защити учениците си, този негодник все пак е решил да рискува.

— А кои са тогава другите четирима?

— Просто наемници.

Елена погледна брат си.

— Явно ще трябва по някакъв начин да разгласим, че клубът е под наша закрила, иначе и на някой друг може да му хрумне подобна глупост — тя погледна учениците. — А вие двамата вървете да спите. Съжалявам, че трябваше да се сблъскате с това толкова рано, но не го вземайте много навътре. Тези хора са планирали да убият всички, така че просто си получиха заслуженото.

В коридора Машка и Алекс спряха нерешително пред вратата на момичето.

— Добре ли си? — тихо я попита Алекс.

— Още не разбирам — честно отвърна Машка. — Двубои до смърт е едно, но изстрели със снайпер и хора с огнестрелно оръжие... това е страшно.

Алекс мълчаливо кимна и неочаквано за себе си хвана момичето за ръката.

— Ние ще се справим с всичко.

— Ние? — леко се изненада Машка.

— Ами... да, всички ние — бързо каза Алекс. — Ти, аз, Даня, Тьома...

Момичето предпазливо освободи ръката си.

— А, тези „ние“... — тя се изправи на пръсти и целуна Алекс по бузата. — Лека ноц, Льошка.

Машка тихо затвори вратата след себе си, а Алекс остана да стои тъпо в коридора, озадачено прокарайки пръсти по бузата си.

ГЛАВА 8

Сутринта на закуска Даня и Тьома изглеждаха много разстроени.

— Всички сме проспали! — огорчено възкликна Тьома, слушайки разказа на Алекс и Машка.

— Всъщност нищо особено не се е случило — прозявайки се, каза Алекс. — Всичко беше приключено без нас. Аз просто се проявих като товарач и заспах.

— Забрави да кажеш как за малко да намушкаш Елена с вилица — напомни му Машка с кикот.

Алекс смутено заби нос в чинията.

— Не знаех, че е тя. А с нивото на Елена жалките ми опити да мятам остри предмети в тъмното не представляваха никаква опасност.

— И като цяло напразно се разстройвате, всъщност да видиш няколко трупа е много съмнително удоволствие — отбеляза Машка, потръпвайки неволно.

— Е, всъщност имаше нещо — спомни си Алекс. — Елена...

— Какво говориш за сестра ми? — попита Иван, влизайки в трапезарията.

Въздъхвайки с облекчение и доволен, че не е успял да спомене за нощницата, Алекс побърза да отговори:

— Страхотно се справи с бандитите, които ни нападнаха през нощта.

— Бандити? — изсумтя Машка. — Това глас от деветдесетте ли беше? Отдавна никой не говори така, оставаше „разбойници“ или „пирати“ да ги наречеш.

— А как да ги наричам?

— Престъпници, убийци — неочаквано се намеси Иван. — Но като цяло бих ги нарекъл просто трупове.

Той извади кутия с храна от хладилника и я постави в микровълновата.

— Говорите за това толкова спокойно — с обвиняващ тон каза Машка. — Те все пак са били живи хора.

— Да, някога — поклати глава Иван. — Освен това, ако не бяхме ние с Елена, тези живи хора щяха да направят вас мъртви. А двама от вас щяха направо да проспят смъртта си.

— Нямах време да ви кажа! — със задоволство каза Даня. — Снощи зеленият дракон най-накрая се появи и благоволи да започне обучението ми! Сигурно затова не съм чул нищо. Представете ли си, той каза, че най-накрая е усетил в мен желание да тренирам, сякаш преди не го е имало.

— Само да не е усетил в теб Силата на младостта^[1] — прихна Машка. — Че като нищо ще вземеш да умреш по време на тренировка.

Алекс неволно си представи баскетболиста в прилепнало зелено трико и тихо се изкиска.

— А аз нямам извинение, просто си спях — тъжно отбеляза Тьома.

В този момент телефонът на Алекс звънна и на екрана се появи името на Димон.

„Неочаквано“ — изненада се Алекс, като за миг се поколеба дали да отговори или не. Настроението му беше отвратително и всъщност не искаше да говори с никого. Но Димон и така се беше покрил от доста време, очевидно смилайки информацията за Рейтинга и съществуването на някакви мистични бойни техники.

— Ало. Привет. Вече си мислех, че съвсем си изчезнал.

— Привет. Имах нужда от време да помисля — каза смутено акробатът. — А и Даша дълго настояваше и през ум да не ми минава да се забърквам в тези ваши мистични работи.

— Но ти все пак реши да се „забъркаш“?

— Мисля, че не е задължително да се занимавам с всички тези глупости, за да говоря с моя приятел — каза Димон с нотка на раздражение.

Изглежда споровете в „семейството“ на Димон бяха сериозни и още продължаваха.

— Логично — съгласи се Алекс.

Още повече, че след последните събития и самият той не би позволил на приятеля си да се забърква с Рейтинга.

— Какво ще кажеш да участваш днес в Играта? — предложи акробатът. — Едновременно с това и ще си побъррим.

„Днес има Игра?“ — дори малко се разстрои Алекс.

В последно време той нямаше нито време, нито желание да следи новините, дори тренировките по акробатика бяха минали на заден план, и нямаше особено желание да ходи в гимнастическата зала. Алекс искаше да откаже да участва в Играта, но съвестта му го загриза.

— Знаеш ли, с удоволствие — реши накрая. — По кое време?

— След три часа, в „Парка на културата“. Можеш да дойдеш по-рано, да загрееш, да поговорим.

— Разбрахме се.

След като приключи разговора, Алекс изведнъж се опомни и се обърна към Иван с напълно логичен въпрос:

— Може ли да напускаме тренировъчния център?

Охранителят преценяващо го изгледа.

— Това си е ваш личен избор, ние не сме ви бавачки. Дори бих казал, че лично за теб ще е добре да те понатупа и някой друг освен мен. За разнообразие.

Алекс вдигна палец.

— Поне за нещо сме на едно мнение — той се обърна към приятелите си. — Някой иска ли да участва в Играта днес?

— Аз съм пас — веднага каза Машка. — Нямам никакво настроение да бягам по покриви.

Даня също отказа, позовавайки се на тренировки с дракона, но Тьома с радост се съгласи, което беше доста предсказуемо — той, подобно на Алекс, получаваше от паркура не само удоволствие, но и известна доза морално успокоение.

Иван си взе храната и се върна на работното си място, а приятелите още известно време слушаха радостните разкази на Даня за тренировките с дракона. Изглежда духът сериозно се беше заел да научи баскетболиста да усеща вътрешната енергия още в следващите няколко дни.

— За вас е добре да потичате, а аз ще отида да разпусна в басейна — сбогува се с момчетата Машка.

Когато момичето излезе от трапезарията, Алекс известно време се въртя на място, без да смее да я последва, но накрая скочи от стола и тръгна след нея. Много му се искаше да обсъдят вчерашната целувка и... ами и самият той не знаеше за какво точно да говори с Машка, но изпитваше изгарящо желание да остане с нея насаме.

Докато слизаше по стълбите, той чу гласа на момичето от фойето и внимателно надникна зад ъгъла.

— Защо постоянно се заяждате с Льошка?! — яростно казваше Машка, надвесена над седящия на масата охранител.

Иван дори не погледна момичето, продължавайки да чете нещо на таблета. Машка не издържа на такова пренебрежение и се опита да грабне устройството, но Иван с лекота избяга от ръцете ѝ.

— Какво искаш да чуеш, малката? — недоволно попита той.

— Льошка е единственият, когото изпрати в болницата след изпитанието! Защо?!

Охранителят се почеса озадачено по тила.

— Какъв Льошка?!

— Алекс!

— А, този — подсмихна се Иван. — Не харесвам онези, които използват заемна сила. Той спечели първата си битка в Рейтинга нечестно и постоянно се стреми да използва чужда сила. Според мен това е признак на слабост, което означава, че той е най-слабият от вас.

— И какво?!

— Аз ще избия тази глупост от него и ще го направя истински силен — гордо отвърна охранителят.

— Ами ако случайно го убиеете?

— Какви са тези глупави въпроси, малката? — недоволно попита Иван. — Ако го убия, ще е мъртъв. В клиничната психотерапия е имало и такива случаи.

Машка изръмжа от злоба, но неохотно махна с ръка към охранителя и тръгна към входа на басейна. Всеки от тях се справяше със стреса по свой си начин — Тьома и Алекс избраха паркур, Даня — да налага макивара, а момичето предпочете плуването.

Въпреки не особено приятните думи на Иван, Алекс се усмихна, мислейки си колко много се тревожи Машка за него. Беше много, много приятно.

— Според мен сте много тъпи — раздаде се саркастичният глас на Тьома зад него. — Наистина много.

Алекс изненадано се обърна.

— Ти през цялото време ли беше тук?

— Почти — усмихна се паркуристът. — Знаеш ли, понякога гледаш сериал и си мислиш как двама герои в продължение на пет

сезона не могат да признаят чувствата си един на друг, работейки рамо до рамо. Глупаво е! — от емоции младежът започна яростно да жестикулира. — В реалния живот такива идиоти няма. Но се оказва, че има!

Това беше неочаквано дори за самия него, но този път Алекс не тръгна да спори.

— Може би... си прав — призна той неохотно.

Тьома замръзна на място, взрян в приятеля си, и докосна челото му с ръка.

— Не си се разболял, нали?

— Може би наистина я харесвам — продължи Алекс. — Но какво значение има, Машка сега се среща с Вася.

Тьома се плесна по челото.

— Уф! Вие сте достойни един за друг! — от сърце каза русият паркурист. — Единият толкова се страхува да рискува и да признае, че е готов да стане едва ли не шизофреник, другата се опитва да убеди себе си в чувства към някакъв левак. Поне бъди честен със себе си, и току-виж и Машка поумняла.

— Слушай, толкова си умен, че направо няма накъде повече! — избухна Алекс. — Ами самият ти? Дори не съм те виждал с момиче — той примижа лукаво. — Може би си един от „онези“?

— От кои „онези“? — намръщи се Тьома.

— Девствените — ухили се Алекс. — В присъствието на Елена дори не можеш да говориш смислено.

Тьома веднага помръкна и се натъжи.

— Ама че сравнение... Елена е много по-голяма от мен, защо ѝ е вниманието на някакъв си ученик?

— Като минимум ще ѝ бъде просто приятно — не се съгласи Алекс. — А като максимум — ами ако се окаже, че обича помладички?

— О, стига — махна с ръка Тьома. — Глупаво е да се сравняват нашите ситуации. И дори да се сравнят, аз съм тъп от няколко дни, а ти — от десет години!

— Чак пък „години“...

— Когато се прехвърли в друг институт заради онова спасено момиче, мислиш ли, че беше от любов? — насмешливо попита

паркуристъ. — О, дори не отговаряй. И всички тези експерименти със самохипноза... Ти просто се уплаши!

— От какво? — направи скептична гримаса Селин.

— От чувствата си към Машка, глупако. Нека позная: „Ние се познаваме от деца, ами ако започнем да излизаме и нещо се обърка? Тогава ще загубя не само гаджето, но и приятелката си.“

— О, стига — измърмори Алекс, проклинайки мислено прозорливостта на Тьома, защото той изненадващо точно описа мислите му. — По-добре да вървя да се приготвя за Играта, след половин час ще те взема.

И Алекс бързо се оттегли, оставяйки паркуриста да стои в коридора с доволна усмивка.

— Знаеш, че съм прав, и затова бягаш от разговора! — извика след него Тьома.

Изведнъж той усети нечия ръка на рамото си.

— Артъом, ти си истински приятел — прозвуча до ухото му нежен женски глас.

— Елена? — изненадано промърмори Тьома, страхувайки се дори да помръдне. — Какво правите тук...

— Да сключим сделка — каза жената също толкова тихо. — Ако можеш да издържиш в спаринг срещу брат ми пет минути, двамата с теб ще излезем на приятелска среща. Наблизо има мексикански ресторант, който отдавна искам да посетя.

Тьома отвори уста, възнамерявайки да отговори нещо, но не можа да намери думите и отново я затвори. При втория опит се получи по-добре.

— Не ви ли е жал за брат ви? — леко напрегнато се пошегува той, обръщайки се най-накрая. — Животът му сега е в опасност.

— Не се ласкай, малък — лукаво се усмихна Елена. — Иван сигурно сега ни гледа през камерата, а той чете отлично по устните. Така че задачата за теб може много да се усложни.

„По дяволите — ужаси се Тьома. — Той ще ме разкъса на парчета!“

— С твоя приятел всичко е ясно — продължи Елена. — А на теб какво ти пречи да разгърнеш пълния си потенциал?

Самият паркурист не знаеше отговора на този въпрос. Отстрани винаги е по-видимо, но да разбере себе си без чужда помощ — това

вече е друга задача.

— Добър въпрос.

— Както и да е, сигурна съм, че ще се справиш с това — насърчително се усмихна Елена и прокара ръка по рамото му. — Аз ще чакам.

Жената си тръгна, оставяйки след себе си лек аромат на лавандула и цитрусови плодове, а Тьома известно време стоя, втренчен в една точка. После премести поглед към висящата в ъгъла камера и потърка слепоочията си от внезапно появилото се главоболие.

„Интересно, Иван наистина ли може да чете по устните или Елена просто се шегува? — помисли си той притеснено. — А и защо би гледал точно този монитор?“

Половин час по-късно, когато двамата с Алекс минаваха покрай охранителя, той улови леко напрегнатия поглед на Тьома и предизвикателно удари с юмрук по дланта си.

— Какво прави той? — изненада се Алекс.

— Значи все пак може да чете по устните — измърмори паркуристът под носа си и вече по-високо каза: — А? Ами просто ни напомня да не отлагаме преминаването на теста.

* * *

До центъра на града приятелите взеха такси. Въпреки състоянието на Сенсеич, той все пак беше спечелил боя и всички бяха получили доста прилични суми в сметките си. Но дори и без „богатия Пинокио“ Тьома, Алекс вече беше свикнал да пътува само с такси. В колата те не рискуваха да обсъждат нищо важно, но веднага щом излязоха, Тьома започна:

— Слушай, Даня започна да се занимава по-сериозно с тренировките и неговият дракон веднага се появи. Ние винаги сме казвали, че му липсва сериозност. Излиза, че той е разрешил вътрешните си противоречия?

Алекс кимна в знак на съгласие.

— Явно, да.

— Значи останах само аз... — замислено каза паркуристът. — Само да можем да разбера какво не е наред с мен.

Тук Селин не намери какво да каже. От негова гледна точка Тьома се отнасяше към тренировките по-сериозно от всеки друг, изучаваше анатомия, целенасочено тренираше мускули, връзки и стави. Какво изобщо да каже, той дори успя да си счупи крака и след това да го върне на мястото му! И всичко това дори без помощта на духа пазител!

— Мисля, че сам ще разбереш — уверено каза Алекс. — Все пак си умник... О, ето го и Димон.

Акробатът ги чакаше на спортна площадка близо до мястото за старт на предстоящата Игра. След като поздрави момчетата, той веднага предложи на Алекс:

— Да бягаме?

Работата беше в това, че всеки път, когато някой от тях се нуждаеше от психологическо разтоварване, приятелите се събираха и бягаха, докато не им свършваха темите за дискусия или силите. Поддържайки ниско темпо, те можеха спокойно да обсъждат всички проблеми, които ги тревожат, а физическата активност им помагаше да изчистят главите си от ненужни мисли.

Тьома остана да ги чака на площадката, а приятелите в леко темпо хукнаха по крайбрежната алея.

— Е, казвай, как са нещата при теб? — попита Димон.

— О-о, това е твърде дълго за разказване, ще трябва да избягаме поне един марафон — уклончиво отвърна Алекс.

Димон се усмихна многозначително.

— Но и половин час не е малко.

И едва когато започна да подбира думи, с които да разкаже за изминалата седмица, Алекс започна да разбира колко новият му живот е далеч от живота на обикновените хора. Не ставаше дума дори за мистични техники или духове пазители, а за заобикалящата го напоследък смърт. Какво да каже, като самият той е убил човек, а снощи се занимаваше с влачене на трупове...

— Нека просто да кажем, че срещата с онова хлапе в клуба беше най-безопасното приключение за цялото това време — честно отговори Алекс. — Дори не можеш да си представиш какви неща стават в света на Рейтинга.

— Е, защо, почти мога да си представя — не се съгласи Димон. — Затова и си взех толкова дълга почивка.

Алекс известно време размишлява откъде да започне и в резултат реши да говори за дракони, новия тренировъчен център и клиника „Небесната сфера“. По някаква причина все още изобщо не му се говореше за тъмната страна на Рейтинга.

— Интересно — призна Димон. — Но явно нещо премълчаваш.

— Постоянната опасност за живота, травмите, убийствата — след кратък размисъл честно отговори Алекс.

— И не те ли е страх?

Селин се замисли за момент.

— Странно, но не. Имам чувството, че винаги съм бил подготвен за такъв живот.

— А ако аз поискам да правя същото като вас? — предпазливо попита Димон. — Дали ще ми се получи?

Алекс сериозно се замисли над този въпрос, спомняйки си какво каза Сенсеич за внимателно изчислената им подготовка още от ранно детство. Колко време ще отнеме на един обикновен, дори и добре обучен физически, човек да научи някои техники без помощта на дух пазител? Неизвестно, но най-вероятно наистина много.

— Вероятно ще се получи — неуверено отвърна Алекс. — Но ще са нужни години тренировки. И вероятно не бих ти позволил официално да се присъединиш към нашия клуб, твърде опасно е. Но винаги можеш просто да тренираш в нашия център, страхотно място, между другото.

Като цяло бягането се оказа много продуктивно: разказвайки на Димон за Рейтинга, Алекс неочаквано за себе си осъзна, че всичко случващо се с него напоследък правеше живота му по-опасен, но в същото време и много по-интересен. И той наистина не се страхуваше. Дали Сенсеич не ги беше обучил за истински убийци? Или петимата ученици на „Рижия дракон“ са си били такива по рождение?

Когато се върнаха при площадката, там вече се бяха събрали приличен брой бъдещи участници в Играта. Предимно момчета, но имаше и няколко момичета. Кльощавият и загорял Дан по навик обясняваше правилата на новите и раздаваше ленти на всички участници.

— Както винаги вземаме различни ленти? — предложи Димон.

— Разбира се!

В крайна сметка за Играта се събраха общо около петдесет души и всички бързо разпределиха лентите помежду си. Тьома реши да не се притеснява и взе лента със същия цвят като Алекс — синя.

— Пет минути до старта! — гръмогласно обяви Дан. — Закрепете добре знаците и свалете излишните дрехи. Мобилни телефони, ключове, пръстени, накити — всичко долу. Багажът ви ще се пази.

Екстремалите започнаха да бинтоват травмираните стави и да връзват цветните ленти на предмишниците си. След това Дан хвърли монета.

— Червените са плячка, сините — ловци — високо обяви Дан. — Минута до старта!

— Хей, чакайте, не започвайте!

Към подготвящата се за старт група тичаше гологлав младеж.

— Стас? — веднага го позна Алекс.

— Откъде е разбрал за Играта? — каза той на глас.

— Лъоха, Тьома! — извика им момчето.

— Какъв е този? — тихо попита Димон. — И той ли е от вашите?

— Нещо такова — потвърди Алекс.

Все пак с психиката младежът очевидно имаше някакви проблеми. Държеше се така, сякаш е забравил, че е предизвикал момчетата на двубой до смърт.

— Какво правиш тук? — намръщено го попита Тьома.

Стас сви рамене.

— Видях в групата на местните паркуристи, че планират Игра, и реших да се позабавлявам. Когато търсих информация за вашия клуб, разбрах, че вие тук сте като звезди? Скачате по покривите, скубете си лентите един на друг — той разпери ръце встрани и изпъна цялото си тяло. — Аз искам същото!

Алекс застана до Тьома, препречвайки пътя на Стас.

— Никой няма да играе с теб.

— А аз мислех, че всеки може да участва — обидено каза Стас. — Така пише в групата!

— Едва ли тези, които са писали тези правила, са предполагали, че в Играта ще иска да участва хладнокръвен убиец — злобно изплю Алекс.

— О, не, аз изобщо не съм хладнокръвен — засмя се плешивият.
— Слушайте, а какво ще кажете за това предложение: ако загубя тази ваша Игра, ще се откажа от Двубоя на Духа?

Димон внимателно слушаше техния „приятелски“ разговор, без изобщо да разбира за какво точно става дума.

— Значи просто така ще се откажеш? — Алекс беше скептичен.
— Ти ще умреш без дух пазител.

— Всички ще умрем някой ден — широко се усмихна Стас. — Точно затова трябва да умееш да се наслаждаваш на такива моменти. Вълнението е това, което ме поддържа жив от дълго време — изражението му изведнъж се промени на замислено. — Може би е единственото нещо, което ме поддържа жив.

Тъома и Алекс се спогледаха.

— Е, ако дадеш дума...

— Момчета, що за въпроси! — зарадва се плешивият. — Ако не сте наясно, то думата в Рейтинга означава много. Между другото, знаете ли защо?

Алекс изобщо не беше в настроение за приказки, но тук просто не можа да не попита:

— Защо?

— Ех, жалко, че не съм бюро „Информация“, иначе щях да ви кажа — избухна в смях Стас. — Шегувам се! — бързо се поправи той, когато видя израженията на лицата на момчетата. — Вътрешната енергия е пряко свързана с личността: силата на обещанията, спазването на договорките, честността — всичко това служи за укрепване на чи. Ако мамиш, не държиш на думата си и не спазваш правилата на Рейтинга, това значително те отслабва, а лично на мен това определено не ми трябва. Е, играем ли? Аз ще бягам, а вие ще ме хващате. Дайте ми една от тези ваши женски панделки.

Димон погледна въпросително Алекс и като докача кимването, с готовност подаде на младежа своята лента.

— Трябва да обещаеш, че никой няма да пострада — настоя той.
— По правилата на Играта — никакъв физически контакт.

— Хей, всъщност аз съм бягащият — напомни Стас. — Ще се съпротивлявам стриктно в рамките на правилата.

Алекс се наведе към Димон:

— Кажи на всички, че плешивият е само наш, никой да не го докосва.

— Няма проблем — кимна акробатът.

Той изтича при подготвящите се „ловци“, бързо им предаде съобщението и се върна при приятелите си вече със синя лента на предмишницата.

— Ще дойда с вас — отсече с тон, нетърпящ отказ.

— Забрави ли вече какво ти казах за света на Рейтинга? — недоволно попита Алекс.

— Просто ще ви подсигуриявам, няма да се бутам напред — увери го Димон.

— Да се позабавляваме! — радостно възкликна плешивият, сваляйки тениската си.

Алекс разбиращо се усмихна. Стас имаше огромна татуировка във формата на дракон, усукан около тялото му и отворил уста точно в областта на слънчевия сплит. Изглежда той всячески се опитваше да подражава на „драконовски“ клуб и поне с помощта на обикновена татуировка да се почувства като част от него. А Селин се усмихна, защото доскоро самите те си правеха татуировки на дракони, без дори да подозират, че работата изобщо не е в тях.

— Играта започна! — извика Дан и „червените“, като хлебарки, се разбягаха в различни посоки.

Като им дадоха необходимата преднина, „ловците“ хукнаха след тях. Действайки тримата, момчетата бързо проследиха Стас, който не се стараеше особено да се скрие.

— Накратко, този човек е убиец, а освен това има проблеми с главата — обясни Алекс, докато бягаше. — Така че не се приближавай до него, просто ни помагай да го проследим, ако се опита да избяга.

— Няма проблем — увери го Димон.

Изглежда плешивият наистина беше решил да даде всичко от себе си и да се придържа към правилата, защото приятелите трябваше да го гонят половин час, само за да им се появи възможност да му свалят знака. Беше видно, че той никога не се е занимавал специално с паркур, но тренираното му тяло лесно компенсираше липсата на умения със сила и ловкост. Накрая, след като го догониха на един от покривите, приятелите с общи усилия се опитаха да му отнемат превръзката.

Алекс искрено вярваше, че след последната среща със Стас е започнал значително по-добре да усеща състоянието сатори и се е научил да се движи по-бързо. Затова, настигайки го, той уверено се хвърли напред в опит да хване превръзката му.

Няколко пъти Стас просто избягваше ръката му, завъртайки се на място, но веднага щом Тьома ги настигна, шансовете на плешивия да запази превръзката си значително намаляха. Отначало момчетата действаха доста предпазливо, страхувайки се, че Стас в крайна сметка няма да спази правилата и ще започне да се бие, но засега всичко беше честно. Реакцията на плешивия беше твърде добра, изглежда и той можеше да влиза в състояние сатори, но Алекс усещаше, че се движат с приблизително еднаква скорост. Тьома изоставаше значително и не би имал никакви шансове в среща един на един, но в дадения случай помогна на Алекс, създавайки допълнителни затруднения на противника.

— По дяволите, това наистина е забавно! — доволно се засмя Стас.

Измъквайки се от тях, той хукна по покрива и скочи от височината на третия етаж, без дори да прави „кълбо“, за да гаси инерцията.

— Той е истинско чудовище! — изненадано възкликна Димон, който през цялото това време послушно стоеше настрана като наблюдател. — И вие ли можете така?

— Само ако можехме — завистливо въздъхна Алекс, увисна от покрива и се плъзга надолу, за да намали височината на скока.

Колкото и добра да беше регенерацията му, със сигурност нямаше да го спаси от изкълчвания и фрактури.

Тьома и Димон го последваха. Стас вече беше изтичал през улицата, стигнал до ръждива желязна стълба, водеща към покрива на седеметажна сграда, и бързо се катереше нагоре.

— Ти пази входа, ако реши да слезе по стълбите — нареди Алекс на Димон. — А ние се качваме горе.

Седеметажната сграда стърчеше отделно, така че Стас нямаше къде да отиде от покрива. Според Алекс, дори и с уменията на този психо скок от такава височина щеше да се окаже фатален.

На покрива Тьома и Алекс, без излишни думи, отново се втурнаха към младежа, опитвайки се да хванат превръзката му. Но този

път, вместо да ги избягва, плешивият внезапно премина в атака и нанесе два бързи удара, отхвърляйки противниците си на няколко метра.

— Ти! — възмути се Алекс. — Това не е по правилата!

— А, не — не се съгласи Стас. — Помня правилата — никакъв физически контакт. И аз не ви докоснах, това се нарича външна проява на вътрешна енергия. Духовете пазители още ли не са ви научили на това?

Алекс не му повярва. След като се изправиха, той и Тьома атакуваха Стас вече много по-предпазливо и този път Селин наистина успя да забележи как юмруците на противника им проблясват едва забележимо на слънцето и сякаш са обгърнати от невидимо силово поле с дебелина около сантиметър.

„Ама че изрод! — възмутено си помисли Алекс. — Формално това наистина е в рамките на правилата!“

Ситуацията се получаваше много неудобна — Стас можеше да удари всеки от тях, а те, действайки по правилата, не можеха нищо да противопоставят на това „външно проявление на вътрешна енергия“.

— Жалко, че Машка не дойде с нас — оплака се Алекс. — Тя поне може да прави невидими остриета.

— Кой за какво говори, а плешивият — за баня — изсумтя Тьома.

— Мисля, че звучеше малко по-различно — по рефлекс каза Алекс.

— Майната му — махна с ръка паркуристът. — Какво ще правим?

„Може би просто трябва да плюем на правилата и да го хвърлим от покрива? — изведнъж си помисли Алекс, усещайки как в него се надига силна топлина. — Това може веднага да реши проблема с Двубоя на Духа. Ако уловим момента и действаме заедно, определено ще се справим с това. А ако използвам енергията на дракона, тогава определено мога да го убия.“

Разсъждавайки така, той веднага се засрами от собствените си мисли и насила потисна прииждащите към него вълни енергия от огнения дракон. Все пак Иван беше прав за нещо: това наистина беше проява на слабост — неспособността да се победи противника в съответствие с всички правила. Освен това той не е убиец!

„Все пак имам шанс — реши накрая Алекс. — Сега сме на едно и също ниво на сатори, но ако успея дори още малко да ускоря движението на чи, определено ще стана по-бърз!“

Въодушевен и събрал смелост, той се опита да възпроизведе това, което чувстваше в онази нощ, когато драконът го учеше как да управлява своята огнена енергия.

„Хайде, давай, ти си част от мен!“ — мислено се обърна той към вътрешната енергия чи.

И този път успя! Може би вътрешните енергийни канали най-накрая се бяха възстановили или той, като Даня, бе осъзнал нещо и се беше справил с вътрешната дисхармония. Във всеки случай Алекс усети течащата чи и с лекота успя да я ускори, разпръсвайки я по цялото тяло.

— Разсей го за секунда — прошепна той на Тьома и когато паркуристът приближи до Стас, той се втурна след него.

Алекс веднага усети разликата в скоростта — сега той имаше малка преднина, частица от секундата, което му даваше минимално предимство. Избягвайки два удара, Алекс успя да хване знака с пръсти, но за да го откъсне, просто трябваше да се остави на третия удар. Сякаш усещайки, че е на път да загуби, Стас вложи в последния удар толкова сила, че Алекс буквално беше пометен от покрива. А най-обидното беше, че знакът така и си остана на мястото. Пред очите му за миг притъмня, а после осъзна, че пада от седмия етаж.

„Това ли е краят? — с остро негодувание си помисли Алекс. — Дори не успях да говоря с Машка... — представяйки си лицето на момичето, той яростно стисна юмруци. — Не. Няма да се предам толкова лесно!“

Ускорявайки максимално потока чи, той толкова дълбоко потъна в сатори, че целият свят на практика замръзна, а падането се забави многократно. И тогава, поддавайки се на интуицията и припомняйки си думите на Иван за духовете пазители, Алекс насочи енергия към татуировките на ръцете си.

„Не ме интересува какво правите там. Независимо дали сте свръхестествени същества или просто част от мен, ще ми се подчинявате“ — помисли си яростно той.

„Тук сме“ — веднага се раздадоха два гласа в главата му.

„Нашият носител няма право да загине“ — каза драконът.

„Още повече, толкова глупаво“ — добави тигърът.

„Всичко, което ти трябва, е в момента на приземяване да заставиш цялата си вътрешна енергия да обвие тялото ти като защитен пашкул. Ти няма да можеш да се справиш с това, но ние ще помогнем — отново заговориха в един глас духовете пазители. — И тъй като нямаш кой знае колко собствено чи, моментът трябва да се улучи много точно.“

Извъртайки се във въздуха, Алекс постепенно изправи позицията си и сега падаше с краката надолу към асфалтовата алея. Отгоре видя как Димон, останал долу да пази входа, го гледа ужасено.

„Отлично. А сега се пригответе и в момента на приземяване просто насочи цялото си чи навън, сякаш искаш да избухнеш — продължиха инструктажа духовете пазители. — И в момента, в който тя напусне тялото, ние ще образуваме защитен пашкул с нея.“

Алекс никога не беше правил нищо подобно, но ако можеше да насочва енергията по цялото си тяло, би трябвало да може да се справи и с това.

Гледайки внимателно под краката си, той със затаен дъх зачака момента на приземяване. И в мига, в който краката му докоснаха асфалта, той стисна очи и изхвърли цялата си енергия чи навън.

Раздаде се ужасно изпукване и той почувства остра болка в краката. Отваряйки рязко очи, Алекс осъзна, че поне е още жив. Това само по себе си радваше.

Поглеждайки надолу, той видя, че краката му са потънали на двадесет сантиметра в асфалта, но като цяло изглеждаха и се усещаха съвсем здрави.

— Алекс! — истерично изкрещя Тъома от покрива, а гласът му сякаш идваше от друг свят. — По дяволите, кажи ми, че си жив!

Алекс протегна нагоре двете си ръце и вдигна палци.

— Жив съм!

В отговор от покрива се чу порой от нецензурни псувни. За първи път в живота си Селин чуваше приятеля си да псува толкова вулгарно и цветисто.

— Мамка му — възкликна стоящият на около пет метра Димон. — А каза, че не можете да скачате така.

— И аз самият не го очаквах — с нервен кикот отговори Алекс.

Внимателно измъквайки краката си от дупките в асфалта, той стигна до моравата и се строполи изтощен на тревата, разпервайки ръце встрани.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита притеснено Димон, докато го следваше с телефон в ръка, явно възнамерявайки да извика линейка.

— Всичко е наред — увери го Алекс.

Внимателно бръкна в джоба си, извади телефона и позвъни на номер от „Бързо набиране“.

— Привет, Маш.

— Да? — раздаде се изненаданият глас на момичето. — Приключихте ли вече?

— Почти. Ще ти прозвучи много странно, но какво ще кажеш да излезеш на среща с човек, който току-що е паднал от седмия етаж и е оцелял?

---

[1] грях е да не знаеш Зеления звяр от Коноха (от аниме сериала Наруто — Б.пр.). ↑

ЕПИЛОГ

Елитна клиника, късна вечер.

Стройната жена с елегантна черна рокля и светло кожено яке мина спокойно покрай охраната на входа на стаята, без да каже и дума.

— Светлана Александровна — учтиво се поклониха суровите мъже и я изпроводиха с изключително уважителни и дори леко покорни погледи.

Ако „Небесната сфера“ можеше да влияе на другите клубове поради своите възможности за лечение на различни наранявания, то „Диамантената котка“ имаше огромна информационна база, засягаща интересите на почти всеки участник в Рейтинга. А както се знае, който притежава информацията, той притежава света. Никой не искаше да се кара с „котките“.

Светлана идваше да посети Виктор не за първи път. Тя седна до леглото и му заговори така, сякаш той наистина можеше да я чуе. Странно, но комата оставаше неизследвана територия не само за съвременните лекари, но и за най-добрите практикуващи в „Небесната сфера“. Но всички специалисти в един глас уверяваха, че разговорът с хора в кома е най-малкото полезен.

— Ами здравей.

Жената се наведе над Виктор и вече обичайно го целуна по челото. После седна на ръба на леглото и започна разказа си:

— Твоите момчета са страхотни. Преди два дни школата ви беше нападната, но те успяха да се справят с всички нападатели. Пет трупа. Също така напредват изненадващо бързо, вчера моите ученици ходиха при тях за спаринг и всички загубиха! Можеш ли да си представиш? Само за седмица са подобрили уменията си толкова много!

Уви, но, както и преди, мъжът по никакъв начин не реагира на думите ѝ.

— И най-важното, колко добре се подреди всичко: успя да извикаш от Китай твоите приятели, за да поемат момчетата... — Светлана се намръщи. — Тази Елена... тя е много подозрителна и малко плашеща. И, между другото, подкрепата на силовите структури,

които да гарантират неприкосновеността на сградата, също се оказа много полезна.

Тя нежно погали бузата на Виктор с опакото на пръстите си, а след това изведнъж го удари силно по носа.

— Много добре си обмислил всичко, Виктор. И най-важното, ти се оказа наистина силен. Усетих го още при първата ни среща. Разбира се, добре криеше способностите си, но не можеш да заблудиш женската интуиция...

Известно време Светлана гледаше лицето на мъжа, чакайки поне някаква реакция.

— Е, според лекарите твоето състояние е стабилно тежко. Харесва ми думата „тежко“, но виж стабилност на нас точно сега изобщо не ни трябва... — жената извади от джоба си тънка инсулинова спринцовка. — Добър човек си ти, Виктор. Жалко, че се получи така...

Светлана хвана банката, от която се вливаше лекарство във вената на мъжа, и заби иглата в нея.

— Не бих ти препоръчала да го правиш — раздаде се тих женски глас точно над ухото ѝ.

Студено острие плъзна по врата на „котката“ и я изгори с тънка драскотина. Светлана конвулсивно си пое дъх, но не рискува да се съпротивлява — прекалено неочаквано се появи тази жена и най-важното — отличният инстинкт на „котката“ по някаква причина този път се провали.

— Не беше толкова лесно да се намери работодателя на този снайперист — каза жената, вземайки спринцовката от Светлана. — За щастие аз съм доста добра в убийствата и убийците.

Светлана бавно се обърна и се натъкна на студения поглед на тъмнокосата Елена — същата тази приятелка на Виктор Тропов, която толкова навременно се беше притекла на помощ на клуба му. „Котката“ моментално се взе в ръце и дори се усмихна.

— Не е това, което си мислите — каза тя бързо. — Това е просто лекарство.

— Вярвам ти — съгласи се Елена. — Но в комбинация с вече дадения му сутринта от лекарите възстановяващ коктейл, това лекарство ще се превърне в силна отрова.

— Сигурна ли сте? — съвсем искрено се изненада Светлана. — Но на мен ми казаха, че това трябва да му помогне...

— Прекрати този театър — намръщи се бойната икономка, прокарайки острието на тънък меч във въздуха пред гърлото ѝ. — Намерих Тунгар.

— Кого? — учудено попита „котката“.

Въпреки доста лекомисления ѝ тон, очите на жената започнаха да издават вълнението ѝ.

— Тунгар — убиецът, смятан за втори в света — с готовност обясни Елена. — Кой би си помислил, че ще се окаже жена... Кой знае защо, аз винаги съм смятала, че това е мъжко име.

Светлана се опита да се контролира и с нейните умения обикновени хора нямаше да забележат нищо, но не и боец от Рейтинга и още повече — жена. Елена сякаш виждаше през нея.

— Намерили сте този, който е стрелял във Виктор? — радостно попита „котката“, решавайки да се държи до последно. — Това е страхотно! И как успяхте да я откриете?

— Не са много хората освен мен, които биха могли да направят толкова невероятен изстрел и да избягат незабелязано от местопрестъплението — усмихна се жената. — Дори е жалко, че светът на сенките изгуби толкова добър убиец.

— Изгуби? — повтори „котката“.

— Да, и го изгуби толкова добре, че едва ли някога ще бъде намерен. Във всеки случай, не и цял. Има подозрения, че същото може да се случи и с вас.

— Коя си ти, че да ме заплашваш?! — реши да промени тактиката Светлана.

— Можеш да ме наричаш Ведма — намигна ѝ жената. — Но това ще бъде нашата тайна.

Светлана пребледня и започна да се отдръпва, докато гърбът ѝ не опря в стената.

— Същата онази Ведма?!

— Колко мило, че си чувала за мен, така ще ми е по-лесно. Каж ми кой ти заповяда да убиеш Виктор — брюнетката нежно се усмихна. — И ако ми се стори, че криеш каквато и да е информация от мен, няма да се отървеш само с една отрязана ръка.

В очите на Светлана блесна изненада, защото и двете ѝ ръце си бяха на мястото. Но в следващия миг в полумрака на болничната стая проблесна острие и лявата ѝ ръка от китката падна на пода.

— Казват, че в „Небесната сфера“ са доста добри в пришиването на отрязани части на тялото. Но едва ли ще се справят, ако накълцам елегантната ти ръчичка на кайма...

Издание:

Автор: Алекс Кош

Заглавие: Илюзия за поражение

Преводач: Пламен Панайотов

Година на превод: 2022

Език, от който е преведено: руски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2022

Тип: роман

Националност: руска

Редактор: Пламен Панайотов

Художник: Вячеслав Федоров

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/17165>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.